Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Meyer, Eduard.
Titel | Title:	Niels Ebbesen : original historisk Roman.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Eduard Meyer, 1864
Fysiske størrelse | Physical extent:	443 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57,-218.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020708167

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Niels Ebbesen.

Original historisk Roman.

Udgivet af

Eduard Meyer.

(Folgeroman til „Folkebladet".)

Kjøbenhavn.

Trykt hos Eduard Meyer, Gothersgade 55.

1864.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Niels Ebbesen.

Trolfbindsen.

Trælkvinden.

Det var en kold Decemberaften i Aaret 1339. Sneen laa paa Marker og Hegn, udbredt som et uhyre Liglagen over den frosne Jord, der enkelte Steder stak frem, enten i Form af en nøgen, rødbrun Tue, eller som en med grønt Mos bedækket Top, der kun ventede paa en ny Snestorm, for at blive skjult ligesom hele den øvrige Flade. Stormen ruskede i nogle gamle Piletræer og slog deres nøgne Grene klapprende mod hverandre, medens nogle Krager, der havde sat sig paa dem og fulgte deres Bevægelser, af og til udstødte hæse, klagende Skrig, der iøvrigt passede fuldkommen til de ensformede, vilde Omgivelser. De skreg, disse Nordens Fugle, som om de kunde øine den Flok tydske Ravne, der samlede sig i Holsten, for det næste Aar at flyve i tusindevis mod Kongeaaen og slaa deres graadige Næb i Danmarks zittrende Hjerte; de varslede Ulykke med deres Skrig, det lød saa klagende i den frembrydende Nat; det var som om de kunde forstaa, hvorfor Ridderen hvæssede Sværdet i sin Borg og lod sin Væbner gnide Rustpletterne af Skjoldet; hvorfor Trællen gik med sænket Hoved, endnu mere dyrisk end selve Dyret, og hvorfor Bonden skyndte sig med at faa Sæden udtærsket og solgt.

Ja, der var Sorg og Kvide i Danmark. Landet var udstykket og delt; fornemme Herrer, som tidligere havde laant Kongen store Summer, havde taget store Eiendomme, Kronens Eiendomme, i Pant, og de syntes nu saa godt om disse, at de ikke vilde af med dem igjen; de vare blevne Konger, han var deres Vasal, de svælgede i Overflod, medens Danmarks Konge, Ætlingen af de store Valdemarer, udaandede i Kallundborg, den eneste By, som var hans, omgiven af Forrædere og falske Venner. Leires gamle Kongestol var ledig; Guldæblet var tilfals for Hver, som vilde plukke det, men der fulgte intet Gods og ingen Magt med, Godset var i fremmede Herrers Hænder og Magten existerede kun af Navn.

Derfor var det at de tydske Rovfugle hvæssede Næb og Kløer ved Eiderens Vande; der var Bytte for hver en Klo, Føde til hvert et Næb, og en Høg i deres Midte, som vendte sit skarpe Blik mod Skagens Grændser og som vidste, hvad en Krones Guld var værd. Foran laa det deilige Sønderjylland som en yndig, tillokkende Jomfru, der savnede en Fæstemand; der tumlede det kraftige Kvæg sig i Marskens yppige Græs, der skjænkede Jorden Udsæden rigelig tilbage, der laa By paa By, Ridderborg ved Ridderborg, Kloster ved Kloster, thi det var allerede dengang, hvad det er endnu og altid vil forblive, Perlen i Dankongens Krone; — og nu var der ingen dansk Mand, som mægtede at løfte det gjældbetyngede Diadem, Ingen, som kunde eller turde træde frem og sige: Danmarks Krone tilhører kun den, som er dansk i Hu og dansk i Sind.

Hvor sørgelig peb ikke Stormen denne kolde Decemberaften i Herrens Aar 1339; Rygtet fortalte, at den mægtige Grev Geert, Herre til Holsten, samlede sine Holstere, for at til-

tvinge sig, hvad Folkeret og Folkevillie forbød ham; der stod alt fem Tusinde røveriske Svende omkring hans Banner, flere strømmede til Dag for Dag; thi Grev Geert vilde føre Dødshugget, hvorved Dannark skulde ophøre at existere. Derfor varslede Krageskrig og Stormpust Ulykke og Krigerfærd, thi Kragen skreg kun, naar den lugtede Blod, og Stormen foer hylende fra Sønderjylland over Kongeaaen og ind paa den brune Alhede, hvor den rev Lyngen op af sit Sneleie og kastede den om som visent Straa; den kom søndenfra, og derfra maatte ogsaa Ulykkerne komme.

Bag en vældig Bakke, der paa den ene Side var omgiven af et tæt, ufremkommeligt Krat, stod en usel Hytte med Tag af Mos og Vægge af Ler. Den rokkede frem og tilbage for den rygende Storms vældige Favntag, men det blev ogsaa derved, den syntes at være fæstet til Jorden paa en eller anden Maade, som gjorde dens Modstand mere sandsynlig. Dette var ogsaa Tilfældet; ved ituskaarne, sammensnoede Strimler Oxehud var den paa alle fire Hjørner ved Pæle saa at sige fastnaglet til Jorden; ruskede derfor Stormen den til den ene Side, holdt Pælene den til den anden, og omvendt; den vaklede kun, men det var en fornuftig Vaklen, en Eftergivenhed, som holdt den paa Fode og spottede selv den mest rasende Storm.

Sneen havde lagt sig i en mægtig Dynge foran Døren, der bestod af en usel Trævæg, omgivet af Græstørv; og den lille Hornrude, den eneste, som fandtes, syntes at være i høieste Grad utilstrækkelig til at bringe Dagens Lys ind i Hyttens Indre. Hele Huset holdt knapt sex Alen i Firkant.

Foruden Kragernes monotone Skrig og Stormens stød-

vise Pusten gaves endnu en Musik, som, ihvorvel den kom fra et Menneskes Bryst, dog var saa uhyggelig, at den næsten overgik den sorte Rats spøgelseagtige Toner; det var nemlig en kvindelig Stemme, som uopholdelig sang:

Paa Galgen sidde de Ravne sorte,
Som Helvedsyngel i Dødens Skjorte,
Paa Galgen sidde de Ravne tvende,
At Satan kan sine Egne kjende.

En skraldende Latter ledsagede hvert Vers, hvoraf kun enkelte bleve forstaaelige, naar Stormen taug et Øieblik, og det syntes som om den Syngende fandt Behag i vedblivende at høre sin egen Stemme blande sig med Veirets, thi efter et Øieblik begyndte hun igjen:

De hvæsse Alle de skarpe Sværde,
Thi Loke staaer ved det danske Gjærde,
Og Blodet strømmer i Striber røde.
Hver sulten Ravn skal faae nok af Føde.

„Nu spaaer Gunild igjen", stammede en forknyt, skjælvende Stemme inde i Stuen, „det skulde Gunild ikke gjøre."

„Hold din Mund, Du Ravneunge!" raabte den kvindelige Stemme, „det er paa Tiden at man spaaer, medens de store Herrer ere ilive; naar de ere døde, saa er det forfildigt at spaa dem."

„I er dog ikke bange af Jer, kan jeg høre," hviskede Stemmen igjen.

„Bange! for hvad?"

„For de store Herrer."

„De store Herrer! Ha, ha, ha! Nu skal Du høre mere, Erik."

Mens Trælken skjuler sin feige Pande,
Den Ridder hverver sig Borg og Lande;
Men feig han er, hvis han ikke jager
Hver Hund fra Bordet som Sulet tager!

„Husk paa Ridefogden, Mo'er!"

„Den Usling!"

„Moer, Moer! han pidskede Jer dog forleden Dag; har I allerede glemt det?"

„Det glemmer jeg aldrig, Erik!"

„Og nu synger I dog den Vise, han forbød Jer?"

„Ja, det er for at huske Pryglene desbedre."

„Men hvis han nu stod udenfor og hørte Jer synge den?" vedblev Stemmen ængsteligt.

„Træl! usle svage Natur!" raabte Gunild vred, „som skrænmes af indbildte Nædselsbilleder; Du har fortjent det Stempel, som slavisk Lydighed og Forglemmelse af Dit eget Jeg har trykket paa Din Pande; Du var snarere skabt til at være Kvinde end til at være Mand."

„Jeg er bange for, Mo'er, at I vil fortryde de Ord, I der taler!" vedblev Stemmen, „Ridefogden lavede sig en ny Krabask forleden Dag, den var baade lang og sammenflettet af Læderremme, og den, og den — var til . . ."

„Naa til hvem?"

„Til Eder, Mo'er Gunild!"

„Ha, ha, ha, til mig! den hellige Jomfru velsigne ham for den Omhu! Du skal ellers have Tak, Erik, at Du underrettede mig derom, jeg skal give Dig et Krus godt Øl for den Nyhed. Naa, saa den skal slides op paa min Ryg?"

„Nei, dertil er den altfor solidt flettet, Mo'er Gunild; det er nok snarere Jeres Ryg, som bliver opslidt."

„Pidsken eller Ryggen, mig ligemeget."

Et voldsomt Vindstød truede i dette Øieblik med at kaste Hytten omkuld; den syntes at løfte sig helt paa den ene Side og kom bogstaveligt til at staa paa Jorden som en skjæv Kegle.

„Saa, nu blæser nok Kvaldehytten om, Erik, gak ud og driv Pælene fastere i Jorden. Køllen staaer ved Arnen."

Erik nølede.

„Naa, hvad venter Du efter?" sagde Gunild og reiste sig op; „er Du ræd, kommer Trællenaturen igjen over Dig?"

„Trolde og andre Utyske husere slemt saadan en Nat," stammede Erik.

„Naa, saa det gjør de!" raabte Gunild, „ja, Du er en Træl, trælleføbt og trællebaaren; giv hid, jeg frygter hverken Trolde eller andet ilsindet Djævelskab!"

Med disse Ord rev hun Køllen fra den skjælvende Træl, støbte Døren op og traadte med raske Skridt ud i den sorte Nat.

„Det suser og bruser, som om de til Skjærsilden dømte Sjæle savnede Messer," mumlede hun og korsede sig; „jeg skal i Nat bede tre Ave Maria for dem; en stakkels Trælkvindes Bøn forslaaer ligesaameget, som enhver Andens, trods Munkes og Kannikers løgnagtige Snak. Hu! hvor det hviner og puster herude! der er vist en munter Dands paa Heden; det er vel ogsaa Brodermorderen Abel, som har sluppet nogle af sine Hunde Nord paa, for at vise Veien for alle de andre, som samle sig i Sønderjylland! Ja, ja, der vil flyde Blod her-

oppe, men vogt Dig, Greve af Holsteen, Jyllands Sand ruller bort under dine Fødder og Norges Navne kjende Veien over Skagerag! De skulle sønderslide Dine dræbte Krigsmænds Legemer!"

Hun vadede frem gjennem den dybe Sne og bukkede sig af og til for at finde de oprykkede Pæle.

„En Trælkvinde, jeg — en Trælkvinde!" mumlede hun og drev Pælene i Jorden, „det blev ikke sunget for min Vugge; i min Vugge havde jeg Gyldenstykke og Bolster; men saa kom jo . . ."

Hun holdt inde og lyttede.

Det forekom hende, som om hun hørte en Hests Brinsken.

„En Vildfarende eller en Fjende!" sagde hun og smuttede hurtigt tilbage til Døren. „Gunild har ingen Venner."

„Erik," hviskede hun, „der er Nogen udenfor; vi kunne Ingen tro i disse Tider; flux med Dig til Hornruden, stik igjennem den, om end Dine Øine skulle briste derved, og prøv om Din Kniv sidder løst nok i Skeden."

Erik nikkede og sneg sig med katteagtig Behændighed hen i Baggrunden af Rummet, hvor han forgjæves anstrengte sig for at se gjennem den matte Hornskive.

„Jeg kan Intet se!" hviskede han.

„Saa tag den ud; den Smule Træk skader vel ikke Dit Ansigt."

Erik borttog de smaa Søm, som holdt den fast til Rammen og stak forsigtig Hovedet ud.

Imidlertid ragede Gunild Ilden sammen og lagde friskt Ved paa.

Hun sad krumbøiet paa Jorden og stirrede døsigt ind i de

næsten udslukte Flammer, som først Lidt efter Lidt fængede i det friske Brænde og omsider sendte en spids Tunge tilveirs.

Kun ufuldstændigt oplyste den Gunilds blege, smudsige Ansigt, der halvt skjultes i Hænderne, medens hun støttede Albuerne paa Knæene; det lange, sorte Haar hang sammenfiltret ned over hendes Skuldre og lignede et Næt af Tougværk, der var fæstet til hendes Isse; selve Ansigtet bar Spor af fordums Skjønhed; den lige Næse, de stærke, smukt hvælvede Øienbryn, den lille Mund, vare ubedragelige Tegn, trods Smudset, som bedækkede hende, og Rynkerne, som havde lagt sig lagviis paa Panden.

Naar hun reiste sig var hun høi, med noget Bydende i sit Væsen, som endogsaa indgjød Respekt; selv den fri Mand glemte næsten at hun var en Træl, naar han stod ligeoverfor hende og hun maalte ham med et udfordrende, stolt Blik; selv Ridefogden, denne almægtige Person, havde en Gang taget Pidsken tilbage, da han havde hævet den til Slag, skræmmet af Gunilds gnistrende Øie.

Naar derfor den rødstribede Kjole viste sig paa Heden eller udenfor Borgen, vidste Alle, at Ridefogden fik travlt med Et og Andet, medmindre han tog Mod til sig og jagede hende med Pidskeslag tilbage til Heden. Og saa sparede han ikke paa Snærten; den var næsten opslidt, ikke paa hende alene, men paa de Ufris Rygge, naar de vare gjenstridige og ikke vilde ride Træhesten eller staa i Gabestokken som Naadigherren befalede.

Men naar Gunild tilfældigvis var tilstede, havde hun altid Et eller Andet, som hun med et ondskabsfuldt Smiil hviskede Ridefogden i Øret, og som rimeligviis bragte ham

paa andre Tanker; thi han dreiede altid Pidsken noget forlegen imellem Hænderne, lod sig nøie med at tildele Synderen et Par Rap, tilkastede Gunild et hadefuldt Blik og gik i Forbøn for Trællen hos Naadigherren. Ja, hvad der var endnu mere forunderligt, var, at Erik, den dovneste af alle Trællene, aldrig havde gjort Bekjendtskab med Fogdens Pidsk; han kunde næsten gjøre hvad han vilde, uden at blive straffet; saaledes havde han engang havt den Dristighed at staa bag nogle Buske og høre, hvorledes Jomfru Ellen sang med sine Tærner i den store Borghave; ja hans uhørte Mod gik endogsaa saa vidt, at han roste Jomfru Ellen for hendes Sang og sagde, at nu var den god, men kunde være bedre.

Og dette havde Ridefogden selv hørt; han havde rigtignok hævet Pidsken, men da den igjen faldt ned ramte den en ganske Anden end Erik.

Ja, der var nu Noget forunderligt med Mo'er Gunild og hendes Plejesøn Erik; hun omgikkes med Trolde og Nisser, det var baade vist og bestemt.

Nogle havde seet hende samtale med en forunderlig Person, der havde en rød Hue paa Hovedet og gloende Sko paa Fødderne; da han gik tog han ærbødigt sin Hue af og bukkede som om han havde lært Skik og Brug ved det tydske Keiserhof; og Mo'er Gunild var ikke bleven i fjerneste Maade forskrækket derover, hun havde ikke engang korset sig; Trællen, som havde seet det, løb naturligvis sin Vei, men faldt i en dyb Mose, hvorfra han med Nød og Neppe slap op, og det var naturligvis Straffen fordi han havde vovet at forblive i den onde Aands Nærhed.

Andre hørte undertiden, naar de i Skumringen listede sig

forbi Gunilds Hytte, hvorledes hun sang om Riddere og Troldmænd, og atter Andre vilde have set, hvorledes Hytten hævede sig paa gloende Ildsøiler, medens Gunild sad indenfor og samtalede med underjordiske Uhyrker.

Alle disse Rygter bragte Gunild i Folkemunde og paa den Tid vor Fortælling begynder havde hun naaet sit Glandspunkt, idet hun nemlig havde spaaet fjorten Dage forud, at Ridder Ove vilde brække sin Hals paa en Reise til Randers, som ogsaa slog til.

Medens Erik stod i Kighullet sad altsaa Gunild og stirrede i den opblussende Ild. Af og til fremtog hun, uden at Erik kunde se det, et lille malet Portrait, som hun lyssede og derpaa atter gjemte under sin rødstribede Kjoles Folder.

„Naa, Erik!“ raabte hun, „hører Du Intet?“

Trællen vendte Ansigtet imod hende og stirrede hende dumt ind i Øinene.

„Ser Du Intet?“ gjentog Gunild.

„Jo, ret nu fik jeg Øie paa to Skikkelser tilhest, som holde en Snees Skridt borte og se sig om til alle Sider.“

„Hvordan se De ud?“

„Det er for mørkt til at jeg kan se det.“

„Sæt Ruden ind igjen, Erik, og gaa saa udenfor, vi kunne dog ikke undgaa dem, de maa være blevne opmærksomme paa Hytten her, skjøndt den er kridhvid; spørge de om Vei, saa følg med dem, vil de have Husly, saa kan Du jo føre dem ind; men Hestene, ja de maa naturligvis blive udenfor.“

Erik adlød ugjerne, men et strengt Blik bragte ham snart paa andre Tanker.

Den lille Hovrunde blev lydløst sat i og Erik sneg sig hen til Døren, hvis Laage han aabnede.

„Er her Nogen?“ raabte han med rystende Stemme.

„Hvo taler?“ svarede en høi, mørk Skikkelse, som førende en Hest ved Haanden, nærmede sig Erik, forgjæves speidende efter, hvorfra Stemmen kom.

„En usel Træl, strenge Herre!“ svarede Erik og traadte helt ud.

„Skaf mig Husly!“ vedblev Skikkelsen, „og der, tag min Hest, den maa under Tag; det er jo et Guds Veir; hvor har Du Stalden?“

„Gud bedre os, strenge Hr. Ridder, en usel Træl har ingen Hest og ingen Stald.“

„Saa lad den komme ind i Din Hytte, den trænger mere til Hvile end jeg.“

„Det vil Gunild ikke have, strenge Hr. Ridder.“

„Gunild! hvem er det?“

„Hun eier Hytten.“

„Jeg vil tale med hende!“ svarede Ridderen og bukkede sin høie Skikkelse, for bedre at kunne komme gjennem den lave Dør. „Hold Hesten saalænge; Du er vel ikke bange, ialtfald kan Aage passe paa Dig.“

Den skjælvende Træl, der saae Djævle og Utyske i hver en Krog, lagde Tømmen om sin venstre Haand og strøg med den anden det sammenfiltrede, uredte Haar tilside, medens han, ikke uden en vis Grn, skjævede til den anden Rytter, der holdt nogle faa Skridt borte, ubevægelig som en Broncestatu.

Imidlertid var Ridderen traadt ind i den lave, tilrøgede Stue.

Lidt forundret kastede han Blikket paa de fattige Gjenstande, som tjente Beboerne til Bekvemmelighed, paa Slagbænken, der var bedækket af tørt Mos, og de raa tilhugne Planker, som dannede en smal Bænk foran det klodsede Bord.

„Gudsfred og Godaften!“ sagde han og saae sig om, „kan I unde mig Husly for i Nat?“

„I vil overnatte hos en Trælkvinde?“ svarede Gunild med et haanligt Smil, „nu, I maa være kommen langveis fra, siden I ikke ved, at ingen ærlig Mand hviler en Nat over i en Ufris Bolig.“

„Fri eller Ufri, det kommer ikke mig ved; jeg spørger Eder blot, om I vil give mig og min Væbner . . .“

„Ei, ei, saa I har en Væbner?“

„Javel! vil I give os Husly?“

„Saa er I Ridder, kan jeg tænke?“

„Ja.“

„Og Eders Navn?“

„Det er frit spurgt af en Træl!“

„Fri eller Ufri, det kommer ikke mig ved! sagde I fornylig, derfor spørger jeg om Eders Navn; mit er Gunild.“

„Nu vel, hvorfor skulde jeg skjule det, det er et ærligt dansk.“

„Det er sjeldent nuomstunder, Hr. Ridder!“

„I skulde vogte Eders Tunge, Gunild, Mestermanden*) har flere Gange mærket Den, som har draget de danske Rid-

*) Bødlen.

deres Ærlighed og Troskab i Tvivl, det kan I vel ikke være uvidende om."

„Jeg skjøtter ikke om Mestermanden og langt mindre om hans Mærker; men da I, Hr. Ridder, er saa langsom med at sige Eders Navn, saaer jeg vel hjælpe Eder."

„Jeg saae helst I tillod min Væbner at komme ind og at der blev sørget for vore Heste."

„Giv Eder tilfreds, Ridder Axel Stisøn, jeg skal sørge baade for Eder og Eders Heste."

„Der nævnte I et Navn, Gamle, som I ikke løi mig paa."

„Jeg vidste det forud, Ridder Stisøn; det læste jeg i Stjernerne forleden Nat, da jeg sad paa Heden og plukkede Lyngen frem under Sneen."

„I vidste det, gamle Kone, men hvorfra?" spurgte Ridderen, der forbauset kastede sit Blik paa den høie smudsige Trælkvinde, som i dette Øieblik kastede mere Ved paa Ilden."

„Det skal I siden faa at vide, Ridder Stisøn," svarede Gunild, „nu er det bedst at vi først sørge for en Stald til Eders Heste og et Leie til Eder og Eders Væbner. Erik", raabte hun, „giv Hesten til Ridderens Svend og kom med Løftestangen."

Trællen var vant til blind Lydighed; han skyndte sig derfor med at overgive Væbneren Tømmen, greb en svær Bøgegren, der var den omtalte Løftestang, og ilede ind i Huset.

„Luk op!" befalede Gunild.

Erik nølede.

„Naa, hvad venter Du paa?"

„Det gaaer ikke an, Mo'er!"

„Men dette gaaer an!“ raabte den Gamle og gav ham en voldsom Kindhest.

„Han er af Trælleæt og Trællenatur,“ mumlede hun og tog Løftestangen ud af hans Hænder. „Prygl og Hug er den bedste Kost for ham.“

Med et vist Smil anbragte hun dernæst Løftestangen i en i Gulvet anbragt Jernring, greb fat i Enden og aabnede med Lethed en stor firkantet Lem, som førte til et mørkt Rum nedenunder.

„Se her!“ vedblev hun og greb en Fyrrespaan, som hun antændte ved det blussende Baal, „her er Plads baade for Eder og Eders Væbner; Hestene trække vi ind i selve Hytten, det er Gangere, som bære Danmarks adelsfødte Herrer, for dem viger Trælkvinden Gunild.“

„Kom kun, Hr. Ridder, og følg med mig, medens Erik henter Eders Væbner. I befinder Eder ikke i nogen Røverhule, men hos en stakkels ufri Kvinde, som maa bøie sin Ryg under Fogdens Pidsk; den hellige Jomfru bevare mig for det Kunststykke oftere!“

Med disse Ord steg hun ned af en lille Trappe og trak Ridderen ved Haanden midt hen i det halvmørke Værelse, hvor hun bad ham blive staaende.

Fyrrespaanen var utilstrækkelig til at oplyse Rummet, dens bævende Flamme trængte kun til Væggene og kastedes tilbage i en graagtig Dunstkreds, der næsten blændede Ridderens Øine.

„Det er et Gjemmested for Dansken, medens Tydsken spiller Herre!“ mumlede hun og antændte en Stabel Fyrrekviste, som henlaa paa en lille Stenovn; „se Jer nu om,

ædle Hr. Ridder! ikke sandt, I kan være dette Lønkammer bekjendt?"

Hun havde ikke Uret i hvad hun sagde. Det underjordiske Rum var meubleret med et stort Skab, overlæsset med Snirkler og Forziringer; Gulvet bestod af tæt sammenføiede Bræder, bedækkede med et blødt Lag Mos, og Væggene vare, saa godt det lod sig gjøre, paa en Maade tapetserede, idet nemlig lange Stykker Silketøi vare fæstede fra Loftet til Gulvet, hvor de vare sømmede fast med store glindsende Metalsøm. Endvidere fandtes et Skrivetøi, en Sjeldenhed paa den Tid, hvor alle skrivende Forretninger udførtes af Munke og Kanniker, og en isandhed kongelig Seng, opredt med et kostbart baldyret Tæppe, i hvis Hjørner man saae et Skjoldmærke indvævet med en gylden Kant. — Men det var gammelt og falmet, dette Tæppe, Skjoldmærket var snart ligesaa blegt, som selve Tæppet og den forgyldte Kant havde næsten tabt sin Glands.

„Ja se Eder nu om, ædle Hr. Ridder!" lo Gunild, „og dom saa om I har seet Mage til dette i Velskland!"

„Men — hvorledes! — jeg forstaaer ikke, hvorfra Du ved at jeg kommer fra Velskland, Gunild?" spurgte Ridderen forbauset og kastede sig paa Sengen, „forklar mig denne Gaade!"

„I er sær nysgjerrig, Ridder Stisøn! men I kommer dog til at vente med Eders Spørgsmaal indtil jeg faaer Tid at svare Eder!"

Med disse Ord steg hun ilsomt op af Trappen, for at træffe de fornødne Foranstaltninger til Gjæsternes Forpleining.

„Gaa ned til Eders Herre, Væbner Aage!" sagde hun,

da hun fik Øie paa den høie blonde Yngling, som lænede sig op til Døren som det syntes temmelig utilfreds med Lokalet.

„I skal ikke studse ved at I hører mig nævne Eders Navn," vedblev hun, „det stod skrevet ved Siden af Eders Herres i Stjernerne; gaa blot ned til ham, medens jeg sørger for Eders Gangere; det er ædle og prægtige Dyr, den hellige Jomfru ske Tak, fordi I slap helskindede forbi Tydskens Ravnerede; de Herrer ere ellers ikke saa nøieseende, men tage gjerne tiltakke med en god Ganger og et baldyret Sadeltøi!"

Svenden kastede et forbauset Blik paa den forunderlige Qvindeskikkelse, som vidste saameget, og han steg langsomt ned ad Trappen.

„Det kan være," mumlede Gunild og korsede sig, „at Djævelen alligevel trækker det korteste Straa, og at Ridefogden kommer til at dingle i Galgen; jeg skal gjøre Alt mit dertil; Pidskeslagene svie endnu paa min Ryg!"

Erik førte kort efter begge de af Kulde skjælvende Gangere ind i Hytten, der udgjorde Beboernes Opholdssted, og bandt dem forsvarligt til de tykke Egestolper, som paa en Side vare rammede ned i Jorden for at støtte Hytten under de hyppige Vestenstorme.

„Skjær et Brød istykker og giv dem!" befalede Gunild, „og hold dine Fingre fra Riddernes Saddel! Sligt passer sig ikke for en saa feig Karl som du!"

„Jeg er ikke altid feig!" mumlede Erik.

„Sig frem, hvad var det Du sagde!" spurgte Gunild, og heldede Øret imod ham.

„I behøver ikke at ærekjænde mig i Fremmedes Nærværelse!" mumlede Erik med en trodsig Mine.

„Du er feig! figer jeg," raabte Gunild, „Du er ikke tjenende til Andet end til Føde for Ulvene og Ravnene, der er ikke Mod skabt i Dig!"

„Vogt Jer, Moer Gunild!" hviskede Erik i en truende Tone, „jeg er intet Barn længer!"

„Den hellige Jomfru give, at det var sandt!"

„Ja, det er sandt!" skreg Erik rasende og rev Væbnerens Sværd fra Saddelknappen, „fordi jeg er en Træl er jeg ikke feig!"

Ved denne Larm styrtede Væbneren op ad Trappen.

„Træl!" raabte han, „aldrig har anden end fri Mand berørt mit Sværd; Du har besmittet det med Dine Hænder; gaa ud, vask dets Greb og bring det tilbage!"

„Tag I før Eders Herres, og saa kan I jo se om I faaer mig til at vaske Eders!" skreg Erik trodsigt og svang Sværdet. „Træl er ikke altid Træl!"

„I har længe nok drillet mig, Moer Gunild!" fortsatte Erik med et vildt Smil. „I lader mig stedse høre, at jeg er af Trælleæt; nu skal jeg vise baade Jer og den blegnæbede Væbner, at Trællen forstaaer at slaa som en fri Mand!"

Med disse Ord foer han rasende ind paa Væbneren, der kun ved en lynsnar Bevægelse undgik det tiltænkte Hug.

Erik vilde gjentage Hugget, men i samme Øieblik blev Sværdet revet fra ham og han selv kastet voldsomt til Gulvet.

„Lider Du af Galenskab!" raabte Ridder Axel, som var kommen til i rette Tid, „at Du tør anfalde en ædelbaaren Væbner med Sværd, eller ved Du ikke, at enhver Træl, som paa egen Haand gjør Angreb, er hjemfalden til Døden?"

„Jeg ved kun, at jeg er ingen Hund!" stønnede Erik og

reiste sig, „og var jeg adelbaaren som I er, strænge Ridder, skulde enten I eller jeg bide i Græsset, forinden Morgenen gryede!"

„Jeg priser dit Mod, min Ven!" lo Ridderen og betragtede forundret den smudsige Skikkelse, som stod for ham, „var Du en fri Mand, kunde jeg have Lyst til at tage Dig i min Tjeneste."

„Kan I da ikke gjøre mig til en fri Mand, Hr. Ridder!" sukkede Trællen med Taarer i Øinene, „Gunild har altid sagt, at en statelig Herres Haandtryk løste Trællen fra Baandet!"

„Du er mig en underlig Person!" svarede Ridderen nølende, „vedst Du da ikke, at kun Landets Drot kan give Dig Friheden tilbage!"

„Landets Drot, hvem er det, strenge Hr. Ridder?" spurgte Trællen med et listigt Blik.

Ridder Axel sukkede og saa spørgende paa Gunild.

„Ja, det er ikke godt at vide, Ridder Stisøn!" lo denne, siden vor naadige Herre lagde sig til Hvile, troer jeg ikke vi have nogen, medmindre I regner den fulde Greve af Holsten for Danmarks Konge!"

„Stakkels Danmark!" vedblev Ridderen med et smerteligt Smil, „er det nu kommet saavidt, at fremmede Herrer kunne kalde sig for d i n Herre!"

„Det er nok ikke langtfra, Hr. Ridder!" sagde Gunild, „og nærmere vil det blive, naar Grev Geert gaaer over Kongeaaen og gjæster Jyden."

Ridderen tav.

„I skulde, saa Skam, ikke forstøde en kraftig Arm, naar den bydes Eder!" vedblev hun med et Blik paa Erik. „Træl

kjører Ploug, og Ridderen svinger Sværdet, siger man; men det kunde jo nok hænde sig, at det blev omvendt."

„I er en sær gammel Kone, Gunild!"

„Ikke saameget endda, Hr. Ridder, Særheden kommer med Alderen, og den tynger mig ikke endnu!" sagde hun og rettede sin krumbøiede Skikkelse weiret.

Ridderen betragtede hende forbauset.

„Det Særsyn har I nok aldrig seet før, Hr. Ridder, at en Trælqvinde kan bære sit Hoved ligesaa stolt som en Adelsfrue, men ske kan det dog, som I seer!"

„Velan, Gunild, jeg vil vise Eder, at Ridder Axel Stigsøn ikke er stolt imod dem, som vise ham Gjæstfrihed; kom med din Haand, Erik!"

Trællen rakte ham den, skjælvende af Glæde.

„Erik!" vedblev Ridderen med høi Røst, „ved dette Haandslag gjør jeg Dig til fri Mand; brug Din Frihed vel, og glem aldrig at slaa for dit Land, naar det er stødt i Fare!"

„Den hellige Jomfru velsigne Eder for det Haandtryk, Hr. Ridder!" raabte Gunild. „I har gjort en god Gjerning! jeg svarer for at Erik før lader sit Liv, før han bliver Eder utro!"

„Jeg skal tage mig af ham!" svarede Ridderen, „maaske han engang med Guds og den hellige Bonifacius, min Skytspatrons, Bistand kan vinde Guldsporen; føel og sværer han af Lemmer, den ridderlige Anstand lærer han efterhaanden!"

„Jeg skal glemme hvad jeg var," tog Erik tilorde, „nu frygter jeg hverken Fogden eller hans Pidsk, lad ham røre mig om han tør!"

„Det skal han ikke komme til, Erik, fra idag af er Du i

min Tjeneste; Du skal faa en god Kjortel og et godt Sværd, og Aage skal lære Dig at bruge det."

„Jeg takker Eder, Hr. Ridder, før skal Erik dø, før han skal bryde sin Troskab!"

Gamle Gunild græd; hendes længe nærede høieste Ønske var nu gaaet i Opfyldelse, nemlig Eriks Ombaben til en fri Mand og hun betragtede derfor med et vist Velbehag Ynglingens slanke Vext og opdagede for første Gang, at der tindrede en Ild i hans Øie, som kun Trællenavnet hidtil havde tilsløret.

„Om I vil, Hr. Ridder, gak saa ned i Eders Lukaf," sagde hun, „medens jeg sørger for Nadver til Eder; inden kort Tid vil Uveiret standse, hvis ellers ikke mine Jagttagelser slaa mig feil, og jeg kan vel tænke, at I længes efter at se den fangne Fugl, forinden den for stedse flyver ud af Reden!"

Det svage Skjær fra Arnestedet var utilstrækkeligt til at lade de Tilstedeværende se den sælsomme Forandring, der foregik hos Ridder Stisøn ved disse Ord; kun Gunild begreb den, thi hun tilføiede hurtigt:

„Hvis ellers I vil lade den flyve, Hr. Ridder!"

„I skal senere forklare mig hvad I mener, Gunild," sukkede han, „men Hungeren piner mig og Reisen har udmattet mig saare; vil I skynde Jer med Maden, da skal jeg betale Eder vel derfor!"

„Erik har faaet Betalingen forud, Hr. Ridder; den er saa stor, at den kun kan gjengjældes med Livet!"

„Nok derom, Gunild, kun hurtig med Maden, og har I Tid, kan I jo senere tale med mig, jeg har desuden noget at spørge Eder om."

Der opstod nu en øieblikkelig Travlhed.

Gunild fremtog nogle Skiver sort Brød, Ost og Mælk, hun fyldte Kruset med godt Øl, som hun alt bragte ned til den hungrige Gjæst, der tilligemed sin Væbner snart lod Varerne vederfares Retfærdighed.

Erik havde imidlertid strakt sig hen paa den lave Køibænk og stirrede ind i den halvtudslukte Ild; det var ham umuligt at sove; hans Tanker vendte stedse tilbage til det Øieblik, da Ridderen havde givet ham Haanden og gjort ham til sin Væbner og til en fri Mand. Nu skulde Ingen vove enten at fornærme ham eller Gunild; han var jo lovet et godt Sværd og haabede nok at komme ud af at bruge det. Og en Hest — en Hest maatte han jo have, for at kunne følge sin Herre, som det sig anstod; den havde Ridderen rigtignok Intet talt om, men det var dog muligt, at den fulgte med i Kjøbet.

Ilden udsluktes omsider, og Eriks Øienlaage sænkede sig lidt efter lidt, indtil han endelig i Drømme saa sig selv med Guldsporen paa Hælen og ridende paa en prægtig Ganger.

Men udenfor susede Stormen henover Mark og Vænge.

Omtrent en halv Mil fra Moer Gunilds Bolig hævede en Ridderborg sine Tinder mod Himlen, lignende en alvorlig Kæmpe, der overskuede det omliggende bakkede Terrain, for betids at kunne møde enhver sig nærmende Fjende.

Borgen var omgivet af en dyb Grav, indenfor hvilken befandt sig en høi Vold, der hist og her var noget forfalden, men hindrede en Fjende fra at trænge ind, isærdeleshed naar, som man iøv-

rigt hver Aften pleiede at gjøre, Vindelbroen var hidsat op og Adgangen saaledes spærret.

Den tidligere Eier, Ridder Ivar Lange, havde den meste Tid opholdt sig i Udlandet, fornemmelig ved det tydske Keiserhof, hvorhen saamange danske Riddere dengang droge, for at deltage i de glimrende Tourneringer, Middelalderens Fyrster dengang gave til Pris for Datidens Riddere. I en af disse havde han faaet en Landsesplint gjennem Halsen og døde kort efter af dette Saar, hvorfor Borgen nu tilfaldt hans eneste Datter, den deilige Jomfru Ellen, som imidlertid var altfor kvindelig til at tænke paa Borgens Istandsættelse.

Den var derfor ikke saa lidt forfalden, hvad dens Fæstningsværker angik, og Jomfru Ellen brød sig kun lidt derom, hun foretog kun de allernødvendigste Forbedringer, som bleve hende foreslaaede af hendes Fætter, Ridder Sigvald Eskildsen, der beboede sin Borg nogle Mile derfra.

Den skjønne Jomfru Ellen sad i Almindelighed med sine Tærner i Faderens Lønkammer og virkede Guld og Silke, eller ogsaa gik hun med dem i Borghaven og sang Romancer om længst hedengangne Helte, som hun havde hørt meget omtale af hendes Skriftefader, Pater Jeronimus.

Hun var saa blid og from, at hendes Lige ei fandtes, og hun havde for længe siden givet Bønder og Trælle en langt større Frihed, naar ikke Ridder Sigvald havde gjort hende opmærksom paa, at de vare mere at betragte som Kvæg end som Mennesker og altfor feige til at faa Frihed.

Skjøndt ugjerne havde hun fulgt dette Raad. Det var derfor ikke saa sjeldent, at Fogden, rigtignok uden hendes Vidende, lod Bonden staa i Gabestokken eller ride Træhesten, der

begge fandtes i det bageste Gaardsrum. Tidligere havde de staaet udenfor Ridder Ivars Vinduer, for at han kunde nyde Godt af Syndernes Straf, men Jomfru Ellen havde engang for alle frabedt sig slige Skuespil, hvorfor Fogden havde ladet dem hensætte i Baggaarden, hvor de, som fortalt, jevnligt bleve benyttede.

Det var en almindelig Tro i Egnen, at Ridder Sigvald beilede til sit smukke Sødskendebarn og man talte allerede om, at Bryllluppet kom til at staa til næste Foraar; thi Ridderen var der tidlig og sent og forstod saaledes at føie sig efter Jomfruen, at Alle vare enige i at hun aldrig kunde faa en bedre Fæstemand.

Jomfru Ellen var imidlertid af en anden Mening; hun agtede vel sin Fætter for hans ridderlige Anstand og Mod, men billigede ikke hans Grumhed mod hans Undergivne eller den Ringeagt, hvormed han omtalte Alle, som ikke vare ædelbaarne eller idetmindste fri Mænd; ja hun fattede næsten Afsky for ham, da hun en Dag saa ham slaa en af Bønderne, som forrettede Høstarbeide paa Marken, med sit Sværdhefte saa voldsomt i Ansigtet, at denne styrtede bevidstløs om, hvilket ovenikjøbet foranledigede Ridderen til at befale ham sat paa Træhesten.

Hun afbrød derfor altid enten paa den ene eller paa den anden Maade Fætteren, naar han begyndte en Samtale, som kunde ende med en Beilen til hendes Haand, og modtog ham kun som en omhyggelig Raadgiver, men ikke som sin fremtidige Fæstemand.

Allerede da hun som Barn legede i Borghaven med sin Amme, Gunild, eller vandrede omkring i de store nærliggende

Skove med sin Fætter, havde hun ofte leet og talt med den unge Axel Stisøn, som nu var i Udlandet og maaske aldrig vendte tilbage; han var dengang en smuk, velvoxen Dreng og hun en lille, gullokket Pige, men mange Gange senere, naar hun tænkte paa sin Barndom og paa Axel Stisøn, syntes hun, at han var saa smuk og venlig, og nu maatte han være en velvoxen, drabelig Ridder; thi der var gaaet tolv Vintre siden han, efter Faderens Død, tog Leide og reiste til Velskland, hvorfra han begav sig til Keiserhoffet.

Men senere havde hun aldrig hørt fra ham og sukkede ofte i Lyndom over Tabet af sin Barndoms Legekammerat.

Engang havde hun spurgt sin Fætter Ridder Sigvald, om han ikke vidste, hvor Axel Stisøn var, og kort Tid efter havde han bragt hende den Underretning, at hendes Legekammerat var falden i Kampen mod Frankerne og saaledes aldrig vilde vende tilbage.

Denne Efterretning gjorde imidlertid ikke den Virkning, som Ridder Sigvald havde forudsat, thi Jomfruen blev endnu mere tilbageholden mod Sigvald og drømte desoftere om Axel.

Da Ridder Sigvald mærkede, at alle hans Bestræbelser for at vinde den skjønne Ellen sloge feil, bestemte han sig til aldeles at forandre sin Opførsel; han blev mere gudfrygtig, talte hele Timer med Pater Jeronimus, sukkede ofte og udlod sig endogsaa med at omskifte Brynien med Munkekutten og gaa i Kloster.

Sin voldsomme Adfærd mod Bønderne lagde han ganske af, blev godgjørende mod de Fattige, lod flere Messer læse i Kirken end nogen anden Herremand paa de Tider, og forandrede sin Stemme til en sygelig Klynken, som gik Jomfru El-

len nær til Hjerte. Hun syntes endogsaa nu, at Ridderen dog ikke var saa haard og grum som tidligere og bebreidede sig undertiden, at hun ved sin kolde Opførsel havde tilføiet ham en saa stor Sorg, som den, der nu nagede ham og undergravede hans Sundhed.

Om sin Veilen talte Ridderen nu aldrig et Ord, tvertimod vilde Rygtet vide, at han stod i Begreb med at bortskjænke sin Fædreneborg til et Kloster og selv opoffre sig til Kirken.

Jomfru Ellen var derfor fast bestemt paa at give ham sit Ja, dersom han igjen skulde tilbyde hende Haand og Hjerte.

Saaledes stode Sagerne, da Ridder Stisøn vendte tilbage fra det tydske Keiserhof.

Det var endnu ikke Midnat, da Jomfru Ellen med sin kjæreste Tærne, Ingeborg, sad i Faderens Lønkammer og lyttede til Stormens Hvin og Sneens Pidsken mod Ruderne.

Engang imellem overdøvede Uveiret deres Samtale, som blev ført om den lykkelige Barndomstid, da Ridder Lauge levede og engang imellem dvælede i længere Tid hos sin Datter.

„Ja, Ingeborg!“ begyndte Ellen paany, „kan Du huske, dengang Axel fulgte os i Skovene og nedlagde en graadig Ulv, som stræbte at sønderrive mig.“

„Ja, og hans Stolthed over denne Bedrift, jo, det husker jeg godt, ædle Jomfru!“

„Besynderligt, at han ikke vendte tilbage, jeg gad dog gjerne have talt med ham, vi vare dog Børn sammen.“

„Eders Fætter har jo berettet Eder hans Død.“

„Ak, Ingeborg, jeg tænker saa tidt paa Axel!“

„Hvorfor tænke paa ham, min ædle Jomfru, han er jo ikke mere!"

„Var han dog vendt tilbage, istedetfor at gaa i Striden mod Frankerne, Ingeborg, saa . . ."

Hun standsede og slog Øiet ned, medens en svag Rødme overfløi hendes Kinder.

„Stakkels Jomfru Ellen, saa vilde I have fæstet ham til Eders Brudgom."

„Du siger ingen Usandhed, Ingeborg, det vilde jeg have gjort; men det er ikke derfor alene at jeg sørger."

„I sørger!"

„Ja, Ingeborg, betragt engang ret Ridder Sigvald og sig mig, hvad Du saa mener?"

„Det er snart sagt, Ellen, Ridder Sigvald er en Hykler."

Da Fortroligheden var næsten søsterlig mellem Jomfruen og hendes Tærne, var det ikke sjeldent, at Ingeborg ikke tilføiede sin Herskerindes Titel, men blot tiltalte hende ved Navnet.

„Ingeborg, hvad siger Du!" raabte Ellen og reiste sig hurtigt, „en Hykler, Ridder Sigvald en Hykler!"

„Ja, Ellen," vedblev Tærnen roligt, „han hykler kun Fromhed og Blødhed i Sindet, for at daare Eder og vække Eders Medlidenhed."

„Hvoraf ved Du det?" spurgte Ellen hvislende og lagde sin Arm om hendes Hals, „fortæl mig det, min Ingeborg!"

„Jeg ved det, fordi jeg sidste Juleaften, da Eders Fætter foregav at ville hjem for at holde Bød, sneg mig ud i Forstuen og hørte ham sige til Pater Jeronimus, at han maatte hjem, for at afstraffe nogle dovne Bønder og derefter tømme et Bæger med sine Venner!"

„Gjorde han da ikke Bod hin Aften, Ingeborg!“

„Han Bod, nei, lille Ellen, Ræven skrifter ikke førend den æder Gjæssene!“

„Men hans Sygdom, hans matte Stemme, hans Godhed imod de Fattige, det Antal Messer, han lader læse, troer Du da ikke at det er Tegn paa et ydmygt, angrende Hjerte?“

„Det er Falskhed, Ellen, tro mig, Falskhed! jeg har ikke villet sige Eder det, førend Tiden var kommen, og nu, da I staaer i Begreb med at fæste ham som Eders Brudgom, vil jeg kun advare Eder for Hyklerens og Forræderens Kløer!“

„Det er svare Beskyldninger, Du fremkommer med, Ingeborg!“

„Men sande!“

„Hørte Du!“ udbrød pludselig Ellen og greb Tærnen fast om Haanden.

„Hvilket?“

„Fodtrin udenfor Lønkammeret,“ hviskede Ellen og skjælvede.

„Maaske en Lurer ovenikjøbet!“ udbrød Tærnen foragteligt og reiste sig, „med Eders Tilladelse, Jomfru Ellen!“

Den høie, majestætiske Pige nærmede sig Væggen, hvor Ridder Langes Vaaben hang.

Hun snappede et mægtigt Slagsværd, der klirrende slog mod Væggen, greb den paa Bordet staaende Lampe og aabnede Døren.

„Ingeborg, bliv!“ bad Ellen ængstelig og holdt hende tilbage.

„Nei, tilgiv jeg er Eder ulydig, men jeg maa vide, hvo der lister sig om og lurer ved en ærbar Piges Dør!“

Tærnen var nu traadt heelt ud i den bælmørke Gang,

som førte til den smalle Vindeltrappe, hvoraf man besteg Taarnet.

Nogle Flaggermus strøg hende i Ansigtet og slukkede Lyset med deres fugtige Vinger, men i Forveien havde hun alt bemærket det utydelige Omrids af en høi Skikkelse, som trykkede sig op til Muren og som nu, i samme Øieblik Lyset slukkedes, sneg sig forbi hende med hurtige, lydløse Skridt.

„Ha!“ mumlede hun, „altsaa en Stimand og Lurer; og han skulde blive Ellens Brudgom, — aldrig, saalænge jeg lever for at advare hende!“

„Kom frem, Ridder Sigvald Eskildsen!“ raabte hun med høi Røst og holdt Sværdet foran sig, „kom og vis os, hvordan en Ridder seer ud, naar han har luret ved en ædelbaaren Jomfrus Lønkammer!“

Men Alt forblev tanst; ingen mistænkelig Lyd hørtes; kun Stormen peb gjennem Taarnet og syntes at bære en skraldende Latter med sig — det eneste Svar, Ingeborg fik.

Ellen havde imidlertid pustet saalænge til de halvtudslukte Brande i den kolossale Ovn, at de omsidder kastede en stærk Flamme fra sig; hun greb en og ilede ud til Ingeborg, som famlede sig frem i Mørket.

„Ingen, her er ingen!“ udbrød denne og holdt den tændte Lampe frem, „kun Trolde og Spøgelser kunne gaa mig forbi, og jeg saae ham tydelig trykket op til Muren!“

„Hvem, Ingeborg?“

„Hvem anden, end Ridder Sigvald!“

„Du drømmer, Ingeborg! Ridder Sigvald er paa sin Borg; han red herfra i Middags tilligemed sin Væbner, og Vindelbroen er ikke bleven nedladt siden den Tid.“

„Og dog var det Ridder Sigvald!“ paastod Tærnen ivrigt og svang det mægtige Sværd, „det siger jeg Eder forsand, Jomfru Ellen, at havde Ridder Sigvald endnu været her, da skulde Eders Faders Sværd have fundet Veien til hans falske Hjerte!“

„Din Ouhu for mig gjør Dig heftig, min kjære Ingeborg,“ svarede Jomfruen, „og lader Dig se Stinnænd, hvor ingen ere! dog, lad os ikke tænke længer derover, kom! Natten er bidende kold og Søvnen vil være os en kjærkommen Gjæst kom Ingeborg, dvæl ikke længere herude i det mørke fæle Taarn!“

„Jeg seer heller Intet, som fortjener min Opmærksomhed, Ellen, men allermindst ventede jeg Utak fordi jeg tog Eders, Faders Sværd og vovede mig ud mod en Mand, der ikke har Godt isinde.“

„Tilgiv mig, min Ingeborg, hvis jeg har krænket Dig; men jeg vil nødigt have at Du skal udsætte Dig for nogen Fare eller lide noget af Kulden; derfor er det jeg beder Dig komme ind og gaa til Hvile; i Morgen vil Du indse Din Vildfarelse.“

Tærnen taug og kastede et speidende Blik omkring sig.

„Du tvivler endnu, Ingeborg!“

„Og har jeg ikke Grund dertil?“

„Hvorledes mener Du?“

„Hører I, Ellen?“

Ellen lyttede.

„Man hørte tydeligt Hovslag af en Hest og den pibende Lyd som ledsagede Vindebroens Nedlæggen.

„For Gud og hans Hellige, hvo kan det være, Ingeborg?“

„Hvem andre end Eders smægtende Fætter, som har sadlet sin Ganger og rider til sin Borg.“

„Kan I høre, ædle Jomfru; der følger en anden Hest efter, det er Claus, hans Væbner, som ledsager ham!“ vedblev Tærnen.

„Ved Nattetid rider man saaledes bort fra min Borg!“ raabte Ellen med blussende Kinder, „man nedlader Broen for en Ridder og hans Svend, som have brugt Kneb og Svig imod mig! Det skal ei saaledes være, Ivar Lauges Datter skal og vil adlydes!“

„Ret saa, Ellen!“ svarede Tærnen og traadte igjen ind i Lønkammeret. „Ridder Lauges Datter er født til at herske, men ikke til at beherskes; vil I følge mit Raad, saa lad endnu i Nat Borgvægteren kalde og forhør ham om hvo de to Ryttere vare, som nys forlode Borgen; en saadan Nattefærd er en Forbrydelse i disse Tider!“

„Du har Ret, lad ham kalde, Ingeborg. Midnat er endnu ikke kommen, han maa vel endnu være i Borgestuen!“

Ingeborg gik, og Jomfru Ellen satte sig i den store Egetræes Stol, som var smykket med Forziringer og kostbart Betræk.

„Skulde Sigvald være falsk?“ sukkede hun, „ak, da har jeg jo Ingen, til hvem jeg kan henvende mig om Raad og Hjælp!“

Kort efter traadte Borgvægteren ind.

„Hvo ved nys over Broen?“ spurgte Jomfru Ellen.

„Ingen, velbaarne Jomfru!“

„Du lyver, jeg hørte selv Hovslagene mod Klaukerne og Hængslernes Piben, derfor, sig frem, hvo var det?“

„Saa sandt jeg troer paa vor Herre og Frelser, der er Ingen redet over Broen med mit Vidende!“

„Besynderligt!“ hviskede Ellen.

„Men der er altid et fælt Uvæsen dernede, skal jeg sige!“ vedblev Vægteren og pillede ved sit korte Sværd, „aldenstund Borgen ligger saa ene og omgiven af Skovene.“

„Det er vel muligt, at Trolde og andet ildsindet Tøi driver sit Uvæsen, men denne Gang var det Mennesker, som færdedes derude; men da Du vedbliver at forsikre om at Du Intet har seet eller hørt, vil jeg tro Dig, men dog bede Dig passe paa; thi husk her er megen Ufred i Landet, og grumme Bander husere slemt i Egnen; derfor pas paa, hvis Du vil beholde min Naade.“

„Der skal Ingen trænge ind i Borgen, ædelbaarne Jomfru, saalænge gamle Ib staaer for Tingene!“ forsikkrede Borgvægteren og bukkede gravitetisk, „jeg har nu været her i over fem og tyve Vintre, men endnu har Ingen dristet sig til at betræde Broen med ildsindet Hu og Sværd ved Lænden, og det skal med den hellige Jomfrues Bistand heller ikke nogensinde ske!“

„Lad mig se det, Ib, jeg stoler paa Dig.“

„Ak, Jomfru, jeg saae Eder, da Eders Fader, den mægtige Ridder Lange, drog i Ledingsfærd mod Greverne af Holsten; I var dengang saa lille og spæd, og saa lovede jeg mig selv, at saalænge Ib forstod at affyre en Armbrystbolt og svinge et godt Sværd, skulde Ingen fortrædige Eder, og dette Løfte er blevet mig endmere helligt, siden den strænge Ridder Sigvald bortjagede Eders Amme, den gamle Gunild, thi da var Ulven ene ved Lammet.“

„Jeg takker Dig, min tro Ib, for Din Omhu for mig," smilede Ellen, „men Dine Lignelser kan jeg iøvrigt ikke fæste Lid til!"

„Ja, Gud give, de ikke passede," sukkede Ib og hævede Øinene mod Loftet, „men jeg har en svar Anelse om, at de ville slaa til engang i Tiden!"

Den gamle, hvidhaarede Mand bukkede dybt og forlod Lønkammeret med tunge Skridt, som lød høit i den fliselagte Forstue.

„Stakkels Jomfru!" mumlede Ib, „han vil vistnok gjøre Alt!"

„Han er Troskaben selv," sagde Ellen og stirrede gjennem Ruden ud i den mørke Nat, „skulde jeg ikke være sikker hos Dig og ham?"

Og hun lagde smilende sin Kind til Ingeborgs og trykkede sig fast til hende.

„Jo, I er sikker hos os!" svarede Ternen med bevæget Stemme, „saa sikker, som om Eders Fader var ilive og kunde forsvare Eder!"

„Ingeborg, læg Dig hos mig, Du er jo min eneste Veninde."

„Som I vil, Jomfru, lad os da sove; den Dag i Morgen bede vi Gud bevare for os . . ."

„Og for Danmark!" tilføiede Ellen og foldede Hænderne, „det er vor Moder, og vor Moder græder blodige Taarer!"

„Ja, der vil komme en Morgen for Danmark, saasandt jeg hedder Niels Ebbesen! som det hedder," udbrød Ternen.

„Hvo har sagt det Ord, Ingeborg?"

„Ridder Niels, Herre til Brattingsborg og Nørreriis; I vedkjender Eder dog vel Eders Faders bedste Ven?"

„Ja, Ingeborg, kan man vel glemme Danmarks første Ridder?"

„Paa ham ville vi stole," svarede Ternen, „thi han stoler paa Danmarks retfærdige Sag!"

„Ja, han vil frelse Danmark, Ingeborg, hvis det ellers kan frelses."

„Han bad Eder om at gjæste ham, Ellen, hvi tøver I dermed?"

„Han skal eiheller have bedt mig forgjæves, Ingeborg; naar Stormen er forbi, ville vi en Dag age til Brattingsborg, Du og jeg; jeg tænker vel, Ridder Niels tager vel mod sin Vens Datter!"

„Vær forvisset derom, skjøndt han har meget at tage vare."

„Hvorledes da?"

„Han er fast bestemt paa at gjøre Tydsken Modstand, hvis han, som Gud og den hellige Jomfru forbyde, kunde finde paa at løbe herop."

„Der findes vel neppe nogen dansk Riddersmand, som ikke tænker paa Modstand, Ingeborg?"

„Gud tilgive mig, hvis jeg siger Usandhed, Ellen, men Eders Fætter, Ridder Sigvald, smører vist Hæser, naar den første holstenske Landseknægt viser sig hinsides Kongeaaen!"

„Det er en uværdig Bestyldning, Ingeborg!" udbrød Ellen fortørnet.

„Gud give den var det," sukkede Ingeborg, „men jeg har havt svare Drømme derom i de sidste Nætter!"

„Lad os sove, Ingeborg, og lad mig hvile i Din Arm, jeg er mødig; saaledes! giv mig et Kys, min Hjertensveninde, og lad os saa bede vor Aftenbøn!"

De to unge Piger omslyngede hinanden, trykkede et Kys paa hinandens Læber og foldede andægtig Hænderne. Uveiret, som stormede mod den mægtige Borg med Brag og Støi, formaaede ikke at vække dem af deres søde Slummer.

Imidlertid fortsatte to Ryttere deres hurtige Ridt gjennem de store Skove, som strakte sig fra Skanderborg imod Syd og Vest, og som dengang næsten vare ufremkommelige. Med Anstrængelse styrede de de snysende Gangere ved Hjælp af Sporen gjennem de mørke Krogveie, som enkelte Steder skinnede hvide og glatte og andre Steder igjen vare forte Linier, der snoede sig ud og ind i utallige Bugter.

Stormen og Isslaget vare imod dem; de maatte bukke sig ned over Hestenes Halse for ikke at blive blændede af den voldsomme iskolde Sammenblanding, der lidt efter lidt forandredes til en fin Sne, som dandsede dem imøde og undertiden standsede Hestene.

„Fordømt!" raabte den forreste Rytter, og holdt sin Hest an, „vi ere farne vild, jeg kan hverken se Spor eller Sti!"

„Det er ilde nok, Herre," svarede den Bageste, „tilmed da vi skulle skynde os!"

„Det har Du let ved at sige, Claus, men svært ved at udføre; kun saameget kan jeg forstaa, at vi maa se at naa Borgen førend Morgengry; jeg venter et Sendebud fra Rendsborg, og det tøver ikke, naar jeg ei er tilstede!"

„Det var en uheldig Luren i Nat, Hr. Ridder!“ bemærkede Claus.

„For Fanden, det behøver Du ikke at erindre mig om, Claus!“

„I lovede mig dog skjøn Ingeborg til Fæstemø, strenge Hr. Ridder!“

„Jeg lover Dig Død og Pestilents, hvis Du ei tier paa Stand!“ raabte Ridderen forbittret, „og en Mark Sølv, hvis Du hjælper mig at naa min Borg, inden Solen er oppe.“

„Hm, det Kunststykke var vel ikke saa vanskeligt!“ svarede Bøbneren; „saavidt jeg ved, er Gunilds Hytte tæt herved; hun har jo Sønnen hjemme, han maa vise os Vei.“

„Du taler som en Mand!“ udbrød Ridderen fornøiet og vendte sin Hest. „Den dovne Knægt kan have godt af at røre Lemmerne; om Du veed Vei, saa lad os strax ride derhen.“

„Veien er nem at finde; følg blot efter, Hr. Ridder,“ skreg Bøbneren for at blive hørt, thi Stormen bruste i samme Øieblik frem med Voldsomhed, „og jeg skulde være en jammerlig Karl, om ikke min gode Erik skal komme ud af Reden, hvis ellers han vil vise os Vei!“

„Guds Død, vil! en Træl, Villie! raser Du, Claus; jeg binder hans fast til Hestens venstre Side og opmuntrer ham engang imellem med mit Sværd!“

„Det bliver Leier overkjøbet, Herre; saadan en Smule Hug trænger han til; men se, ret her til Siden har vi Jordhytten; om I vil, Hr. Ridder, kunde I holde min Hest ved Tømmen, medens jeg gaaer ind, I er vel ikke meget for at ligge ude i den stinkende Kulde?“

„Giv hid!“

Væbneren sprang af og rakte sin Herre Tømmen.

„Skynd Dig, Claus, her er koldt at holde stille."

„Giv Eder tilfreds, Hr. Ridder, jeg skal blot have fundet Døren."

Han famlede længe frem og tilbage, indtil han endelig stødte paa den.

„Holla!" raabte han, „kom ud, her er Reisende, som give en Skilling at fortjene."

Men der kom Ingen.

„Hører I, I Trællepak!" vedblev han og slog paa Døren med sit Sværdhefte, „eller vil I maaske hellere have, at jeg sparker Døren ind til Eder!"

Intet Svar.

„Slaa Døren ind," raabte Ridder Sigvald utaalmodig, „og træk dem ud ved Haarene."

Væbneren nølede ikke med at efterkomme denne Opfordring og stormede rasende løs paa Døren.

„Hvo kommer saadan paa Stimandsvis?" skreg endelig en skarp gjennemtrængende Stemme inde fra Hytten.

„Det er mig, det er Claus," raabte Væbneren, „I skal ikke være bange, Mo'er Gunild, Eder skal intet Ondt vederfares; det er kun Eders Søn, vi søge; han faaer god Betaling for at vise min Herre og mig Vei."

„Ridder Sigvald kan ride derhen, hvor han kom fra," raabte Gunild, „min Søn har Andet at bestille end være Veiviser for omflakkende Riddere."

„Forbandede Qvinde!" raabte Ridderen, der havde hørt hvert Ord, „ved Du ikke, at Du boer her af min Naade, og at jeg kan lade Dig ride Træhesten imorgen til Gjengjæld?"

„God Nat, Ridder Sigvald," svarede Gunild med en skraldende Latter, „vi To have Intet mere at tale om!"

„Slaa Døren ind, Claus!" raabte Ridderen rasende og sprang af Hesten, „skaan ikke det Pak; imorgen skal baade hun og hendes Ravneunge staa i Gabestokken og ride Træhesten; for Bekvemmelighedes Skyld skal jeg binde Blylodder ved hendes Fødder; spark væk, Claus, saadan! bedre endnu! ret saa! — den giver efter, endnu et lille Tag; ei, ei, seer man det, nu er man istand til at komme indenfor."

Ridderen bukkede sig og forsøgte at presse sig igjennem den frembragte Aabning.

„Et Skridt endnu og I er dødsens!" tordnede idetsamme en ubekjendt Stemme.

„Gudsdød!" raabte Ridderen og trak sig hurtigt tilbage, „hørte Du det, Claus?"

„Ja," svarede denne, „hvem monstro det kan have været?"

„Jeg vil raade Eder, Ridder Sigvald Eskildsen, til ikke at gaa frem som Ransmand og med Ufredsfærd; det kunde let hænde sig, at det kostede Eders Hals," vedblev samme Stemme.

„Hos Trælle kommer kun Trælle," svarede Ridderen haanligt.

„De Ord skal I komme til at tage i Eder igjen, saasandt hjælpe mig Gud," vedblev Stemmen paany, „den Dag kommer nok, da vi To sees, maaske før I stjøtter om det."

„Jeg kjender Eder ikke," svarede Ridder Sigvald i en nedstemt Tone, „og ukjendte Folks Trusler pleier jeg ikke at give Agt paa."

„Saameget desto værre for Eder, Ridder Sigvald, da I er saa godt kjendt."

„For Døden og al Ulykke," hviskede hans Væbner, „der

er to Heste derinde; det lader til, at det er en fremmed Ridder, hun huser!"

„Lad os isaafald stige tilhest igjen og søge Veien alene," mumlede Ridder Sigvald og strøg sig om Panden.

„Det bliver vel det Klogeste, Herre, hele Reden er fuld, vi kunne nemt faa os en Dragt Hug, dersom vi ikke forføie os bort."

„Da I ikke vil tjene en Ridder i at vise ham Veien," raabte Sigvald, „saa faa vi jo se, hvo af os der er stærkest i Morgen."

„Som I vil, og for at I kan vide mit Navn, hedder jeg Axel Stisøn."

Ridder Sigvald blev staaende som ramt af Lynet.

„Axel Stisøn," raabte han omsider med skjælvende Stemme; „Nuvel, det bliver enten Dig eller mig."

Han sparkede endnu engang forbittret til Døren, besteg sin af Kulde skjælvende Ganger og jog, trods Storm og Snefog, som en Rasende gjennem den ravnsorte Nat, fulgt af sin Væbner.

„Det skal blive ham!" raabte han vildt, som om han vilde fortælle den brusende Storm, at hans Fjende var vendt tilbage og beilede til Ellens Gunst, „saafandt min Skytspatron skjænke mig sin Bistand, skal hin Landstryger aldrig føre hende som Brud for Alteret! rask, Claus, rask, i Satans Skind og Been, hvorfor følger Du ikke efter, er Du bange for Natuglen og Stormhylene?"

„Jeg er jo lige bag efter Eder, Herre," lød Væbnerens Stemme.

„For Satan! Mit Sind er ophidset iaften, og jeg sandser

ikke meget; troer Du vi ere istand til at kunne finde Vei gjennem denne djævleblændte Skov?"

„Hvis I tillader, Herre, skal jeg vise Eder den rette Vei."

„Som Du vil, rid saa foran."

Veien var meget smal og begrændset af to dybe Grøfter, som vare saa glatte paa Kanterne, at det kun var med den største Forsigtighed, at Væbner Claus fik drevet sin Hest forbi Ridderens.

„Følg blot lige efter mig, Herre," raabte han og sporede Hesten fremad, „jeg troer, at denne Vei er den rigtige; se, der skimter jeg allerede en Lysning mellem Trætoppene, det maa vel sagtens betyde, at Skoven bliver tyndere."

„For Satan, stands med hvad Du troer og ikke troer, skaf mig blot ud af denne Helvedesvei og til mit gode Borgkammer!"

„I er saare gram i Hu, Hr. Ridder."

„Uden Grund, maaske, Claus?"

„Aa nei; det vil jeg just ikke sige."

„Nei, det maa Du vel vogte Dig for; hvad jeg har erfaret i denne Nat, fylder mit Sind med Had og Hævn."

„Det var dog ogsaa mærkeligt, at denne Ridder Axel er her i Landet; det tykkes mig, som om I selv, Hr. Ridder, har bragt Efterretningen om hans Død!" svarede Væbneren med et haanligt Smil, som Mørket hindrede Ridderen i at bemærke.

„Vistsaa berettede jeg at han var død, Claus, men det havde sine gode Grunde!" svarede Ridderen ivrigt, „Du forstaaer mig vel nok?"

„Aa ja, man kan høre paa Vingeslagene, hvad det er for

en Fugl, som flyver, og Jomfru Ellen kunde blive Eder en væn Fæstemø!"

„Kunde blive!" lo Ridderen, „ei, Bøbner Claus Agesen, Du taler sære Ord!"

„Hvi da, Hr. Ridder?"

„Kunde blive siger Du, skal blive mener Du, og bliver, mener jeg," lo Ridderen fornøiet, „for Satan, den Dag skal oprinde, da Jomfru Ellen vorder min Fæstebrud, og den Dag kommer, da hun med sine Terner skal synge Viser og træde Dandsen som min Ægtemø."

Han havde knapt udtalt, før noget Hvinende foer igjennem Mørket og streifede hans Saddelknap.

I samme Øieblik blev Hesten greben i Tøilerne og tvungen bagover, saa at den næsten stod paa Bagbenene.

„Stimænd, Røvere," skreg Ridderen og drog sit Sværd, „hug ind, Claus, hug ind!"

Han hug rasende om sig til alle Sider, men traf Ingen.

„Herre, hvor bliver I af?" lød Bøbnerens Stemme et godt Stykke borte, „vil Eders Ganger ikke fremad?"

„Kogleri og Djævelskab!" stønnede Ridderen, da Hesten pludselig gjorde et Sæt frem og derved bibragte ham et voldsomt Stød i Sædet, „Claus, saa kom dog for Satan, og rid ikke Fanden ivold!"

Bøbneren vendte sin Hest og holdt kort efter paa Siden af Ridderen.

„Hr. Ridder, har I seet Djævelskab og Spøgeri, siden baade I og Eders Hest puster!"

„Stimænd og Mordere var det!" raabte Ridderen forbittret, „og jeg skulde kjende Lidt til en Armbrøst, hvis ikke det

var Bolten af en saadan, som susede forbi mig og streifede min Sadelknap."

„Det var min Tro godt sigtet ved Nattetider!" bemærkede Claus. „Ellers kom I ikke tilskade, Hr. Ridder!"

„Den hellige Jomfru og min Skytspatron beskyttede mig, Claus, ellers havde de vippet min gode Ganger bagover med mig."

„Saa de toge fat i Eders Ganger, Hr. Ridder? udbrød Væbneren og søgte at trænge igjennem det tætte Mørke.

„Vistsaa; men da jeg drog mit Sværd og hug om mig, ramte jeg kun den kjølige Natteluft."

„I kan tro, Hr. Ridder, det har været den fordømte Hex, Gunild, som har kogt en Seid i sin Troldhule og skaffet Eder en Portion Aander paa Halsen."

„Derfor skal hun pidskes paa sin smudsige Hud til den revner," skreg Ridderen forbittret, „det kan tillige blive Betaling for hendes Modtagelse i Nat."

En skraldende, forfærdelig Latter inde fra Skoven paa den anden Side af den brede Grøft svarede ham, og i samme Øieblik var det som om utallige hvinende Stemmer skrege i Munden paa hinanden og blandede sig i et bedøvende Latterchor.

„Det er — Aander — Hr. Ridder!" stønnede Væbneren forfærdet og sporede sin Hest, „det er Gunild, som svarer paa — Eders Tale! Vil I som jeg, nøler I ikke længer."

„For Gud, jeg troer næsten Du har Ret!" svarede Ridderen i en nedstemt Tone, „vi finge vel snart Tag over Hovedet; afsted! afsted!"

Og Ridderen foer afsted gjennem Natten paa sin forfærdede Ganger, der skjælvende og fnysende bar sin Byrde gjennem

den temmelig dybe Sne, som stedse voxede indtil dem skjulte baade Vei og Sti.

Lykken var med dem.

Efter en Times hurtigt Ridt befandt de sig begge i Ridderens Borg, hvor Borgvægteren, noget forundret over deres temmeligt forstyrrede Udseende, hjalp Væbneren at bringe de udmattede pustende Heste i Stald.

Erik.

Da Solen den næste Morgen kastede sine matte Straaler over de snedækte Marker, fandt den allerede saavel de to Reisende som Gunild og hendes Søn oppe og ifærd med at nyde Davren.

„Ja, jeg ved vel," fortsatte Axel Stisøn den afbrudte Samtale, „at Danmark er stødt i stor Kvide og Fare, men ligesaa vist ved jeg, at Nørrejyllands Riddere ville blive de holstenske Grever en haard Nød at knække."

„Sligt har I vel erfaret paa Eders Gjennemreise hid, Hr. Ridder?" spurgte Gunild.

„Aa ja, I har Ret," svarede Ridderen, „det var kun med Besvær at vi undgik de tydske Landsknegte og de harnisklædte Stridsmænd, som holde Rendsborg besat."

„Skade, at vi vare for faa," mumlede Aage.

„Vent lidt, I ville vorde flere," svarede Gunild, „nu ere I jo alt tre."

„Med Eders Søn, mener I," fortsatte Ridderen; „saamæn! vi ere et underligt Selskab herinde; en Ridder, to Væbnere, to Heste og en — en —"

„Og en ufri Kvinde, vil I sige," tilføiede Gunild med et mørkt Blik, „nu, Ridder Stisøn, det kunde I have sagt strax, det er ikke første Dag, jeg hører det Ord!"

„Min Hensigt var det ei at fornærme Den, som villig delte Hus med mig, Gunild, men jeg kjender Eder ikke under andet Navn!"

„Bryd Eder ei derom, Ridder Stisøn; der kommer vel nok den Tid, at jeg igjen bliver fri!"

„Igjen fri! I er altsaa ikke trælefødt!"

„Nei, men det bliver en Sag for sig selv, og forresten mellem mig og en Anden! jeg siger Eder kun, Ridder Stisøn, at gamle Gunild har kjendt bedre Dage, og gik engang klædt i Maar og Hermelin; men Tiderne ere ikke altid ens, og Falken kaster Fjer, saa den næsten ikke kan kjendes."

„Jeg vil ikke bede Eder om at fortælle Eders Hændelser, Gunild, men er I fribaaren og ved Ræuker eller Vold gjort til Træl, da kan I gjøre Regning paa en god Arm og et godt Sværd, som nok skal hjælpe Eder med Regnskabets Opgjøren, naar Tiden engang kommer."

„Det Ord skal I have Tak for, Ridder Stisøn!" sukkede den gamle Kone bevæget, „men det siger jeg Eder, brug først Eders Arm og Eders Sværd for Landet, bagefter kommer Touren til mig; har I da begge Dele, kunne vi jo tale om Tingene.

„Som I vil; jeg har altid lært at forsvare den Forurets-

tede; Ufskyld og Qvindedyd bør holdes i Hævd, om ikke ved andet, saa ved Mandens Blod."

„Hvo lærte Eder den Sætning, Ridder Stisøn?"

„Min Moder."

„Eders Moder! Det tykkes mig som om I før sagde, at I aldrig havde seet hende?"

„Jeg var kun et Barn, da jeg hørte disse Ord."

„Og I kan huske dem?"

„Ja, det var min ulykkelige Moders sidste Ord til min Fader, førend han jog hende fra sin Borg."

„Han jog hende bort," udbrød Gunild bevæget, „og hvorfor?"

„Hvorfor! ja, gamle Kone, ikke ved jeg det; men jeg husker grant at hun faldt for hans Fødder og bad ham tro hende for Jesu Vunders Skyld; men han var ubønhørlig; hun maatte afsted i den sorte Nat, i et Veir som dette; ene og forladt travede hun omkring, Gud ved, hvorlænge."

„Har I aldrig hørt Noget til hende senere?"

„Nei, da jeg blev større og selv kunde bruge et Sværd, drog jeg efter min Faders Død fra Limfjorden sønder paa for, om muligt, at opdage hendes Spor; men jeg fandt det ikke og finder det aldrig."

„Det baader Eder ogsaa kun lidt, Hr. Ridder; hvad kunde I vel tilmed have at sige Eders stakkels Fru Moder?"

„Meget, fornemmelig hvad min døende Fader paalagde mig at sige, hvis jeg nogensinde traf hende."

„Formodentlig hans sidste Forbandelse."

Ridderen taug og sukkede.

„Nu, jeg syntes at have sagt Sandhed," vedblev Gunild

og reiste sig, „han var ovenikjøbet saa grusom at forbande en stakkels omflakkende Kvinde."

„Nei, han forbandede hende ikke," vedblev Ridderen vemodigt.

„I kan svare mig en anden Gang, Hr. Ridder," sagde Gunild, „naar I har jaget den tydske Ravneflok tilbage kan I betro mig Resten."

„Eder! Vil I vide Resten?" spurgte Ridderen forbauset.

„Jeg kan jo ikke forlange at faa den at vide, Hr. Ridder, men jeg er selv en stakkels forladt Kvinde, ligesom Eders Moder; I kan vel tænke, at hendes Skjæbne gaaer mig til Hjerte!"

„Og I skal senere faa det Hele at vide, Gunild; nu er min Tid mig knap, hvis jeg endnu vil tale med Jomfru Ellen inden Middag!"

„Ja, skynd Eder, Hr. Ridder; Kragen sidder paa Ørnens Rede og snakker kjælne Ord."

„I er en besynderlig Kvinde, Gunild, I taler i Gaader; men, saa sandt hjælpe mig Gud, skal Ørnen blive befriet fra sin Gjæst, eller jeg skal lade mit Liv."

„Ret saa, Ridder Stisøn! før dø, end se en kluntet Krage som Ørnens Mage; det er et ledt Syn."

„Saa lad os bryde op! Aage, Erik, træk Hestene ud og spænd Sadlerne paa."

Aage adlød, men Erik blev staaende.

„Du nøler, Erik!" bemærkede Ridderen; „Lydighed er en Væbners første Pligt."

„I glemmer, Hr. Ridder, at jeg er tilfods; en vandrende Væbner tykkes mig at være en forunderlig Ting!"

„Du har Ret," svarede Ridderen eftertænksom, „men jeg

skal hjælpe Dig! gak til Borgen, Du veed jo Gjenveie over Markerne, og vent til jeg kommer; jeg skal da faa baade en Ganger og et Sværd til Dig; en sømmelig Dragt skal Du ogsaa faa, jeg gjemmer slig en i min Badsæk."

„Herren velsigne Eder for de Ord!" udbrød Knøsen med Taarer i Øinene, „jeg skal tjene Eder tro i Liv og Død."

„Jeg stoler derpaa, men nøl ikke; flux afsted; en Væbner maa være hurtig og snild; rap paa Foden og snild i Tanken, saa vinder han snart Sølvsporerne!"

„Skulde I engang mangle Snille, da kom til mig, Herre," svarede Væbneren med et siffigt Smil.

„Jeg troer Du er en forslagen Knøs," lo Ridderen, „nuvel, man kan jo ogsaa undertiden komme i Forlegenhed for et godt Raad."

„Tjen Ridderen tro," sagde Gunild, „og glem aldrig, at en fri Mand har trykket Din Haand; fra idag af skal Du bære Skjold og Sværd; lad se, at Du ikke pletter det første og ikke lader det sidste sidde for fast i Skeden."

„I kan være rolig, Moder! lad kun Fogden komme med sin Hundepidsk; jeg er bange for at den kommer til at dandse paa ham selv."

Med disse Ord trykkede han sin lodne Hue ned over Ørene og sprang hurtigt ud af Stuen.

„Han tegner til at blive en rask Knøs," sagde Ridderen og fulgte efter, „Gud og den hellige Jomfru være med Eder, Gunild, og tak for Eders Gjæstfrihed, det kunde jo hændes at vi saae hinanden igjen!"

„Jeg skal indeslutte Eder i mine Bønner, Ridder Stisøn,

og skulde det knibe for Eder, kom I kun da til mig, det kunde jo hænde sig, at jeg vidste Raad, hvor Andre tang stille!"

„Det forbyde Gud, Gunild, at jeg nogensinde skulde stedes i saadan Vaande, at jeg maatte ty til . . . ."

„En Kvinde, sig ikke det, Hr. Ridder! Musen er lille, men den kan dog gnave det tykkeste Toug over."

„I har Ret!" raabte Ridderen, der allerede havde besteget sin Gænger, „og nu Farvel, nu rider jeg at skue min Fæstemø!"

Med disse Ord travede han ad den neppe synlige Vei, fulgt af Aage.

Imidlertid havde Erik, der var løbet tvers over Markerne, naaet den temmelig brøstfældige Vindebro, som var heiset op.

„Saa gaa vi en anden Vei!" mumlede han og sneg sig forsigtig ned ad Gravskraaningen, „jeg skal jo være her, naar min Herre kommer."

„Men seer Fogden mig, er hans Pidsk snart parat," vedblev han og standsede, „det bliver vel det Bedste, at den forbums Træl bærer sig lidt ridderligt ad; Hug smage ikke godt ovenpaa Davren."

Han nærmede sig et stort Asketræ, som stod paa den yderste Gravskraaning.

„Se denne her kan jo snakke et fornøieligt Ord med," lo han og afskjar med sin lange Kniv en tyk Gren, „naar jeg nu gjør den pæn glat, glider den destobedre op og ned ad

Rygstykkerne, uden just derfor at tabe Noget af sin Kraft; se saaledes, tro mig den vil smage."

„Forsynet med dette Vaaben, som han desuden benyttede som en Slags Balancestok, begyndte han paany Nedstigningen og naaede snart den frosne Grav, hvis Flade kunde bære.

Med en forbausende Færdighed klattrede han op ad den modsatte Skraaning, og befandt sig kort efter paa den indre Brystværns Skraaning, som, paa Grund af sin Steilhed og Høide var temmelig vanskelig at passere.

„Det er første Gang jeg gaaer den Vei," mumlede han og klattrede som et Egern op ad Fladen, „tro mig, Fogden vil blive ligesaa lang som han er tyk, naar han skal strække Hals og tage Maal af mit Hoved."

Han gjorde igjen nogle faa Skridt og befandt sig paa selve Brystværnet, hvorfra han lod sig glide ned ad den indre Skraaning i selve Borggaarden.

„Forbandede Trælleunge!" tordnede en Stemme ham imøde, „hvad er det for en Vei Du kommer?"

„Det seer I jo," lo Erik og blev staaende med Stokken i Haanden. „I kan rigtignok være stolt af slige Volde og Grave."

Fogden vilde ikke tro sine egne Øine.

Han kunde ikke fatte, at den usle Træl havde det uforskammede Mod at svare og tillige spotte over Fæstningsværkernes Tilstand.

Han gjentog derfor sit Spørgsmaal, idet han bevægede sin tykke, plumpe Figur, hvis Høire omfattede den uadskillelige Pidsk.

„Jeg har jo sagt Eder det," vedblev Erik, „og dersom

I ønsker at lære Veien at kjende, behøver I blot at lade Eder trimle ned i Graven og begynde Opstigningen ligesom jeg."

„Du skal visselig ride Træhesten, Din Hund!" raabte Fogden forbittret og svang sin Pidsk.

Den tykke Snært susede henimod den forvovne Træl, der imidlertid hurtig kastede sig plat ned.

Snærten foer hvinende over ham og berørte temmelig ublidt paa Tilbageveien den værdige Fogeds Hals.

„Kom ikke nærmere!" skreg Erik, der imidlertid havde reist sig og svang Stokken lynsnart over sit Hoved, „eller I faaer en paa Skallen, som nok skal bringe Eder til Eftertanke."

Men Fogden brød sig ikke om denne Trudsel; saa hurtigt han formaaede, styrtede han ind paa Erik, der ligesaa hurtigt sprang tilside og fravred ham Pidsken.

„Seer I vel, Hr. Foged," lo han, „nu ligner I en Spædekalv i Hø og Halm; jeg har en god Stok og Eders Pidsk, vil I smage en af dem."

„Skurk, Ravneunge!" brølte Fogden og knyttede Hænderne i Raseri, „Du skal ride Træhesten med Blylodder og Mursten ved Fødderne for den Spøg!"

„Og det vil I byde en fri Mand," svarede Erik og støttede sig paa Stokken.

„Fri Mand!" skummede Fogden, „Du fri! en ussel Træl er Du, som fortjente Galgen!"

„Tag Eder iagt, Foged, at jeg ikke anvender disse to!"

„Du fri!" vedblev Fogden og spyttede, „hvo troer Du vil række Dig Haanden, Du smudsige Jordrotte?"

„Hold Eders Mund!"

„Hvad er her paafærde?" spurgte en streng Stemme og begge de Stridende fik Øie paa Ridder Sigvald, som, endnu bleg og udmattet af det natlige Ridt, var ankommen tilbage til Borgen, en god Time før Solens Opgang.

„Naa, svar!" vedblev han og rynkede de svære røde Øienbryn, „tal Du, Foged!"

„Ja, strenge Herre," begyndte denne med ydmyg Stemme, „Sagen er snart fortalt; denne Person har sneget sig ind i Borgen som en Tyv og Røver; han har truet mig med Hug og frataget mig min Pidsk."

„Han lyver, strenge Hr. Ridder!" skreg Erik, „jeg er aabenlyst gaaet over Vold og Grav og jeg fratog ham først Tyrepidsken, da han truede mig med den og foer ind paa mig som et vildt Dyr!"

„Han er forresten godt bekjendt, strenge Hr. Ridder," vedblev Fogden, „det er Erik, sorte Erik som han hedder, Hexen Gunilds Sønneke."

„Ah! saa Du er i Slægt med hende," udbrød Ridderen med et betydningsfuldt Smil, „saa kan Du vel baade spaa og hexe?"

„Det er som man tager det, strenge Hr. Ridder, ønsker I at jeg skal forkynde Eder eders Dødsmaade, da skal det strax ske, thi den staaer skrevet paa Eders Pande!"

„Forbandede Dreng, ti!" raabte Ridderen forbittret og stampede i Jorden, „jeg forlanger ingen Spaadom af Dig, men jeg vil tvertimod gjøre mig en Fornøielse af strax her paa Stedet at spaa Dig!"

„Ei, ei, Hr. Ridder, det vil falde vanskeligt."

„Mener Du, hm! ja Du har maaske Ret, jeg er virkelig i Tvivl, hvilken jeg skal anvende, enten Galgen eller Træhesten, efter Loven har Du for voldeligt Indbrud fortjent Galgen."

„Saa tykkes den Spaadom mig let at gjøre, Hr. Ridder," lo Erik.

„Og trodsig er Du ovenikjøbet," svarede Ridderen med ondskabsfuld Glæde, „vent lidt, med den Slags Folk gjøre vi kort Besked! Foged! grib ham og kast ham i Hundehullet; i Morgen tidlig skal han dingle paa Borgens høieste Tinde!"

„Jeg siger Eder!" skreg Erik, „vogt Eder for at røre mig, jeg er en fri Mand og en mandelig og ædelbaaren Herre har givet mig Haandslag!"

„Hvo besmudsede da sin Haand med at røre ved Dig?" spurgte Ridderen haanligt, „det har vel sagtens været en Prinds af fyrsteligt Blod."

„Ridder Axel Stisøn har givet mig Haandslag; han er vel sagtens lige saa god som I!" svarede Erik trodsigt.

„Ridder Axel Stisøn er død og hedenfaren for mange Aar siden!" raabte Ridderen; „Du lyver, Træl, men Du skal ikke lyve Dig fra Galgen!"

„Vil I ikke tro mig, kan I jo vente til han kommer og gjør Eder til en Løgner."

„Ridder Axel Stisøn kommer ikke her, det er jeg vis paa," svarede Ridderen, „og Dig klynger jeg op, først, fordi Du har sneget Dig herind og dernæst fordi Du lyver Dig en ærlig Ridders Haandslag paa."

„Men I har løiet ham død!"

„Ti, uforskammede Træl!" tordnede Ridderen rasende, „Foged! hvad venter I efter? hvorfor griber I ham ikke?

naa, skynd Eder, jeg befaler det!"

„Den fordømte Pidsk, Hr. Ridder!"

„Har I selv ikke Lyst, Hr. Ridder, til at bryde en Landse med mig?" spurgte Erik, „jeg har her, som I seer, en deilig Stok; drag I kun Eders Sværd, jeg skal nok bøde for mig!"

Ridderen skummede af Vrede.

„Saa grib ham dog, Foged!" raabte han, „I er dog ikke bange for en halvvoxen Knøs!"

„Naar kun ikke han havde denne Hex til Moder."

„Hvad skader det?"

„Hun har lovet mig Sot og Pine, dersom jeg rører hendes Søn," bemærkede Fogden med en betænksom Mine.

„Hun skal gribes den Dag i Dag!" raabte Ridderen, „og overbevises hun om noget Hexeri eller andet Kogleværk, skal Baalet blive hende vis!"

„Jeg vil kun sige Eder et godt Ord, Hr. Ridder, forinden I lader Mo'er Gunild gribe, og det er: pas godt paa Eders Hals, at den ikke snører sig sammen," lo Erik.

„Kald paa Borgens Folk," sagde Ridderen, „her maa gjøres en Ende paa denne Knægts Tale."

Denne Opfordring var overflødig. Husfolkene havde allerede samlet sig og lyttede med Angst og Gru til Eriks Dristighed.

„Kom hid!" raabte Ridderen, „kom hid, hele I Hundeyngel og grib ham; gjøre I det ikke, komme I alle til at ride Træhesten!"

Men Trællene tænkte paa Gunild og vovede ikke at lægge Haand paa hendes Søn.

„Naa, ere I bange for Eders egen Kammerat!" raabte

Ridderen, „det synes mig dog som om Hunde pleie at bide hinanden!“

Trællene rørte sig ikke af Stedet.

„Saa I ville ikke,“ vedblev Ridderen og greb en vægtig Kampesten, „jeg skal nok faae Eder dertil.“

Og førend Nogen vidste det, foer Stenen susende ind iblandt dem, og ramte En saa voldsomt, at han styrtede til Jorden med blødende Pande.

„Kan det ikke hjelpe,“ fortsatte Ridderen ag tog nok en Sten, „mig synes dog at den traf godt.“

„Det skal blive Eder et dyrt Kast, Hr. Ridder!“ raabte en Stemme fra Borgen og en let Kvindeskikkelse forsvandt bag et af de smalle Vinduer.

Ridderen blegnede, men lod sig ikke afholde fra sit Foretagende.

Trællene stode endnu paa samme Sted, tvivlraadige og opbragte, medens Nogle beskjæftigede sig med deres døende Kammerat, som de slæbte bort.

„Foged! lad dem alle ride Træhesten og staa i Gabestokken, jeg skal snart ende denne Strid.“

„Claus!“ raabte han, „kom hid!“

Væbneren viste sig i Stalddøren.

„Claus! kom hid; Du har jo gode Muskler, grib ham der, Erik, Du kjender ham jo nok, idetmindste fra igaar Aftes,“ tilføiede han sagte.

Væbneren smilede ondskabsfuldt og greb sit Sværd.

„Se nu er det os To!“ raabte han og svang Sværdet over Hovedet, „gjør det Noget om han bliver et Hoved kortere, Hr. Ridder?“

„Vist ei, tag blot det Legetøi fra ham, senere skal han i Hundehullet, og i Morgen skal han hænges."

Erik kastede et listigt Blik om sig og blev staaende ubevægelig.

„Kom nærmere, skal jeg varme Dig," sagde han og svang Pidsken, „det er koldt idag og Du synes mig, ikke at have meget Blod i Livet."

Væbneren svarede ikke, men gik nærmere ind paa ham.

Indenfor en vis Kreds standsede han imidlertid, thi Snærten susede saa afskyeligt, at han flere Gange bukkede sig for at undgaa at høre denne ubehagelige Lyd.

Imidlertid havde Fogden listet sig saa langt frem, at han kom Erik paa Siden og satte nu i et eneste Spring ind paa ham, hvorved det lykkedes ham at rive den farlige Pidsk fra ham.

I samme Øieblik var Væbneren ham paa Livet, og der udspandt sig nu en voldsom Brydekamp mellem dem begge.

Claus havde imidlertid taget feil af sin Modstander.

Erik snoede sig om ham og kastede ham omsider saa voldsomt til Jorden, at han blev liggende uden Bevidsthed.

„Du er Væbner, nu er Du afvæbnet!" raabte han og vristede Sværdet fra ham, „nu....!"

„Nu er Du fangen, fordømte Hund!" lød Ridderens Stemme i hans Øren, og en tung Haand lagde sig paa hans Skulder, medens Fogden greb ham i Struben.

„I har plettet Eders Ridderære ved at lægge Haand paa en Ufri," lød samme Stemme fra Borgen, „og I bliver derfor aldrig Jomfru Ellens Fæstemand!"

Ridderen foer sammen og slap Erik, som Fogden vedblev at holde i Struben, medens han sparkede og spyttede ham.

„Før ham i Hundehullet!“ sagde Ridderen, „i Morgen kan han hænges paa samme Tid som de Andre ride Træhesten.“

„Hører Du, Du skal hænges, Din Hund!“ hviskede Fogden tænderskjærende og ruskede ham, „nu kan hverken Gunild eller andet Djævelskab frelse Dig.“

„Vi ville se ad,“ mumlede Erik, „men glem ikke, hvad min Moder har sagt Eder, at I vil svinde hen som en Skygge, dersom I blot krummer et Haar paa mit Hoved; I har forresten gjort det idag, men da det skete i nogenlunde ærlig Kamp, vil jeg ikke regne det saa nøie, og jeg skal, naar jeg siden gaaer hjem, bede hende skaane Eder for denne Gang, fordi I var saa villig til at lade mig faa Eders Pidsk.“

„Jeg er bange for, at eders Samtale er forbi for denne Gang, Erik,“ svarede Fogden, „og hvad den gamle Hexs Trudsler om Sot og Sygdom angaaer, da frygter jeg dem ikke.“

„I skulde dog ikke være saa letsindig, Hr. Foged,“ svarede Erik i en nedslaaet Tone, „husk, hvordan det gik den forrige Foged her paa Borgen; han lod ogsaa en ung Knøs hænge, men den næste Dag var han lamslaaet og kunde hverken krybe eller gaa.“

„Dum Snak,“ svarede Fogden og saa modig ud, „Galgen er Dig vis, Du Ildgjerningsmand, det er baade vist og sandt; fort, afsted med Dig; af mig kan Du ingen Naade vente.“

Erik svarede med et dybt Suk og kastede et bedrøvet Blik omkring sig.

„Godt," jeg maa altsaa finde mig deri," sukkede han, „og hvad min Moders Trudsler angaaer, da ere de naturligvis Tant tilhobe; men een Naade maa I tilstaa mig, strenge og velbyrdige Hr. Foged."

„Sig frem, Din Hund!"

„Lad mig komme i det søndre Hundehul."

„Det er jo det værste, Din dumme Knægt."

„Jeg ved det nok," klynkede Erik, „men jeg vil i Stilhed og Bod omvende min syndige Sjæl; og saadan lidt frivillig Poenitentse, mener jeg, kunde lade mig komme lettere gjennem Skjærsilden."

„For mig gjerne," lo Fogden, „Du havde forresten ikke behøvet at bede derom; jeg havde allerede betænkt, at kaste Dig derind til Belønning for alle Dine Skarnsstreger; og hvad Skjærsilden angaaer," vedblev han og korsede sig, „saa behøver Du ikke at frygte for den, Erik, thi Du arver ikke det evige Liv, men kryber i en Eddertudse eller Hugorm, saasnart Veiret er af Dig."

„Mener I, velbyrdige Hr. Foged?"

„Ja, det er ganske vist."

„Men troer I saa ikke, at jeg kan fortrædige Eder?"

„Mig? det troer jeg rigtignok ikke."

„Jeg mener, saadan gaa igjen."

Han ledsagede disse Ord med et forunderligt spottende Smil, som ikke undgik Fogdens Opmærksomhed.

„Du er en syndig Gudsbespotter, Erik," vedblev han i

en bebreidende Tone, „og burde tænke svart paa hvad der venter Dig i Morgen.“

„Det har jeg ogsaa isinde, Hr. Foged.“

Under denne Samtale vare de imidlertid komne til den søndre Fløi, hvor det berygtede underjordiske Fængsel befandt sig.

De stege nogle og tyve Trappetrin ned og traadte omsider ind i et fugtigt, bælmørkt Hul, der vrimlede af Tudser og Rotter, som løb dem over Benene og flere Gange bragte den tykke Foged til at hoppe iveiret.

„Hu, ha, Erik, her er ikke godt at være,“ lo han og puffede ham ind i Rummet, „den eneste Trøst jeg kan give Dig, er den, at det er snart forbi; Ridder Sigvald er i saa Henseende en Mand af Ord.“

„Ak, Hr. Foged,“ jamrede Erik, „her er jo mørkere, end i den sorteste Hule; vil I ikke lade Døren staa en Kjende paa Klem.“

„Jovist, nei, lille Erik, dertil holder jeg dog formeget af Dig; i Morgen, lille Ven, i Morgen, skal jeg nok befri Dig; Du kryber da ligesaa høit tilveirs, som Du idag er stegen ned.“

„Ak Hr. Foged, jeg er jo dog en fri Mand,“ bad Erik og kastede sig næsegrus paa Jorden, hvor han rullede sig rundt i smaa Kredse og jog de talrige, uhyggelige Beboere paa Flugt.

„Fri Mand,“ lo Fogden, „jo, Du er en net Fugl; Du skaber Dig jo som en Hund, der har faaet Prygl og kan vente flere; nei, den Løgn kan Du ikke binde mig paa Ærmet.“

„Ak, Hr. Foged, havde jeg bare Lys, maaske jeg da kunde finde idetmindste Noget af Skatten.“

„Skatten, hvilken Skat?“ spurgte Fogden og studsede.

„Ved I da ikke, at for henved hundrede Aar siden blev denne Borg plyndret under Valdemarernes Regjering af en Flok Sørøvere, som havde gjort Strandhug, ret sønden for Randers og huserede helt opad Kysten?“

„Nei, min Tro om jeg ved; men hvad er det for en Skat, Du taler om?“

„Aa, det kan ikke nytte at jeg siger Eder det, velbyrdige Hr. Foged, jeg skal jo hænges i Morgen, har jeg tiet saalænge, kan jeg sagtens tie Resten med.“

„Ei Snak, sig Du kun frem, jeg kan maaske skaffe Dig en Dags Udsættelse, Erik, en Levedag kan man ikke veie op med Guld.“

„Vil I love mig det, Hr. Foged?“

„Du skal ikke blive hængt før i Overmorgen, det lover og tilsiger jeg Dig, Erik, men sig mig saa til Gjengjæld, hvor Skatten er og hvad den bestaaer af.“

„Hr. Foged,“ fortsatte Erik grædende, „jeg har endnu en Bøn.“

„Naa, kom kun frem med den, Erik.“

„Vil I ikke give mig en Smule Blus herned; jeg skal tilstaa for Eder, at det Hele jeg fortalte Eder, at jeg var bleven fri og havde faaet Haandslag af en Ridder, Altsammen var Usandhed; nu ved jeg vel, at de fri Mænd, saasom I Hr. Foged, ikke ere ræde i Mørke, men en stakkels Træl, som jeg, der desuden skal hænges af synderlig Naade overmorgen, er altid uvillig til at være ene med sig selv i et saadant Mørke.“

„Jeg skal kaste nogle Fyrrespaaner ned til Dig! naar Du

holder Maade dermed, kan Du slaa Dig igjennem til i Morgen; men alt paa en Betingelse."

„Ak, Hr. Foged, saa godmodig en Bøddel som I er, har jeg aldrig kjendt før."

„Ja, det er godt, Erik," afbrød Fogden ham, lidt utilfreds over denne selsomme Roes; „den Betingelse jeg ellers vilde fastsætte for al min Billighed var den, at Du viser mig hvor Skatten er."

„Intet er lettere, naar blot jeg har Lys, Hr. Foged!" raabte Erik og reiste sig, „jeg troer allerede at have funden Lemmen, som fører til den lille nedsænkede Kasse, hvor Guldstykkerne gjemmes; ak, Hr. Foged, var I ikke saa retskaffen en Mand som I er, fik I det forsand aldrig at vide."

„Har Du funden Lemmen, saa lad mig føle den," hviskede Fogden og bukkede sig ned, „der er da ingen Rotter eller lede Orme i Nærheden?"

„Vist ei, velbyrdige Hr. Foged; ret der! naa, hvad siger I, kan I fornemme Noget?"

„Ja, min Tro kan jeg saa; jeg føler en stor Ring, en Gribering, troer jeg."

„Det er den, som fører ned til Skatten, Hr. Foged," sukkede Erik, „ak, havde jeg blot Lys og Værktøi, kunde jeg snart sprænge det Laag."

„Ja og tage Guldet og løbe Din Vei, Du Ræveunge," mumlede Fogden mellem Tænderne, „nu da jeg ved Hemmeligheden skal Du have Tak, Resten skal jeg nok selv besørge."

„Ak, Hr. Foged, I vil dog vel holde Ord og lade mig leve til iovermorgen?"

„Ja en god Morgen, Hr. Urius! nei skam gjør jeg ei;

Du kunde let faa ifinde at fladdre af Skole og faa fik jeg en lang Næfe."

„Giv mig idetmindfte nogle Fyrrefpaaner, at jeg kan holde Utøiet fra Livet; det vil ellers æde mig op, førend I faaer Fornøielfen af at hænge mig."

„Ja vel, nu fkulde jeg bringe Dig Lys, Din Hund, for at Du kunde fri Dig fra dine Kammerater."

„Saa fkal Gunild nok hufke Jer," lo Erik og dandfede om i Rummet, medens han af og til tørnede mod Fogden, fom forfkrækket over denne pludfelige Lyftighed, trak fig baglæns ud af Døren.

„Han fkal hænges i Morgen, det er vift og fandt," mumlede han og dreiede Nøglen om i Laafen, „det er et farligt Utydfke og maafke endog en Varulv ovenikjøbet, han er faa lodden paa fit Bryft og hans Øienbryn ere groede fammen over hans Næfe; men Skatten! ja den er nu min, hvis han ellers tier."

Fogden ftandfede og tænkte efter.

„Det er dog bedft at lade ham leve til iovermorgen," mumlede han, „ellers kunde han mulig falde paa at fladdre af Skole for at hævne fig; har jeg førft faaet Tid til at tømme Kaffen, kan han gjerne fortælle Reften; der er dog Ingen, fom troer ham; men fmøre ham lidt om Munden maa jeg."

Erik hylede og ftreg forfærdeligt inde i Hundehullet, da Fogden vendte tilbage med en Snes lange, fede Fyrrefpaaner.

„Han er min Tro ikke videre lyftig," grinte han og ftak Nøglen i Døren.

„Ei ei, Erik, giv Dig tilfreds, af fynderlig Gunft og Naade fkal jeg foregive for Naadigherren at Du er fyg og ikke

egner dig til at blive hængt i Morgen, og her har Du Fyrrespaanerne; et Krus Øl og et halvt Brød skal Du ogsaa faae, forat Du kan se, at Mads Foged hverken er en Skjelm eller Bøddelknegt; og saa skal Du desuden faae Lov til at hjelpe mig med Kassen i Nat."

„Den hellige Jomfru og alle Helgene lønne Eders Velbyrdigheds menneskekjærlige Sind," græd Erik og tændte en Fyrrespaan. „I vorder forvist en salig Mand, naar I engang bliver hængt eller kommer paa anden kristelig Maade af Dage, saameget kan jeg allerede spaa af Eders Godhed imod mig."

„Overdriv ikke Din Lovtale," sukkede Fogden, „og opstil ikke saadan fæle Lignelser om at jeg skal hænges, Erik, det passer sig ikke; men som jeg har sagt, Du skal faa Lov til at leve til iovermorgen, og i Nat kommer jeg og henter Skatten."

„Og slaaer mig ihjel med det samme," tænkte Erik.

„Som I vil, velbyrdige Hr. Foged!" raabte han, „men vil I modtage et godt Raad, saa kom inden Hanen galer og tal ikke et eneste Ord, førend I har Guldstykkerne vel oppe; det Raad gav Gunild mig engang, førend jeg vidste rigtig Besked med hvor Skatten laa."

„Jeg skal ogsaa føie Dig heri, Erik," udbrød Fogden tilfreds, „Du skal se, Du skal blive tilfreds med mig, Erik."

„Og I ogsaa med mig."

„Godt! saa lad det være en Aftale; naar Taarnvægteren har blæst Midnat, saa kommer jeg."

„Som I vil, velbyrdige Hr. Foged," sukkede Erik og gav sig til at græde, „ak, jeg gad dog gjerne leve nogle Dage endnu."

„Det er umuligt, Erik, længer end til iovermorgen tør jeg ikke vente, men paa gode Ord skal det ikke mangle."

„I er en brav Mand og en dygtig Mestermand her paa Borgen," vedblev Erik, „men I lovede mig et Krus Øl; det vil I vel ikke skuffe mig med."

„Ogsaa det skal Du faa, Erik! vent en lille Gran til jeg har mønstret Bønderne og drevet dem til Ploven, saa skal jeg selv bringe Dig baade Mad og Drikke."

Med disse Ord lukkede den værdige Mand Døren af og hang Nøglen ved Siden af de andre i det store Nøgleknippe, som prangede indenfor hans Hjortelæders Vest og var befæstet til en smudsig Snor, som han havde om Halsen.

„Det bliver en god Fangst," mumlede han, „og en Træl meer eller mindre gjør Intet til Sagen."

Erik hørte hans tunge, slæbende Skridt tabe sig meer og meer, indtil de tilsidst ophørte.

„Nu kan Du se om Du finder mig, naar Du kommer tilbage," mumlede han med dæmpet Latter og strøg det sorte Haar tilbage fra Panden, „Du vil vist blive sær tilmode, naar Du seer Reden tom og Fuglen fløiet! ha! ha! ha! iøvrigt holder jeg saare lidt af disse Omgivelser!" vedblev han og sparkede en stor skaldet Rotte bort med Foden, „de ere istand til at spilde den Smule Hvile jeg ellers trænger saa høilig til; men hvad gjør man ikke for Frihedens Skyld; og jeg er fri — fri, jeg kan tage en fri Mands Haand og tør vove en Dyst til mit Fødelands Ære."

Han hensank i dybe Tanker.

„Det lærte Gunild mig!" vedblev han lidt efter, „hun opdrog mig som sit Barn, da hun havde fundet mig, indsvøbt i Klude og Pjalter, midt i den store vilde Skov, hvert Øieblik

udsat for de vilde Dyrs Angreb! hun deelte sit Brød med mig og lærte mig min Christendom; hun lod mig læse med hende i Stjernerne, som hun siger, at hun kjender, og hun har formaaet Axel Stisøn til at give mig Frimands Haandslag."

„Her gjemmes nogle Pergamentruller, har hun fortalt mig, og her er Nøglen til Lemmen, hvorunder Skrinet staaer; det er vigtige Papirer, siger hun; Pantebreve til tydske Herrer og høibaarne Adelsmænd, som kunne gjøres gjældende naar det skal være."

„Det var ellers slemt nok, at jeg skulde komme i slig Knibe, jeg tør næsten vædde, at min ædle Herre bliver spilt et Puds af Ridder Sigvald, han maa snart være her; og tager jeg ikke feil, er det alt hans Væbner, min Kammerat Aage, som støder i Hornet."

Virkelig løde nogle kraftige Toner ned til den ensomme Fange.

Det var det brugelige Signal til Vindebroens Aabning.

Vi ville nu kaste et Blik ind i den rummelige Borggaard, hvor netop Ridder Sigvald befandt sig, da Aages Horn kaldte Borgvægteren op paa Muren.

„Axel Stilsøn!" raabte Sigvald blegnende, da han gjennem Glughullet havde gjenkjendt Ridderen, „før skal jeg dræbe mig med mit eget Sværd, før hans Ganger skal sætte sin Hov i denne Borg; holdt!" raabte han til den gamle Jb, som ifølge gammel Vane ilede til Spillet, hvorved Vindebroen nedlodes, „hvorhen, gamle Graaskjæg?"

„Der er en Ridder og hans Væbner udenfor, som begjære at indlades, strenge Hr. Ridder."

„Kan ikke ske! Jomfru Ellen har endnu ikke forladt

Badstuen; og seer jeg ret, er det desuden en Ridder af tvivlsomt Rygte; gaa tilside og lad mig adspørge ham."

Ridder Sigvald stillede sig nu hen ved Glughullet i Muren, der stødte umiddelbart til de svære Bjælker, som tjente til Vindebroens Opheisning.

„Eders Navn?" raabte han, dog uden at komme frem og som Ib syntes med forandret Mæle."

„Axel Stisøn!"

„Ei, saa! tager I ikke feil, min Hr. Ridder; eller er I maaske opstanden fra de Døde!"

„Jeg pleier ikke at fare med Tant eller Svig!" svarede Axel Stisøn rolig, „mit Navn er som jeg har opgivet, og at jeg ikke er den Ridder, som er død, tykkes mig vel at I baade kan se og høre."

„I taler godt for Eder, min Hr. omreisende Ridder, men Skade er det, at I ikke bliver troet," svarede Sigvald i en haanlig Tone, „desuden lyder Ordren paa, ikke at indlade Andre end den ædelbaarne Ridder Sigvald, Jomfru Ellens Sødskendebarn og Borgens Bestyrer."

„I taler vel temmelig tykt, men jeg skulde tage mærkeligt feil, om I ikke er den ædelbaarne Ridder I nys nævnte."

„Om saa var," svarede Sigvald og traadte heelt frem, „saa er det kun Gjengjæld for den Gjæstfrihed I viste mig i Nat, da jeg var vildfarende og bad om Veivisер."

„Da I teede Eder som en Stimand og Røver, vil I vel sige."

„Jeg bryder mig kun lidt om Eders kaade Udbryk, Ridder Navnløs," lo Sigvald, „men at jeg dog ikke saa ganske glemmer dem, kan I faa at se i Morgen, naar Eders nybagte

Væbner dingler i Galgen! Med ham maa jeg lade mig nøie, indtil jeg engang faaer Fingre i Eder selv."

„Det vil vist falde Eder noget svært, Ridder Sigvald, aldenstund I nødig tør vise Eder, hvor der er Mænd tilstede."

„I er mig en snurrig Karl, Ridder Navnløs, men vi ride ikke Sommer i By midt om Vinteren; vil I komme igjen til Mandag, naar mit Bryllup med Jomfru Ellen har staaet!" tilføiede han med hævet Røst, „kunde det nok hænde sig, at vi ville se paa Eders Gjøglespil!"

„Tag Eder iagt, Ridder Sigvald!" raabte Axel Stisøn med tordnende Stemme, „den Fornærmelse koster jert Liv!"

„Ei, tag dog ikke saadan til høi Tale og tykke Ord, Ridder Navnløs, de forslaa saa lidt, hvor Herrefærd gjælder."

Ridder Axel kastede et smerteligt Blik paa Vinduerne, men han saae Ingen.

„I er nok forelsket kan jeg se!" vedblev Ridder Sigvald med høi Latter, „siden I kaster Eders Blikke paa Vinduerne, eller kanske I saae efter en Fadeburpige, som kunde stille Eders Hunger!"

„Lad Hundene gjø, de tie dog tilsidst!" raabte Axel Stisøn og vendte sin Hest, „men det skal I vide, Hr. Ridder, at, saasandt hjælpe mig Gud, skal I komme til at fortryde Eders Tale!"

Med disse Ord satte han Sporen i Hestens Sider og forlod med glødende Kinder og skjælvende Hjerte Jomfru Ellens Borg.

„Hr. Ridder!" vovede Aage at sige, „den stakkels Erik!

kjender jeg ret til den Slags Folk, bliver han hængt inden Solen gaaer op."

„Du har Ret! stakkels Dreng! hvorledes mon han er kommen ind?"

„Han er klattret over Grav og Vold, Hr. Ridder, jeg saae hans Fodspor i Sneen."

„Vi ville lægge Veien om ad Gunild til og underrette hende derom, og dernæst ride vi til til min Frænde, Ridder Niels til Brattingsborg; han samler alle gode danske Mænd i disse Tider, han skal ikke savne mig."

Ridder Sigvald stod endnu en Tid lang paa Muren og fulgte dem med Øinene.

„Nu gjælder det," hviskede han, da han igjen steg ned af Bryststværnet, „min stolte Frænke skal ikke holde mig længer op med falske Smil og tomme Løfter; er hun først min, da tør han ikke lægge Haand paa Den, som hun frivilligt har kaaret som sin Fæstemand."

„I nyder Morgenluften, som det synes, min stolte Hr. Ridder og Frænde!" lød en Stemme i hans Øre.

Ridderen foer sammen og blegnede næsten ved at se sin Frænke, den deilige Jomfru Ellen, staa ved hans Side.

„Ellen! I her!" stammede han forvirret og bukkede sig dybt.

„Tykkes I det saa løierligt, Hr. Ridder Sigvald!" lo Ellen, „da I selv nyder den friske Morgenluft."

„Det skader Eders Sundhed, Ellen, og den er Guld værd."

„En Hjertensven er mere værd," sukkede Ellen og vendte sit Hoved mod den Kant, hvor de to Ryttere nu viste sig som

smaa, svævende Punkter, der tilsidst forsvandt bag Graner og snebedækte Buske.

„To Landstrygere," lo Sigvald forlegen, „jeg viste Dem bort, da den Ene opgav falskt Navn."

„Det takker jeg Eder af Hjertet for, min Fætter," smilede Ellen og rakte ham sin hvide Haand, „vær forvisset om, at jeg skal aldrig glemme Eder den Tjeneste."

„I kan tænke, min ædle Frænke," vedblev Sigvald, der nu var fuldkommen Herre over sig selv, „han havde den Frækhed at kalde sig som Eders hedenfarne Barndomsven, Axel Stisøn."

„Og I tugtede ham derfor, Ridder Sigvald; vel saa, det maa jeg lide; naar tappre Mænd forsvare min Borg, kan jeg rolig drage herfra."

„Hvorledes, vil I reise?" spurgte Ridderen forbauset.

„Det lyster mig at age til min Frænde, Ridder Niels til Brattingsborg; hans Hustru, Fru Jutta, har ofte ladet mig tilsige til Gjæstebud, men I var dengang ikke min Beskytter, ædle Ridder, og jeg turde derfor ikke drage did."

„I burde afstaa fra slig Reise, Ellen; Egnen vrimler af Stimænd, som kun lure paa Reisende."

„Men som dog vist ikke myrde en enlig, fredelig Jomfru."

„Sig ikke det, Ellen," ivrede Ridder Sigvald, „jeg tør næsten ikke lade Eder reise."

„I vil maaske holde mig som Fange i min egen Borg?" spurgte Ellen smilende.

„I spøger, smukke Frænke," lo Ridderen, „det er kun i en eneste Retning man har Ret til at holde en Mø fangen."

„Og den er, min Frænde?"

„Naar hun er Fæstemø."

„Ei, ei, Hr. Fætter; I er fuld af Spøg og Skjemt, kan jeg høre," lo Ellen og hyllede sig tættere ind i sin Foerskinds Kaabe, „men I har jo ingen Fæstemø, saavidt mig bekjendt."

„Ikke det jeg heller veed, skjøn Ellen, men jeg kan jo kaare mig en."

„Mig maaske?" spurgte hun smilende.

„Ved den hellige Anders, hvorfor ikke!" raabte Ridderen og blev blussende rød.

Ellen lo.

„I er ret skjemtefuld, min Frænde; veed I ikke, at jeg har gjort det Løfte, kun at kaare den Ridder til Fæstemand, som har vundet sine Guldsporer i Ledingsfærd; saa vidt jeg veed, fik I Eders paa Buggen."

Med disse Ord tilkastede hun ham et foragteligt Blik og vendte ham Ryggen.

„Ha!" mumlede han og bed Tænderne sammen, „den Spot skal Du faae betalt, min stolte Frænke; det er altsaa Svaret paa al min Beilen! — velan, nu har jeg fri Hænder til at handle og Du skal græde dine skjønne Dueøine tomme af Smerte over min Hævn."

Han forlod sin Plads og gik med langsomme, afmaalte Skridt gjennem Borggaarden.

Midt i samme stod Claus og øvede sig i at træffe en Due, som han havde bundet ved Vingerne til en Pæl.

Det ulykkelige Dyr lukkede instinktmæssig Øinene, hvergang den dræbende Landse susede forbi, hvilket syntes at more Bøsseren usigeligt.

„Claus!“ tiltalte hans Herre ham, „har Du ei erfaret, hvad Vei de to Landstrygere toge?“

„Til Ridder Niels paa Brattingsborg, saafremt jeg hørte rigtigt, medens jeg laa skjult derude ved Vindebroen; de udstødte fæle Trudsler mod Eder, Herre.“

„Til Ridder Niels! ha, for Satan, det maa ikke ske!“ udbrød Ridderen og stampede i Gaarden.

„Vil I forbyde dem at reise til Ridder Niels, Hr. Ridder?“ spurgte Væbneren forundret.

„Nei ikke dem, men hende — hende!“

Han slog sig for Panden og ilede hurtigt gjennem Bagporten, fulgt af Væbneren, som næsten ikke vidste, om hans Herre var bleven besat af en ond Aand eller led af en hidsig Feber.

Natten var kommen; en deilig stjerneklar Nat, ledsaget af en klingrende Frost, som pustede sin styrknende Aande paa de faa Vanddraaber, der hang paa Vinduerne fra den store Borgsal, hvor de mægtige Baal paa Arnen endnu brændte i nogle halvtudslukte Gløder.

Borgvægterens taktmæssige Skridt lød gjennem Forhallen og Borgestuen, medens han med Nøiagtighed eftersaae om Ilden overalt var ryddet ordentlig tilside, og om Davren stod forberedt til den næste Morgen.

Der var Ingen som hørte den dumpe Lyd, der med afbrudte Mellemrum lød fra det søndre Fængsel, hvor Erik arbeidede af al Kraft paa at komme ud.

En Fyrrespaan, den sidste, flammede mat og bævende ved Siden af ham, medens han selv, bevæbnet med en vægtig Jernstang, slog Dommedagsslag paa en i Muren skjult Dør, der, efter den Seighed at dømme, hvormed den bandt til Karmen, ikke havde været aabnet i mange Aar.

Ved Siden af ham laa et lille, zirligt forarbeidet Skrin og et mægtigt Slagsværd, forsynet med forgyldt Hefte og guldindlagt Skede.

Begge Dele laa lige ved den aabne Lem, som førte ned til det lille underjordiske Rum, der, efter hans Udsagn til Fogden, indeholdt en umaadelig Skat.

Erik vedblev at bearbeide Døren med et sandt Raseri. Sveddraaberne stode paa hans Pande og Blodet dryppede af hans Fingre, men han hørte ikke op med sine Forsøg.

Der var kun et lille Stykke Spaan tilbage og Døren holdt endnu.

Erik sukkede og tørrede Blodet af sine Fingre, medens han ængstelig lyttede til den mindste Lyd.

Pludselig foer han sammen.

Han hørte tydelig Fogdens velbekjendte Skridt over Borggaarden.

„Hjælp mig nu, Moer Gunild, hvis ellers Du kan hexe," stønnede han og førte et fortvivlet Slag mod Døren, som sprang op med et høit lydeligt Brag.

„Tak, Moer Gunild; jeg skal hjælpe Dig en anden Gang," jublede han og ilede tilbage i Rummet, hvor han hurtigt greb Skrinet og Sværdet.

„Tag Du kun Skatten, Mads Foged," lo han og gik ud af den aabnede Dør, „men den, der var, har jeg taget."

Han trak vaersomt den vægtige Dør i efter sig og befandt sig i en klam, fugtig Gang, som førte ud til Graven.

Han kunde imidlertid ikke modstaa Lysten til at vende tilbage og lytte ved Døren.

Næsten i samme Øieblik, som han ankom til denne, hørte han Fogden aabne den modsatte, som førte fra Gaarden ind i Fængslet.

„Erik!“ raabte han, „vaagn op, det er mig, din Ven, Mads Foged!“

„Han har fornøiet sig med det tydske Øl,“ tænkte Erik og knugede Haanden om sit drabelige Slagsværd.

„Men saa vaagn dog op, lille Erik,“ lød Fogdens Stemme paany, „Du skal jo ikke hænges idag, det er først i Morgen; og jeg har et Krus Godtøl til Dig, det skal Du drikke, medens Du hjælper mig at tømme Kassen, og stoppe Guldstykkerne i denne Pose.“

„Bøddel,“ tænkte Erik, „Din Pidsk har berørt Gunilds Ryg.“

„Erik, min egen Erik!“ raabte Fogden endnu høiere og gik, som denne kunde høre, længere ind i det uhyggelige Fængsel, „hvorfor skjuler Du Dig, jeg vil jo ikke myrde Dig?“

„Men hvor i Helvede er Knøsen!“ brølede han pludselig rasende og foer omkring langs de fugtige Kampestensvægge, „alt er i Orden, Døren stænget og lukket og Jernstængerne i Vinduet; Død og Pestilense! skulde han virkelig være en forgjort Trold i Menneskeskikkelse, skulde han —“

Erik satte Hænderne for Munden og udstødte en hvinende Lyd, ikke ulig en Ugles gjennemtrængende Skrig.

Den forskrækkede Foged kastede Kruset fra sig og styrtede

hovedkuls ud af Døren, idet han slog det ene Kors for sig efter det andet.

„Skatten er Danmarks Konges, naar vi faae en," mumlede Erik ved sig selv, „og jeg — jeg, den forstødte Træl, har reddet den!"

„Men jeg er fri, fri ved en Ridders Haandtryk og ovenikjøbet hans Væbner; flux afsted over Isen og Volden, jeg føler mig først hjemme, hvor Kragerne skrige og Ulven lister om efter Bytte; men det forstaaer sig, den kommer ei altid godt derfra."

Han greb Skrinet og Sværdet og naaede uhindret den tætte Granskov, hvor han snart forsvandt imellem de mørke Stammer.

Ridder Niels.

Der laa saa tung en Byrde paa Danerfolkets Bryst! krampagtige Suk formaaede kun at tilkjendegive, hvad Folket led, men den ægte, nordiske Kraft syntes at slumre, eller at være slaget med Lamhed; thi den viste sig ikke, og fremmede Herrer svømmede i den danske Overflod, medens Bonde og Træl blandede Taarer og tiggede om Brødet. Og der var endnu ikke fremstaaet nogen Frelser, som formaaede at byde de talrige Fjender Spidsen. Der herskede et fuldstændigt Tyranni, en Undertrykkelse uden Lige; tydske Herrer pinte og plagede

Sønderjyllands deilige Egne, de lode haant om hvad der hed og engang var Danmarks Ret og besvarede den danske Bondes Suk og fortvivlede Taarer med Haanlatter og Træhesten.

Saaledes var Tilstanden i Danmark!

Nogle Mil fra Randers i en skovrig Egn, omgivet af Vande og Grave, hævede to Ridderborge deres Tinder, som mægtige, tause Kjæmper. De tilhørte begge Ridder Niels, der snart opholdt sig paa den ene, snart paa den anden, men mest paa Nørreriis, der kun laa nogle faa Mile fra Randers. Brattingsborg, der laa længere vester paa, besøgtes sjældnere af Ridderen, som ogsaa almindelig kaldtes Ridder Niels, Ebbes Søn, Herre til Nørreriis, men bestyredes ellers af hans tro Foged, Ivar Gundersen, der havde kjendt Ridder Niels fra dennes Barndom og næsten mere betragtede ham som en Pleiesøn end som sin Herre.

Det var en kold, klar Vintermorgen, da en høi Ridder spadserede frem og tilbage paa den temmelig lave Mur, som begrændsede Volden om Brattingsborg; af og til standsede han og støttede sig til et mægtigt Slagsværd, som hang ved hans Side, medens han holdt Haanden for Øiet og stirrede sønden paa, hvor Egnen syntes at være et eneste uhyre Liglagen, der var bredt over de frugtbare Marker og Enge. Medens han stod saaledes, med det kastaniebrune krusede Haar flagrende for Vinden og med sammentrukne Bryn, under hvilke to klare blaa Øine udsendte deres Lyn, lignede han en af Valhallas krigerske

Guder, der var stegen ned, for at beskue det Land, som for ikkun faa Aar siden stod i blomstrende Velstand, men som nu lignede et sygeligt Misfoster af den svækkede nordiske Kraft.

Dumpt og klagende lød en nærliggende Kirkes Klokkeslag; de bævede igjennem Luften og hendøde omsider med en vemodig Klang, der bragte Ridderen til at fare sammen og udstøde et langt og smerteligt Suk.

„Ja," udbrød han og slog paa sit Sværd, „var Du ikke endnu ved min Side, vilde jeg fortvivle over al den Elendighed; jeg vilde tro, at Leirekongens Æt var uddød! at Forbandelse var udslynget over Valdemarernes Aske, og at hine slaviske, herskesyge Vasaller førte en retfærdig Krig og aad deres Brød som erhvervet ved Ridderlighed og Ærlighed! — men endnu klinger Sværdets Od ved Sporen, endnu have hine tydske Leiesvende ikke heist deres Frækheds Banner over det himmelfaldne Dannebrog; endnu have de ikke vovet at byde os at nedlægge vore Sværd; den Skjændsel have de gjemt tilsidst, naar Landets egne Børn ere i Tvivl om de maa æde deres furterhvervede Brød, eller om de skulle kaste det for de hungrige Ulve, som vælte over Eideren fra Holstens Skove, og brede sig, skjændende og brændende, nord paa! Hvortil skal alt dette føre? hvor skal Dansken tye hen, naar Kongenavnet er udslettet og Krongodset i Fremmedes Hænder? skal han styrte sig i Vesterhavets Bølger, drukne sin Skjændsel i Eiderstrømmen, eller skal han gribe Sværdet og dø med Sværdet i Haanden!"

„Han skal dø med Sværdet i Haanden, min tappre Ridder," svarede en blid, kvindelig Stemme, medens et Par kjærlige Øine skuede ham i Ansigtet.

„Jutta, min trofaste Viv," svarede Ridder Niels og drog

hende til sit bepantsrede Bryst, „ved Du hvad Du stadfæster ved at give dette Raad?“

„Danmarks Frelse og Din Ære!“

„Og en Broderkrig, Jutta! se,“ vedblev han og strakte sin Haand imod Syd, „se, hvor stille og alvorlige de mørke Bøgetræer staa, kronede med Uskyldighedens hvide Kaabe! se Bakker og Dale, hvor fredelige de se ud, ret som om de vilde sige, her boer Freden; hvad vilde Du da, min Jutta sige, naar Du saae dem opfyldte af fjendtlige Landseknegte, Holsteens Sønner, naar Du saae hver Bøgestamme tjene som Skjold for vore egne Brødre, for at de, dækkede af Krat og Skov, kunde vælte frem imod os, imod deres eget Kjød og Blod.“

„Jeg vilde sige: Niels! nu er det Tid, lad aldrig Tydsken spille Herre i Danmark!“

„Du har Ret, min Jutta, det skal han heller aldrig komme til, saalænge Niels Ebbesen sidder paa Nørreriis; men, stakket Tid er snart omme, min Jutta, det er ikke sagt, at Jægeren er der, hvor Hunden gøer.“

„Jeg forstaaer ei Din Tale, Niels.“

„Og dog er den saare let at forstaa, min Jutta, den vilde Horde kan kan standses ved Grev Geerts Død; falder han, ville de snart faa rappe Fødder og glemme al Ledingsfærd.“

„Og Du troer ei, at denne Høvidsmand følger sin Hær?“

„Kald ei denne Sammenløben af alskens Folk for en Hær, min Jutta, det Navn fortjener den ikke! — nei, jeg troer ei, at Grev Geert vil ledsage sine Svende; saavidt mig

berettet, bliver han i Rensborg, medens hans Søn, Grev Henrik, fører dem imod Norden."

„Men de vilde træffe paa tappre Riddere og Svende, naar de først have sat Foden over Kongeaaen," indvendte Fru Jutta.

„Ak, Jutta, alt ere mange danske Riddersmænd og Svende gaaede over Kongeaaen og søgt Grev Geerts Bord; der er kun faa tilbage, kun meget faa."

„Men desto tapprere, min Husbond."

„Tapperheden kan overmandes, min Jutta."

„Men aldrig overvindes, min ædle tappre Husbond," smilede Fru Jutta og strøg hans krusede Haar tilbage, „paa Din kjække Pande staaer Danmarks Frelse skreven; Du kunde aldrig lade Dig Sværdet fralokke, Du kunde aldrig glemme hvor Din Vugge stod."

„Nei, min elskede Jutta!" udbrød Ridderen og lagde sin Arm om hendes smækkre Midie, „jeg glemmer aldrig min Pligt og Danmarks Ære; og det siger jeg Dig forsand, min Jutta, kommer Grev Geert Niels Ebbesen for Øie, da skal han lade sit Liv, saasandt hjælpe mig Gud."

„Min Husbond, Du forfærder mig ved dine Ord! vil Du da myrde en Fjende?"

„Det var et stygt Ord Du der sagde, min Jutta! myrde! — nei, Mord er en Niddingsdaad, men fælde ham, som man fælder Ulven, der sønderriver det uskyldige Lam, det vil jeg."

„Min Husbond, tag de Ord tilbage."

„Skjælver Du, min Jutta, for Din Husbonds Ære? Niels Ebbesen har endnu ingen Pletter i sit Skjold."

„Dræb ham i aaben Kamp, min Husbond, men jag ham ikke, som man jager Ulven."

„Jeg undsiger ham paa Livet; naar det er skeet, da er han en Dødens Mand, hvor jeg træffer ham."

„Min Husbond! Verden vil kalde Dig en Snigmorder."

„Jutta, Jutta! ei ventede jeg slige Ord af Din Mund!" udbrød Ridder Niels med Smerte, „Snigmorder! siger Du, Verden vil kalde mig en Snigmorder! nei, ved den levende Gud, Snigmord kan ingen dansk Ridder udøve, dertil er han for trofast, dertil elsker han for høit vort Lands uplettede Ære! Min Jutta, Niels Ebbesen undsiger sit Lands Dødsfjende, første Gang vi sees, men han myrder ham ikke, han standser ham paa hans Vei, han udrydder Ulven, som røver og dræber; Jutta, det kan aldrig blive nogen Plet."

Den skjønne, blege Borgfrue bøiede sit Hoved og taug.

„Hvem er Snigmorderen, han eller jeg? myrder han ikke daglig vor Nations Ære, træder han ikke vort Banner under Fødder; tinger og tusker han ikke som en Bremerkjøbmand med den danske Krones Gods; sender han ikke den ene røveriske Flok efter den anden paa Streiftog; skjænder han ikke vore Kvinder og myrder han ikke vore Mænd? — sig mig, Jutta, hvo kan vel blive Snigmorderen, han eller jeg, som befrier os fra denne Landeplage, efter at have undsagt ham paa Tro og Love?"

„Er han ikke Snigmorderen," vedblev han, „dræber han ikke uden Skaansel Enhver, som vover at vende sit Sværd imod ham, for at forsvare sine egne og sit Fødelands Rettigheder; sniger han sig ikke frem med fagre Ord og gyldne Løfter,

medens han rækker sine bloddryppende Hænder til vort Fødelands Fjender."

„Min Husbond," svarede Jutta, „tilgiv mig min letsindige Tale, lad Verden kalde Dig hvad den vil, Din Jutta vil altid kalde Dig for sin Husbond."

„Fromme, gode Jutta," smilede Ridder Niels, „Du est saa god en Ridderfrue, som nogensinde har levet; hverken skal Du eller vore Børn nogensinde bøie Eders Hoveder af Blusel over at Niels Ebbesen blev Eders Ægtefælle og Fader."

„Min ædle Husbond," udbrød Jutta og greb hans Haand, „det vidner jeg for Gud, hvad Du gjør er pletfrit, thi Dit Hjerte er ædelt og ridderligt."

„Velan, min Jutta; saa vid da, at Grev Geert denne Morgen har sendt et Bud over Kongeaaen, som skal affordre Nørrejyllands ædelbaarne Riddere Troskab og Huldskab."

„Hvorledes! driver I ei Gjæk, min Husbond!" udbrød Jutta med blussende Kinder og flammende Øine, „har den tydske Voldsmand vovet at beile til Jyllands Adels Gunst?"

„Jeg siger kun Sandhed," svarede Ridderen med et svagt Smil, som fremstod ved at bemærke sin Ægtevivs Heftighed, „endnu igaar er det lykkedes ham at hverve flere Riddere, som før ville følge Voldsmanden, end lade Livet til Modstand."

„Ha, de Uslinge!" vedblev Jutta med Heftighed, „og — har hint Bud endnu ei gjæstet Din Borg, min Husbond?"

„Endnu ei, men muligt vil det vel være at det kommer."

„Ha, den Fræfke," mumlede Jutta og lænede sig til sin Husbond, medens hun speidende lod Blikket flyve udover Landskabet.

„Se!" udbrød hun pludselig og udstrakte Haanden mod

den bugtede Vei, som førte til Borgen, og hvorpaa to Ryttere bleve synlige.

„Jeg har alt seet dem!“ svarede Ridderen, „og formoder at min Borg er Maalet for deres Ridt; men gak ned, min Jutta, den kolde Luft bringer Dig Feber og Kulde.“

„Ja, der maa Kulde til, min Husbond, for at kjøle Vredesilden, som er antændt i den danske Kvindes Hjerte!“ svarede Jutta og forlod Muren med et kjærligt Blik paa den høie harnisklædte Mand, som uafbrudt holdt Øie med de to Ryttere.

„Gaa, min Jutta,“ svarede han og betragtede hende med et tilfreds Smiil, „Du est værdig til at være min Hustru.“

Jutta begav sig strax til den høie, tilrøgede Sal, hvor Slagsværd og Rustninger bedækkede Væggene.

De to Ryttere, der nu viste sig at være en Ridder og hans Væbner, vare nu saa nær, at de kunde tydelig sees af Ridder Niels, der forgjæves anstrengte sine Øine for at trænge igjennem Ridderens nedslagne Hjelmgitter.

Ankomne til Vindebroen gjorde de Holdt og Ridderen slog Hjelmen op.

„Vil I modtage mig og min Væbner som Eders Gjæst, Ridder Niels?“ spurgte en kraftfuld, ungdommelig Stemme.

„Eders Navn, Hr. Ridder?“

„Ei, Ridder Niels, kjender I ei Eders Frænde?“

„Min Frænde?“

„Eders Frænde! min ædle Slægtning; husker I ei Axel Stisøn!“

„Axel Stisøn!“ udraabte Ridder Niels og traadte for-

bauset et Skridt tilbage, „kan de Døde da opstaa endnu i dette Liv!“

„Det er Eder altsaa forebragt at jeg er død,“ vedblev Ridder Axel, „formodentlig er Ridder Sigvald Eskildsen Overbringeren af det Budskab!“

„Ved Gud, det er han!“ raabte Niels og gav et Vink til at nedlade Vindebroen, hvorover de to Ryttere nu rede og modtoges af Borgherren, der snart krystede sin unge Frænde i sine stærke Arme og førte ham og Væbneren ind i den lune Borgstue, hvor Jutta sad med sine Terner.

„Jeg bringer Dig her en Gjæst, min Jutta!“ udbrød Ridder Niels og tog sin Frænde ved Haanden, „som er løiet død, men ved Guds og den hellige Jomfrues Bistand er sund og frisk kommen tilbage; det er vor Frænde, Ridder Axel Stigsøn, min Slægtning paa fædrene Side;ræk ham Din Haand til Kys, Jutta, og byd ham Velkommen, han er dansk i Sind og Hjerte.“

Borgfruen rakte ham Haanden, som den unge Ridder førte til sine Læber med Anstand og Høviskhed.

„Ei ei, min Frænde,“ loe Ridder Niels, „I har tilgavns lært gode Sæder og Artighed ved det tydske Keiserhof, lader det til.“

„Ganske vist, Ridder Niels, til Gjengjæld lærte jeg dem danske Landsestød og Hug.“

„Min Tro, jeg hører I har ikke glemt Eders Maal, Ridder Axel; det glæder mig saare.“

„Jeg kunde ikke glemme det larmende Kattegat og de flyvende Snekker, som jeg mange Gange saae fra min Faders Borg, naar de tumlede sig oppe ved Limfjorden, som om de

ikke turde vove sig ud paa det skummende Hav; disse Billeder stode mig altid friskt i Tanken, og en skjønne Dag sagde jeg Farvel til alle disse Tourneringer og glimrende Ridderspil og drog hid, for at tilbyde mit betrængte Fødeland mit Liv og min Arm, hvis Sligt gjordes fornødent."

„Og derfor skal I være mig dobbelt velkommen, min unge, kjække Frænde; thi vi trænge til tappre Mænd, som kunne sætte en blodig Grændse for vore Voldsmænds Undertrykkelser; I saae vel sagtens selv den tydske Ravnerede, da I drog gjennem Sønderjylland."

„Forvist gjorde jeg; de vare mange Landsknegte og Riddere tilsammen; kun ved Nattetid og med den største Forsigtighed lykkedes det mig og min Væbner at snige os igjennem denne Bræmserede, der summede i stolt Overmod og af blind Tillid til deres Hærførers krigerske Lykke."

„Den kan forandre sig, min Frænde," bemærkede Ridder Niels.

„Det give den hellige Jomfru," vedblev Axel Stisøn, „skulde det end koste Blod."

„Fik I ei Underretning om Grev Geert selv vil følge denne Røverflok herop i Jylland."

„Man har med Forsæt udspredt det Rygte, at han vil forblive i Rendsborg, medens han i Virkeligheden drager med," sagde Ridder Axel, „det skal have sine gode Grunde."

„Hvi da!"

„Slemme Drømme og Syner skulle have plaget ham; det er forekommet ham, som om han aldrig vendte tilbage, dersom man fik at vide, at han var med."

„Ei, Frygt klæder en saadan Hærfører ilde."

„Vistnok, min Frænde, men naar giver en ond Samvittighed vel Ro og Fred?"

„Han vil altsaa gjæste Nørrejylland," bemærkede Ridder Niels tankefuld, „nu vel, hans Skjæbne fører ham hid; Gud raader for, hvorledes den vil blive."

„I bliver tankefuld, Frænde; Grev Geert vil neppe plukke Roser i Danmark, uden at rive sig paa Tornene."

„Blodige Roser vil han plukke, min kjække Frænde; Blomster, som ere dyppede i vort Hjerteblod."

„Lad ham det; det siger jeg Eder, Ridder Niels, det aner mig det bliver sidste Gang."

„For Gud, min Frænde! det var en sælsom Spaadom!" udbrød Niels Ebbesen og foer sig med Haanden over Panden, „har I havt Drømme eller Syner, som have tydet hen paa Sligt?"

„Nei, men der er en Kraft i Norden, som ikke lader sig betvinge og den tilhvisker mig det Samme, som den har udtordnet over hele Norden; Danmark bliver aldrig Tydsklands Vasalstat."

Samtalen fortsattes endnu længe og dreiede sig udelukkende om Danmarks Frelse.

Fru Jutta blandede sig i Mændenes Planer og udviklede en sjelden Klarhed, som flere Gange blev bifaldet af hendes Husbond, der imidlertid syntes at gruble over en Hemmelighed, han ikke agtede at lade komme over sine Læber.

Solen var alt skreden midt op paa Himlen og den store Klokke paa Borgen forkyndte Beboerne at Saltmadsfadet og Ølket ventede dem i Borgestuen, da skingrende Trompetskrald

udenfor Vindebroen underrettede om, at Nogen ønskede at indlades.

Ridder Niels behøvede ikke at give Ordre til at nedlade Vindebroen; den gamle Ivar havde alt opfyldt dette og førte nu en Ridder, der var ledsaget af en Herold, ind i Borgstuen, hvor Borgherren modtog dem.

„Eders Ærinde gjælder nok ikke mig alene!“ udbrød han med stærk Stemme, ved at faae Øie paa Ridderen, der knapt værdigede de Tilstedeværende en Hilsen, „I gjæstede vist allerede Flere, før I kom til mig.“

Den fremmede Ridder, der var iført en meget glimrende Rustning, som passede til det zirlige Sværd, som hang ved hans Side, fremtog med et spottende Smiil et, med et stort Segl forsynet Dokument, der var udstedt af den holsteenske Greve, og indeholdt en Opfordring eller rettere en pralende Befaling til „alle danske Mænd“, at underkaste sig og yde ham Skat og Tiende som Jyllands retmæssige Herre.

Dokumentet var omvundet med et gult Silkebaand, som den tydske Ridder aftog, forinden han overgav Ridder Niels det til Gjennemlæsning.

„Det er fra Eders Herre, Ridder Niels!“ sagde han med et spottende Smiil, „han sender Eder sin naadige Hilsen og beder Eder underskrive dette Dokument, ifølge hvilket han er Herre til Nørrejylland!“

„Det er godt for Eder, Hr. Ridder!“ svarede Ridder Niels med frygtelig Harme, „at der endnu er saamegen Ret tilbage i Nørrejylland, at I faaer Tilladelse til i Fred at drage tilbage til Eders Herre; Ridderord og Leide have altid været overholdte i Danmark, og Svig og Falskhed kjende vi kun fra

Eders Herre! thi det siger jeg Eder, min Hr. Ridder, let kan det hændes, at I kommer til det Sted, hvor man enten jager Jer ud som en Galning eller klynger Jer op paa Borgmuren, som en Forræder og Voldsmands Sendebud. Tag dette!" raabte han og sønderrev Dokumentet, „og sig Eders Herre, at Niels Ebbesen har intet Svar at give ham, og sig ham endvidere, at saasandt hans frække Brev er deelt i to Dele, ligesaavist skal han komme til at dele Jord med enhver tydsk Leiesvend, som vover at sætte sin Fod over Kongeaaen!"

Den tydske Ridder, der ventede at finde samme slaviske Underdanighed, som den, hvormed flere danske Riddere hyldede den mægtige Holster, samlede slukøret Stumperne sammen og stammede nogle usammenhængende Ord, der imidlertid indeholdt en Trudsel og en ildelydende Spaadom om Hærværk, Brænden og Skjænden.

„Det vil blive Eder kostbart at sammensætte, Hr. Ridder," mumlede han og pegede paa Stumperne, „Grev Geert tilgiver Eder aldrig dette Tegn paa Ulydighed og Oprør! vogt Eder, Ridder Niels Ebbesen, I er den Riddersmand, hvis Borg ligger nær for Haanden; det kunde vel være, at den blev først gjæstet!"

Disse Ord, som bleve fremførte i en Mundart, der var sammenblandet af Dansk og Tydsk, forbleve imidlertid uden den forønskede Virkning.

Ridder Niels betragtede ham taust og syntes øiensynligt at vente paa, at den tydske Ridder skulde forlade Borgen.

„Eders Ærinde er udført, Hr. Ridder!" sagde han, „og hvad Eders Trudsler angaaer, da er den Dag endnu ikke kommen, da Niels Ebbesen skjælver for saadanne!"

„Det er Eders Dom," mumlede Sendebuddet, „maaske Eders Dødsdom, jeg holder i min Haand! I burde dog betænke Eder førend I sendte mig tilbage med Vidnet om Eders Haan og Spot!"

„Ti!" raabte Ridder Niels og stampede i Gulvet, „bind Din Tunge, hvor den ei bør tale! vov ei at byde mig Frugterne af Eders Raadsforsamlinger og formastelige Planer!"

Ridder Axel havde hidtil været taus Tilhører, nu udbrød han med høi Røst:

„I kan endnu føie til hvad min Frænde allerede med god Grund har sagt Eder, at Eders Herre, Holster-Greven aldrig vil finde nogen dansk Ridder om sit Banner; det er kun Overløbere og halvtydske Galninge, som slutte sig til den Flok Ulykkesfugle, der skrige ved Eideren!"

Den tydske Ridder havde imidlertid nogenlunde gjenvundet sin Fatning.

Med den, hans Nation egne Dristighed, kaldte han Herolden til sig, gav ham Befaling til at holde sig reisefærdig og forlod Hallen, uden at hilse, som dog ellers hørte med, for at opføre sig ridderligt.

Fru Jutta stillede sig hen ved Vinduet og saae efter ham.

„En drabelig Herre at see!" udbrød hun smilende, „hans Sværd slæber næsten paa Jorden, naar han sidder i Sadlen; jeg gad vide hvem han nu agter at gjæste?"

„Formodentlig en anden Ridder; hvo veed om han ikke lægger Veien om til Hr. Niels Bugge paa Hald; min Tro, han kommer tilpas der; Hr. Niels er istand til at klynge ham op som en Spion eller Ugjerningsmand!"

„Du har Ret, min Husbond! han fortjente isandhed ei

bedre Skjæbne, men Hr. Niels Bugge er en forsigtig Mand; han føler sig for, før han tager fat!"

„Du har Ret, min Jutta! hvad Hr. Niels Bugge vil, det vil Nørrejyllands Ridderstand ogsaa!"

„Du glemmer Dig selv; Nørrejyllands Ridderstand vil ogsaa hvad Niels Ebbesen vil!"

En mørk Sky foer over Ridderens Pande ved disse Ord og med et dybt Suk svarede han:

„Den hellige Jomfru give, at det var saa, men der findes Svage blandt de Stærke, som lade sig skræmme af de mægtige tydske Herrers Trudsler og bidske Diekast, og som før bøie sig i Ydmyghed, end ryste Aaget af Nakken!"

„I tykkes mig saa taus, Ridder Axel Stisøn," sagde Jutta, „hvad tynger Eder og binder Eders Tunge?"

„Intet, ædle Frue!" forsikkrede Ridderen, medens en brændende Rødme overfløi hans Kinder.

„I har ondt ved at sige en Usandhed, kan jeg see," vedblev Fru Jutta med et Smiil, „oh, jeg kan vel tænke mig Eders Sorg!"

„Kan I det, ædle Frue, da beder jeg Eder at sige den!"

„Lad see, var Eders Tanker ei hos skjøn Ellen i dette Øieblik?"

„I siger ingen Usandhed, ædle Frue, jeg tænkte virkelig paa Jomfru Ellen og paa den Tort, som er overgaaet mig!"

„Den Tort, som er Eder overgaaet!" udbrød Ridder Niels, der havde lyttet til deres Samtale.

„Jeg siger kun Sandhed," svarede den unge Ridder og

fortalte nu, hvorledes Ridder Sigvald havde bortviist ham fra Borgen.

„Ved Gud, det var en uværdig Gjerning af Ridder Sigvald!“ udbrød Ridderen, da han havde hørt Beretningen tilende, „men Jomfru Ellen, var hun da taus til en saadan Behandling?“

„Jeg saae hende ikke; det var endnu aarle og Borgens Folk vare maaske knapt oppe, men Sigvald stod bag Glughullet og hundsede en fremmed Ridder!“

„Fy! det skete for at han kunde mele sin egen Kage; I veed vel at han beiler til skjøn Ellen . . . .?“

„Og at hun aldrig fæster ham,“ tilføiede Fru Jutta hurtigt, da hun saae den Bevægelse, som disse Ord frembragte hos Ridder Stisøn.

„Det er mig bekjendt,“ svarede denne roligt, „ellers havde han neppe løiet mig falden i Frankenland; men jeg haaber til Gud og hans korsfæstede Søn at det kun lidet baader ham.“

„Vær I kun rolig, Ridder Stisøn,“ sagde Jutta, „hid agter Ridder Sigvald sig neppe og jeg kan end tilføie, at Jomfru Ellen gjæster os, maaske endnu idag; hun har alt ladet mig vide, at hun kommer; om I vil, skal jeg ved et Bud lade hende vide at I endnu er her og ilive.“

Ridderen vaklede; Fristelsen var stor, men Ridderligheden større.

„Jeg takker Eder for Eders Tjenesteiver, ædle Frue!“ udbrød han, „men vil Gud, fører han os vel tilsammen; vi legede som Børn og jeg fæstede hende alt dengang som min Brud; ei frygter jeg derfor for, at Ridder Sigvald skal vinde hende, selv om han beilede Dag ud og Dag ind.“

„I har Ret, Hr. Ridder! Jomfru Ellen lider ham ikke; hans Grumhed mod Bønderne er hende forhadt og før flygter hun fra Borg og Hjem, før hun blev hans Hustru."

„Min Frænde," sagde Ridder Niels og kastede et Blik udover det bakkede Land, som laae udbredt for dem, „I kan ei føre Ellen som Brud til Eders Fædreneborg, før Danmark er befriet fra sine Voldsmænd; skulde Gud og den hellige Jomfru da lade mig endnu ilive, da er min Arm og mit Sværd Eders, om det skulde gjøres fornødent at aabne hendes Borg, der desværre er næsten altfor meget i Ridder Sigvalds Magt, og jeg vil ærligt tilstaae, den Mand huer mig ei."

„Ei var det godt om det skulde komme saavidt, min tappre Frænde, thi da havde Ellen brudt sit Ord; heller saae jeg, at hun gik paa alfar Vei, end sad som Borgfrue og Ægtevid hos min Fjende."

„Det forbyde Gud!" udbrød Ridder Niels, „at det skulde komme saavidt imellem Eder at I skulde kalde Ridder Sigvald for Eders Fjende; thi Tvedragt bør ikke finde Sted imellem Nørrejyllands Riddere, naar Ufred staaer for Døren."

„Giv Eder derfor tilfreds," vedblev han og lagde sin Haand paa hans Skulder, „en retfærdig Sag finder altid en retfærdig Dom og for den behøver I ikke her at skjælve."

Den unge Ridder sukkede! det var som om en svær Prøvelse forestod ham førend han kunde haabe at see sit høieste Ønske opfyldt.

Dagen gik hen med at betragte den temmelig anseelige Vaabensamling, som prunkede i Rustkamret og som blev holdt i udmærket Orden. De blankpolerede Staalbrynier, de skinnende Slagsværd, Skjoldene, Hættehjelmene, Alt hang paa svære

Træknager i Rustkamret, hvortil Nøglen beroede i den gamle Ivars Værge.

Der var Vaaben til over hundrede Mand, og Ridder Niels lod stedse flere forfærdige og bringe til sin Borg, for, i Tilfælde af en pludselig Rustning, at kunne have dem ved Haanden.

Næsten daglig afgik et Sendebud til den rige og anseete Niels Bugge, som endog havde lovet at stille halvtredsindstyve fuldtrustede Ryttere under Ridder Niels, naar Grev Geert rykkede ind, hvortil der var alle synlige Tegn.

Den Ro, som i fordums Dage havde hersket paa Borgen var forbi; flere Sværme af Bønder og Ufri, flygtede daglig Nord paa og fandt et sikkert Tilflugtssted paa de to Ridderborge, Nørreriis og Hald, hvor i Stilhed store Udrustninger bleve foretagne, for betids at kunne møde den frygtelige Fjende, som bøiede Alt under sin Jernarm og som nu havde vendt sine Øine mod det frugtbare Land omkring Kongeaaen, hvorhen Krigens eller rettere Plyndringernes Rædsler endnu ikke vare naaede.

Grev Geert havde laant den ulykkelige Kong Christopher den 2den store Summer og modtaget i Pant for disse Provindserne Nørrejylland og Fyen; nu vilde han forene Sønderjylland med Holsteen, for at faae to hinanden nærliggende Landsdele under sin Grevekrone og havde derfor fattet den Plan, at bortbytte Nørrejylland mod Sønderjylland, hvilket bragte Nørrejyden i Harnisk. Enhver indsaae fuldkommen det Farlige i at Holsteen, Sønderjylland og Fyen bleve den mægtige Greve underlagte; Veien over store Belt kunde muligt passeres om Vinteren og en ny Tuskhandel med den anden hol-

steenske Greve, Johan, kunde muligt bringe Sjælland ind under samme Herredømme.

Forgjæves var det imidlertid, at den mægtige holsteenske Greve hidtil havde søgt at lokke Nørrejyllands Adel til at billige denne Tuskhandel, der kunde blive saa farlig for Danmark, naar det atter blev samlet; forgjæves havde han tilbudt Sønderjyllands Befolkning Friheder og Indrømmelser, som han neppe agtede at overholde; men ogsaa her mødte hans Forslag i Førstningen uhyre Modstand, skjøndt Grev Johan allerede havde ryddet de største Hindringer tilside.

Den danske Prinds Otto var fangen, hans Broder, Prinds Valdemar vankede landflygtig om i Tydskland og kunde ikke sætte sin Fod over Eiderstrømmen, for at betræde sin Fosterjord! Alt var underlagt den tydske Vaabenmagt, der nu ovenikjøbet truede med at tilintetgjøre de sidste Rester af dansk Selvstændighed.

Man havde allerede ført Fortroppen af den skjændende og brændende Horde, som rykkede langsomt mod Kongeaaen; det var intet Krigertog, fulgt af Hæder og tilkjæmpet Ære, det var en Flok Ugjerningsmænd, som drog frem, speidende efter Bytte og ladende Ild og Aske bag sig.

Intet syntes at kunne modstaae den mægtige Greve, som uden Skaansel bortryddede enhver Modstand og kvalte ethvert Modstandsforsøg ved Standret og Galgen.

Men Danmarks Genius var endnu i den nordiske hendøende Kraft, og dets Befrier samlede i Stilhed de faa Tro, som vare tilbage, for at berede Tyranerne det sidste blodige Bad.

Ridder Axel forblev paa Borgen, hvorfra han ofte foretog

sig Reiser sønder og vester paa, for om muligt at udspeide de omboende Ridderes Troskab, men maatte ofte med Smerte tilstaae for sin alvorlige Frænde, at Grev Geert havde flere Tilhængere, fornemmelig paa den sønderjydske Grændse, end gavnligt var, og at Borgene paa flere Steder hverken vare satte i Forsvarsstand eller gjorte modtagelige for de flygtende Bønder, der tilsidst bedækkede Landet i tusindviis.

Ridder Niels sukkede dybt ved disse Efterretninger, men hævede atter stolt sit Hoved og stirrede frem for sig med et forunderligt Blik, der syntes at tolke de Tanker, hvis Udførelse senere hen gav ham Navnet af „Danmarks Befrier".

Ofte indesluttede de to Riddere sig i Lønkammeret, hvor de da forbleve i halve Dage, talende om Danmarks Frelse, og det var ikke sjeldent at man hørte Ridder Niels tale høit og heftigt stampe i Gulvet, et Tegn paa en voldsom Sindsbevægelse og maaske en heftig indre Kamp.

Det var imidlertid ikke Ridderens Bestemmelse at forblive paa Brattingsborg, der laae længst borte fra den sønderjydske Grændse, han agtede, naar Foraaret indfandt sig, at begive sig tilbage til Nørreriis, der var langt bedre skikket til at modstaae en Beleiring, hvormed Greven havde truet enhver ulydig jydsk Adelsmand og Ridder, som vovede at modsætte sig hans Villie.

Ridder Axel stod ofte, naar Solen dalede ned over det prægtige Vinterlandskab, og stirrede sine Øine blinde paa den hvide, skinnende Sne, som endnu laae usmeltet vide omkring.

Ofte foer han sig med Haanden over Panden og pressede det bankende Hjerte tilbage, naar han langt ude opdagede et mørkt Punkt, som bevægede sig fremad mod Borgen; men det

havde endnu ikke været den han ventede, det var enten en Bonde, som møisommelig trak sin Slæde gjennem Sneen eller drev sin udmattede Hest fremad, for at naae sin usle Hytte, forinden den mørke Nat bredte sig over Land og Sø.

„Hun kommer ikke," hviskede han da og rettede sig stolt i Veiret; „ak, har hun da glemt sin Barndomsven og vore skyldfri Lege, eller vover hun ikke at forlade sin Borg af Frygt for denne Usling, som farer med Tant og Løgn og knapt har kigget udover Grændsen af sin egen Borg."

„Sørg ikke, Hr. Ridder!" pleiede da Aage at sige, naar han saae sin Herre saa bedrøvet, „mig aner det, som om Eders Lykke engang vil oprinde, straalende som en Maimaaneds Sol og uforgjængelig i denne Verden."

„Hav Tak for Din Trøst, min tro Aage, men tungt er det forsand, at Jomfru Ellen ikke har sendt mig saameget som et Brev, siden vi saaes, jeg er dog overbeviist om, at hun kjender min Ankomst, derfor har Gunild nok sørget."

„Det gjør mig saare ondt, naar jeg tænker paa Erik, min Vaabenbroder," bemærkede Aage.

„Jeg har selv ofte tænkt mig hans Skjæbne," svarede Ridderen, „er han kommen levende ind i Borgen er han ikke kommen levende ud."

„Jeg fatter vel Eders Mening, Hr. Ridder, og storligen skulde jeg feile, om ei Ridder Sigvald har ladet ham klynge op, han kunde let blive ham farlig ved at bringe Jomfru Ellen Underretning om Eder."

„Hans Skjæbne hviler i Guds den Almægtiges Haand, Aage! nu, Kløgt og Snille havde Knægten, maaske det er lykkedes ham at undvige."

„Gid det maa være saa; hans raske Adfærd behagede mig allerede; stor og føer var han af Lemmer, og jeg troer han kunde blive en statelig Krigsmand med Tiden."

„Forunderligt nok, Aage; da jeg gav ham Haandslag syntes han mig at blive en heel Anden, hans Øine lynede og hele hans Legeme sittrede af Fryd."

„Jeg troer dog han er undsluppen," mumlede Aage tankefuld og stirrede ud over Landet, „I skal see, Hr. Ridder, en skjønne Dag kommer han hid."

„Give Gud! det gjør mig ondt for den stakkels Dreng," svarede Ridderen adspredt og gik langsomt ned af Borgmuren, „man siger jo, kommer Tid, kommer Raad."

„Og det Mundheld lyver ei, det siger jeg Eder forviss, Hr. Ridder!" udbrød Aage muntert, „naar Tiden efter vor Guds Bestemmelse har skeet sin Fylde, kommer lykkelige Dage!"

„Min tro Aage, Du est en herlig Svend, lad os Begge bede til den hellige Jomfru at hun beskjærmer Danmark og Danmarks Sønner!"

Ridder Sigvald.

Ellens Svar havde betaget Ridder Sigvald al Lyst til videre Beilen. Hans Kinder farvedes røde af Skam og Blusel, hvergang han tænkte paa den Foragt, hvormed hun havde begegnet ham, og hans Harme steg næsten til Raseri, da han

erfarede at hun agtede sig til Ridder Niels, hos hvem hun uden Tvivl vilde træffe sammen med den forhadte Ridder Axel.

Han saae allerede Tilberedelserne til Reisen; saavel Jomfru Ellen som Ingeborg pakkede flere Smaasager, fornemmelig Baldyrgjenstande ind og Dagen til Afreisen var allerede bestemt.

„Et Skuespil skal dog idetmindste fryde mit Øie," mumlede han, „den Erkeskjelm, Erik, gad jeg nok see dingle udenfor paa Borgmuren; han hører med til Slænget og har jo, som han siger, faaet den mandige Ridder Axels Haandslag; vi ville nu see, hvormeget det hjælper ham."

„Claus!" raabte han til Bøddeln, der dennegang morede sig med at pine en Hare, paa samme Maade som tidligere Duen, „kom hid!"

Bøddeln gjorde en ærgerlig Bevægelse med Hovedet og lagde sin spidse Landse fra sig.

„Claus!" vedblev Ridderen, „Jomfru Ellen, mit Sødskendebarn, er i sit Lønkammer; jeg vil derfor benytte Leiligheden og lade denne drabelige, selvbagte Bøddel, Erik hænge; har Du Lyst til at overvære dette Skuespil?"

„Skam har jeg saa, Hr. Ridder, det er ikke altid at man faaer Sligt at see!" raabte Bøddeln fornøiet, med Eders Tilladelse tager jeg min Landse med, et lille Stik bringer ham maaske til at sprælle desto lystigere."

„Du est altid fuld af Skjemt," lo Ridderen og kastede et tilfreds Blik paa ham, „ja vel, tag Du kun Landsen med, jeg gad nok selv seet ham gjøre raske Fagter, forinden han farer til Helvede."

Bøddeln hentede den tunge Landse, og Begge begave sig

til Mads Foged, der noget nedslaaet pillede sig bag Øret ved at faae Øie paa dem.

„Naa, Foged!“ raabte Ridderen ham imøde, „det er allerede over Tiden, og I er vel sagtens kjed af at vente længer, har I Strikken beredt?“

„Den er i Orden, Hr. Ridder!“ svarede Fogden og pillede sig endnu ivrigere bag Øret, „men —“

„Men! naa tal!“

„Men jeg har Intet at hænge i den.“

„Raser Du, Hund!“ tordnede Ridderen, „hvor har Du da gjort af Erik, Lømlen, Trællen?“

„Ja, spørg I mig,“ svarede Fogden med et fiffigt Smiil, „men forresten egner den Ting sig ikke til Omtale nu og allermindst ved Nattetider.“

„Svar, fortæl!“ raabte Ridderen opbragt, „hvorledes hænger det sammen?“

„Erik er løbet sin Vei, Hr. Ridder.“

„Løbet! ha, ha, ha! I har sandelig svage Øine, „see blot rigtig efter i Hundehullet, saa finder I ham nok.“

„Troer I, Hr. Ridder, hviskede Fogden og kastede et ængsteligt Blik omkring sig, „saa har I heller ikke seet hvad jeg saae i Nat.“

„Har Du da seet Noget?“ spurgte Ridderen alvorlig, „lad høre.“

„Seer I, Hr. Ridder, ved Midnat, da jeg eftersaae om alle Laase vare lukkede og da jeg maatte vække Ib Brovægter ved et godt Rakkedrag, fordi han sov paa sin Post, hørte jeg pludselig en fæl Latter ligebag mig. Jeg vendte mig

hurtigt om og saae en sort lodden Hund med ildrød Tunge, . . . som — som."

„Naa, som?" spurgte Ridderen med synlig Uro.

„Som havde Erik paa Ryggen," stønnede Fogden og saae sig gjentagne Gange om.

„Taabelige Karl," mumlede Ridderen, der dog ikke saa ganske vilde fæste Lid til denne Beretning, „Du har været drukken og glemt at lukke Døren i for den Lømmel, det er da en given Sag at han er løben sin Vei."

„Strenge Hr. Ridder! I kan selv overbevise Eder herom," vedblev Fogden i samme Tone, „naar I vil gaae ned i Hundehullet og eftersee; Alt er forsvarligt dernede, hverken Skodde eller Laas er brudt sønder og Døren herudtil er aflaaset."

„Dosmer!" raabte Ridderen, „Du har altsaa ikke seet om han er der endnu?"

„Nei, strenge, velbaarne Hr. Ridder, det gjordes jo ikke nødigt, aldenstund jeg saae ham ridende paa denne sorte Djævel med den gloende Tunge."

„Overtro," mumlede Ridderen tilfreds, „dum Snak, kom! tag Nøglen med og lad os hente Skjælmen; Strikken har Du vel ved Haanden; ret saa, den er god og kan vel sagtens bære ham."

„Jaltfald skal jeg nok holde ham tilveirs;" bemærkede Claus og pegede paa sin Landse, „et lille Stik og han flyver op i Løkken som en Fugl."

„Som Hr. Ridderen befaler," sukkede Borgfogden, „det skjærer mig kun i Hjertet, at den velbaarne Hr. Ridder antager at jeg har været drukken, da jeg saae det hæslige Syn

i Nat; Gud bedre det, jeg har ei Raad til at kjøbe mig godt tydsk Øl."

„Du skal faae saameget Du kan drikke, Mads, naar Du hænger ham flinkt og som det sig bør," svarede Ridderen, der allerede under denne Ordveksel var naaet til Hundehullet, „giv hid, lad mig lukke op, jeg gad dog nok see, hvorledes Ridder Axels Væbner teer sig imellem Rotter og alskens Kryb."

Fogden sukkede dybt og gav ham Nøglen, idet han slog et Kors for sig.

„I skulde korse Eder først, velbaarne Hr. Ridder," mumlede han, „det holder Trolddommen borte."

„Børnesnak," loe Ridderen og aabnede Døren, „naa, Hr. Væbner Erik Gunildsen, lyster den Bolig Eder?" raabte han og slog Døren op paa vid Gab, hvorved Dagslyset trængte ind og kastede et graaligt Skjær over det uhyggelige Rum.

„Naa kan I svare, min Hr. Væbner," vedblev han urolig, „I skulde da vel ikke være fortæret af Eders Omgangsvenner hernede?"

Claus ledsagede denne Bemærkning med en skraldende Latter.

„Lad mig gaae ind, Hr. Ridder," sagde han, „Skjælmen har naturligviis skjult sig i en Krog etsteds; lidt Pirren med Landsen skal nok bringe ham frem."

„Saa gak Du foran, Claus," sagde Ridderen og traadte tilside, „skaf ham blot ud."

„Her er min Tro Ingen!" udraabte Væbneren og kom pustende tilbage, „saa har Fogden dog Ret," tilføiede han næsten hviskende og steg op af Hullet.

„Det er sorte Gunilds Kunster, Hr. Ridder," vovede Fogden at bemærke, „kun hun er istand til at hexe ham ud."

„Du siger Noget!" udbrød Ridderen, „Gunild har naturligviis hjulpet ham til Flugten; hvad hendes Kunster angaaer, da have de ei meget at betyde; er hun imidlertid en Hex eller Troldkvind, saa saameget desto værre for hende; endnu idag ville vi anstille Efterforskninger i hendes Hytte, maaskee det lykkes os at gribe baade hende og Sønnen; det bliver da en Fangst, som er al Ære værd."

„Skulle vi strax foretage denne Undersøgelse, Hr. Ridder," bemærkede Væbneren, „mig tykkes, at det har Hast med den Sag, forinden Fuglene flyve deres Vei."

„Ei, ikke saa ilde, Væbner Claus, lad strax vore Heste sadle og saml baade Bønder og Trælle, lad dem bevæbne sig med Forke og Grebe, og holde sig færdige til strax at rykke ud."

Befalingen var snart efterkommet.

Fra flere Sider viste de bevæbnede Bønder sig, hvis dorske og sløve Ansigter udviste Tegn paa ubetinget Lydighed.

„Et Krus godt Øl til Den, som griber Gunild, og en halv Krone til Den, som fanger hendes Søn!" raabte Ridderen og svang sig i Sadlen, „Den, som vender Ryggen og flyer, bliver hængt inden Sol gaaer op," tilføiede han, da han troede at spore Ængstelse og Betænkelighed hos Flere, som antoge forviist, at Gunild stod i Pagt med Djævlen.

Disse Opmuntringer hjalp; skrigende og larmende styrtede Flokken ud af Borgporten, medens Ridder Sigvald og hans Væbner rede langtsomt bagefter og talte om den Fare, som truede Ridderen, dersom det lykkedes Erik at underrette Jomfru Ellen om, at Axel Stisøn virkelig var ilive.

„Vi kunne maaskee før hænge dem paa Stedet," bemærkede Væbneren skjødesløst, „saa gaae de saa stille ud af Verden; jeg frygter for, at De ville skrige saa høit, at Jomfru Ellen, Eders Sødskendebarn, muligt kunde høre det, hvis Stranguleringen foregik paa Borgen."

„Du har Forstand som en lærd Kannik," svarede Ridderen med et ondskabsfuldt Smiil, „naa ja; Hytten har vel Træ nok til en Galge, og Strikken har jeg forresten ladet medtage; vi kunne for den Sags Skyld gjerne hænge dem strax, det vækker mindre Opsigt."

Efter en god halv Times Ridt ankom man til Stedet, hvor Moer Gunilds Hytte havde staaet.

Thi den stod der ei længer; Pladsen var tom og kun Sporene af Pælene, som holdt Rebene, hvorved den var fastsnøret til Jorden. vare synlige.

Hele Skaren standsede; paa de forskjellige Ansigter læste man Skræk og Forfærdelse, ja det var ikke langt fra at Bønderne vare vendte om, naar ikke Nysgjerrigheden havde beseiret Frygten.

„For Satan!" raabte Ridder Sigvald og støttede sin høire Haand til Saddelknappen, „vi ere narrede af den lede Hex; men vi skulle nok finde hende; afsted! leder overalt, i Krat og Stub; see I hendes Spor, da følg det; men muntert, muntert!" tilføiede han og sporede sin Ganger ind imellem Folkene, hvorved Flere kastedes overende; „Den, som er doven, skal staae i Gabestokken imorgen og løber Nogen herfra, bliver han uden Naade hængt i Morgen; derfor muntert Folk, et Krus godt tydsk Øl venter Eder og Penge skal det ikke mangle paa, naar I bringe mig begge Flygtningene."

Bønderne, som bleve opmuntrede ved saadanne Trusler og Løfter, adspredte sig hurtigt til alle Sider og gjennemsøgte det omliggende Terrain med største Nøiagtighed; men uagtet de anvendte hele fire Timer, i hvilken Ridderen og hans Væbner vare redne om fra det ene Sted til det andet, kom de dog Alle tilbage med den Underretning, at der var intet Spoer synligt.

„Forbandede Kvinde," mumlede Ridderen og bethdede Bønderne ved en Haandbevægelse, at de kunne gaae hjem, „hun er istand til at spille mig en Streg, som jeg ikke kan afværge; Gaaer nu roligt hjem!" raabte han, „og skulde Jomfru Ellen lade Eder spørge, hvor I have været henne, siger da, at jeg har ladet Eder gjøre Veiene ryddelige; lader Nogle et Ord falde om hvad her er tilgaaet, da kan han ingen Naade vente af mig."

„Seer Du, Claus," vedblev han derpaa og vendte sig mod Væbneren, „det er mig af stor Vigtighed at faae denne Kvinde greben og om mulig hængt."

„Ei, Hr. Ridder, have vi hende først, er det en smal Sag at hænge hende," bemærkede Væbneren.

„Sandt nok, den Sag er snart bestilt; men det gjælder om flere vigtige Papirer, som hun engang truede mig med, da hun alt var bunden til Pælen og skulde pidskes, hvisaarsag jeg lod hende slippe."

„Og disse Papirer . . . ?"

„Har hun, Claus! gjør hun Jomfru Ellen bekjendt med deres Indhold, bliver det mig en Æressag."

„Jeg forstaaer min Tro ikke, hvor hun er bleven af,"

mumlede Væbneren og saae sig omkring, „her stod Huset og, saavidt mig synes, fører intet Spoer derfra."

„Sneen skjuler det," bemærkede Ridderen og vendte sin Hest.

„I feiler, Hr. Ridder, der er ei falden Snee i det sidste Døgn; nei, det Hele er Trolddom, det er jeg vis paa."

„Fanger Du nu Griller ligesom alle de Andre; Du synes mig dog at være en oplyst Svend."

„Og dog forekommer Sagen mig sær underlig; ikke derfor er det just, men man taler om, at hun baade signer og maner."

„Folkesnak, Claus, lutter Opdigt og Hjernespind, som ingen fornuftig Mand kører sig om; nei, snu som Ræven er hun, det er det Hele, var hun ikke det, frygtede jeg hende kun saare lidt; men, som jeg siger Dig, Claus, hun holder min Fremtids Skjæbne i sin Haand."

„Slemt nok, Hr. Ridder," mumlede Væbneren og red langsomt frem ved Siden af denne, „kan hun gjøre Jomfru Ellen fjendsk imod Eder, kan det blive Eder en dyr Historie; thi vel var det dog, om I engang kunde sidde som Herre til de to Borge, istedetfor at I nu kun har een."

„Det lakker alt ad Aften, Claus, lad os vende hjem; skjøndt jeg er ilde tilmode og bliver det endnu mere ved at samles til Nadveren med mit Søskendebarn."

„Hvi saa, Hr. Ridder, mig tykkes, at det altid maa være behageligt, at sidde tilbords med en ædelbaaren Dame."

„Du har Ret, Fornøielse vilde det være, dersom hun var fæstet som min Brud, men dertil er kun svag Udsigt, som jeg vel sagtens kan takke min onde Skjæbne for."

„Ei, ei, I maa saa Skam ikke tabe Modet, Hr. Ridder, Kvindesind er som Veir og Vind."

Ridderen svarede ikke, men faldt i dybe Tanker, som Væbneren ikke vovede at udrive ham af.

De fortsatte saaledes Veien Side om Side til de kom til Borgen, hvor Vindebroen strax nedlodes.

Ridder Sigvald begav sig derefter til Jomfru Ellen, med hvem han ikke havde talt siden hun havde spottet over ham, kort efter at han havde jaget Axel Stisøn tilbage.

„Min skjønne Frænke," begyndte han med et sødt Smil, „jeg seer af Eders Øie, at I endnu er vred paa mig; tør jeg vente, at Eders Harm er forbi."

„Ridder Sigvald," svarede Jomfru Ellen og reiste sig, „jeg har et Spørgsmaal at rette til Eder."

„Tael, Ellen."

Et foragteligt Smil krusede Jomfruens Læber ved at høre den fortrolige Tone, hvori disse to Ord bleve fremsagte, men hun betvang det og spurgte:

„Saa sig mig da, hvilken Straf er den Ridder hjemfalden, som lurer ved en ædelbaaren Jomfrus Lønkammer og flygter ræd derfra, som en Hund, der er bleven overrasket i at æde det antrufne Vildt?"

Ridderen blegnede og tilkastede Ingeborg, som sad bøiet over sin Baldyrramme, et rasende Blik.

„I har ondt ved at finde et Svar, som jeg kan mærke," vedblev Jomfruen; „velan, I kan blive mig det skyldig; men jeg har endnu et Spørgsmaal at gjøre Eder, Ridder Sigvald, det vil sikkerlig blive endnu vanskeligere at tyde."

„Hvad kalder man den Ridder, som lyver en ædelbaaren

Ridder død, for derved at daare hans Barndoms trolovede Brud?"

Der var en Majestæt i den ellers blide og ydmyge Jomfrues Aasyn, der tvang Ridderen til at slaae Øinene ned, medens hans Bleghed næsten forsvandt, for at give Plads for en Askegraahed, der ikkun endnu mere tjente til at forøge det Fraastødende i hans Ansigt, som han ydermere krampagtigt fordreiede.

„Ogsaa dette Spørgsmaal falder Eder haardt at besvare," sagde Jomfru Ellen med usigelig Foragt, „nu, min Frænde! I blive mig ude af Øie, til I er istand til at gjøre Rede for Eders Handlinger; har I forstaaet mig?"

„De Spørgsmaal skulde blive besvarede, det lover jeg Eder for, min Frænke!" raabte Ridderen endelig med dirrende Stemme, „men det kommer vel an paa, om ei Svaret bliver værre for Eder end Spørgsmaalet; I har paaduttet mig løgnagtige Udsagn og vil antage mig som en Lurer ved Eders Lønkammer, thi ogsaa dette Spørgsmaal sigter til mig og til min lidet skattede Omsorg for Eder; men det siger jeg Eder, I skal bitterlig komme til at fortryde, at I har vovet at spørge Sigvald Eskildsen om, hvad han har foretaget, medens I smægtede af Længsel efter hiin dunhagede Dreng, som lærte Høviskhed ved Keiserhoffet, da jeg styrede Eders Borg og Gods. Ei sømmer det sig heller for en ædelbaaren Jomfru at sukke af Længsel efter Brudesengen;" tilføiede han med raa Latter, „og tragter I endnu derefter, da skal jeg rede den for Eder og for mig, hører I! for mig?"

Ellen blev næsten stum af Harme over Ridderens utugtige Sprog og krænkende Ord, men hun fattede sig snart og maalte

den Fremmede med et stolt Blik, som tilfulde sagde, hvor uendeligt hun foragtede ham.

„I troer at kunne jage mig fra Eders Borg, som en Tjener, af hvis Tjeneste I er bleven kjed," vedblev Ridderen haanligt, „saa gaaer det ei, min stolte Frænke! jeg bliver saalænge mig lyster, Ridder Sigvald lader sig ikke skræmme af Kvinder."

„Gaa!" raabte Ellen og traadte tæt hen til ham, „gaa, min Hr. Ridder, jeg blues ved at kalde Eder Frænde; thi det siger jeg Eder forsand, Ridder Lauges Datter taaler ingen Lurer og Løgner i sin Borg og uhevnet lader hun sig ei fornærme af Eder."

Ridderen loe og blev staaende.

„Vil I da have at jeg skal fornærme Eder, for at faae Eder til at forlade en værgeløs Kvindes Borg?" spurgte hun og tilkastede ham et lynende Blik.

„Fornærme mig? I kan ikke fornærme mig," svarede Ridderen, „dertil er I ikke ædelbaaren nok."

„Vi ville see ad!" raabte Ellen og hævede sin Haand, „der! Ridder Sigvald, tag det for hvad I vil!"

Og hun slog ham med den flade Haand paa Kinden.

„Ha!" raabte han og foer rasende mod Døren, „den Kindhest skal blive Eder dyrere end I troer; jeg forlader Eders Borg, for at I ikke skal udbrede, at Eders Haand slog min Kind; men hvor vi sees, Jomfru Ellen Laugesdatter, er der Fjendskab mellem os."

„I undsiger mig; velan! jeg skal stille en Ridder imod Eder, som vel kan maale sit Sværd med Eders."

„Formodentlig Eders Boler!" skreg Ridderen, „hvis jeg

ei inden den Tid har fældet ham og ophængt hans forbandede Legeme til Føde for Ravne og Krager!"

Med disse Ord foer han ud af Døren og kortefter hørte Jomfru Ellen og hendes Terne, hvorledes han bandende og støiende besteg sin Ganger og red bort, ledsaget af Claus, som forgjæves søgte at faae Øie paa Ingeborg.

„Det var Ulykken, som forlod os," mumlede den gamle Ib og stirrede efter Rytterne, som fore afsted med Vindens Hurtighed, „ja, nu sidder da Jomfru Ellen som Herskerinde, før havde hun ikke meget at sige."

„Ib," sagde Jomfruen til ham, da han senere paa hendes Bud indfandt sig i den rummelige Ridderſal, „jeg ager om nogle Uger til min Frænde, Ridder Niels, i den Tid maa Du tro passe Borg og Gods, hvis ei Pater Jeronimus, som er reist til Roeskild, inden den Tid vender tilbage."

„Den hellige Jomfru velsigne Eder, Ellen," sukkede den gamle Mand, „I kan Ingen faae, der skal være troere end jeg, ellers skulde jeg ikkun daarligt have ledsaget vor salige Herre, Ridder Lauge i Ledingsfærd og paa den forbandede Tournering, hvor han lod sit Liv."

„Det veed jeg Ib, at Du er et tro og paalideligt Tyende; gak Du til Din Dont og skulde Noget være at eftersee ved Slæden, thi Sneen ligger jo tæt overalt, saa lad det istandsætte."

Den gamle Tjener forsikkrede hende om at Alt skulde blive i Orden og forlod Ridderſalen, idet han underveis flere Gange slog paa sit Sværd, som om han virkelig havde Kraft til at drage det til Forsvar.

Kun en god halv Miil længere øster paa, laae Ridder Sigvalds Borg, omgiven af en høi Jordvold og dybe Grave, der næsten umuliggjorde en Fjendes Indtrængen. Den var forsynet med to mægtige Taarne, hvorfra havdes en betydelig Udsigt over den bakkede Egn, der flere Steder var bevoxet med store Skove, som strakte sig imod Syd, og for største Delen betoge Udsigten til den Side.

Næsten aarlig lod Ridder Sigvald Borgen istandsætte, og afholdt, som man sagde, de dermed forbundne Omkostninger med de Penge, han indtog deels af sin egen Borg, deels af Jomfru Ellens.

Den tunge, solide Vindebro var næsten aldrig nede, Ridderen var altid ude og havde givet streng Befaling til at holde al Adgang til Borgen spærret, endog for andre Riddere, som muligt kunde komme og bede om Gjæstfrihed for en Nat. Han led ikke at Nogen kom ind i hans Borg, og lod Fogden saadant skee, kunde han ogsaa være sikker paa at miste sin Tjeneste paa staaende Fod, om han end havde tjent ham i lang Tid.

Nu var Ridder Sigvald atter vendt tilbage og syntes at ville blive hjemme, thi der var allerede hengaaet over to Dage, efter hans Ankomst, uden at Gangeren var sadlet og ført frem, og Væbneren, Claus, havde endvidere fortalt, at hans Herre med god Grund havde bestemt sig til at blive hjemme for Resten af Vinteren, og varetage sin Borgs Bestyrelse i de trange Tider.

Imidlertid troede Borgens Besætning ikke saa ganske paa Væbnerens Ord; man antog at Ridder Sigvald havde været uheldig i sin Beilen til Jomfru Ellen, og at han nu foretrak

at leve eensomt paa sin Borg, til han havde glemt sin Sorg og atter kunde deeltage i de lystige Gildelag, hvor han hidtil sjeldent savnedes.

Dagen efter hans Hjemkomst var der desuden ankommen en geistlig Herre, med hvem han havde indelukket sig i flere Timer i sit Lønkammer, og som senere var bleven anviist en Taarnfløi til Beboelse.

Denne geistlige Herre var kommen langveisfra, som man kunde see paa hans slapskoede Ganger og hans ilde medtagne Reiseklædning, men hvorfra han var kommen, vidste Ingen endnu, og Ridderen holdt endog hans Ophold paa Borgen skjult, idet han lod udsprede, at Gjæsten pludselig havde forladt samme om Natten.

Desuagtet vilde flere af Borgens Beboere have bemærket ham om Aftenen, staaende i Vinduet og ivrigt beskjæftiget med at læse i nogle hvide Papiirsblade, hvorpaa han undertiden gjorde sine Bemærkninger; Fadebuurspigen havde seet ham engang vende sig om og række et saadant Stykke Papiir til en bagved staaende Person, der derefter var traadt hen til Vinduet og i hvem hun havde gjenkjendt Ridder Sigvald; men hun havde hurtigt trukket sig tilbage, da hun var bleven bemærket. Samme Aften var det betydet hende, at hun maatte være ude af Borgen før Midnat.

Man var derfor kommen til den Overbeviisning at Ridder Sigvald skjulte en eller anden hemmelig Person paa sin Borg, og at han gjorde sig den største Umage for at Ingen skulde faae det at vide.

Saaledes hengik flere Dage; engang imellem kom en fremmed Væbner for Vindelbroen og blev strax indladt, da han

hvergang foregav at have vigtige Ting at meddele Borgherren; og naar han da atter forlod Borgen, var det altid med en Iil og Hast, som tydede paa at han havde et meget vigtigt Erinde at besørge. Han red altid Nord paa, men nogle Bønder havde seet ham dreie imod Syd, naar han var ude af Sigte og fortsætte Veien i denne Retning i et skarpt Ridt.

Man formodede altsaa, at dette Sendebuds stedse hyppigere Ankomst maatte staae i Forbindelse med den gaadefulde Gjæst, som Ridderen skjulte med saa megen Omhyggelighed.

En Aften, omtrent to Uger efter hans Affked med Ellen, sad Ridder Sigvald i sit Lønkammer og gjennemlæste med megen Anstrengelse nogle Papirer, som bleve ham givne, det ene efter det andet af en høi, mager, geistlig Herre, som mageligt havde kastet sig i den brede, udpolstrede Læneskol, der stod tæt ved Vinduet og hvorved han saaledes kunde holde Øie baade med Ridderen og den krumme Landevei, som løb tæt forbi.

„Ja, ærværdige Herre!“ udbrød Ridderen med et Smiil, „jeg læser ikkun med Besvær Eders vistnok gode Forslag, men da I alt tidligere har udbredt Eder over Sagen, er det vel ogsaa temmelig ligegyldigt, om jeg gjennemlæser de skrevne Ord eller ei; jeg har jo allerede sagt Eder, at jeg til enhver Tid skal efterkomme Eders Herres Befalinger, og at jeg skal gjøre Mit, for at gavne ham, forinden han selv kommer.“

„Vel sandt, min Søn!“ svarede den Geistlige med en stærk tydsk Betoning, „Du behøver vel ikke at gjennemlæse Akterne, men det vilde være gavnligt, om Du havde sat Dig saa grundigt ind i de forskjellige Forhold, at Du vidste, hvor Du især burde gjøre Modstand og hvor Du med Smildhed burde give

efter, indtil Du er kommen saavidt, at Du kan gjøre det Første."

„Med Sandhed talt, ærværdige Herre, har jeg kun lært at bruge Sværdet! Bogen og Pennen bleve mig næsten ukjendte."

„Det forandrer Sagen, min Søn; hør da vel efter og jeg vil forelæse Dig hvad min Herre, Grev Geert, stiller Dig i Udsigt, og hvilke Fordele Du kan have af at hylde ham, istedetfor at vise en taabelig Modstand, som ikkun vil føre til at Din Borg bliver jevnet med Jorden; hør vel efter."

Den geistlige Herre rømmede sig og begyndte nu med tydelig Stemme at oplæse de beskrevne Ark, som han hver for sig lagde tilside, efterat være bleven færdig med dem; det sidste holdt han endnu i Haanden, da Døren aabnedes og en ung, bevæbnet Mand stak sit Hoved ind med et listigt Smiil, medens Blikket foer speidende, snart tilhøire og snart tilvenstre.

„Ei, det træffer sig jo saare heldigt!" udbrød den Geistlige ved at faae Øie paa ham, „kom kun ind, Alfried, her er ingen Andre tilstede uden jeg og den tappre Ridder Sigvald, Du seer her; fremfør kun Dit Ærinde, det er vel sagtens til mig kan jeg tænke."

„Med Eders Tilladelse, Hr. Ridder," sagde Ynglingen og traadte hurtigt ind, „jeg er jo ingen fremmed Gjæst, saasom det ei er første Gang vi sees; om I ei har Noget derimod, da vil jeg berette den ærværdige Fader mit Ærinde og atter forføie mig til Hedebye, hvor flere tydske Riddere alt ere hidsendte, for at komme Greven til Undsætning, saasnart han drager Nord paa, som vil skee til Foraaret."

„Jeg kan gaae ud, medens I overbringer Eders Ærinde," sagde Ridderen og reiste sig.

„Ei, vist ei, bliv I, Hr. Ridder!" raabte den Geistlige og holdt ham tilbage, „hvad Alfried har at forebringe, er jo i den fælles Interesse; tal Johan! har Du Bud eller Brevskab til mig fra Greven?"

„Nei dennegang ikke; Greven, vor Herre, sender mig kun, for at forespørge hos Eder, om I kan give Oplysning om, hvormange Riddere Nørrejylland kan sende til hans Hird; hvormange der ville gjøre ham Modstand og hvormange der ville forblive med at afgjøre deres Parti, til de klogeligen have seet til hvilken Side Seiren falder."

„Det Spørgsmaal troer jeg næsten at Ridder Sigvald bedst kan besvare," meente den geistlige Herre og strakte sig atter tilbage i den magelige Læneſtol; „I er vel istand dertil, Ridder Sigvald?"

„Det skal glæde mig at kunne bringe Grev Geert Underretning derom, aldenstund jeg selv har mine gode Grunde til at regne mig blandt Grevens Mænd, men strax paa Stand er det neppe muligt for mig at give Eder Underretning om hvormange Eders Herre kan regne til hver af disse Inddelinger, da Tiderne saare have forandret sig og sat mig i en sær Tilstand, saa jeg næsten ikke veed, hvor jeg har min Fjende og hvor jeg har min Ven."

„I er en snild Mand, Ridder Sigvald," smilede den Geistlige og truede med Fingeren, „var I blot altid saa forsigtig i Eders Handlinger, som I er i Eders Tale, kunde I maaskee nu have været den første Ridder i Nørrejylland, istedetfor Ridder Niels Ebbesen og Hr. Niels Bugge, der begge slaae

om sig med fade Ord og sanke Krigsfolk, for at yppe blodig og unyttig Strid."

„Unyttig! troer I da virkelig at Grev Geert erobrer Nørrejylland blot ved at drage derind?"

„Vil I maaskee have, at en Hoben sammenløbne Bønder og et Par Hundrede harnisklædte Ryttere skulde kunne seire mod henved fem tusinde velforsynede Landsknegte og Stridsmænd, da tager I sandelig feil, Ridder Eskildsen."

„Seire over dem; hm! det Ord er vel stærkt, men tro mig, ærværdige Herre, Jyden slaaer for sit Land til det Sidste og vee den, som skal søge sin Føde paa Heden og Marken, naar Bonden er flygtet og har taget Gods og Eiendom med sig."

„I kan have Ret," svarede den geistlige Herre med Alvor, maaskee I alene ved de Ord frelser Grev Geert fra Skam og Elende; har I et Raad at give ham, da vil jeg indestaae Eder for, at han skal betale Eder det paa fyrstelig Viis?"

„Aldenstund I fordrer mit Raad, skal jeg ei vægre mig ved at give det; vil Grev Geert være vis paa Nørrejylland, da maae han slaae sin Leir midt i Hjertet, i Randers By; der er Samlingsstedet for Beboerne af de omliggende frugtbare Egne og ønsker han Bud til sin Provinds Fyen, da ligger den ham der saa nær, at han saa at sige har den for Øie; holder han sig derimod sønden for Kongeaaen, vil han aldrig kunne tvinge Nørrejyden og drager han nord paa ad Limfjorden, bliver det et særligt Spørgsmaal om han nogensinde vender tilbage."

„I har Ret, fuldkommen Ret, Ridder Sigvald Eskildsen!" raabte den Geistlige og greb hans Haand, „I kan glæde Eder

til at Greven følger Eders Raad og I kan trygt stole paa, at det vil blive betalt som det sig sømmer og anstaaer."

„Om I tillader, ærværdige Fader," spurgte Sendebuddet, „da kan jeg fortælle Eder, at En af de nørrejydske Riddere alt har vovet at byde Greven, vor Herre, Spot og Haan."

„Hvo er det?" spurgte Ridderen og sprang heftig op.

„Ridder Niels Ebbesen til Brattingsborg og Nørreriis; han har sønderrevet Grevens skriftlige Opfordring og givet Ridder Strange, som overbragte ham det, Stumperne tilbage med de haanlige Ord, at andet Svar havde han ikke at medgive ham."

„Det vil koste Ridder Niels hans Hals," mumlede den Geistlige og trommede ligegyldigt med Fingrene paa Bordet; „slig kaad Fremfusenhed mod den Mægtigste i Riget, lider den holsteenske Greve ikke; han har alt ladet flere saadanne Bruushoveder gjøre et Hoved kortere og overgivet deres Borge og rørlige Eiendele til Plyndring og Brand, og under Gud ham Hilsen til næste Aar, da tør jeg sværge ved min Skytspatron, at Greven vel sagtens tvinger ham til at sætte de Stumper sammen igjen."

Ridder Sigvald var falden i dybe Tanker ved at høre dette Budskab og pillede tvivlraadig ved sit Sværdhefte.

„Drømmer I!" udbrød den Geistlige og reiste sig fra Stolen, „da kan I frit drømme om Guld og Hæder, naar I vedbliver at være Grevens Mand, men sviger I os, da tør jeg forvist sige Eder, at den høieste Galge bliver ikke for høi."

„Vist ei, ærværdige Herre!" loe Ridderen og reiste sig ligeledes, „jeg vil drømme om det Første; det Sidste overlader

jeg til de Haardnakkede, som ville styrte Landet i svær Ulykke, istedetfor at falde tilføie og modtage Grevens Naadegaver."

„Det var ellers et sært Vovestykke af Ridder Niels," vedblev han, „men det forstaaer sig, han er endnu en ung Mand og noget ilter af sig."

„Hm! Feilen ligger maaskee snarere hos Greven," sagde den Geistlige, „slig en Mand maa vindes ved gode Ord og Løfter; at vise ham Sværdæggen, naar han maaskee kan vindes ved Smiger og Guld, er en Feil, som ikke saa let lader sig gjøre godt igjen."

„I har Ret, ærværdige Herre, Ridder Niels er ei af den Slags Folk, som lader sig skræmme; thi han er stolt og stoler paa sin store Anseelse i Nørrejylland; bedre havde det været, om man havde sendt ham en gylden Kjæde og forlehnet ham med flere Ridderborge; han havde da maaskee ladet sig bevæge, istedetfor at han nu sætter hele Nørrejylland i Oprør."

„Jeg skal dog idag tilskrive Grev Geert desangaaende," svarede den Geistlige; „Feilen kan maaskee endnu rettes og meget Blod derved spares; om I er villig dertil, kunde I tjene mig i at sende et paalideligt Bud med mit Brev til Grevens Leir."

„Om I vil modtage og betroe Eder til min Væbner, da skal jeg skikke ham did."

„Nei, min Søn, det gaaer ikke an; det vilde snart rygtes, at Ridder Esbildsen havde sendt sin Væbner sønden paa, og I var istand til at bøde for den Streg, haardere end I synes om; nei, vil I følge mit Raad, send saa i hans Sted en

Anden, helst en uanseelig Person, giv ham en Rallik at ride paa, og Ingen vil finde paa, at han gjemmer vigtige Budskaber indenfor sin Vams."

„I har Ret, saaledes være det da; I behøver blot at underrette mig om, naar Eders Brev er færdigt, og Budet skal da ile afsted dermed."

„Jeg skriver det strax, vil I tjene mig, da giv selv Ordrer og vogt Eder vel for at Nogen hører hvad I siger."

Ridderen nikkede og forlod Lønkamret.

„Naa, Ridder Alfried, hvad Nyheder bringer I mig ellers?" spurgte den Geistlige i en dæmpet Tone, „kan jeg gjøre mig Haab om med det Gode at faae den kjælne Dueunge i min Magt."

„Det troer jeg neppe, Hr. Pater, om I end ti Gange var Grevens Skriftefader, udrette List og Rænker Intet her."

„Har Du seet hende?"

„Jeg har hver Aften listet mig om hendes Borg, forklædt som Bonde; men det Hele jeg har opsnappet, er at hun en af Dagene ager til sin Frænde, Ridder Niels; og hvad vil I gjøre, Pater Johan, dersom han sender Eder en Flok Svende paa Halsen?"

„Min Plan er lagt, Ridder Alfried," hviskede Pateren med et fiint Smiil, „skaf mig blot Underretning om, naar hun er underveis, jeg skal da nok sørge for Resten."

„I vil da vel aldrig myrde hende!" udbrød Ridderen forfærdet.

„Dertil er hun sandelig for fager en Jomfru!" loe Pateren og gned sig veltilfreds i Hænderne, „at sige, hvis hun ikke har

forandret sig siden jeg sidst saae hende ved hendes Faders Gravøl."

„Har I ei seet hende senere!" udbrød Ridderen forundret.

„Ei, min Søn, man behøver ikke at see for at fatte Kjærlighed; Rygtet om hendes Skjønhed naaede mig i Hedeby, og da jeg var en god Ven af Ridder Lauge, finder jeg det i sin Orden, at jeg bliver en ligesaa god Ven af hans Datter."

„Der er kun faa saa fagre Ungmøer heroppe i Nørrejylland; de ere Alle flygtede af Skræk for de tydske Landsknægte, som drage saa smaat imod Nord, og det er mere for at beskytte hende imod disse raa Leiesvendes Vold, at jeg af Venskab for hendes hedengangne Hr. Fader, vil tage hende under mine Vinger."

Ridderen smilede vantro.

„I troer mig ei," vedblev Pateren efter en Pause, medens han skrev ivrigt, „troer I da at en Kirkens Tjener vil øve Vold mod en ærbar Jomfru."

„Det vilde være en Riddingsdaad, Pater Johan."

„Vistnok, min Søn, det vilde det," svarede Pateren roligt og foldede Brevet, som han imidlertid havde skrevet, sammen, „men jeg siger Eder jo, at det netop er for at afværge Saadant, at jeg vil bemægtige mig hendes Person, og jeg forventer, at jeg kan forlade mig paa Eders Hjælp."

„Det kommer alt an paa, hvorledes I vil forsikre Eder hende; vil og kan I vise mig god Grund for, at I kun handler af Godhed for hende og ei for Eders egen Lyst, da er mit Sværd og min Arm Eders."

„Det er dristig Tale, Du fører, min Søn, troer Du da at en geistlig Mand vil begaae en Handling, som er stridende mod Christendommens Sjæl og Tanke?"

„Deslettere vil I kunne overtyde mig om at I handler i god Ret, hvis I skulde blive nødt til at anvende Magten."

„Saa sandt hjælpe mig Gud, jeg har intet Ondt isinde mod Jomfruen; hvad der skeer er til hendes Gavn."

„Nu vel, da er jeg Eders Mand, Pater Johan!" raabte Ridderen og rakte ham Haanden, „ydermere skal jeg troligen underrette Eder om, naar Jomfruen forlader sin Borg, for at tage til Ridder Niels."

„Det lader til, at I alt har gjættet min Hensigt," hviskede Pateren med et listigt Smiil.

„Fuldtvel, Pater Johan; men det er og det samme; skulde I trænge til min Hjælp, da kan I trygt stole paa mig."

„Godt, min Søn, det glæder mig; til Løn giver jeg Dig herved fuld Absolution for alle Dine Synder, og skulde Du i Overilelse engang begaae Noget, som er stridende mod Kirkens Love, skal Du ei forgjæves henvende Dig til mig."

„Bliver jeg," vedblev han, „Bisp i Roeskild, som min Herre har lovet mig, skal jeg ydermere betænke Dig; thi jeg indseer fuldtvel hvad Du vover ved at bortsnappe Lammet lige for Næsen af dets Bevogtere; min Magt er da større end nu, og det kunde endog hænde sig," tilføiede han med et bredt Smiil, „at den Bremer Stoel blev ledig, nu! fra Roskildebisp til Ærkebisp er kun et lidet Spring."

„Og Ridder Sigvald?" spurgte Alfried.

„Den Daare! han er forgabet i sin skjønne Frænke og

staaer i den Tro, at jeg vil hjælpe ham til hendes Besiddelse; lad ham først underskrive Hyldingsbrevet til Grev Geert, saa have vi ham fangen, som Ræven i Fælden og Spørgsmaal bliver det da, om han kan slippe ud igjen."

Samtalen fortsattes endnu en Tid lang, til tunge Trin og Sporeklir underrettede dem om, at Borgherren nærmede sig.

Paa et Vink af Pateren stillede Ridderen sig bagved dennes Stol, som om han læste i det nyligt skrevne Brev, der igjen var udfoldet.

„Ikke sandt, saa bør det være," sagde Pateren høit, da Ridder Sigvald traadte ind, fulgt af en skummeltudseende Mand, hvis smaa, plirrende Øine overfoer Lønkammeret med Lynets Hurtighed for strax efter igjen at sænke sig ydmygt mod Gulvet.

„Det var i en Fart, ærværdige Herre!" udbrød Ridder Sigvald, „godt er det at see, hvo af os der omgaaes Pennen; det vilde have været mig umuligt at sammensætte og nedskrive en saadan Mængde i saa kort en Tid."

„Vanen, min Søn, Vanen giver Hurtighed; ei alene det har jeg færdigt, men endogsaa Eders Skrivelse, som alene mangler Eders Underskrift."

Med disse Ord fremtog han det andet beskrevne Blad, som han bad Ridderen at gjennemlæse.

„Er Du det Sendebud, til hvilket vi tør betroe disse Budskaber?" spurgte Pateren og fæstede et gjennemborende Blik paa Karlen, der udholdt det uden at blinke.

„Ærværdige Fader," mumlede han med uthydelig Stemme, „min Herre, den velbaarne Ridder, har aldrig havt Grund til

at klage over mig; og vil Gud og den hellige Jomfru, skal jeg bringe disse Breve til deres Bestemmelsessted, hvor langt det end monne være borte."

„Godt! jeg stoler paa Dig; men forinden jeg hverver Dig til denne hæderlige Sending, sværger Du ved Crusifixet, at Du, saasandt Du venter at blive salig og ikke evindeligen pines i Skjærsildens Svovlluer, aldrig ved Ord eller Tegn, Piinsel eller Kvide vil røbe at Du har været sendt til Greven af Holsteen, den mægtige Grev Geert."

Karlen fæstede sit listige Blik paa Pateren, der holdt et lille Sølv-Crusifix henimod ham.

„Du sværger altsaa," vedblev han, „ved Din Salighed og Frelsermand?"

„Ja!"

„Nu vel, saa læg Din Haand paa Korset og ønsk Himlens Forbandelse over Dig, hvis Du sværger falskeligen."

„Jeg ønsker den."

„Godt, min Søn; for denne Ed ere Dine Synder Dig tilgivne," sagde Pateren og udstrakte sin Haand til Kys, „hør nu vel efter og glem ei hvad der siges Dig."

„Du tager disse to Ruller Breve og rider med dem til Grev Geert, den korteste Vei Du kjender, Du vil træffe ham i Hedeby; Du afleverer dem til ham, han vil nok belønne Dig rigeligt derfor, og Du vender strax tilbage, hvis Du ei foretrækker at blive i hans Tjeneste."

„Vær forsigtig, Svend," sagde Ridder Sigvald, som imidlertid mødsommeligt havde gjennemlæst Brevet og forsynet det med sin Underskrift, „lykkes det Dig at slippe forbi de Streifere Ridder Niels, efter hvad jeg har erfaret, skal have

besat Grændsen med, saa er saavel min som Din Lykke gjort."

„Ak, strenge Hr. Ridder, alene at kunne gjøre Eders Lykke, vil anspore mig til at trodse alle Farer," stammede Svenden med nedslagne Øine, „og en stor Gunst er det mig, at I har udseet mig til denne vigtige Sending."

„Du est snu og forsigtig," svarede Ridderen, „og klogere end Du seer ud til; ogsaa troer jeg, at Du er mig hengiven, derfor tænkte jeg strax paa Dig, da den ærværdige Herre der, forlangte et sikkert Bud."

Svenden svøbte forsigtigt de kostbare Brevruller ind i sin Vams, men blev staaende, som om han ventede paa Noget.

„Hvi venter Du? en sadlet Ganger findes alt i Gaarden!" sagde Ridderen.

„Jeg skjøtter ei om at blive hængt, naadige Herre," svarede Svenden, „og sligt kunde let indtræffe, hvis jeg ei har et Løsen, som kan fri mig."

„Ei, Du taler sandt, min Søn," loe den Geistlige og strøg en Ring af sin Finger, „viis denne til hvem Du vil, naar Du kommer til Hedeby og der vil ikke tilføies Dig nogen Overlast."

Svenden modtog Løsenet og gjemte det paa Brystet.

„Saa afsted!" raabte Ridderen og vinkede mod Døren; „brug vel Din Forstand og bring os gode Tidender."

Kort efter forlod Sendebudet Borgen og tog Veien imod Syd.

Hans simple Paaklædning og daarlige Ganger tjente ikke til at vække Mistanke og temmelig rolig for at blive opsnappet fortsatte han sit Ridt, som blev skarpere, jo nærmere han kom

Borgene Brattingsborg og Nørreriis, hvis Jorder stødte sammen hvor Landeveien førte igjennem Randers til Broen over den smale Kongeaa.

„Nu, ærværdige Herre," sagde Ridder Sigvald, da de igjen vare blevne ene, efterat ogsaa den fremmede Ridder havde forladt Borgen, „vil I nu staa mig bi, naar jeg vover det sidste Forsøg mod min Frænke?"

„I har jo mit Ord, er det Eder ikke Borgen nok?"

„Fuldtvel er det mig Borgen nok!" svarede Ridderen; „men vil I, som jeg omtalte for Eder, ægtevie hende til mig, som min retmæssige Vid?"

„Hun er neppe villig dertil, Ridder Sigvald," svarede Patronen med et fiffigt Smiil; „men lover I mig, ikke at anvende andre Midler end Overtalelser og fredelig Tale, da skal jeg tjene Eder heri."

„Kun nødig anvender jeg Magt mod en Kvinde, skjøndt hun har svarligen fornærmet mig, og for Sandhed at sige, troer jeg at være berettiget til en saadan Opreisning."

„Vist saa, hun har grovelig forsyndet sig imod Eder, min Søn, og, skjøndt Hævnen hører Gud til," tilføiede han med Salvelse, „kan det dog tillades os her i Livet, at tage en saa kjærlig Hævn."

„Vel, saa er jeg rolig; hvad Jomfru Ellen angaaer, da skal hun inden trende Solemærker være i min Borg."

„Det bliver Alt Eders Sag, min Søn, skaf blot Jomfruen hid og jeg gjør Resten."

„I er en from og god Herre," stammede Ridderen taknemligt og kysfede hans Haand; „for Ellens Skyld offrer jeg gjerne Borg og Gods."

„Siig heller for Eders Hævns Skyld, Hr. Ridder!“ bemærkede Patronen med et haanligt Smiil, som imidlertid undgik dennes Opmærksomhed; „dog, lad det staae ved Sit, hvad jeg har tilsagt Eder skal jeg holde.“

„Jeg gaaer tilfreds fra Eder, ærværdige Herre,“ udbrød Ridderen, „ønsker I Noget, behøver I blot at gribe i Klokkestrængen.“

Med disse Ord forlod han hastigt Lønkammeret, for at begive sig ned i Gaarden, hvor Væbneren Claus som sædvanligt øvede sig i at kaste med Landse.

„Daare!“ mumlede Pateren og gik til Vinduet, hvor han drømmende stirrede ud over Egnen, der indhylledes i Aftenens Mørke, medens den dalende Sol kastede sine skraa Straaler paa de sneedækte Marker. „Daare!“ udbrød han atter efter nogle Minutters Forløb, „Du er Fangen, som burde tigge om Friheden og ikke tænke paa at berøve Andre, hvad Du selv ikke eier.“

Sendebudet.

Paa den brede, frosne Landevei til Randers travede en eenlig Rytter fremad, saa hurtigt den bidende Søndenvind, der ledsagedes af et tæt Sneeveir, tillod den udmattede Ganger det.

Af og til holdt han stille og lyttede, som om han frygtede for, enten at blive forfulgt eller møde en Fjende paa den

eensomme Vei, der allerede begyndte at omgives af de store Skove, som dengang strakte sig helt ned til Skanderborg, hvor Resterne endnu findes.

Det syntes imidlertid at være overflødigt at iagttage nogen Forsigtighed; thi Veiret var forfærdeligt og Mørket saa tæt, at det kun var ved at anstrænge sine Øine til det Yderste, at Rytteren kunde skjelne Veien, der flere Steder var spærret af den sammenføgede Snee, saa han maatte stige af og trække Gangeren bag efter sig gjennem Dyngerne.

„Et Helvedes Veir!" mumlede han og svang sig atter op paa det udmattede Dyr, der pustede og stønnede ved Anstrængelsen, „kunde den skaldede Hund af Klærk ikke ligesaa godt have ventet til i Morgen med sine Breve og Budskaber; Enden bliver dog ligegod endda, naar Tydsken rykker over Grændsen; Skade at jeg ei kan læse de Kragetæer han har malet op, man kunde maaskee tjene en god Skilling ved at fortælle Indholdet til denne Ridder Niels, som nok skal være de store Herrer en slem Torn i Øiet; men ei, hvad! faaer jeg vel og lykkeligt bragt Papirerne til Holstenerne, kniber han vel ei paa en god Belønning; hm! ligesaagodt tjene den Ene som den Anden, de ere lige gode begge To."

„Hyp, hyp, min Ganger!" raabte han og slog Dyret over Lænden med Skeden af sit lange Sværd, „naar Morgenen gryer, ere vi over Grændsen, saa skal Du faae Strøelse til at hvile paa og Havre til at æde, medens jeg tager mig et Kruus godt Øl; kan Du ei holde ud saalænge, troer jeg at vide et Herberge her ret nedenfor Skoven, vi kunne da slaae os til Ro der."

Det var som om Dyret forstod denne sidste Opmuntring,

thi det satte af sig selv i et tungt Trav, ja gav sig endog til at vrinske, hvilket imidlertid ikke vandt dets Herres Bifald.

„For Satan," mumlede han, „den Tjeneste vil jeg helst undvære; det vilde blot tjene til at røbe mig om Nogen skulde være i Nærheden."

Hesten fortsatte sit Trav med stigende Hurtighed; det syntes endog som det selv fandt Behag ved at styrte sig frem imod Storm og Snee, og bore sin Bringe ind i de ophobede Sneedynger, som bleve hyppigere jo nærmere de kom til Skovens Udkant, der viste sig ved et svagt dæmrende Graat, hvorigjennem Rytteren af og til skimtede Maanen, der syntes at flyve forbi de tunge Skyer, som omgave den til alle Sider i store sønderbrudte Masser.

„Ei, ei, Øget lader til at have forstaaet mine Ord," mumlede Svenden tilfreds og satte sig fastere i Sadlen, „den løber jo saa det er en Lyst, hvad saa end ellers Grunden er; ho — ho — hvad er dette?"

Nogle høse skjærende Hyl bagved, og, som det syntes, i ikke stor Afstand, trængte gjennem Natten og naaede hans Øren.

„Død og Ulykke, det er Graabeen, som have faaet Færten af mig og Hesten!" raabte han og følte hvorledes Blodet veg fra hans Kinder, „naaer jeg ei Herberget inden stakket Tid, er jeg bange for at den ærværdige Pater selv kommer til at besørge sine Breve."

Hesten pustede og foer stønnende afsted med en rasende Fart; de høie Sneedynger bleve gjennembrudte og flere Gange gjorde den Forsøg paa at kaste sin Byrde af, men Rytteren

klemte sig fastere og drev den uophørligt fremad, hvad iøvrigt var overflødigt.

Det var virkelig nogle graadige Ulve, som forfulgte det flygtende Bytte, og som af og til udstødte nogle hæse Skrig, der hvergang bragte Hesten til at ryste af Skræk og derefter fare afsted med Anstrængelse af sine sidste Kræfter.

„Der er min Tro ingen Udvei til Frelse," mumlede Rytteren modløs, da han følte hvorledes Hesten vaklede frem og tilbage og stedse hørte Hylene lyde nærmere, men ei skal det spørges, at Svend Ditlevsen har bidt i Græsset for Ingenting."

„Eia!" udbrød han, da Hesten pludselig standsede og udstødte en fornøiet Vrinsken, „skulde jeg have naaet Herberget; den maa kjende det bedre end jeg, thi jeg kan snart hverken høre eller see mere."

En glad Skjælven gjennemfoer ham, da han tæt ved Siden af sig hørte en anden Hest besvare Vrinskningen, medens en stærk Stemme, der dog havde noget skjærende ved sig, spurgte:

„Ven eller Fjende?"

„Ganske som I lyster, min Ven," svarede Svend og fik endelig Øie paa en høi Skikkelse, som red ved Siden af ham i rolig Pasgang, „men iøvrigt kan jeg blot tilmelde Eder, at vi staae os bedst ved for Tiden at være Venner, eftersom Fjenden er os i Hælene."

„I mener Ulvene, kan jeg tænke," svarede den Ubekjendte, „nu! de gjøre os vel Intet; hold Eders Hest tilbage og lad den puste ud; nu ere vi jo To ifølge, og Ulvene ere altfor frygtsomme til at vove sig i Kast med Saamange."

„Af Eders Stemme at dømme, tykkes I mig at være en ung Mand, men den siger mig ikke Eders Haandtering."

„Jeg kan gjerne sige Eder den, om det kan more Eder, jeg er Væbner hos en mægtig Ridder her i Nærheden."

„Ja saa," mumlede Svend utilfreds, „I færdes seent paa Landeveien, Hr. Væbner."

„Om jeg ikke tager feil, saa gjør I det samme."

„Sandtnok, jeg haaber derfor at I ikke harmes over min Bemærkning, den faldt mig nu saa ind."

„Det er saa Lidt at harmes over," svarede den Anden tørt, „men vil I som jeg, da hold et Øieblik stille, medens jeg jager disse hylende Gjæster tilbage," tilføiede han og sprang af Hesten, „hold I Tømmen saalænge."

„Galning;" mumlede Svend og greb Tømmen, „vil I ædes levende op af de Ulhyrer?"

„Det var et sært Spørgsmaal, Landsmand," svarede den Anden lystigt og kastede sig plat ned i Sneen, hvor han borede sig dybere og dybere ned til han kun havde Hovedet og Skuldrene fri.

Ulvehylene lød nu saa nær, at Svend ikke tvivlede om, at de graadige Rovdyr maatte kunne naae dem i nogle Minutter og bestræbte sig med Anstrængelse af alle sine Kræfter for at holde de fnysende Heste, der allerede lugtede deres frygtelige Fjender.

Med Et lod imidlertid en dyb, forfærdelig Brummen sig høre og Ulvene standsede øieblikkeligt; de snusede til alle Sider uden at kunne opdage hvorfra Lyden kom, men vovede ikke paa Grund af deres instinktmæssige Forsigtighed at gaae videre.

Pludselig sprang Væbneren med et hvinende Skrig frem

af Sneedriven og styrtede sig mod Rovdyrene, der spredte til alle Sider, flygtede for det sælsomme Væsen, som de muligt anſaae for et langt forfærdeligere Dyr end de selv vare.

Deres Hyl tabte sig i den mørke Nat, og da Væbneren, tildækket med Snee fra Overst til Nederst, igjen besteg sin Hest, vare de allerede saa langt borte, at de Reisende uforstyrrede kunde fortsætte Veien.

„I er min Tro en sælsom Væbner!“ raabte Svend og søgte at opdage sin Sidemands Ansigtstræk, „man skulde næsten antage, at I forstod Jer lidt paa de sorte Kunster.“

„Om saa var,“ svarede den Anden, „saa skal det dog ikke ængste Eder. Tilfældet har ført os sammen i Nat og skiller os vel neppe ad mere.“

„Forstaaer I Eder paa de sorte Kunster,“ svarede den Første i en dæmpet Tone og slog Kors for sig, „da vil jeg bede Eder i den Herre, Jesu Christi Navn at forlade mig, thi jeg er en rettroende Katolik, som ikke skjøtter om Troldmænds Selskab.“

„Vi skilles ikke ad,“ svarede Væbneren i en bestemt Tone, „saavidt jeg veed, drager I til Grev Geert; jeg skal netop samme Vei, for at tilbyde min Tjeneste i den tydske Hær og naar I har afleveret Eders Budskaber, Landsmand, kan I jo for den Sags Skyld ogsaa blive der med det Samme.“

„Enten er I en Skalk eller Sortekunstner,“ mumlede den Anden og gjorde sit Sværd fri for Sadelremmen, hvori det var bleven indviklet, „veed I vel, at de Ord I nys talte, let kunne koste Eder Eders Hals.

„Hillemænd, Landsmand!“ saa maatte jeg nok daarligt kjende Ridder Sigvald og hans formummede Gjæst; naar Alt

kommer til Alt, Svend Ditleffen, seer Du jo, at jeg er ganske godt underrettet, og det kunde jeg dog ikke være, naar ikke jeg enten var en Sortekunstner eller en Ven af de store tydske Herrer."

„Seer Du, Landsmand," vedblev han, „kunde Du læse disse Brevskaber, vilde Du vel ikke ile saameget med at komme til Hedeby; det kunde dog maaskee hændes, at man gav Dig Skam til Tak for Din Uleilighed; de store Herrer ere ikke til at lide paa; mangen Gang gjøre de sig en Spas af at hænge den mindre Mægtige i Galgen som Løn for hans Tjenester."

„Død og Pestilence!" udbrød Svenden, „I er en dygtig Mand kan jeg see, siden I baade kjender mit Navn og mit Ærinde; men Tak skal I have, dersom I siger Sanden og advarer mig itide; jeg skulde altsaa muligviis være klynget tilveirs som en anden Spion og Speider; det var den fyrstelige Belønning, man lovede mig."

„Giv Dig tilfreds, Landsmand, det bliver jo hverken idag eller imorgen; Du har endnu efter min Regning fem Dage og Nætter at leve i, inden Du skal klynges op; det er ingen ringe Frist, synes mig."

„Og dog ønsker jeg den endnu længere," svarede den Anden og drev sin udmattede Ganger fremad, „om I vil som jeg, kunne vi drøfte den Sag nøiere i Herberget, som maa være tæt herved. I kunde maaskee give mig et godt Raad; det skal ikke skorte paa Betalingen."

„Jeg er rig nok," svarede hans Sidemand. „Guld og gode Kroner koste mig kun et Ord. Men Du har Ret i, at vi bør nærmere overveie Sagen, og kan jeg være til nogen Nytte, skal det glæde mig."

Man havde under denne Samtale naaet Herberget, hvor en Staldknegt førte Hestene i Ly, medens Rytterne begave sig ind i den tilrøgede Skjænkestue, der var fuldt besat med forskjellige Personer.

„Øl, godt tydsk Øl, Vært!" raabte Væbneren, i hvem vi nu gjenkjende Erik; „to Kruse til mig og min Ledsager!"

„Hvor er I fra, og hvor agte I Eder hen?" spurgte Værten og kiggede dem i Ansigtet med mistænkelig Mine.

„Det kommer ikke Jer ved, Vært!" svarede Erik barsk og satte sig ned ved den blussende Arne; „forresten kan I spørge min Reisekammerat der; han veed det maaskee bedre end jeg."

Men Svend fandt for godt at tie og kastede et sky Blik omkring sig.

„Her løbe mange Speidere fra den kullede Greve*) omkring og hverve Folk ved gode Ord og Løfter," vedblev Værten, „og Ridder Niels har befalet os og enhver ærekjær Jyde at fange disse Fugle og sætte dem i Bolt og Jern; jeg gjentager derfor mit Spørgsmaal; svare I ikke, maae I tage tiltakke med Hug og tørre Prygl istedetfor Saltmad og Øl!"

Erik svarede ikke, men svøbte sin lange Rytterkappe tættere om sig.

Det var vanskeligt at see, om han var bevæbnet eller ei, og denne Opdagelse lod Værten formode, at han var ubevæbnet.

„Gjør nu ingen Snak!" udbrød han høit og vendte sig mod Gjæsterne, der allerede vare stimlede om ham og truende havde grebet deres korte Sværd; „frem med Eders Navne og

*) Et Øgenavn for Grev Geert.

Venner, saasandt I have Eders Liv kjært. I see jo disse gode Mænd her; det er kun en Haandevending for dem, og I ere Begge bastede og bundne!"

„I har Hastværk!" loe Erik, „men jeg raader Eder at holde Eder indenfor Skindet; komme I udenfor, frygter jeg for at I faae Lov at blive der med det Samme."

„Ei, Du blegnæbede, fortsmudsede Hanekylling!" raabte Værten. „Du vil ovenikjøbet drive Gjæk med mig og disse gode Mænd. Frem, Folk, frem; hug ham og hans Kammerat ned; jeg indestaaer for Følgerne!"

„Vov ikke at røre mig!" raabte Væbneren med tordnende Stemme. „Den Første, som kommer mig nær, skal bide i Græsset; derfor tilbage!" raabte han og puffede Værten voldsomt tilside. „Plads! Plads! — Svend! muntert, Landsmand! Slaae med Næverne paa det Pak; Sværdet er for godt — saadan! Eia, det gaaer jo lystigt!"

Der opstod nu en frygtelig Tumult; de bevæbnede Bønder svang forgjæves deres Sværd uden at ramme den smidige Væbner, som kastede dem tilside og omsider naaede et langt Bord i Gjæstestuens modsatte Ende, bag hvilket han forskandsede sig, medens hans Reisekammerat slog rasende om sig og tilsidst sprang over Bordet.

„Hug dem ned, de Speidere, de Forrædere!" brølede Værten og tørrede Blodet af Næse og Mund. „Enten er det Troldmænd eller Stimænd! Frem, Bønder, frem!"

Men Bønderne rørte sig ikke.

De vare grebne af Skræk over Væbnerens voldsomme Angreb og samlede sig nu i en Klynge midt paa Gulvet, hvor de høirøstede raadsloge om, hvad der var at gjøre.

„I fortjene Galgen Alle tilsammen!“ raabte Værten pustende; „I feige Hunde; fri Traktering til Jer Alle, hvis I tage dem.“

Denne kraftige Opfordring indgav dem nyt Havb, og de lavede sig allerede til at efterkomme Opfordringen, da Væbneren slog sin Kappe tilside og fremdrog et langt, lynende Sværd, hvis skarpe Klinge og spidse Od glimtede dem imøde.

„Kjende I dette Sværd?“ raabte han. „Blues I ikke ved at see det igjen af Skam over at I vendte Prinds Otto Ryggen paa Taphede? Dette Sværd var hans; med det kjæmpede han for Jeres Frihed mod de holsteenske Grever, medens I som feige Hunde løbe ad Heden til for at gjemme Jeres dovne, feige Kroppe mellem Lyngen; nu sukker han i Fangetaarn, og I drikke Jer fulde i tydske Varer. Kom kun; Prinds Ottos Sværd skal gjøre lyst iblandt Eder, saasandt jeg er en dansk Mand!“

Mængden, der allerede havde samlet sig til et nyt Angreb, standsede pludselig og stirrede med aaben Mund paa den dristige Knøs, som maalte dem med et foragteligt Blik.

„Tvivle I maaskee om Sandheden af mine Ord?“ vedblev han og greb Sværdet midt om Klingen, „saa see denne gyldne Krone, som pryder dets Greb og de indridsede Runer langs Odden; eller have I maaskee endnu Lyst til at anfalde Den, hvem dette kostbare Værge er betroet?“

„Strænge Hr. Væbner,“ svarede Værten og bukkede dybt, „ei vidste Nogen, at I var betroet et saa ærefuldt Hverv som at vaage over slig kostbar Gjenstand, og Gud forbyde, at Blod skal flyde for Prindsens Sværd, der slog saa tappert fra sig paa Heden. Forhold Jer rolige!“ raabte han og vendte sig

mod Bønderne, „disse Herrer have fri Fart og Reise; det Hele grunder sig paa en Misforstaaelse, som jeg beder ydmygst om Tilgivelse for.“

„Lader os tilsammen tømme nogle Kruse godt Øl!“ raabte Væbneren og stak det kostbare Værge i Skeden. „Paa Tide er det at alle gode danske Mænd slutte sig sammen; ellers frygter jeg saare for, at vi Een for Een bukke under.“

„Ja, han har Ret!“ skreg flere Stemmer; „vi ville slutte os sammen; Niels Ebbesen skal ikke staae ene!“

„Ret saa!“ raabte Væbneren, „værer ligesaa modige, naar Tydsken igjen skal bankes ud af Landet. Høven og drabelig er han i Munden, men gjælder det at kjæmpe, staaer Dansken fastere.“

„Før døe end hylde den kullede Greve!“ vedbleve Bønderne; „ei, det vil blive en lystig Dands, naar Fanden tager ham og fører ham tilbage til Elben og Eideren. Længe leve Ridder Niels!“

Raabene og Skrigene syntes ikke at ville tage nogen Ende; Begeistringen var vakt og lod sig ikke standse.

„Her skal nok være nogle tydske Snuushaner, som løbe Landet om!“ raabte en bredskuldret Bonde og svang sin Stridsøxe. „Morskab kunde det volde, at see dem dingle mellem Himmel og Jord.“

„Javel, lad os først faae fat paa dem!“ skreg en Anden, „saa skal de betale os Alt tilbage, hvad de have røvet fra os.“

„Og nu Godtaar!“ raabte Væbneren og sprang op paa Bordet med det fyldte Kruus i Haanden. „Ned med Tydsken, naar han kommer, Seir for Kong Valdemars Banner!“

Et voldsomt Brøl besvarede denne Skaal, og Bønderne

svang med vilde Fagter deres tunge Stridsvaaben, idet de uafladelig raabte paa at komme i Mærken.

„Værer rolig, Børn," sagde Væbneren smilende, „I faae nok Eders Lyst styret; har jeg erfaret ret, rykker den kullede Greve Nord paa; naar Træerne skyde Knopper, staaer han her i Landet."

„Saa skal han komme paa den grønne Green," skreg den tidligere omtalte bredskuldrede Bonde med et bredt Grin; „jeg skal nok studse den pænt af."

Nu paafulgte et almindeligt Drikkeri, og det varede ikke længe, før Størstedelen af Gjæsterne ravede om i en forsvarlig Ruus, som gjerne endte med, at de tumlede under Bordet, hvor de forblev liggende.

„Nu afsted!" hviskede Erik til sin Ledsager, der vaklede frem og tilbage mellem de drukne Bønder; „slig en Streg lykkes ikke anden Gang, især hvis de faae Nys om de Sager, der gjemmes indenfor Din Vams. Kom, tilhest!"

„Ei, Snak," lallede Svenden og tømte nok et Kruus, „saadant Øl faaer man kun sjeldent; hverken Ridder Sigvald eller Pater Johan har Magen."

„Pater Johan," gjentog Væbneren ligegyldigt, „er det den fremmede Geistlige, som har skrevet Brevene og Din Dødsdom?"

„Død og Kritte, det har jeg glemt!" stammede Svenden. „Kan I læse — ja, det kan I naturligvis, siden I staaer i Pagt med den Onde — saa sig mig, hvad der staaer."

„Giv hid!"

„Ja, vent lidt; jeg maa først have dem op."

Ved den Bevægelse, han gjorde, faldt Ringen ud paa Bordet og rullede om mellem de væltede Glas.

„Du er nok ikke saa fattig endda," loe Erik og tog den i Haanden, „den lader til at være kostbar og af stor Værdi."

„Giv mig den; det er Paterens; det er mit Løsen, naar jeg kommer til Grevens Leir; uden den bliver jeg rimeligviis klynget op som en Speider!"

„Ei, vist ei, det bliver Du jo alligevel," svarede Erik og kastede et hurtigt Blik paa de snorkende Bønder, der laae omkring Værten, som sov fast, „naa, saa den er et Tegn, hvorved man kan komme Greven i Tale?"

„Ja vist; giv mig den tilbage tilligemed Brevene," stammede Svenden og greb efter den, „jeg bliver hængt, siger jeg Dig, Landsmand, dersom jeg ei har den."

„Skraal ikke saadan op," hvislede Væbneren i en truende Tone og greb ham med Jernhaand i Struben, „knyer Du et Ord, dræber jeg Dig som en Hund."

En lang, blinkende Kniv glimtede for Svendens Øine og betog ham al Lyst til Modstand.

„Papirerne og Ringen beholder jeg," vedblev Væbneren uden at slippe den halvkvalte Svend, „hvad Dig angaaer, da kan Du ride tilbage til Ridder Sigvald og hilse ham flittigt fra Erik Gunildsen med Tak for sidst."

„Den overraskede Svend var næsten bleven ædru og bestræbte sig forgjæves for at løsgjøre sig for Væbnerens Haand, men dette var ikke muligt; den sluttede sig som en Skruestik om hans Hals og slap først, da han segnede bevidstløs til Gulvet blandt de snorkende Gjæster, som vare altfor berusede til at kunne høre den derved opstaaede Larm.

Erik greb et Guldstykke, som han kastede paa Bordet, og ilede ud af Døren.

„Min Hest!“ raabte han til Staldmesteren, som, vækket ved Raabet, reiste sig gabende fra Halmdyngen.

„Vil I ride videre i dette Guds Veir?“ spurgte han forundret og stak begge Hænderne i Lommen, „det sneer jo og stormer, saa Vei og Sti blive ukjendelige.“

„Hold Mund og bring mig Hesten,“ afbrød Væbneren ham barsk, „den anden Hest kan Du gjerne tage Sadel og Bidsel af; min Ledsager bliver her i Nat.“

Staldknegten taug, fuldstændig vækket ved disse kraftige Taalemaader, og trak den urolige Ganger ud af Stalden.

Væbneren svang sig i Sadlen og sprængte afsted gjennem den sorte Nat, medens Stormen hvinede om ham og Sneen næsten blændede ham og hans tro Hest.

„En prægtig Fangst,“ mumlede han tilfreds, „den skal koste Ridder Sigvald hans Ridderære, saasandt han lod mig putte i Hundehullet. Ho, ho, Hr. Ridder af ingen Borg, falsk er Du, en Forræder bliver Du og døe skal Du, saa vist som der lever en Gud!“

Han sporede sin Ganger; den fnyste og foer som en Piil henad den tilsnete Landevei, der allerede begyndte at vise sig tydeligere som en, af to mørke Striber begrændset Linie ved det frembrydende Morgengry.

En god Time efter tumlede Svend Ditleffsen ud af Herberget med opreven Vams og Sværdet dinglende ved Siden.

„Fordømte Hund!“ brølede han og truede rasende af den bortdragne Væbner, „Du skal ingen Gavn høste af den Daad; jeg følger Dig i Hælene, saalænge min Hest kan bære mig; hos Grev Geert skal jeg nok gjøre Rede for mig.“

Med disse Ord ilede han ind i Stalden og trak Hesten ud.

„Den Skurk har endog ladet Sadlen aftage!“ raabte han forbittret og udstødte en drøi Ed, „Alt for at vinde Forspring; men det skal kun baade ham Lidet; vi sees igjen, min gode Hr. Væbner; i Hedeby, der kunne vi opgjøre vort Regnskab.“

Han fik snart sadlet og sprang i Sadlen.

„Hvad Vei red Væbneren?“ spurgte han Staldknegten.

„Sønden efter!“

„Godt,“ mumlede han, „jeg skal naae ham.“

Han borede Sporerne i Hestens Sider og foer afsted som et Lyn.

Imidlertid fortsatte Erik sin Vei, idet han af og til lod Hesten gaae Passkridt, for ikke at overanstrænge den formeget og undertiden holdt stille for at fodre den med noget medtaget Brød, som han sønderbrød og troligen deelte med den.

„Det var min Tro et muntert Puds!“ loe han og saae sig fornøiet om i Egnen, der nu var belyst af det klare Dagslys, „gjerne gad jeg vide, om Ridder Sigvalds Affending har sovet sin Ruus ud og forfølger mig, hvorom jeg fast ikke tvivler; der bliver da ikke Andet for end at slaae ham ihjel og befrie mig fra hans Persons Nærværelse i Hedeby, thi let kunde

det ellers hændes, at man ophøiede mig mere, end jeg skjøttede om, naar jeg havde udrettet mit Ærinde."

„Lad see engang," vedblev han og lod Hesten gaae Skridt for Skridt, „hvad disse Papirer indeholde. Ah, det ene er et Hyldingsbrev fra Ridder Sigvald; det beholder jeg til andre Tider. Det andet kan Greven, Voldsmanden, gjerne faae; det er Lokkemad for Ridder Niels. Det nytter Dig ikke, Greve Geert den Mand lader sig hverken kjøbe eller lokke."

Han forvarede Brevene omhyggeligt indenfor Kappen og begyndte igjen sit hurtige Ridt.

Saaledes vedblev han i to Dage, med korte Mellemrum, og naaede den tredie Dags Morgen Kongeaaen.

„Nu ere vi i Røvernes Land," mumlede han og standsede, „sært skulde det være, om jeg slap fri for de omstreifende tydske Stridsmænd, men det faaer saa være; jeg har jo Paterens Ring; til Nytte kommer den vel sagtens."

Trøstende sig hermed red han sorgløs videre i en jevn Trav, da hans Hest havde faaet en Steen i Hoven, som han først efter megen Anstrængelse havde trukket ud, men som tillige havde efterladt et temmelig smertefuldt Saar, der hindrede Dyret i at bevæge sig hurtigt fremad.

Af og til saae han sig tilbage, for, om muligt, at faae Øie paa Svend, der, efter hans Beregning, snart maatte kunne naae ham, nu, da han selv var hindret i at ride hurtigt.

Han havde allerede naaet en af de store Skove sønden for Kongeaaen, da han pludselig standsede.

Knapt fem hundrede Skridt foran ham holdt en Trop Langsknægte, øiensynlig ventende paa hans Komme, thi de udstrakte Landserne imod ham og vinkede ad flere endnu ikke syn-

lige Kammerater, som, efter hvad Erik kunde slutte sig til, maatte befinde sig imellem dem og ham.

Han var knapt kommen til denne Slutning, førend Grenene knagede tæt ved Siden af ham, og flere vildtudseende Karle sprængte over Grøften med fældede Landser.

„Holdt!" raabte den Forreste af dem paa Plattydsk, „hvem er I; hvorfra kommer I; hvorhen skal I?"

„Jeg er Ingen og kommer ingen Steder fra og skal forsaavidt ingen Steder hen," loe Væbneren og paatog sig en fjollet Mine, „men om de gode Herrer vilde give mig Noget at spise og drikke, kunde det nok hænde sig, at vi bleve gode Venner."

„Jeg forstaaer ikke Dit Kragemaal," svarede den forreste Landseknegt, „Fanden kan forstaae det Sprog; men svar os blot paa vore Spørgsmaal."

„Det kan være slemt nok," loe Væbneren, „men de gode Herrer kunne maaskee med Tiden lære den danske Tunge, aldenstund I drage Nord paa, hvor den tales saare meget."

„Ti med Dit danske Hundesprog og besvar mine Spørgsmaal, medmindre Du foretrækker at dingle mellem Trætoppene," raabte Landseknegten og pegede betegnende paa et Træ og Halsen.

„Aa ja, som I vil, velbyrdige Herrer," loe Væbneren enfoldigt, „der kan I magelig Allesammen hænge."

„Fordømte Karl!" raabte Landseknegten og red ham tæt ind paa Livet med sænket Landse. „Hvor er Du fra?" spurgte han paa daarligt Dansk.

„Goddag, Landsmand," svarede Væbneren troskyldig og rakte ham Haanden, „det Sprog, Du der taler, kan jeg bedre

forstaae. Hvor staaer det ellers til i Hedeby; er hans Naade Grev Geert der endnu?"

„Du er mig en løierlig Svend!" svarede Tydskeren og slog en høi Latter op; „Du spørger efter Grev Geert; det gjorde Du vist neppe, naar Du vidste, at han uden Naade lader Enhver hænge, som seer mistænkelig ud," tilføiede han og saae skarpt paa Væbneren, „og meget skulde jeg feile, om ikke Du er en snedig Karl, som vil søge at sætte os Sort for Øiet."

„I er en mægtig Mand, kan jeg see," svarede Væbneren, „og kan maaskee vise mig tilrette; og da jeg nok af Jer Tale og statelige Udseende kan see, at I er Greven en tro Mand, kan jeg jo gjerne vise Eder et Tegn, som jeg ellers ikke viste for Nogen."

Med disse Ord fremtog han Ringen.

„See her, kjender I den?"

„Det forandrer Sagen," udbrød Landseknegten efterat have betragtet den nøie; „det er Pater Johans Løsen; I er altsaa sendt fra Grevens Skriftefader?"

„Vel er jeg det; jeg har her indenfor min Kappe vigtige Budskaber til Greven."

„Saa skynd Dig, Kammerat; Grev Geert bliver ei længe i Hedeby, og en streng Herre er han. Veed Du ellers, hvad der staaer i Skrivelserne?"

„Noget veed jeg, thi Pateren lider mig godt, men Tand for Tunge, Kammerat. Saavidt jeg veed, sender Ridder Niels ham her Hyldingseden."

„Ei saa; ja, den brøsige Ridder fik vel at falde tilføie, tænkte jeg nok; det vil blive et kjærkomment Budskab, Du der bringer!" udbrød Landseknegten misundelig, „det bliver betalt med Guld!"

„Ikke forstaaer jeg mig meget paa de store Herrers Virken og Gjerning, men sært tykkes det mig, at Greven vil gjøre saamegen Blæst af Ridder Niels."

„Det er en mægtig Mand," svarede Landsknegten, „og Anfører for alle de Hallunker deroppe. Du kan vel saa indsee, at hans Medhold er bedre end hans Uvenskab."

„I kunde iøvrigt tjene Greven ligesaa meget som jeg," sagde Væbneren og saae ned af Hestens Forbeen.

„Hvorledes da?" spurgte Landsknegten og stirrede nysgjerrigt paa Væbneren.

„Seer I, Sagen haster," svarede denne fortroligt, „og min Hest har faaet en Steen i Hoven; kunde I ei overlade min en anden til vi sees i Hedeby; jeg skal ikke glemme at omtale det til Pateren eller maaskee til Greven."

„Den Tjeneste er nem at vise; her er Heste nok, og vi tage daglig flere fra Bønderne. Stig kun af og læg Sadlen paa en anden; Din bliver hos os, Du kan da bytte, naar Du vender tilbage."

„Som sagt, den Venskabstjeneste glemmer jeg aldrig," svarede Erik med taknemmelig Stemme og svang sig paa sin friske Hest, efterat have sadlet om, „Greven vil vist eiheller undlade at belønne Eder derfor. Ja, da I nu veed mit Erinde, Landsmand, kan jeg vel ride videre?"

„Rid Du kun, saa langt Du lyster; den hellige Johannes, min Skytspatron, være med Dig."

„Tak for det Ønske; jeg kan ellers lade Eder vide, at en dansk Speider følger mig i Hælene; fange I ham, skal I dog ikke strangulere ham strax, men vente til jeg vender tilbage. Giver I mig Eders Ord derpaa?"

„Vi faae at see ad; det kommer Alt an paa, hvorledes han teer sig; de Balstyrige klynge vi gjerne op. Længere nede, hvor Veien svinger, vil Du finde en halv Snees Stykker paa Grenene; det er vel ikke Mange, og kun nogle gjenstridige Bønder, som ikke have villet betale Landgilde og Skat til Greven, men der kan jo komme Flere, før Dagen er omme," tilføiede han med et ondskabsfuldt Smiil, „der er ingen Mangel paa den Slags Varer."

Væbneren følte Blodet stige sig til Hovedet og havde Lyst til strax at støde Tydskeren ned, men han bevang sig og svarede:

„Ja vist, der er nok af den Slags Folk, og I faae maaskee Flere at see, end I kunne overkomme."

„Ei, det skal staae haardt an," mumlede Tydskeren og vinkede til Afsked med Landsen, „vi ere Krigere nok."

Han vendte sig derpaa om mod sine Kammerater og samtalede med dem.

Af deres Gebærder lod det til, at de vare uenige, men omsider syntes de dog at komme overeens om Gjenstanden for deres Tale, thi den tidligere omtalte Landsknegt red bort med en anden, ligesaa skummel Karl og tog samme Retning som en bortdragne Væbner.

Det var atter blevet Aften. Maanen skinnede klart paa de sneedækte Stammer, hvis sorte Skygger strakte sig tversover Landeveien som brede Baand, og kun enkelte hvidlige Skyer fløi over Himlen, drevne afsted af den stærke, bidende Nordenvind, som rev store Sneeklumper fra Grenene og kastede dem med en raslende Lyd ud imellem den brunlige Underskov.

Væbneren sporede sin vælige Hest, der snøftende sønder-

traadte Isstumperne under sine Hove og foer afsted med fornyet Fart.

„Jeg maa ile," hviskede Rytteren for sig selv, „for at bringe Ridder Niels Bud om, hvad man udklækker i Hedeby, og for at advare ham mod Sigvald Eskildsen, der rimeligviis gaaer paa Rævekløer mod den trohjertede Herre; er vor Frelser med mig, slipper jeg vel heelskindet fra det Vovespil."

Idetsamme gjorde Hesten et voldsomt Sidespring og stod stille, rystende over alle Lemmer.

Væbneren havde kun undgaaet at blive kastet af ved at klemme Benene fast om Sadelklapperne og saae sig nu overrasket om med Haanden paa Sværdet.

Da fløi en Flok Krager skrigende iveiret og omkredsede de nærmeste Træer, paa hvis Toppe de satte sig.

Væbneren foer sammen. Ved Maanens Straaler opdagede han henved en halv Snees strækkeligt lemlæstede Lig, som deels hang i Træerne, deels vare faldne ned paa Jorden, hvor Krager og Ræve allerede havde gjort sig tilgode med dem.

„Forbandede Blodhunde!" raabte Væbneren, rystet ved dette Syn, „I vil nu udbrede Eders Skjændselsgjerninger til den jydske Halvø, men vogt Eder, vogt Eder, at ei de Myrdedes Blod bliver Eders Dødsdom!"

Han vendte Ansigtet til den anden Side og sporede sin steilende og fnysende Ganger forbi det frygtelige Sted.

Men det var ham stedse som om han overalt saae de blege, under Dødskampen fordreiede Ansigter titte frem imellem Buskene med vilde og truende Gebærder, og hvergang Stormen peb gjennem Skoven, forekom det ham, som om klagende Stemmer anraabte om Hævn.

Endelig syntes han at høre Hovslag og Klirren af Vaaben langt bag sig, men kunde Intet opdage; han holdt stille og lyttede.

Han kunde umuligt tage feil; det var udentvivl Ryttere, som forfulgte ham, men som endnu ikke vare synlige paa Grund af den mørke Skov, men at de stedse kom nærmere, blev ham klart, da Hovslagene hurtigt og tydeligt klang mod den frosne Landevei.

„Ja saa," mumlede han og drev Hesten frem i en rasende Fart, „lad os først vinde lidt Forspring, saa kan vi jo siden holde stille og tælle dem førend Legen begynder."

Afsted gik det nu ad den bugtede Vei paa den fyrige Ganger, der næsten ikke behøvede Sporen for at opmuntres. De mørke Træstammer fløi ham forbi i den maaneklare Nat, som om de dannede Trømmerne til et kjæmpemæssigt Stakit; Vinden susede gjennem hans tykke, sorte Haar og syntes at blande sin Piben med de Myrdedes klagende Stemmer, som endnu viste deres blege Ansigter tilhøire og tilvenstre; det var et frygteligt Ridt, hvorunder den Forfulgte ofte maatte bøie sig ned over Hestens Hals, for at undgaae de lavthængende Grene, som flere Steder strakte sig langt udover Veien og reve ham i Ansigtet.

Endelig naaede han en fri Plads og besluttede at standse.

Den anstrængte Ganger pustede dampende Skyer gjennem Næseboerne og strabede uroligt med Forbenene i Jorden, medens dens unge Rytter lyttede efter den mindste Lyd med spændt Opmærksomhed.

„De have formodentlig opgivet Jagten," mumlede han og

holdt Haanden for Øret, „eller ogsaa deres Heste ere blevne sky ligesom min og have gjort dem til Græsryttere. Nu ja, i saa Tilfælde havde det været glædeligt, om de havde knækket Halsen med det samme.“

Han bøiede sig igjen forover og lyttede.

Da lød Hovslagene igjen, men langt hurtigere end før.

„Ei, de have nok Lyst til at smage mit gode Sværd,“ mumlede Væbneren og steg af Hesten, „kunde jeg blot faae at see, hvormange Slyngler der er.“

Han lagde sig plat ned paa Jorden og saae henad den temmelig store aabne Plads.

Længe stirrede han, uden at kunne see Noget, men endelig kastede Maanen sine Straaler paa to Ryttere, som rede forsigtigt fremad, idet de saae til alle Sider.

„Ho, ho, de have tabt mit Spor!“ tænkte Væbneren og besteg atter Hesten, „jeg er istand til at slippe heelt fri.“

Til al Ulykke vrinskede hans Ganger hvilket øieblikkelig blev besvaret af de to Forfølgeres, der nu satte i skarpt Trav og holdt lige ind paa ham.

Væbneren vendte sin Hest og drog sit lange Sværd.

„Den Første, som kommer mig nær, hugger jeg ned som en gal Hund!“ raabte han og satte sig fast i Sadlen. „Forbandede tydske Røvere, troe I ustraffet at kunne begaae den ene Niddingstreg efter den anden?“

„Du er en Forræder og Speider,“ svarede den Ene, som Væbneren strax gjenkjendte paa Stemmen for at være den tydske Landsknægt, han havde talt med ved Indgangen til Skoven, „hvad Du har, har Du lumskeligen ranet fra Ridder

Sigvald og Pater Johans Sendebud; giv det derfor hid, hvis Du har Livet kjært."

„Ei, Landsmand, I har saare snart skiftet Mening!" raabte Væbneren og svang Sværdet, „men har I Brug for de Gjenstande, I der taler om, kan I tage dem; det staaer Eder frit for, hvis ellers I har Lyst."

„Uforskammede Lømmel," skreg Tydskeren og fældede sin Landse, „jeg skal spidde Dig som en Skrubtudse."

Han sporede Hesten og foer fremad i en voldsom Fart, idet han virkelig søgte at udføre sin Trudsel paa en tilsvarende Maade.

Skjøndt Væbneren ikke var synderlig færdig i Brugen af Vaaben, holdt han dog Sværdet frem, for at afparere det tiltænkte Stød, hvilket ogsaa fuldkomment lykkedes ham, idet Tydskerens Landse blev slagen voldsomt tilside, medens han selv foer forbi som en Stormvind.

Med Lynets Fart styrtede Væbneren sig nu mod den anden Fjende, der lavede sig til at gjentage Kammeratens mislykkede Forsøg og havde lagt sin Landse. Men førend han endnu var istand til at forhindre det, lynede Sværdet igjennem Luften og traf hans Hoved med saadan Kraft, at Hjelmen splintredes og Tydskeren styrtede hovedkuls af Hesten.

Den Første havde imidlertid igjen vendt sin Hest og styrtede nu atter fremad, men Væbneren var paa sin Post; i samme Øieblik som den spidse Landse vilde gjennembore ham, bukkede han sig langs med Hestens Hals og borede sit spidse Sværd dybt ind under Modstanderens venstre Arm og kastede ham af.

„Mintro, det gik snildt!" raabte han og sprang af Hesten,

„skulde de alt være døde af de Par Rap, er der ikke Meget ved saadanne Stridsmænd.“

Han bukkede sig ned over den sidst Faldne, der stønnende vred sig i Dødskampen.

„Forbandede Dreng,“ mumlede han med afbrudt Stemme, „havde jeg vidst det, skulde Din lange Krop have kommet til at gjøre de Andre Selskab.“

„Faer til Helvede, Bøddel,“ hvislede Væbneren og vendte sig med Afsky fra ham, „Du har for mange Mord paa Din Samvittighed til at kunne døe roligt.“

„Skurk, danske nederdrægtige Skurk,“ vedblev Tydskeren med stedse svagere Stemme, „det Mord koster Dig Din Hals!“

Han reiste sig pludselig op og forsøgte at drage Sværdet, men Døden overraskede ham; med et hæst Skrig tumlede han tilbage og styrtede steendød omkuld paa Landeveien, som han paa det Sted farvede blodigrød.

Den Andrn havde imidlertid reist sig og var sprungen paa Hesten i en saadan Fart, at den kjække Væbner ei fik Tid til at standse ham.

Han nøiedes i dets Sted med at ledsage hans Flugt med en lydelig haanlig Latter, der imidlertid ikke kunde bevæge Flygtningen til at standse og forsvare sin krænkede Ære; han vedblev i dets Sted at fare afsted og tabte sig snart i Natten.

„Det er dog bedre at bruge Sværdet end sidde hjemme hos Gunild og gyse for Fogdens Pidsk,“ mumlede Væbneren og stak Sværdet i Skeden, „tilmed naar man kan nedlægge denne Slags Rovdyr,“ tilføiede han og sparkede foragteligt til den faldne Tydsker; det er Hævnens Dag og kun Gjengjæld for hvad han har øvet mod de ulykkelige Beboere, og meget kunde

jeg ønske, at slige Fugle vilde flyve i Kløerne paa Ridder Niels og Hr. Bugge; ei tvivler jeg da om, at de snart fik ligesaa lystig Medfart, som den mit gode Sværd beredte denne, der nu selv kan komme til at tjene som Føde for Ravne og Krager, ligesom mine myrdede Landsmænd."

„Og nu afsted!" fortsatte han, „afsted til den kullede Greve! vidste han at jeg havde dræbe en af hans Mænd og skamferet Hovedet paa en Anden, modtog han mig nok neppe saa naadigt som jeg gjør Regning paa!"

Den fyrige Ganger fortsatte snart igjen sit raske Trav og da Dagen gryede skimtede Væbneren alt de fremskudte tydske Forposter, som med visse Mellemrum holdt de vigtigste Høider besatte.

Han standsede og kastede et forskende Blik omkring sig; overbeviist om at være ene steg han af Hesten, som han bandt til et halvt udgaaet Piletræ og klattrede behændigt op i et af de høieste Træer, som fandtes i Nærheden. Her fastbandt han det gyldne Sværd med Skede imellem to tæt sammenstødende Grene og krøb igjen ned.

Efterat have overbeviist sig om, at Sværdet var godt skjult fortsatte han rolig sin Vei, sorgløs nynnende paa en gammel Kjæmpevise han havde lært i sin Barndom.

Knapt en halv Time derefter stødte han paa Forposterne, der strax raabte ham an og fordrede Løsenet.

Erik holdt Brevene i Veiret og fremviste Paterens store Signetring.

„Før ham til Feltherren!" befalede en høitydsk Ridder, efter opmærksomt at have undersøgt Ringen, „han bringer uden-tvivl vigtige Tidender!"

Ikke uden en vis Gysen, der muligen fremkom af Frygt for at blive kjendt, lod han sig føre igjennem Forposternes udstrakte Linie, ned i selve Hedeby, hvor Grev Geert havde opslaaet sit Qvarteer og hvor han modtog de talrige fremmede Herrer og tydske Riddere, som sluttede sig til ham, for at gjøre det Tog med, som kostede Tyrannen Livet.

I Hedeby.

Hedeby, eller som den senere kaldtes Slesvig, havde allerede dengang en betydelig Udstrækning der strakte sig som en flad Halvmaane langs Slienfjord imod den lille Maagø, hvor man paastaaer at Brodermorderens Abels Slot engang i Tiden har staaet. Byens eneste Gade, der var over en halv Miil lang var overalt fuldt af Riddere og Væbnere, Landseknægte saavel tilfods som tilhest og tungtbevæbnede Ryttere, der stampede paa de daarligt brolagde Gader med uhyre Jernsporer paa de lange Støvler, der vare forarbeidede af haardt Læder og strakte sig heelt oven over Knæet.

Der herskede et ualmindeligt Liv og Røre: hist lød tydske Soldatersange blandede med Eder og Forbandelser ud fra de aabentstaaende Døre; her sloges holsteenske Landseknægte med Bremerkjøbmænd, som vilde snyde dem paa de Varer de folgte dem; andre Steder dandsede man, medens Nogle berusede sig i det stærke tydske Øl og endelig hørte man Væbneres og Ridderes Befalinger til deres Underordnede.

Det var en skrækindjagende Blanding af Krigsfolk, vilde skjæggede Karle, hvis Hu alene stod til Plyndring og som stedse vare rede til at tjene den, som betalte bedst; de brune, af Drik og Natteslvier ophovnede Ansigter havde Voldsmændenes Præg og det hjerteløse Udtryk, som Krigens Nødsler ved flereaarig Vedbliven havde stemplet dem med.

Noget udenfor selve Byen, men dog forenet med samme ved en Række Smaahytter, der vare sammentømrede af Bræder og raat tilhugne Stolper, veiede et fortrødt Banner, den mægtige Grev Geerts seiervandte Mærke og betegnede, hvor man kunde træffe Danmarks Svøbe.

En mægtig Steenbygning, hvortil Adgangen sandtes besat af en Mængde harnisklædte Drabanter som gik stille frem og tilbage med de vældige Hellebarder paa Skuldrene modtoge og meldte Enhver, som ønskede at faae Greven i Tale, eller ogsaa de førte en til Galgen dømt Forbryder til den første den bedste Gruppe Landsknegte, som da under vilde Skrig paa den grusomste Maade udøvede Dommen.

Man kunde da ofte see en høi anseelig Ridder i et kulsort Harnisk som fra Borgens Vindue holdt Øie med den ulykkelige Dømte og ofte fortrak Munden til et haanligt Smiil, naar han opdagede den fortvivlede Mine, hvormed den Dømte fulgte sine Bødlers Bevægelser eller naar han, overvældet af deres Mishandlinger segnede til Jorden halvdød før Forløsningens Time slog.

Denne Mand var den mægtige Greve af Holsteen, som nu var i Beraad med sig selv, om hvad han skulde gjøre, enten tvinge sig frem ved Vaabenmagt eller vælge Diplomatien, hvor-

ved han meente at kunne naae sit Maal, Herredømmet over Nørrejylland og maaskee over hele Danmark.

Hans rastløse Sjæl hvilede aldrig! selv Nætterne bleve anvendte, og mangen Gang saae Drabanterne deres stridsvante Herre staae paa Svalen i de klare Nætter og stirre udover Slien, ret som om han søgte Raad i det hemmelighedsfulde Dyb, der skjulte en Dannerkonges gyselige Død.

Men oftere hørte de ham tale høirystet, naar hans fornemste Høvidsmænd vare tilstede; de hørte ham stampe rasende i Gulvet, hvergang en ny uheldbringende Efterretning indløb fra Nørrejylland, og lyttede ofte til hans Trudsler mod de Gjenstridige, som vovede at trodse ham, den hidtil Ubesejrede, der to Gange havde bragt Danskens sejrvante Vaaben til at vige.

Det var Nat! den heftige Nordenvind var atter tiltagen i Styrke og pidskede en Flok mørke Skyer henover Himlen, hvor de klumpede sig sammen til en eneste uhyre kulsort Masse, der leirede sig i Syd og stedse blev større ved flere flyvende Taagemasser, der stege tilveirs paa den nordlige Horizont og tilbagelagde den lange buede Himmelbane i faa Minutter.

Drabanterne gik frem og tilbage med langsomme taktmæssige Skridt og stode kun stille, naar en dump Larm eller et hvinende Skrig, udstødt af en eller anden Ulykkelig, naaede deres Øren; men atter fortsatte de da deres Marsch, som om Intet var forefaldet; Skrig og Veeklager hørte de daglig, nu vare de saa vante dertil, at de kun flygtigt lagde Mærke dertil, de vidste, at deres muntre, kamplystne Kammerater kun morede sig og at Touren, efter Afløsningen vilde komme til dem.

Greven sad i et prægtigt udstyret Borgkammer, hvis Vin-

duer vare skjulte af tykke Forhæng, som ikke tillod den mindste Lysning at trænge igjennem; det fliselagte Gulv var overstrøet med Pergamentruller, og hele Kamret opvarmedes af det mægtige Baal, som knittrede paa Arnen og uafbrudt udsendte dampende Røgskyer, som væltede sig hen under Bjælkeloftet, hvor de forbleve staaende som en tyk Dunstmasse, der havde klæbet sig fast til samme.

Greven havde kastet sin Rustning; hans brede Bryst hævede sig høit under en baldyret Vest, der gik helt op i Halsen, hvor den sammenholdtes af en kostbar Ædelsteen, hvis funklende Straaler udsendte smaa Lyn til alle Sider; de korte, opsprættede Pufbeenklæder af sort Fløiel naaede ham kun til Knæerne og sammenholdes om Livet af et bredt Bælte der var forsynet med en gylden Laas.

Han sad i en gylden Stol og tørrede af og til de fremperlede Sveddraaber af sin skaldede Pande, medens han samtalede med flere tilstedeværende Riddere fra forskjellige tydske Provindser, og af og til uddeelte Befalinger til de indtrædende Drabanter.

De lurende smaa Øine syntes at omfatte Alt med et gjennemtrængende Blik, der lynsnart fløi fra den Ene til den Anden, som om det vilde fange Tanken, førend den kom over Læben.

„Ei sandt!“ udbrød han med stærk Latter og vendte sig mod en høi alvorlig Ridder, som taus havde hørt paa ham. „Ei sandt, Ridder Hugo, saa maa det være! jeg erobrer Nørrejylland ved Vaabenmagt, at trygle, hverken nytter eller anstaaer!“

„Det har alt længe været min Mening!“ svarede Ridderen og slog paa sit Sværd, „kun dette bør gjøre Udslaget!“

„I er en drabelig Helt og min bedste Stridsmand, Ridder Huge af Wolffstein, og fører I Eders Landsfeknægte saaledes an, at I tager mig den ene By efter den anden, gjør jeg Eder til min Lehnsmand i Nørrejylland!"

„Ei skjøtter jeg derom, Grev Geert, jeg fører Krigen for Fornøielsens og ei for Byttets Skyld."

„Det anstaaer ikke mig, Ridder Hugo! Fornøielsen er vel ei at forkaste, men mig synes dog at Byttet og er Umagen værd."

„Derfor forsømmer I heller ikke Leiligheden, Grev Geert! snart er I her, snart er I der, og Eders Fjender maa altid betale Krigsomkostningerne!"

„Som Nørrejylland ogsaa skal komme til, om ellers Gud Herren forunder mig Hilsen og Livet!"

„De Nørrejyder ere fattigere end Sønderjyden, Grev Geert!"

„Siger Intet, de give dog før Godset end Livet!"

„I vil altsaa tage haardt paa dem!" smilede Ridderen tilfreds og gned sine store Hænder mod hinanden.

„Grev Geert giver ei Naade og tager ei derimod!" svarede Greven, „iøvrigt maa I selv indrømme, Ridder Hugo, at ti tusinde Mand altid koste Noget, om de end tage Meget selv!"

„Vistnok! Ild og Sværd skulle ogsaa fodres med Sølvet!" mumlede Ridderen, „og kjender jeg de danske Hunde ret, skal der skarpe Midler til at bringe dem til Lydighed, tilmed da de have mægtige Mænd i deres Midte, som kunne føre dem an!"

„Jeg veed det, Ridder Hugo!" foer Greven hurtig op.

„Spot er mig alt buden af den tungerappe Ridder Niels til Nørreriis, som har vovet at sønderrive min Skrivelse og sende mig Stumperne tilbage; men derfor!" tilføiede han og slog voldsomt i det brede Egebord med sin høire Haand, „skal han bøde med sit Liv, hvis ellers han ikke nedstemmer Tonen og sender mig Afbigt."

„Det gjør han neppe; saavidt mig bekjendt er Ridder Niels en bestemt Mand."

„Mod mig er han kun et Siv, som jeg kan sønderbryde mellem mine Hænder!" raabte Greven og rynkede de buskede Bryn, „vel gad jeg vide, hvorledes han vilde være tilsinds, naar Grev Geert holder Sværdet over hans Hoved!"

„I betænker vel, Grev Geert, at Ridder Niels har en Hale som er for lang til at den ikke kan sees!"

„Frygtsomme Bønder og feige Trælle, det er hans Hær!" loe Greven, „de skulle blive knuste som Markens Ax under Hestehovene; jeg skal jevne deres Byer med Jorden, jeg skal bane mig en Vei, saa bred og frygtelig, at man vel skal mindes, da Grev Geert besøgte Nørrejylland med sine Holster!„

„Jeg er enig med Eder, Grev Geert! lad Tydskerne kun mætte deres Krigslyst i hini dovne og lade Folks Blod, desto længere vil det vare, inden de igjen vove at trodse Grevens tappre Sønner!"

„I kan stole derpaa, Ridder Hugo, mit Navn . . ."

Idetsamme hvinede et gjennemtrængende Skrig gjennem Natten og bragte de Tilstedeværende til at springe op; selv den jernhaarde Grev Geert studsede og saae spørgende paa dem.

Skriget hørtes igjen og samtidig med det Lyden af en

Kamp, blandet med Larmen af mange Stemmer og raa Latter.

I samme Øieblik blev den stærke Egedør revet op og en ung Qvinde med sønderrevne Klæder og flagrende Haar styrtede ind og kastede sig for Tyrannens Fødder.

„Naade, Barmhjertighed!“ raabte hun fortvivlet og omklamrede hans Knæ, „imorges myrdede Eders Landseknægte min Huusbond, mine Børns Fader, nu vilde de skjænde mig og plette mit Liv! Naade, Herre, Naade!“

„Det er et sært Ønske og en taabelig Bøn!“ svarede Greven harmfuld, „stat op, forlad dette Sted, Grev Geert giver ingen Naade!“

„O, Herre!“ jamrede Kvinden, „hav Medlidenhed med mig! see de have sønderrevet mine Klæder, de have overstænket mig med mine Børns Blod, nu fordre de min Ære! ak, mægtige Herre, giv mig Naade!“

„Ti forbandede Hex!„ tordnede Greven og sparkede hende voldsomt fra sig; „ti og gak ud; ei kan jeg forgribe mig paa mine Landseknægtes Rettighed; gaa: ellers lader jeg Dig slæbe ud til dem!“

„Ha, Grev Geert!“ raabte den Ulykkelige og reiste sig, „vogt Dig for Dommens Dag, naar Du staaer for den Almægtiges Domstol; vogt Dig for Skærsildens Luer, at de ei brænder Din sorte Sjæl med Helvedes Marter og svare Pine! var jeg ei en værgeløs Kvinde, kunde jeg føre Skjold og Sværd, ei skulde jeg da hvile, før jeg havde jaget Din forbandede Sjæl ud af dit endnu mere forbandede Legeme! vogt Dig, vogt Dig for de nørrejydske Svende; Du vil finde Din Død deroppe, som et Stykke Slagteqvæg, uden Naade, uden Barm-

hjertighed, uden at have en eneste Ven hos Dig, uden at kunne sige Farvel til dine Børn; det være din Straf hernede; hiftoppe skal Du pines evindelig!"

„Hug hende ned!" brølede Greven med en Stemme som et vildt Dyrs, medens Øinene truede med at sprænge deres Hulninger. „Dræb hende, dræb hende!" skreg han og foer hen imod hende.

„En Dannekvinde behøver ingen fjendtlig Haand for at skaffe sig Døden!" svarede den ulykkelige Kvinde og rev med Lynets Hurtighed en Daggert fra den nærmeststaaende Ridder. „See her, Grev Geert, saaledes dør en Danneqvinde!"

Med disse Ord jog hun det spidse Staal i sit Bryst og segnede døende om paa Flisegulvet.

„Bring hende ud," sagde Greven med dirrende Stemme, men uden at forandre en Mine; „slige Galninges Ord skræmme mig ikke!"

Drabanterne traadte ind og vare ifærd med at slæbe Liget ud, da en Ridder hurtigt traadte ind og meldte, at der var en Svend fra Pater Johan med vigtige Tidender.

„Lader dette afsindige Fruentimmers Legeme forblive her!" svarede Greven, „og lad vor Skriftefaders Affending komme hid, han kan have godt af at see, hvorledes Grev Geert behandler de Gjenstridige!"

„Drabanterne adløde og førte Væbneren Erik, der havde paataget sig en eenfoldig Mine, frem for Greven.

Han kastede et sløvt Blik omkring sig og søgte at paatage sig et sorgløst Udseende, uagtet han følte Blodet stivne i sine Aarer ved at see Liget, hvorfra en rygende Blodstrøm flød hen af Gulvet.

„Du er sendt fra vor Skriftefader, den ærværdige Pater Johan?“ begyndte Greven og fæstede et gjennemborende Blik paa ham, „sig frem dit Navn.“

„Mit Navn er Svend!“ svarede Erik med et dumt Smil „andet gav min Moder mig ikke!“

„Velan, Svend, giv det Budskab, Du bringer!“

„Strænge Herre! jeg har kun eet Brev, men ellers mundtlig Meddelelse!“

„Og Paterens Ring, viis mig den!“

Erik trak den frem fra Brystet.

„Godt! Du er ingen Speider eller Snigmorder!“

Greven tog dernæst mod det Brev, som overgaves ham og Samme indeholdt Paterens Raad angaaende den Maade, hvorpaa man turde søge at vinde Ridder Niels.

„Han er snu, den geistlige Herre!“ smilede han, „læs Ridder Hugo, I vil see at min gode Pater raader mig til at gaae lempelig tilværks!“

Den tydske Ridder gjennemløb Skrivelsen, der var affattet i hans Maal og gav den tilbage med et bifaldende Nik.

„Ei sandt?“ spurgte Greven, „man bør forsøge Guldet, før man anvender Staalet!“

„Det kan altid komme bagefter, Grev Geert!“

„Vist saa, det kan det! nu, lad høre dine Meddelelser, Svend!“ sagde han dernæst og vendte sig mod Væbneren, „er det gode Ting Du bringer?“

„Jeg vilde først anmode Eder, strænge og mægtige Herre, om en Gunst!“ mumlede denne med bange Blikke.

„Du est mig en løierlig Svend! Du forlanger Belønningen førend Du har fortjent den!“

„Ak!“ sukkede Væbneren, „jeg vilde kun bede Eder om den Naade at blive optagen blandt Eders Stridsmænd, jeg kan til Nød føre et Sværd og svinge et Spyd, min Hu staaer nu til Vaabenleg!“

„Du seer mig ei synderlig krigersk ud!“ loe Greven og kastede et Blik paa Væbnerens krumbøiede Person, „men af særegen Gunst og Naade er din Bøn Dig tilstaaet; ere I alle som Du, skal jeg snart faae Bugt med Nørrejylland!“

„Saa er jeg altsaa Eders Stridsmand!“ sagde Væbneren „og skal forsøge at gjøre min svare Synd god igjen.“

„Din svare Synd, hvad har Du da gjort?“

„Ak kjære Herre, jeg kom af Vanvare til at dræbe Een af Eders Landsfeknægte og skamfere Hovedet paa en Anden!“

„Død og Helvede“ tordnede Greven og sprang op, „est Du forrykt, Dreng, veed Du ikke, at Grev Geert ei lader et saadant Mord gaae uhævnet hen!“

„Ja, det tænkte jeg nok!“ mumlede Erik, „men jeg kunde i Nattens Mørke ei see hvem det var, aldenstund Ridder Niels havde sendt to Svende efter mig! og da jeg vidste, at Eders Naade ventede Brevet, meente jeg, at det var bedst at skynde sig, see derfor holdt jeg min Ganger an og slog den Ene ihjel, den Anden fik jeg ei ret Hast paa, da han saae sit Snit og flygtede!“

„Du er ei saa dum som Du stiller Dig an!“ vedblev Greven og kan Du fælde en Mand, har jeg og Brug for Dig; for Fremtiden træder Du i den dræbte Landsfeknægts Sted, men det siger jeg Dig, Svend, dræber Du atter af Vanvare en af mine Krigere, vorder Du hængt!“

„Naar jeg blot veed det, skal jeg nok tage mig iagt!“

mumlede Væbnere, „og jeg siger forsand, I skal blive tilfreds med min Tjeneste, Herre Ridder; om I vil, da give I mig Haandpenge, som er Skik og Brug i Nørrejylland!"

„Kjendte Du mig ret, talte Du ei saa! men din Frimodighed huer mig og vel kan det hændes, at Du kan blive mig en tro Mand, see her!" vedblev han, og kastede nogle Guldstykker henad Gulvet; „tag disse, med dem hverver jeg Dig til min Mand!"

Pengene rullede hen ad Fliserne og bleve liggende i Blodet, som endnu stedse vældede ud af Liget.

„Det er Blodpenge!" mumlede Væbneren og saae paa dem, „I maa give mig andre, Hr. Greve!"

„Raser Du, eller driver Du Spot med mig, Karl? fordi de ere væddede i dette afsindige Fruentimmers Blod, lade de sig ligefuldt omtuske med godt Øl!"

„Det bliver en bedst Drik for den som skal tømme den!" vedblev Væbneren, „men for at gjøre Eder en Gjentjeneste vil jeg ei regne den Sag saa nøie, men tage dem op; maaskee de dog kunne blive anvendte til Eders Gavn."

„Karl! havde jeg ei hvervet Dig til min Stridsmand og havde Du ei et godt Løsen og Tegn, vilde jeg tro, at Du var en snedig Speider, som paa uret Maade er kommen i Besiddelse af Brev og Ring; men Sligt vil snart vise sig, og vee Dig, hvis Du har havt to Tunger i din Mund, jeg skal da lade den ene udrive for at binde den anden for evigt!"

„Der vilde I gjøre mig svarlig Uret!" sukkede Væbneren og kun daarligt lønne mig fordi jeg narrede de danske Speidere."

„Nu, ja, jeg siger jo ei at Du est en Forræder!" sva-

rede Greven, men ei have vi Tid til at drøfte Sligt nu; sig frem, hvad Nyt bringer Du ellers; samler Niels Ebbesen Folk til sin Bondehær, eller lader han det blive ved Trudsler?"

„Ridder Niels er en forunderlig Mand; han istandsætter sin Borg og lader Broerne afbryde!"

„Ei, den Daare, han vil altsaa gjøre Modstand!" loe Greven haanligt, „nu, har han aldrig talt om Grev Geert?"

„Han taler høist foragteligt om Eder og truer med at ville møde Eder paa Grændsen med sin Hær!"

„Han skal være mig velkommen! Vil han ei falde tilføie?"

„Han harmedes da I sendte ham Bud om Underkastelse og ventede snarere et godt Lehn og en gylden Kjæde end et Herrebud!"

„Ja saa! han vil kjøbes!" svarede Greven tankefuld, „vel, vil I lade Eder kjøbe, Ridder Niels, skal jeg betale Eder; endnu i denne Stund!" udbrød han og vendte sig mod Ridderne, „skal et Bud afgaae til Nørreviis med Løfte til Ridder Niels om Lehn og Gods og med dette som Pant paa mit grevelige Ord!"

Han tog en vægtig Guldkjæde af Halsen og gav den til Ridder Hugo.

„I være Overbringeren!" sagde han, „bringer I mig Ridder Nielses Hyldest, kan I vente Eder Borgen ved Siden af hans."

Den tydske Ridder bukkede og forlod Hallen.

„Nu, Svend, har Du intet videre at meddele mig! hvorledes staaer det ellers til med Norden for Kongeaaen, holde Jyderne endnu paa Grev Johan?"

„De afsly ham og vilde gjerne afryste Aaget!"

„Sligt tænkte jeg nok! Nuvel, de skulle blive tilfredsstillede; hade de mig, frygte de Greven af Holsteen?"

„De beundre Eders Snille og Krigslykke, men ønske at I vilde give Prinds Otto fri og Danmark en Konge!"

„Nu, det Sidste skal skee!" svarede Greven smilende, „det Første skeer aldrig!"

„Saa vil de reise sig imod Eder, Herre!"

„Ei, lad dem det, tituſinde Mand lade sig ei saadan jage ud af Landet!"

„Naar vi først have svedet deres Borge og Huse af, reise de sig neppe!" bemærkede en Kæmpehøi Ridder, som hidtil havde siddet taus og støttet Kinden i sin senefulde Haand, „mig tykkes, Grev Geert, at I gjør saamegen Stads af disse Bønder, hvorfor nøler I med at rykke frem, hvorfor viser I ei, at Tydsken, nu som paa Tapheden, formaaer at jage de danske Hunde tilbage til deres Tørvemoser og Hedestrøg?"

„Jeg nøler heller ikke mtd min gode Billie, tappre Albrecht; men fordi jeg nødig vil lægge den Provinds øde, som jeg selv agter at indlemme i mine Besiddelser; et hærget Land giver kun en daarlig Høst, Ridder Albrecht af Mecklenburg, det fik I vist selv bedst at kjende, da I feidede med Eders Naboer!"

„Som I vil!" svarede Ridderen og indtog sin forrige Stilling, „men det siger jeg Eder, jeg er kjed af dette fredelige Liv og rykker I ei snart frem, tager jeg Orlov for bestandig!"

„I er en urimelig Mand!" mumlede Greven, „men lad saa være; det lover jeg Eder imidlertid, at ei mange Dage

skal hengaae, før jeg sender mine Krigsfolk mod Kongeaaen; og I skal da faae Eders Lyst styret!"

„Du kan gaae!" vedblev han og vendte sig mod Væbneren, „fra nu af er Du i min Tjeneste og skal nyde samme Ret som mine øvrige Stridsmænd; er Du mig en tro Mand, skal jeg vide at paaskjønne det, sviger Du mig, skal Du snart klæde Steilen!"

Væbneren bukkede sig ydmygt og forlod sin nye Herre, idet han kastede et ligegyldigt Blik paa Liget.

„Vent!" raabte Greven efter ham, „tag hende med Dig, Du finder vel sagtens et Hul, hvor Du kan nedsænke hende, ialfald gjemmer Slien flere end hende."

Væbneren knyttede rasende Hænderne, men betvang sig og greb den Dræbte, som han kastede over sine Skuldre.

Han bar hende ud i den kjølige Nat og styrede sine Skridt mod den dybe Fjord.

„Stakkel!" mumlede han og betragtede gysende det blege ungdommelige Ansigt, „ogsaa Du, som saamange Andre før Dig, er bleven et Offer for vore Undertrykkeres Vold, men Hævnen kommer og med den Opgjørelsen af det blodige Regnskab!"

„Hvorhen! og hvad er det Du bærer?" spurgte en Stemme og en høi harniskklædt Mand stillede sig iveien for ham.

„Til Fjorden!" svarede Væbneren og standsede, „og har Du ellers Øine i Hovedet, Kammerat, saa kan Du vel sagtens see hvad jeg bærer!"

„En Ungmø, kan jeg tænke!" vedblev Drabanten og tit-

tede hende ind i Ansigtet, „for hede Helvede!“ udbrød han og foer tilbage; „naa, der gik jeg glip af hende!“

„Saa kjender Du hende, Landsmand?“ spurgte Væbneren ligegyldigt.

„Om jeg kjender hende!“ loe den Anden, „ei, da maatte jeg have en daarlig Hukommelse!“

„Var det maaskee din Trolovede!“

„Hm! endnu ikke, men det kunde vel være at hun var bleven det!“ smilede Drabanten og snoede sin drabelige Knebelsbart.

„Jeg er træt af at slæbe hende!“ sagde Væbnere og satte sig paa en omhugget Træstamme, „og fremmed her i Hedeby, aldenstund jeg kommer ligefra Nørrejylland!“

„Ja saa!“ mumlede den Anden og betragtede ham med et mistroisk Blik, „Du hører altsaa ikke til Hæren!“

„Jo, fra idag af; jeg overbragte Eders Herre vigtige Budskaber fra hans Skriftefader og Hs. Naade optog mig til Løn derfor i sin Hær!“

„Ei, det bliver en anden Sag, Kammerat!“ svarede Drabanten og rakte ham sin Haand, „Du kommer ikke til at fortryde Byttet, især naar vi nu drage Nord paa!“

„Jeg skal min Tro ei holde mig tilbage!“ raabte Væbneren og besvarede hans Haandtryk, „hvor jeg kan komme til at fælde en Fjende, der gjør jeg det; jeg har alt nedlagt En, og venter med Længsel paa den anden.“

„Potsslapperment! er Du saa gridsk paa det,“ loe Drabanten og kastede et foragteligt Blik paa hans skjæggeløse Ansigt, „saa har det ingen Nød med os Andre; men ellers tykkes Du mig at være saare ung og følgelig ikke øvet!“

„Ei hvad! det kommer med Tiden; saadant Noget lærer man snart skulde jeg troe, og jeg kan vel for Fremtiden gjøre Regning paa dit Venskab, Kammerat, og en Smule Underviisning."

„Det kan Du! kunde hun der lukke Gabet op og tale, vilde hun kunde fortælle Dig at jeg forstaaer at bruge baade Sværd og Dolk!"

„Saa Du har maaskee stikket hende Fanden ivold!" udbrød Bøbneren med en skraldende Latter og tog den Dødes Hoved mellem sine Hænder, see ret paa hende, Kammerat! Maanen falder lige paa hendes Ansigt og gjør det endnu blegere end det er, og see, hendes lange lyse Haar ere farvede røde og sammenklistrede saa man knapt kan faae dem fra hverandre.

„Fy for en Ulykke, hvor hun er bleven blegnæbet!" loe Drabanten og spyttede, men i hendes Mord har jeg ingen Skyld; det maae en Anden have gjort;"

„Mig tykkes Du sagde før, at dersom hun kunde lukke sit dumme Gab op, saa..."

„Ja, men det angaaer forsaavidt ikke hende selv!" faldt Drabanten ham i Talen og betragtede Bøbneren med et selvbevidst Smiil, „det var hendes Husbond og Ravneunger betræffende."

„Du gjorde dem kanskee et Hoved kortere?" spurgte Bøbneren.

„Truffet, Kammerat og Krigsbroder! Jeg fik Lyst til hende, hun var en fager Ægteviv, jeg tilbød hende min Haand; men Utak fik jeg og Hug af hendes Husbond, see derfor slog jeg ham ihjel og Børnene...."

„Naa og Børnene?“ spurgte Bøbneren med dirrende Stemme.

„Ei, Du fryser, Kammerat, kan jeg mærke!“ bemærkede Drabanten, „lad os gaae!“

„Vist ei, jeg har Tandværk! lad mig høre Historien ud, den morer mig min Tro sært!“

„Naa, ja Børnene, de vare tre, de Ravneunger, troer jeg; jeg knuste Hovederne paa dem og kastede dem i Slien, lige for hendes Næse, skjøndt hun gebærdede sig som en Galning!“

„Du er min Tro en tapper Mand!“ svarede Bøbneren og reiste sig, „hjælp mig Liget paa Skulderen, og viis mig et Sted, hvor jeg kan jorde hende.“

„Hvad! jorde hende! Sligt bruge vi ikke i Hedeby!“ loe Drabanten med hæs Latter, „kast hende i Slien ned til Ungerne, hun længes vel sagtens efter dem.“

„Du er ligesaa snild som Du est tapper! men jeg kjender ei Stedet, Du maa følge med og vise det!“

„Hm ja, skjøndt jeg længes efter Søvnen!“

„Søvnen, Du skal nok komme til at sove, Kammerat, hjælp mig blot Liget paa Nakken; naar vi ere færdige, ville vi lade Ølket smage os!“

„Som Du vil, jeg er ogsaa tørstig og Du har vel faaet Haandpenge!“

„Tre gode Guldstykker, Kammerat, men lad os blot komme afsted, jeg længes efter at faae en Ende paa Sagerne!“

Drabanten tog den Dræbte ved Benene og løftede hende op.

„See saa, nu gjør hun sin sidste Reise!“ raabte han, „og den var hun ogsaa bedst tjent med!“

Væbneren var frygtelig bleg; hans mørke Øine syntes at flyde Lyn og hans Gang vaklede.

„Du er træt og uvant til Strabadser!" sagde hans Kammerat, „for Satan kast hende ned og lad hende ligge, det er ikke Umagen værd at slæbe hende længere!"

„Vist ei, jeg vil have den Glæde, at sænke hende, det er første Gang, Kammerat, at Sligt indtræffer for mig!"

„Du er gridsk af Dig, kan jeg mærke, nu, velan, følg Stien tilhøire, knapt tyve Skridt herfra er der en Skrænt, der er Vandet dybt."

„Jeg er min Tro træt og lod hende gjerne ligge," stønnede Væbneren, „naar ei min og Holsteens Herre havde befalet mig at gjemme hende!"

„Lydighed er den første Betingelse! tag Du da i Hovedet jeg tager Benene og saa rask fremad!"

Væbneren skred atter fremad, følende sig for med Fødderne og standsede omsider ved Skrænten.

„Her er det altsaa," stønnede han og bukkede sig ned, „slip Du kun Benene, Krigskammerat, jeg lader Hovedet dratte, lad hende ligge saalænge til vi have bundet nogle Steen til hende, saa synker hun desbedre!"

„Ei saa galt!" mumlede Drabanten og lod den Dræbte falde paa Jorden, „men skynd Dig; jeg længes efter Øllet og Du er vel sagtens ogsaa tørstig!"

„Ja! det er altsaa lige her nedenfor at Børnene ligge?"

„Bestemt, jeg kjender Stedet, jeg har ofte været her i samme Ærinde!"

„Godt er det, at Fjorden ei er tilfrossen, det volder den urolige Søgang!" vedblev Væbneren og bukkede sig ned, „see

her er en Steen, den er baade lang og bred, lad os binde den til hende!"

Han bestræbte sig forgjæves for at løsne den, det lod til, at den var frossen fast.

Hjælp mig, Kammerat!" sagde han, „nu kradser jeg Jorden bort med min Daggert; tag Du saa fat i Stenen, jeg skal nok skadesløsholde Dig for din Hjælp!"

Tydskeren bukkede sig og greb fat med begge Hænder, „det er paa Siden det binder!" pustede Væbneren og reiste sig op med Daggerten i Haanden, „vent lidt, nu skal jeg hjælpe Dig!"

Med Lynets Fart førte han den skarpe Daggert mod Drabantens Sværdbælte som han sønderskjar.

Sværdet faldt klirrende paa Jorden.

„See nu ere vi lige!" raabte han og sparkede til Sværdet, som fløi langt ud i Fjorden, „forsvar Dig, Barnemorder, enten Du eller jeg skal følge det ulykkelige Offer!"

Den tydske Drabant udstødte et Hyl og drog sin Daggert, som han svang i Luften.

„Forbandede danske Hund!" brølede han „Du har overlistet mig og skilt mig ved mit gode Sværd, men jeg skal snart sende Dig ad Helvede til ligesom alle de Andre!"

„Saa sagte, Kammerat!" loe Erik og kastede sig lynsnart til Siden, „dine Stød feile, mine ere hurtigere og sikkrere end dine, Du røver og Morder, ha! mærkede Du min spidse Kniv, det er kun Forsmagen, inden den borer sig i din Strube!"

Den sværtrustede Kriger kunde ikke bevæge sig saa hurtigt som den smidige Væbner, der angreb ham snart fra høire snart fra venstre Side; han indskrænkede sig derfor til at afbøde de

lynsnare Stød, der stedse prellede af paa hans Brynnie og Armskinner og lurede ikkun paa et passende Øieblik for at gribe sin Modstanders Arm, der førte den forfærdelige Kniv, som blinkede som skinnende Lyn i det klare Maaneskin.

Forgjæves anstrængte Bøbneren sig for at ramme sin Modstander i Halsen, det eneste blottede Sted, hvor han kunde dræbes, Tydskeren holdt stedse Hovedet tilbage og afbødede hvert Stød.

„Det gaaer ei saadan, danske Hanekylling!" skreg han hoverende og gjorde et Udfald! hvorved han blottede sig.

„Men saadan!" jublede Bøbneren og borede sin Daggert dybt ind i hans Hals med en saadan Kraft at kun Heftet blev synligt.

Drabanten udstødte en rallende Lyd og tumlede til Jorden, hvor han gispende vred sig i Dødskampen.

„Elendige!" hviskede Bøbneren og kastede sig over ham, „far nu til Helvede, hvor Du kom fra, kan jeg om føie Tid sende Dig en Reisekammerat og Staldbroder kan Du være sikker derpaa.

Han rev Daggerten af Saaret og aftørrede den i den dræbte Kvindes Klædning.

„Det er din Huusbonds og Børns Morders Blod!" hviskede han. „Vor Herre og Frelser skjænke Dig Naade!"

Han løsrev Stenen, afskjar en Strimmel Tøi og bandt den fast til Liget, som snart styrtede plaskende i den dybe Fjord efterladende en Mængde Kredse, der syntes at være lutter Sølvkrandse, indtil det dybe Vand atter var stille og sukkende rullede sine lette Bølger mod Skrænten.

„Du er tung nok, som Du er!" mumlede han og slæbte

den faldne Kriger til Skrænten, „din Samvittighed alene har tilstrækkelig Vægt.“

Med et Puf stødte han Liget ud paa samme Sted, hvor dets Offer alt hvilede og hvorfra dets Aandskulde opstaae, for at sig for den Eviges Domstol.

Væbneren stod endnu en Stund stille og iagttog Vandets Bevægelser, indtil det atter rullede sin vante Gang; derpaa vendte han sig langsomt om og gik med hastige Skridt ned i Byen, hvorfra de tydske Landsknægtes vilde Raab og Skrig tonede ham imøde.

Den mægtige Grev Geert havde snart samlet det tilstrækkelige Antal Tropper, som han ansaae fornødent for at erobre det temmelig vidtstrakte Nørrejylland, som han nu engang høitidelig havde svoret skulde blive hans.

Hans Hær talte allerede over nitusinde vaabenbygtige Mænd; Landsknægte; som vare øvede fra hans tidligere Tog, sværtbevæbnede holsteenske Ryttere og Buesktytter, som daglig strømmede til ham fra Lyneborg og Elbegnene.

Trompeterne skingrede, Bannerne vaiede, de harnisklædte Ryttere svang sig i Sadlen og Landsknægtene rykkede frem i tætte Rækker paa Høiderne ved Hedeby. Grev Geert vilde mønstre sine Horder forinden han førte dem til Mord og Ødelæggese.

Solen skinnede paa de forgyldte Hjelme og glimrende Rustninger, som udmærkede de statelige Herrer og Riddersmænd, der vilde gjøre Toget med og som nu holdt om Feltherr-

ren som en Stab, medens han paa en Høi lod Hæren drage forbi sig.

Hans anseelige Høide og kulsorte Jernharnisk stak forunderligt af mod de omgivende Ridderes Pragt, og Ingen skulde have troet, at denne Mand, i den simple Rustning var den frygtelige Svøbe som havde slaaet blodige Striber paa det underkuede Folks Ryg, hvis man ei havde seet hans mørke Øie og hørt hans bydende Røst, naar han uddeelte en eller anden Befaling.

Ved hans Side holdt hans Søn, Henrik, den unge Greve af Holsteen ogsaa kaldet Jernhenrik, enten det nu var paa Grund af hans Jernrustning eller hans usædvanlige Sindelag imod hans Fjender, han kastede ligesom Faderen sit Blik paa de fremskridende Krigere, der oploftede et tordnende Raab, hvergang en Afdeling rykkede forbi Greverne.

En prægtig Hær!" mumlede Greven og vendte sig mod sine Riddere, „hvad synes i Grev Albrecht af Mecklenborg, lyster det Eder ikke at føre slige Helte frem mod Fjenden?"

„Forsandt, Hr. Greve!" svarede Mecklenborgeren smilende, „en saadan Hær modstaaer Nørrejyden ei; og meget glæder det mig, at I endelig har bestemt Eder til med Sværdet at tugte disse Gjenstridige, som vover at haane Eders Sendebud og myrde Eders Svende! giv mig totusind Mand og jeg skal rydde en Vei, som skal vise hvor jeg har gaaet."

„Eders Bøn er Eder tilstaaet, Grev Albrecht af Mecklenborg!" svarede Grev Geert med et tilfreds Smiil, „vil I drage bort, da staaer det Eder frit for, jeg selv kommer bagefter med Hovedstyrken og er da Veien ryddet, som I siger, sparer I mig baade Arbeide og Tid; thi Nørrejylland skal erobres i

en Haandevending, bagefter kommer Touren til Øerne, og vi ville da komme til at see, hvo der bliver Herre i Danmark!"

„Eders Ord, Grev Geert, giver mig atter Lyst til Livet, thi, som jeg allerede har sagt Eder, er jeg kjed af denne Syslen i Fred og uforstyrret Ro; min Hu staaer til Valdpladsen!" tilføiede han og slog paa sit lange Sværd, „og paa den pleier jeg at være Seierherren!"

„Og det skal I blive Ridder Aldrecht; thi ei tvivler jeg om at der vil gives Leilighed til Vaabendaad, saalænge Niels Ebbesen og Ridder Niels Bugge er ilive!"

„Saa lad dem leve!" udbrød den mecklenborgske Ridder med et haanligt Skuldertræk, „lad dem føre deres sammenløbne Bondeflok i Marken og jeg puster den bort, som Stormen bortveirer Avner."

Under denne Samtale var den tituſind Mand stærke Hær passeret forbi og holdt nu stille, Norden for Hedeby opstillet som til et Slag med de harniſkklædte Ryttere paa Fløiene og Landsknægtene og Armbryſtkøtterne i Midten.

Grev Geert forlod Høien paa sin sorte Ganger og red hurtigt, fulgt af sine Riddere ned paa den anden Slette, hvor Soldaterne havde opstillet sig, og ifølge gammel Vane, Greven udtalte sin Tilfredshed med dem.

„Det varer ei længe!" raabte han med sin tordnende Røst, „før Luren gjalder og Opbruddet mod Nørrejylland skeer! giver Eder tilfreds saalænge, den Tid er snart omme, og I kunne da vente at blive førte til et Land, hvor Rigdomme ville erstatte Eder de lange Vinterdage og hvor mangen fager Ungmø venter paa sin Fæstemand!"

Et bedøvende Brøl besvarede disse Løfter.

„Den tappre Ridder Albrecht af Mecklenborg!" vedblev han, da Larmen havde lagt sig, „udtager idag totusinde af Eders Midte, for at føre dem som Fortropper over Kongeaaen; de som følge ham, være ham hørige og lydige som var det Grev Geert, der førte dem! I skulle snart see Eders Feltherre for at dele Seiren med ham!"

Han slog op med Haanden og red langs Rækkerne, der overalt hilste ham med et bedøvende Brøl, som imidlertid intet Indtryk gjorde paa denne Jernnatur, der i sin blinde Selvtillid kort efter styrtede sig i Ulvens Gab.

Mønstringen var forbi og Hæren vendte tilbage til sin Leirplads, fulgt af Feltherren og hans Riddere, som indbyrdes vare enige om, at en stoltere Hær ei tidligere havde bedækket Høien om Hedeby.

Dagen efter tiltraadte det første Hærkorps sin Marsch imod Kongeaaen under Anførsel af Grev Albrecht af Mecklenborg.

Erik fandt Leilighed til at følge med.

Jomfrurovet.

Siden Ridder Sigvald var bortreist fra Ellens Borg, var et nyt og hidtil ukjendt Liv indtraadt der; det var som om der var nedsænket en mild og kjærlig Fred over de hidtil underkuede

og fortrykte Bønder og Trælle; Gabestokken var afskaffet og Træhesten hugget istykker og kastet paa Arnen, hvor dens knittrende Funker dandsede lystigt om, medens Borgens Besætning sad omkring Ilden og forkortede de lange Vinteraftener ved Skjemt og Eventyr.

Mads Foged havde hængt sin nyflettede Hundepidsk, hvormed han ellers havde tugtet baade den Skyldige og den Uskyldige, paa Væggen, hvor nogle smaa værre Edderkoppe havde omspundet dens tykke Snært med deres fine Traade, ret som om de derved vilde tilkjendegive, at den Tid var forbi da den susede gjennem Luften og slog mangen blodig Stribe paa Synderens Ryg.

Medens Stormen raſede og Sneen fløi mod Ruderne i store tætte Flokke, gjenlød Borgstuen af lystige Sange og munter Tale, og Ordføreren var i Almindelighed vor gamle Bekjendte Gunild, som ofte besøgte sin kjære Ellen, fra hvem hun saalænge havde været skilt.

Alle vidste nu, at Ridder Sigvald havde opført sig uhøvist mod Jomfru Ellen og flere kraftige Næver sloge dundrende Slag i Bordet for at give deres Ord mere Vægt, naar de bandede deres bortjagede Tyran og udtømte sig i Velsignelser over Jomfruen.

„Ja, det var en net Brudgom!“ pleiede da altid Gunild at tilføie, idet hun saae sig om med et stolt Blik, „mig vilde han ogsaa give Ulvsfaar, men den hellige Jomfru bevarede mig og bevarer mig vel endnu saalænge at jeg kan takke ham for alt det Onde han har udviist mod min lille Ellen.“

En Aften var Borgens Besætning som sædvanlig placeret deels rundt om Arnestedet, deels paa Bænkene, og muntre

Sange afvexlede med Eventyr og Fortællinger om Trolde og andre Utyske; som efter Gunilds talrige Beretninger havde havt sit Spillerum for mange Aar tilbage der i Egnen.

„Ja, troe mig om I vil!“ fortsatte hun sin Fortælling, der var bleven afbrudt ved Fogdens Indtræden; „men vist og sandt er det, at hist ude, langt Vester paa, ved den salte Sø, findes endnu store Skatte fra Svend Grathes Tider, som alt have kostet mangen nysgjerrig Vovehals Livet! thi om Natten, og det er kun ved Midnat inden Hanegal at Skatten viser sig, huserer en led Trold slemt paa Heden og nedstyrter uden Barmhjertighed Enhver, som nærmer sig, fra de høie Klinter i Vesterhavet, hvorfra han aldrig vender tilbage!“

Forsamlingen gøs og skottede ængstelig til Døren. Gunild trak foragtelig paa Skuldrene ved at see dette Tegn paa Feighed og utidig Angst og fortsatte sin Fortælling.

„Skatten tilhører den faldne Svend Grathe, som lod sit Liv paa Heden, der endnu den Dag i Dag kaldes Svend Grathes Hede; han vilde ei have at den unge Prinds Valdemar skulde nyde Godt af den og lod den nedgrave, da han saae at Slaget var tabt; men Ingen veed bestemt Stedet, hvor den ligger; kun kan den, som ingen Synd har begaaet, tage den, enhver Anden finder Døden istedetfor!“

„Hvorfra veed I nu alt dette, Gunild?“ vovede mside r en ung Knøs at spørge.

„Hvorfra jeg veed det! hm! fra min Barndom af, har jeg altid lagt mig meget efter smukke Sagn og Legender, og endnu da jeg var et Barn og legede med Fløiel og Hermelin fortalte min Moder mig om slige ukjendte Begivenheder!“

„I legede med Fløiel og Hermelin!“ udbrød Folkene med spodske Miner, „det maa have været grumme længe siden!“

„Det var da I ei vidste at I vare trællefødte!“ svarede Gunild roligt, „men jeg er ei trællefødt eiheller trællebaaren!“ tilføiede hun stolt og reiste sig! „jeg er en fri Dannekvinde, som Ulykker og Fortvivlelser have ført sammen med Jer!“

Fogden rystede paa Hovedet med en vantro Mine og saae til sin Pidsk.

„Ja, Du gloer, Mads Foged!“ mumlede Gunild, „Du tænker formodentlig paa den Gang, Du behandlede mig som var jeg en Træl! godt er det for Dig, at Gunild har Andet at tænke paa end at hævne sig; hændes kunde det ellers let, at du kom til mod din Villie at krumme din dovne Ryg for mig; men derpaa tænker jeg nu ikke og tilgiver Dig, hvad Du gjorde dengang, nu er ei Tid til Kiv og Trætte da Fjenden staaer for Dørrn og truer med Ild og Sværd!“

Mads Foged taug og stirrede paa hende med aaben Mund.

Idetsamme slog det to Slag paa Døren, som næsten i samme Øieblik aabnedes for en Mand, hvis Hoved tildeels skjultes af en under Hagen sammensnøret Hætte.

Hele hans høie Figur skjultes af en folderig Kappe under hvilken man skimtede grebet af et Riddersværd.

Han gik taus ind i Stuen, slog Armene overkors og stirrede paa Forsamlingen uden at mæle et Ord.

Denne besynderlige Optræden og Mandens gjennemborende Blik, slog dem næsten Alle med Rædsel, Ingen vovede at sige Noget, den Ene stirrede forfærdet paa den Anden; selv Gunild

tabte for et Øieblik Modet og reiste sig halvt op fra Arnen, i hvilken Stilling hun blev staaende.

Den formummede Skikkelse stod endnu nogle Sekunter stille, derpaa udstødte den et dybt Suk og forlod Borgstuen med langsomme afmaalte Skridt.

„Jesus Maria!" stammede Flere og sloge Kors for sig, „hvo var det?"

„Jeg saae tydelig hans Hestefod!" vovede omsider En at bemærke og slog ivrigt Kors for sig.

„Jeg saae Halen, den var gloende og kløftet!" hviskede en Anden og tørrede Sveddraaberne af sig.

„Jeg saae tydelig hans Horn!" mumlede en Tredie „godt er det at sige, hvo det har været!"

„Taaber, feige Trælle!" raabte endelig Gunild og reiste sig hurtigt op, „hvo kan det vel have været anden end en formummet Ildgjerningsmand, som har sneget sig ind i Gaarden for at øve Udaad! flux op med Eder og søger til I finde ham, medens En iler til Jomfru Ellen og beretter hende dette sære Tilfælde! naa, hvi nøle I? ere I bange? velan, saa skal jeg vise Eder Veien; jeg frygter Ingen!"

Men Ingen havde Lyst til at anstille denne Eftersøgen; Enhver blev siddende og stirrede forskrækket mod Døren, hvoraf den besynderlige Gjæst var gaaet ud.

„Saa iler dog!" skreg Gunild og greb Ildrageren, som hun svang over sit Hoved. „Mads, luk Døren op og før dem ud, og lad En ile til Jomfru Ellen!"

Nogle dundrende Hovslag lød paa Vindebroen og tabte sig strax igjen paa den sneedækte Vei.

„Det forekom tillige Gunild, som om hun hørte et gjennemtrængende Skrig om Hjælp, ogsaa dette ophørte og tilsidst blev Alt roligt.

„Jeg iler til Jomfru Ellen!“ udbrød endelig Fogden, „det tilkommer mig som Foged, I andre fordeler Eder i Borggaarden og gjennemsøger hver Krog, indtil Ildgjerningsmanden er funden!“

Med disse Ord foer han forbi Gunild, aabnede den modsatte Dør, som førte op i Taarnet, hvor Jomfruens Lønkammer befandt sig og løb med hurtige Skridt op af den slidte Vindeltrappe.

„Mig aner en svar Ulykke!“ mumlede Gunild og knugede Haanden imod Brystet; „ei havde det været ilde om en havde grebet ham, istedetfor at lade os slaae med Angst og Blindhed!“

Imidlertid var en anden Scene foregaaet i Jomfru Ellens Lønkammer.

Hun stod med Ingeborg og samtalede om Reisen til hendes Frænde, Ridder Niels, da det pludselig forekom hende, som om Nogen, ligesom en Gang tidligere, listede sig om udenfor Døren.

„Hører Du Ingeborg?“ hviskede hun urolig, „igjen den samme Nattevandrer, som gjæster min Borg, dennegang kan det dog ei være Ridder Sigvald?“

Ternen lyttede.

Hun kunde umuligt tage feil, det var virkelig Fodtrin, blandede med Klirren af Sporer og Sværd.

„Ingeborg!“ stammede den bange Jomfru og klyngede sig

fast til hende, „hvo kan det være, skulde Stimænd og Mordere have sneget sig ind i min Borg!"

„Tys Ellen!" hviskede Ternen og omfavnede hende, „jeg skal forsvare Dig; desuden er Lønkammeret jo aflaaset og Døren sprænges ei!"

„Men Ingeborg, jeg lod Nøglen sidde udvendig, de behøver blot at dreie den om for at gaa herind! o, min Ingeborg, jeg skjælver af Frygt!"

„Vær rolig Ellen!" hviskede Ternen, vel er jeg kun Pige, men din Faders Sværd er ikke for tungt for mig; det skal forsvare os Begge!"

Den heltemodige Pige greb det vældige Slagsværd og stillede sig ved Døren med den venstre Arm om Ellens Liv.

„Før Døden end Vanæren, min Ellen!" hviskede hun og trykkede hende fastere til sig, „ei sandt!"

„O, Ingeborg, Ingeborg, dræb mig, naar enhver Frelse er umulig!"

„Vær rolig, Ellen, Ingeborg er en nordisk Kvinde og en nordisk Kvinde forstaaer at døe med Ære!"

Saaledes stode de, da Døren langsomt aabnedes uden at det dog var muligt at see af hvem.

Den indtrængende Luft viftede Flammerne fra Lampen frem og tilbage, og de søgte forgjæves at gjennemtrænge det ravnsorte Mørke, som indhyllede Trappen og Nedgangen i Taarnet.

Ellen gjøs og trykkede sig fastere til sin Tærne.

„Ingeborg!" hviskede hun, „hvo kan det vel være, hvorledes og af hvem er Døren aabnet?"

Idetsamme traadte en formummet Skikkelse frem af Mør-

ket og stillede sig taus paa Dørtærskelen, hvor den forblev staaende et Øieblik og derefter atter gjorde et Skridt fremad ind til Kvinderne.

„Stands!“ skreg Ingeborg, „hvo Du end er, veed Du ei at Lønkammerets Helligdom kun kan krænkes af en Nidding og Æreskjender! med hvad Ret trænger Du dig saaledes ind; hvo har viist Dig Veien hid?“

„Min gode Villie har viist mig Veien!“ svarede den Formummede med hul Røst, „og Retten sidder hos mig i Spydstagen og i Hævnen!“

„Ha, Ridder Sigvald, jeg kjender Eder!“ raabte Ingeborg, „men vogt Eder for hvad I gjør; den Ret I taler om tilhører os!“

„Trodsige Pige!“ svarede Skikkelsen, „vil Du da tvinge mig til at bruge Magt?“

„Vold! vil I sige, Ridder Sigvald! Magten som udøves af Eder er kun Voldsmandens Magt, og ved den klæber Smuds og Vanære.“

„Kast Sværdet!“ raabte Ridder Sigvald og slog Hætten tilbage fra Ansigtet, „og Du er fri, bruger Du Modstand, overgiver jeg Dig til mine Svende, saasandt hjælpe mig Gud!“

„Nævn ei hans Navn! lad det ei komme over dine vanhellige Læber!“ raabte Ingeborg og førte et fortvivlet Hug mod hans Hoved.

Sværdet klingrede raslende mod Hjelmen, men hendes fine Haand havde ei grebet fast nok om det; det faldt hende ud af Haanden og fløi hen af Gulvet mod Ridderen, der strax satte sin Fod paa det.

„Kvindehaand duer ei til Sværd at føre!“ lo Ridderen haanligt, „kom nu min stolte Frænde, Eders tappre Forsvarer har tabt sit Værge; jeg giver Eder mit Ord som Riddersmand paa, at intet Ondt skal vederfares Eder, hvis I godvillig følger med, hvis ei, da maa I finde Eder i, at jeg anvender Magt!“

„Det Ord er som Stimandens Ord!“ raabte Ingeborg og tilkastede ham et foragteligt Blik.

„Ridder Sigvald!“ sagde Ellen med dirrende Stemme og blussende Kinder, „aldrig havde jeg troet at I var en Nidding og Kvinderøver, har I og vel overveiet hvad I gjør? veed I ei, at den Ridder, som krænker en Kvinde er en Usling og at hans Skjold bliver plettet ved slig en Handling?“

„Her er ei tale om hvad jeg veed eller ikke veed!“ raabte Ridderen utaalmodigt, „jeg spørger Eder kun, om I godvillig vil følge med mig, eller om I foretrækker at jeg skal anvende Magt!“

„Jeg følger aldrig med Eder, Ridder Sigvald!“

„Nuvel, som I lyster! endnu er I en fri Jomfru! anderledes bliver det, naar I er min Ægteviv!“ tilføiede han spottende.

„Eders Ægteviv! før vanhæder jeg i det mørkeste Fængsel!“ raabte Ellen med Afsky og traadte et Skridt tilbage.

„Som I vil!“ lo Ridderen og betragtede hende med et vellystigt Blik, „Brudesengen og Fængslet ere begge til Eder, det bliver Eders egen Sag at vælge.“

„Da vælger jeg Fængslet!“ raabte Ellen og rettede sig stolt i Veiret, „men endnu er Spillet ei tabt, Hr. Ridder!“

tilføiede hun og sprang lynsnart hen til Klokkestrengen, „endnu er Ellen Lauges Datter Herskerinde paa sin Borg!"

Hun rykkede voldsomt i Strængen, men den sædvanlige klingrende Lyd udeblev.

„Spar Eders Kræfter, skjønne Ellen!" vedblev Ridderen roligt, „ogsaa derfor har jeg sørget! Kneblen er borttaget, Eders Ringen bliver derfor uhørlig!"

„Nidding, usle, elendige Nidding!" skreg Ellen og slap Klokkestrængen; „endnu gives der et Middel til at undgaae dine væmmelige Favntag. Ridder Lauges Datter har Mod til selv at befrie sig derfor, naar Ingen kan redde hende!"

Hun ilede mod Vinduet og rev det op.

„Hjælp! hjælp! skreg hun med gjennemtrængende Stemme; men hendes Raab døde hen i Stormens Hviin og Hylen omkring det gamle Taarn, medens det kolde Lufttræk susede gjennem Lønkammeret og udviftede den flammende Lampe.

I samme Øieblik følte hun sig greben om Livet og slæbt tilbage til Døren, samtidig med at Ingeborg blev kastet til Gulvet og ligeledes slæbt affted, trods hendes høie Skrig og rasende Modstand.

Skrækken berøvede Ellen Bevidstheden og da hun igjen kom til sig selv, befandt hun sig foran paa Sadlen hos en formummet Mand, som holdt hende fast til sig med den høire Arm, medens han sporede den snysende Ganger gjennem Storm og Snefog i den ravnsorte Nat.

Ingeborg førtes bagefter med sammensnørrde Hænder, ligeledes foran paa Sadlen hos en anden formummet Rytter, der af og til bøiede sig ned over hende og hvisked Elskovsord

som hun flere Gange besvarede ved at spytte Rytteren i Ansigtet.

„Min Ingeborg, naar Guldsporen klinger paa min Hæl og jeg har faaet Borg i fæste, fører jeg Dig som min Viv for Guds hellige Alter;"

„Kunde jeg rive din løgnagtige Tunge ud af din Hals, Væbner Claus, skulde det ei vare længe!" svarede Ternen og gjorde et fortvivlet Forsøg paa at kaste sig ned af Hesten.

„Taalmodighed, min Dueunge; Du est sær gnaven i Hu!" sagde Rytteren og holdt hende endnu fastere, „kjender jeg Veien ret i dette forbandede Mørke, have vi snart naaet Ridder Sigvalds Borg; jeg skal da løse dine Hænder, skjønne Ingeborg, naar Du est blid og føielig, og stolt skal din Lod blive, naar Du engang bliver min Frue!"

Den Fangne svarede ikke, men vendte med Afsky sit Hoved ned mod Hestens Hals.

„Fryser I Ellen?" spurgte Ridder Sigvald og bøiede sig ned over den fangne Jomfru, der rystede som et Espeløv.

Ellen taug.

Ridderen gjentog sit Spørgsmaal og lagde Fligen af sin vide Kappe over hende.

Men Ellen vedblev at tie.

„Guds Død, vil I svare!" raabte Ridderen ærgerlig, „eller har I glemt i hvis Magt I befinder Eder?"

„Ti Usling!"

„Ei, det Smædeord gjorde I klogest i ei at bruge, Ellen!" mumlede Ridderen med sammenbidte Tænder, „det kan med Tiden blive Eder dyre Ord at indfrie!"

„Usling!" stønnede Ellen, „saasandt der lever en Gud,

skal Du blodigt bøde for denne Niddingsdaad; der lever end Een som vil og kan forsvare mig, han skal ramme Dig, før Du forlader denne Verden, før I gaaer til en Anden, hvor der skal gives Enhver efter hans Gjerninger!"

„Ellen! betænk Dig; et Ord af Dig og Du er fri!"

„Og det Ord?"

„Giv dit Samtykke til at blive min Hustru og jeg fører Dig tilbage til din Borg!"

„Mit Samtykke! Forvovne, Du driver din Frækhed vidt!"

„Jeg spørger Dig endnu engang, Ellen, og sært er det at jeg spørger to Gange, jeg pleier ellers kun at spørge een, vil Du være fri og vende tilbage til din Borg, jeg giver Dig Aar og Dags Frist forinden jeg fordrer Dig til Viv, eller vil Du fordømme Dig selv til Fængsel og Fangenskab; thi det siger jeg Dig, Ellen Lauges Datter, saasandt jeg venter den evige Salighed, taler jeg Sandhed tilfulde, naar jeg siger hvilken Skjæbne der venter Dig, hvis Du endnu tører at trodse mig og byde mig din Foragt!"

„Jeg har ei Andet at byde Eder, Ridder Sigvald, med den maa I lade Eder nøie!" svarede Ellen roligt.

„Velan! Det var din Dom Du udtalte, trodsige Kvinde!" skreg Ridderen rasende opbragt og foer afsted i susende Galop, „enten skal Du nu lade Dig slæbe for Alteret, eller sættes derved, hvor hverken Sol eller Stjerner skal blive Vidne til dit afmægtige Raseri!"

Ellen taug og hævede sine Øine mod den mørke Himmel, hvor tunge Skyer fløi afsted og aabnede Veien for Maanens

Straaler, som blege og drømmende spillede om den fangne Jomfrues stolte Pande.

„Ja, Du er skjøn!“ raabte Ridderen lidenskabeligt, „skjøn som Morgensolen; dybt Smerter det mig at din Lod bliver Fængsel og Vansmægten!“

„Spar Eders Beklagelser, Ridder Sigvald, de vække kun min Afsky!“ udbrød Ellen foragteligt.

Ridderen tilkastede hende et vildt Blik og fortsatte ubarmhjertig det voldsomme Ridt.

Man var allerede kommen saa langt, at Ridder Sigvalds Borg blev synlig.

Ellen betragtede den med Gysen og forsøgte at løse de Baand, hvormed hendes Hænder vare sammensnørede; men forgjæves.

„Spar Eders Anstrængelser!“ udbrød Ridderen haanligt, „de Baand jeg binder, mægter Du ei at løse!“

Den fangne Jomfru saae sig fortvivlet om, men Alt var indhyllet i Nattens Mørke og Veien øde og tom.

Væbneren sporede nu sin Ganger og red hen paa Siden af sin Herre.

„Hr. Ridder!“ hviskede han, „har I bemærket de mørke Skikkelser, som alt i nogen Tid have fulgt os i den dybe Grøvt tilhøire, enten er det Ulve eller Mennesker!“

„Du har nok syner,“ lo Ridderen, men kastede dog et Blik omkring sig, „for imidlertid at undgaae et saadant, Møde vælge vi den ubanede Vei; hvad Modstand vi møde, hugge vi ned!“

Ridderen dreiede sin Ganger tilvenstre og tvang den til at sætte over Grøvten med sin dobbelte Byrde, fulgt af Væbneren,

som stedse holdt Blikket fæstet til Jorden, hvor noget Krybende syntes at snige sig frem.

Pludselig standsede Ridderens Hest og steilede høit i Veiret, idet den snysende slog ud med Forbenene og trods Ridderens Anstrængelser og Sporen ikke vilde lade sig drive fremad.

„For Satan!" raabte Sigvald, „hvad feiler Hesten, Claus! kom hid og grib den i Tøilen!"

Men Claus havde faaet Andet at bestille; næsten i samme Øieblik greb en jernstærk Arm ham i Sværdbeltet og kastede ham med et voldsomt Ryk til Jorden. Ingeborg blev samtidig hermed løftet af Hesten og baaret af en Mand, som tilhviskede hende Ordet „frelst" og satte hende varsomt ned paa den sneedækte Jord.

Ridder Sigvald fristede samme Skjæbne som Væbneren; flere mørke Skikkelser omringede ham og før han kunde drage Sværdet fra Siden var han ligeledes revet af Hesten.

„Forhold Eder rolig!" hviskede en Stemme ham i Øret, medens han mærkede, hvorledes en spids Dolk blev sat paa hans Strube; „en eneste Bevægelse og I er dødsens!"

Ridderen, der næsten var bedøvet af det voldsomme Fald beed forbittret Tænderne sammen, men vovede ikke at røre sig.

Jomfru Ellen blev løftet af Sadlen og ligesom Ingeborg bragt til en Side, medens flere Personer, der syntes at dukke op af Jorden, toge Sadlen af Hestene og lode dem løbe.

„I bliver liggende!" hviskede den samme Stemme igjen i en truende Tone; „vee, Eder, hvis I vende Eder blot tilsiden! I er da Døden vis!"

De to Jomfrurøvere efterkom Befalingen og forbleve roligt liggende.

„I ere frie, gaae! Eders Heste venter Eder i Stalden!“ hviskede samme Stemme haanligt.

De sprang Begge op med Lynets Fart; men Veien var fri, og forgjæves foer de frem i den Retning, hvor de hørte den dumpe Lyd af Hovslag, der kort efter tabte sig i den dybe Nat.

„Ha!“ udbrød Ridderen rasende og slog sig for Panden med sin knyttede Haand, „forbandede Stimand, som fravristede mig min Hævn! jeg troede at have hende, den stolte Jomfru, i min Magt og nu kan hun, maaskee i sin smægtende Brudgoms Arme, lee haant af mig og min Hævn!“

„Giv Eder tilfreds, Herre!“ trøstede Væbneren, „ er den samme Skjæbne ei mig overgaaet; er hele min Digten og Tragten ei tilintetgjort af samme røveriske Hund?“

„Kom!“ udbrød Ridderen, „tag Sadlerne og lad os see at naae Borgen; vort Nederlag bliver en Hemmelighed imellem os og vi ville Begge stræbe at faa Underretning om Gjerningsmændene til denne Udaad!“

„De ere saare lette at finde, Hr. Ridder!“

„Ja, jeg troer det ogsaa!“ sukkede Ridderen, „Ridder Axel maa paa en eller anden Maade have faaet Nys om vort Foretagende og udført Planen til deres Redning!“

„Ingen anden end han har gjort det!“ sagde Væbneren bestemt og læssede Sadlerne paa sig, „om I vil, Hr. Ridder ville vi skynde os til Borgen, hvor vi da tage andre Heste og følge deres Spor.

„Nei!“ svarede Ridderen tankefuld, „det leder til Intet; Hævnen skal blive mig vis, men i en anden Skikkelse!“

Han gik fremad med hurtige Skridt, fulgt af den pustende Bøbner, som næsten segnede under sin Byrde og som af og til udstødte Eder, blandede med ømme Kjærtighedsbebreidelser og vilde Hævnplaner.

Da de naaede Borgen, hvilede Alle paa samme i dyb Søvn; kun i Pater Johans tarvelige Kammer brændte endnu Lys, men den fromme Munk gjorde den Dag Bod og Poinetense og havde forbudt Enhver, selv Grev Geerts Sendebud, at komme ind.

Ridder Sigvald kastede sig paaklædt paa Løibænken og strøg Haanden flere Gange heftig over den hede Pande, som om han vilde forjage de vilde Tanker, der undertiden bragte ham til at fare op og maale Gulvet med hurtige dundrende Skridt, medens Bøbneren ligesaa tankefuld havde sat sig ved Egebordet, hvor han gjennemgik Aftenens Begivenheder, der havde forstyrret ham, som han meente i Udøvelsen af sine Fremtids Planer.

Omtrent en Time efter Ridderens Hjemkomst, aabnedes Døren til Pater Johans Lønkammer og den Geistlige traadte forsigtig ud, indhyllet i en vid Kappe, hvorunder en Ridders glimrende forgyldte Rustning viste sig.

Han holdt Lyset i den venstre Haand og listede sig med

forsigtige Skridt ned af den huulslidte Taarntrappe, paa hvilken han ofte stod stille for at lytte om Alt var roligt. Om hans smalle blege Læber spillede et tilfreds Smiil, der ofte udvidede sig, saa hans mangelfulde Tænder kom tilsyne og endnu mere forhøiede det næsten dyriske Udtryk, som var udbredt over hans Aasyn.

„Seir og Snil'hed!" mumlede han og fortsatte sin Vei, „jeg maa benytte det Sidste efter det Første!"

Han gik igjen videre, men standsede pludseligt, da han hørte en huul dundrende Lyd, som syntes at komme fra Væggen ved Siden, men dybt under ham.

„Hestene!" hviskede han igjen, „naa, Forsigtighed hører til, hvis vi ville slippe heelskindede fra Sagerne; Ridder Sigvald vil rimeligviis imorgen opdage Forræderiet, men til den Tid er det forfildigt, jeg er da alt udenfor hans Borg og indhente mig kan han ikke!"

Pateren steg ned af de sidste Trin og naaede kort efter den aabne Gaardsplads, som han skred tversover i Retning af det modsatte Taarn.

Ankommen til dette stod han endnu engang stille og lyttede, men Alt var roligt.

Med en Nøgle aabnede han derefter den massive Egedør som førte til Opgangen i samme og gav sig roligt ifærd med at stige op ad de braadne Trappetrin, der somme Steder manglede Stene, som vare styrtede ned og laa adspredte tæt ved Indgangen.

Han vedblev at stige tilveirs, indtil han naaede en lille Dør, udenfor hvilken han atter lyttede.

Han hørte en sagte Hvisken.

„Ei!“ mumlede han smilende, „jeg gad vide om de fagre Møer rose eller dadle mig!“

Med disse Ord stak han Nøglen i Laasen og dreiede om. Indenfor ved det simple Steenbord sad Ellen med Hovedet støttet i begge Hænderne, medens store Taarer randt ned af hendes Kinder og faldt som store glindsende Perler ned paa Bordpladen.

Ingeborg stod bøiet over hende og holdt hendes Haand mellem begge sine, men slap den forskrækket, da hun saae den Geistlige træde ind.

„Guds Fred med Eder!“ hviskede han med dæmpet Stemme, „og forsager ikke! ofte sender den hellige Jomfru os svare Prøvelser, for at befrie os senere fra Skjærsildens Smerte og Pine! Det bør sig derfor ei at I sørgende tænke over Eders Skjæbne, der er bleven langt mildere end I vilde have kunnet vente, hvis I vare faldne i Ridder Sigvalds Hænder!“

„Ærværdige Fader!“ udbrød Ellen forbauset og reiste sig „det Hele forekommer mig saa sælsomt at ei jeg veed om jeg kan regne Eder for en Ven eller Fjende!“

„Dit Spørgsmaal er berettiget, min Datter,“ svarede Pateren og lukkede Døren af, nu kunne vi uforstyrrede tale med hinanden, medens Voldsmanden hviler udmattet paa sit Leie og ponsende paa nye Ænker!“

„Det var altsaa Eder, ærværdige Herre, som lod os befri fra vore Voldsmænd!“

„Vistnok, min Datter, det var mig!“ svarede den Geistlige ydmygt og med nedslagne Øine, „jeg fik Underretning om hans skjændige Plan og lod som jeg billigede den, kun for desto

sikkrere at kunne forhindre den, og den hellige Jomfru gjorde det saa at mine Udsendte kom tidsnok, for at hindre Eders Fjende i at føre Eder i Fængsel, som vilde skee, hvis I, hvad jeg ikke betvivler, havde vægret Eder ved at føie hans og hans Væbners Luner."

„O, hvor skal jeg være Eder taknemmelig ærværdige Fader!" svarede Ellen og greb hans Haand, som hun ydmygt førte til sine Læber, „men hvorledes vil I nu bære Eder ad, vi sidde jo som Fanger i Ridder Sigvalds Borg?"

„Vær ubekymret, min Datter!" hviskede Pateren smilende, „ogsaa derfor har jeg draget Omsorg! Endnu i Nat forlader Du og din Terne Borgen tilligemed mig; Du kan da forlange hvorhen Du vil føres og dit Ønske skal vorde opfyldt!"

„Jeg ønsker da at føres til min Borg, ærværdige Fader!"

„Vilde det ei være farligt, min Datter?"

„Hvi da?"

„Troer Du da ei at Ridder Sigvald snart vilde gjæste Dig igjen, min Datter; Rygtet kunde ikke tie, naar skjøn Ellen igjen var vendt tilbage!" tilføiede han med et brændende Blik!

En fiin Rødme overfoer Jomfruens Kinder og lidt forvirret over Paterens stirrende Øine stammede hun: „Nuvel, saa lad mig føre til min Frænde, Niels Ebbesen paa Nørreriis, hvorhen han i disse Dage har begivet sig."

„Niels Ebbesen er en stridbar Mand, min Datter og drager vel snart i Ledingsfærd, hvo skal da forsvare Dig mod Sigvalds Hævn?"

„Hvo andre end han!“

„Tro mig, Ridder Niels faaer nok at gjøre med sine egne Sager, min Datter, din Sag kan han ikke forsvare!“

„Hans Borg er godt befæstet og han selv en drabelig Krigshelt!“ indvendte Ellen ivrigt, Ridder Niels har altid Plads for de Forfulgte og Forurettede!“

„Nuvel, min Datter, dit Ønske skee! hold Dig færdig til om faa Øieblikke at bestige Slæden, som jeg vil lade forspænde i al Stilhed.“

„Hvormed skal jeg takke Eder, ærværdige Fader!“ raabte Ellen glad, „en stakkels Flygtnings Tak er kun en daarlig Løn!“

„Holder Eder færdige!“ vedblev han, „inden Morgenen gryer, og der er ei langt tilbage, maa vi være langt fra denne Borg, jeg gaaer derfor nu for at holde Alt beredt!“

Han gik med lydløse Skridt og efterlod Ellen, der glad omfavnede Ingeborg, som bedrøvet lagde sin Kind op til hendes.

„Ellen!“ hviskede Ingeborg, „vogt Dig for denne Munk. han skjuler sorte Planer under sin Kappe;“

„Fy, Ingeborg, han lod os udrive af Ulvens Gab!“

„Tro ham ei, Ellen,“ vedblev Ingeborg, „vær forsigtig, saae Du ei at han bar Rustning og Sværd!“

„Det gjorde Absalon ogsaa, da han tugtede Venderene!“

„Vil Du som jeg, Ellen, da fly vi!“

„Fly, hvorfor?“

„For Munkens Rænker, kom; Døren er aaben! vi ile ud, Graven kan bære og inden Solen staaer paa Himlen have vi naaet vor Borg!“

„Nei! Ingeborg, jeg har Tillid til denne hellige Mand; din Kjærlighed til mig, min Ingeborg, lader Dig see Svig overalt!"

„Ellen, jeg beder Dig, fly, endnu er det Tid! er din Fod træt skal jeg bære Dig, om jeg selv skulde segne derved; men fly, kjære Ellen, thi tunge Anelser pine mig og jeg gyser for den kommende Tid!"

„Nei, Ingeborg, jeg bliver! Himlen selv har sendt os denne Mand; en ærværdig Herrens Tjener."

„Som Du aldrig tidligere har seet!"

„Sandt nok, jeg mindes ei tidligere at have seet ham!" svarede Ellen tankefuld.

„Og hvorfra troer Du da at denne Omhu stammer?"

„Ei veed jeg det, men visselig ei af Ondskab."

„Men maaskee af Kjærlighed, Ellen!"

„Du forfærder mig, Ingeborg, skulde Sligt være muligt!"

„Hvorfor ikke, der bliver udøvet Meget af Munke og Klærke, som er tilsmudset af Skjændsel og Vanære!"

„Nuvel, Ingeborg, jeg skal følge dit Raad, og bliver før, end jeg følger med ham, hvis ei han kan gjøre Rede for sin gode Villie!"

Idetsamme kom Pateren tilbage.

„Alt er beredt, min Datter!" hviskede han, „kom jeg fører Eder Begge tilbage til Friheden.

„Endnu et Ord, ærværdige Fader," svarede Ellen, „hvad er Bevæggrunden til Eders gode Sindelag imod mig, en vildfremmet Jomfru?"

„Ellen Lauges Datter er ei fremmed for mig!" svarede

Pateren alvorligt, „og ei ventede jeg at hun vilde krænke mig med mistroiske Spørgsmaal!“

„Tilgiv, ærværdige Fader, men en værgeløs Jomfru kan ei give sig under en fremmed Mands Varetægt!“

„Din Hukommelse svigter Dig, min Datter, den undskylder dit Spørgsmaal, men ei vil jeg lade Dig forblive i Uvidenhed om, hvo den ringe Kirkens Tjener er, som med Livsfare redder Dig:

„Mindes Du ei, min Datter, den Mand, den unge Klærk, som for henved sjorten Aar siden ved din Faders Jordefærd lagde sin Haand velsignende paa dit Hoved og lovede Dig sin Hjælp, hvis engang Du skulde stedes i Fare?“

„Jeg mindes ham!“ svarede Ellen og fæstede sit Blik paa Pateren.

„Nuvel, denne Klerk var mig, din Faders Ven, Ellen! siig mig nu, kan Du frygte for at give Dig i den Mands Varetægt, som omgikkes Ridder Lauge, og som nu efter et møisommeligt Liv gjenseer Dig for første Gang som Gjenstand for en Riddings vellystige Kjærlighed?“

„O, nei, jeg troer Eder!“ stammede Ellen bevæget, „og skjøndt jeg kun var et Barn, da I velsignede mig, forekommer Eders Træk mig dog bekjendte; tilgiv mig ærværdige Fader, at jeg tvivlede, men da jeg saae Rustningen under Eders Kappe, anede jeg Svig!“

„Enhver, selv Munkene, bærer Rustning i disse Tider, min Datter, hvor Mord og Ugjerninger hører til Dagens Orden!“

„Jeg forstaaer Eder, ærværdige Fader, og kan Ellen Lau-

gesdatter nogensinde være Eder til Gjentjeneste, da kom I kun driftig til mig!"

„Jeg forlanger ingen Tak," sagde den Geistlige ydmyg, „alene at have bragt Eder i Sikkerhed er mig Løn nok!"

„Saa lad os ile," svarede Ellen, „jeg giver mig trøstig under Eders Beskyttelse, ærværdige Fader; I var min Faders Ven, nu er i hans Datters Redningsmand."

„Et triumpherende Smil spillede om Paterens Læber, men blev ei bemærket af de to unge Piger, som iilsomt iførte sig nogle varme Kapper, Pateren havde ladet bringe.

„Kom!" hviskede han, „gaaer sagte ned ad Trappen, et eneste Feiltrin kan foraarsage Larm og vække Eders Fjende."

De to unge Piger stege forsigtigt ned og befandt sig snart i den tomme Gaardsplads, hvor flere formummede Skikkelser modtoge dem og førte dem over Vindebroen til en med to fyrige Gangere forspændt Slæde.

„Stig ind!" hviskede Pateren og svang sig paa en opsadlet Hest, „I ere frelste; før Solen staaer paa Himlens Midte, skulle I være ved Eders Bestemmelsessted!"

En ligeledes formummet Skikkelse sprang op paa en af de forspændte Heste og styrede Slæden afsted i en rasende Fart.

Pateren fulgte efter og forhørte sig af og til om Ellen befandt sig vel.

Hvergang hun bejaede dette med et taknemmeligt Smiil tindrede hans Øine i den opgaaende Morgensol og han knu-

gede Haanden imod sit Bryst, for at dæmpe Hjertets voldsomme Slag.

„Hun er min," mumlede han tilfreds, „Ja, Munken maa vige for Menneskет!"

Bagved hævede Ridder Sigvalds Borg sig i den opgaaende Sols Straaler, som en kolossal gyldentægt Søile med to lueforgyldte Tinder, omgivet af riimbelagte Træer, der rystede deres bladløse Grene for den friske Nordenvind, som havde afløst Nordens Storme.

„See, min Datter!" raabte Pateren og gav Tegn til at sagne Farten, „see Ridder Sigvalds Borg, hvor majestætisk den hæver sig! det var dit Fængsel, lille Ellen, glad bør Du være som Lærken, der kvidrer og dristig vugger sig paa sine Vinger i den klare Morgenluft!"

„Jeg er glad og taknemlig," svarede Ellen og betragtede gysende Borgen, „uden Eder, ærværdige Fader, havde jeg maaskee sukket i dens dybe Fængsler!"

„Eller hvilet i hans Arme!" bemærkede Pateren.

Ellen gjøs og svøbte sig tættere ind i den tykke Kappe.

„Mig tykkes I kjører en stor Omvei, ærværdige Fader," sagde hun og saae sig omkring, „Ridder Niels's Borg ligger i Retning af Randers."

„Det er for at undgaae Ridder Sigvald, der sikkert har bemærket vor Flugt!" svarede Pateren roligt, „vi ere ikke mandstærke nok til at modstaae ham og maa hellere vælge den længste Vei end styrte os selv i Livsfare."

Ingeborg betragtede ham med et gjennemborende Blik, men Pateren syntes alene at have sin Opmærksomhed henvendt paa at bringe Flygtningene i Sikkerhed.

„Om I tillader mig, ærværdige Fader, da tykkes det mig underligt, at I ei tør føre Jomfru Ellen tilbage til hendes egen Borg, den er dog baade stærk og velbefæstet."

„Jeg har allerede sagt Grunden, min Datter," svarede Pateren, „og den synes mig god nok!"

Ingeborg taug og fæstede et medlidende Blik paa Ellen, som havde lænet sig tilbage i Sædet og lukket sine Øine.

„Stakkels Barn," mumlede hun, „havde Du dog blot fulgt mit Raad og var flygtet, medens Tid var; nu er det forsildigt!"

Hun kastede et fortvivlet Blik omkring sig, medens tusinde Planer til en affindig Flugt krydsede gjennem hendes Hoved.

„Ellen!" raabte Pateren og lod standse, „Solen staaer paa Midten af Himlen, lyster det Eder ikke at indtage Spise; see her," vedblev han muntert, „skjøndt Munkekutten er min Klædning, har jeg dog tænkt paa Eder Begge!"

Han fremtog forskjellige Spisevarer og en lille Flaske Viin fra Frankenland, af et skjult Rum, som var anbragt bag i Slæden.

„Styrk Eder!" sagde han, „vi have et langt Stykke Vei tilbage og Natten vil rimeligviis falde paa, forinden vi naae Nørreriis."

„I er saa omhyggelig, ærværdige Fader!" sagde Ellen, „hvormed skulle vi lønne Eder, for al Eders Godhed?"

„Spiis og styrk Eder, at vi kunne fortsætte Reisen!" svarede Pateren, „tag Eder en Slurk af Vinen, den er fra Frankenland!"

Begge Flygtningene fulgte Opfordringen og følte sig snart gjenoplivede og styrkede.

Reisen fortsattes nu hurtigere end før.

De foer forbi de snedækte Marker og nærmede sig Skovene, som bedækkede Egnen i store Strækninger; Hestene trak dem hurtigt gjennem den dybe Snee, medens Pateren fulgte ved Siden, iagttagende dem opmærksomt og med en vis Ængstelse, som han forgjæves søgte at skjule.

Men omsider sænkede Ellens Øienlaage sig, en uimodstaaelig Søvnighed overvældede hende og hun lænede sig slummerende til Ingeborg, som ligeledes forgjæves kjæmpede mod Søvnen.

Pateren bemærkede det og en inderlig Tilfredshed lyste ud af hans Øine.

Det forekom Ellen i hendes urolige, uimodstaaelige Søvn, som om Farten blev stærkere og stærkere; Alt blev mørkt omkring hende og Slæden gled lydløst frem over ubanede Veie, opfyldte af dyb Snee.

Undertiden forekom det hende, som om hun hørte flere Stemmer og Vaabenklirren om sig; men snart foer hun afsted igjen, og syntes nu, at see Ridder Axel staae paa Borgtinden og vinke hende til sig; men det var hende umuligt at komme; hendes Hoved værkede og Blodet strømmede til hendes Hænder, der, som det forekom hende, holdtes tæt sammensluttede.

Og dog vilde hun saa inderlig gjerne til sin Axel, hun længtes saa uudsigeligt efter ham, hendes eneste Barndomsven; men han forblev paa Borgen! hun raabte hans Navn; men han hørte det ikke; han vedblev at vinke til hans Haand sank

udmattet ned og Borgen forsvandt mere og mere bag de tætte Skove! tilsidst var den kun et lille utydeligt Punkt, der forsvandt med en lille glimrende Stjerne paa sin Top. Men Ridder Axel stod der endnu, sorgfuld og ene, og stirrede efter hende, der forgjæves bestræbte sig for at løfte Haanden for at tilvinke ham et Farvel.

Med et blev hun vækket ved et voldsomt Stød.

Hun saae sig forvildet om; men Natten var bredt over Mark og Sti og skjulte alt omkring hende i sit hemmelighedsfulde Skjød.

„Ingeborg!“ raabte hun og vilde klynge sig til den tro Terne, „min Ingeborg!“

Men med et Skrig faldt hun tilbage.

Ingeborg var forsvunden.

Nu mærkede hun først at hendes Hænder vare bundne; forgjæves bestræbte hun sig for at frigjøre dem, Baandene skjar kun derved dybere ind i Kjødet, hun skreg, hun raabte, Ingen svarede; men da hun fortvivlet vilde springe ud af Slæden, blev hun holdt tilbage og en Stemme hviskede truende i en fremmed Mundart:

„Bliv eller Du er dødsens!“

Hun kastede sig tilbage og brast i en heftig Graad.

Standsningen, som var opstaaet derved at den ene Hest var styrtet, var imidlertid afhjulpet og Reisen fortsattes med friske Heste.

Nu først bemærkede Ellen den talrige Rytterflok som fulgte baade bagefter og paa Siderne; de vare alle bevæbnede som hun kunde høre af de klirrende Sværd og indhyllede i vide Kapper, som skjulte dem.

„Hellige Jomfru!“ stammede Ellen, „giv mig før Døden end Vanæren.“

Hun bad til Gud og Bønnen gav hende Styrke; med Stolthed hævede hun sit Hoved og maalte sine uhyggelige Ledsagere med et foragteligt Blik.

„Hvor er Pateren?“ spurgte hun høit og vendte sig mod Een af Rytterne til høire Side.

Manden svarede ikke.

Ellen gjentog sit Spørgsmaal.

„Ti og vent!“ svarede Manden, „Eders Pater fik Forfald underveies.“

„Hvorhen fører I mig?“ spurgte Ellen videre, „vide I hvo jeg er og hvad Loven fastsætter for Kvinderov?“

„Vi vide hvad vi behøve at vide!“ svarede Rytteren, „og hvad vort Bestemmelsessted angaaer, da kan I selv lære det at kjende, naar vi ankomme dertil!“

„Uslinger, denne Streg vil koste Jert Liv!“

En raa Latter besavrede denne Trudsel.

„Er I hungrig, da spiis,“ vedblev kort efter Stemmen, „den gode Pater har været saa betænksom at medtage Spise til Eder!“

„Hvor er min Terne, hvor er Ingeborg?“ spurgte Ellen videre; „have I myrdet hende?“

„Dertil var hun for sager en Ungmø!“ svarede Rytteren.

„Dræb mig ikke med Eders Svar,“ sagde Ellen, „men siig mig hvor er hun?“

„Hun er hos en tapper og smuk Ridder; iøvrigt har I at tie, al Spørgen og Svaren er imod Befalingen.“

„En Niddings Befaling!“ svarede Ellen foragteligt, „jeg følger Eders Anmodning og tier, men vee over Den, som fortrediger en ærbar og ædelbaaren Jomfru!“

Rytteren trak haanligt paa Skuldrene og gav Befaling til hurtigere Fart.

Slæden med den ulykkelige Fange foer nu afsted med en rivende Fart og tabte sig i Mørket.

Kort efter at den formummede Gjæst havde sat hele Borgens Besætning i Skræk og dernæst var gaaet ligesaa tams som han var kommet, styrtede Mads Foged, som fortalt, afsted for at underrette Jomfru Ellen om, at muligt Stimænd havde sneget sig ind i Borgen, medens Gunild forgjæves anvendte sin Veltalenhed paa at bevæge de forfærdede Borgfolk til at søge efter.

Han kom næsten strax tilbage med Bestyrtelse malet i Ansigtet.

„Lønkammeret er tomt;“ stammede han, „hverken Jomfru Ellen eller Ingeborg er at finde; ved Hjælp af Lyset jeg havde med saae jeg Ridder Ivars gamle Slagsværd henslængt paa Gulvet og den kolde Natteluft peeb igjennem Vinduet, som stod aabent!“

„Hellige Jomfru!“ raabte Gunild forfærdet, „det er Ridder Sigvalds Værk! min lille Ellen bortført, hende, som jeg har diet ved mit Bryst, da hendes fromme Moder døde fra

hende ved hendes Fødsel; hellige Jomfru, hjælp os i vor store Nød og Vaande!"

„Afsted;" raabte hun pludselig, „end er det Tid! søg Ib Borgvægter, han maa kunne berette os om hvorledes det er gaaet til, il, flyv afsted, hun kan endnu reddes!"

Hun styrtede snart ud af Døren, fulgt af de bestyrtede Borgfolk, som i Hast havde bevæbnet sig med hvad de fik i Hænderne.

„Ib!" skreg Gunild med gjennemtrængende Stemme, „Ib, kom hid!"

Men ingen svarede hende uden Stormen og Uglerne, som skreg og hvinede omkaps mod Taarnenes skarpe Hjørner.

„Ib, hvor er Du!" raabte Gunild paany og ilede frem til Vindebroen, hvor den gamle Mand havde sin Post, men hun opdagede ham ikke.

„Forræderi, alt er Forræderi!" vedblev hun med fortvivlet Stemme og besteg Indgangen til Borgen.

„Ha, er det nu Tid at sove!" udbrød hun vred og bøiede sig ned over Ib, der laae udstrakt paa Jorden „stat op Ib!"

Men han rørte sig ikke.

„Kom hid med Lygter og Blus!" raabte hun til Borgfolkene, som vare stimlede om hende, „Ib er død!"

Den forfærdede Skare veg tilbage.

„See her," vedblev hun og holdt Lygten hen over ham, „see, han sover den evige Søvn!"

Den gamle Ib laae der med kløvet Hoved og det splintrede Sværd i Haanden; han havde farvet Sneen rød med sit udstrømmende Blod.

„Gamle trofaste Ib!" mumlede Gunild, „Du har villet forsvare din Herskerinde og er falden under Kampen! forbandet være den Nidding, som kløvede dit ærværdige Hoved!"

„Løft ham op og bring ham bort," sagde hun dernæst til de forfærdede Borgfolk, „og undersøger Vindebroen om ei Røvernes Spor ere synlige!"

Gunild blev adlydt med en forunderlig Punktlighed; To løftede den Faldne op, medens Resten undersøgte Sporene.

„Det har været Sigvald og Slynglen Claus!" udbrød Gunild, „de ere redne over Vindebroen, Sporene føre lige til den; nu velan! flux et Bud til Ridder Niels, hvor Ridder Axel opholder sig; tag den rappeste Ganger og lad den flinkeste af Eder sætte sig paa dens Ryg; er det en Ufri, da høster han Friheden til Løn; men hvo det end bliver, maa Sværdet følge med; thi Veiene ere usikkre, og muligt kunde det jo være at Ridder Sigvald havde lagt Folk i Baghold, som ranede Livet fra Den, der bragte Ridder Niels Underretning!"

Desværre var alt dengang Nationens personlige Mod meget nedslaaet; det varede derfor længe, inden der fandtes En, som havde Dristighed til at begive sig paa den farefulde Reise.

Endelig traadte en ung Træl frem.

„Nu, Boggur, vil Du?" spurgte Gunild.

„Giv mig Vaaben og jeg rider!" svarede Boggur og fæstede sine tindrende Øine paa Gunild.

„Sadel en Ganger, den rappeste, som findes og kom saa til mig, vi finde vel sagtens et Slagsværd, hvormed Du kan dræbe!"

„Det kan jeg foruden Sværd," mumlede Trællen og frem-

viste sine muskuløse Arme, der vidnede om uhyre Styrke. „Boggur kan kaste en Thr til Jorden og med et Næveslag dræber jeg en Mand!“

„Jeg veed det, Boggur, men har Du Mod?“

„Ei, Gunild, det skulde I nødigt spørge mig om; jeg er kjed af Trællelivet, min Hu staaer til Ledingsfærd og Leilighe-den kan jo ikke tænkes bedre!“

„Vel, jeg stoler paa Dig! rid til Nørreriis og meld Ridder Axel, at Ridder Sigvald har røvet hans Hjer-tenskjær!“

„Og hvis jeg møder denne underveis?“

„Saa dræber Du ham!“ sagde Gunild roligt.

„Og hvis man saa ovenpaa hænger mig?“

„Det gjør man ei, nøl ei, drag Gangeren frem og kom til mig at jeg kan væbne Dig!“

Kort efter foer en Rytter i Fiirspring ud af Borgen og tog Retningen mod Nørreriis.

Hun kan endnu frelses!“ mumlede Gunild tilfreds, „naar han ikke forinden....“

Hun afbrød sig selv og foer sammen.

„Min Ellen, mit stakkels Fosterbarn!“ sukkede hun „Her-ren den almægtige bevare og velsigne Dig!“

Hun hævede Øinene mod Himlen og gik ind for at see at Blodet blev vadsket af den Dræbtes Hoved.

Ridder Niels stævner til Thinge.

Grev Geerts Plan laae nu aabenbart for Dagen! man vidste at han vilde anvende sine, efter Datiden betydelig sammentrukne Stridskræfter til at tvinge Nørrejylland, skjøndt han uafbrudt søgte ved gyldne Løfter og fagre Ord at lokke Adelen, førend han slog Kloen i den gjenstridige Middelstand.

Han havde alt længe næret den Plan at samle Landskaberne Sønderjylland og Holsteen under Eet, for saaledes at danne en isoleret af Danmarks Krone uafhængig Stat, der kunde gaae i Arv til hans Slægt og endnu medens han var ilive, hæve hans Magt endnu høiere end den allerede var stegen.

De tydske Riddere og Magthavere som vare stimlede om hans Banner raadede alle til et Hærjetog, hvorved de kunde høste Fordeel og Ære, selv om denne sidste erhvervedes ved Niddingsdaad og Ugjerninger; deres egne udpiinte Besiddelser formaaede ei længer at skaffe dem det til deres uforholdsmæssigt store Udgifter og de saae derfor med Glæde en ny Guldgrube aabne sig i et Tog, hvis Hensigt var at plyndre og skjænde saalænge til de gjenstridige Jyder vare faldne tilføie og havde erklæret at Grev Geert var i sin gode Ret.

Ei som Krigere, men som Ildgjerningsmænd og Røvere faldt de derfor over Sønderjylland, hvis skjønne rige Egne bleve givne til Priis for et Barbari, hvortil Historien hverken før eller senere har kunnet opvise Magen; de skjændigste Gjerninger bleve ustraffet begaaede, Blodet flød paa Gader og Veie og raabte om Hævn over Morderne, men de vare ei gode at naae, thi Grev Geert holdt al Fred og Lov-

lighed bunden og Ufreden og Lovløsheden vare hans virksomste Midler.

Men Nørrejyden var vaagnet af sin Slummer; han saae Voldsmændenes talrige Skarer vælte sig som en uimodstaaelig Strøm mod hans Lands Grændser og han besluttede at møde den med al den Kraft, som en underkuet og forurettet Nation altid, sig selv uafvidende, er i Besiddelse af.

De mægtige Riddere, Niels til Nørreriis og Hr. Bugge til Hald havde besluttet at yde den kraftigste Modstand og den Første lod derfor Opbud udgaa overalt, medens Hr. Bugge ved sine store Rigdomme satte ham istand til hemmeligt at forsyne Bønderne med Vaaben.

Opbudet fandt villig Gjenklang de fleste Steder; om Natten saae man ofte større og mindre Hobe komme og gaae fra Ridder Niels; og naar de da gik, kunde man høre Raslen af de hentede Vaaben, hvorved de havde tilsvoret ham at ville forsvare deres dyrebare Fædreland.

Men deres Antal var langtfra nok, til at kunne byde den mægtige Greve Spidsen, og Ridder Niels besluttede derfor at stævne aabenbart til Thinge, hvorved han haabede at komme hurtigere til Maalet, da han saaledes paa een Gang og for Mange kunde udvikle sine Anskuelser og lillige selv lære den Aand at kjende som herskede i de forskjellige Egne.

Det var i Januar 1340 at han samledes med flere Tusinde Mænd Norden for Nørreriis paa nogle skovbegroede Høie.

Den rige og mægtige Ridder Niels Bugge indfandt sig ligeledes fulgt af hundrede harnisklædte Svende.

Ridder Axel Stisøn var fulgt med sin Frænde og holdt just ved hans Side, da Hr. Bugge kom ridende.

„Ei, saa var ei Meningen!“ sagde Ridder Niels, da Hr. Bugge sporede sin Hest og red henimod ham, „Hr. Bugge er en saa god Ridder som Nogen, hans Sindelag er ei hos Grev Geert!“

„Hil være Eder, Ridder Niels!“ raabte den sværlemmede Ridder ham imøde og rakte ham Haanden, da han omsider standsede sin Ganger; „jeg bragte i Erfaring at I stævnede til Thinge og meente at der burde jeg og være, hvor Ridder Niels var!“

„Jeg takker Eder for disse Ord, Ridder Niels Bugge, meget glæder det mig at see Eder; aldenstund vi snart kunne trænge til hinandens Bistand; hvo veed om ei Grev Geert inden føie Tid er omme, gjæster os med sine Stridsmænd; godt vilde det da være om Hr. Niels Bugge ei glemte Ridder Niels!“

„Hvor kan i tvivle derom, Ridder Niels! hvad jeg eier af Guld og Staal sender jeg gjerne til Den, som haver Brug for samme, og meget skulde det glæde mig, om I selv, Ridder Niels, vilde føre mine Ryttere an, dersom det skulde komme til aabenbar Feide!“

„Den aabenbare Feide have vi saagodt som Nogen kan forlange,“ svarede Ridder Niels, „mig tykkes det er Feide nok, naar Holsteren hærger vore Marker og myrder vore Mænd; forlanger I mere endnu, Ridder Bugge, da har I en sær og sjelden Taalmodighed!“

„Ei, ei, Ridder Niels, I er gram i Hu, kan jeg mærke!“ sagde Ridder Bugge, „vistnok er det Feide nok og den hellige Jom-

fru forbyde at det skulde blive værre; men har I og vel betænkt, Ridder Niels, hvad I udsætter Eder selv og Nørrejylland for, ved aabenbart at kaste Handsken til Grev Geert!"

„Hvad mig angaaer har jeg Intet at betænke!" svarede Ridder Niels med et lynende Blik paa den mægtige Forbundsfælle, „men vel har jeg betænkt hvad der vil ramme Nørrejylland; Mord, Skjænden og Brænden vil følge efter, men dem ville vi møde med Sværdet i Haanden og ikke lade os træde paa Nakken som Slaver og Trælle.

„Om man søgte at vinde Greven var vist ingen ilde Plan, Ridder Niels, vi bleve da frie for at lade vore Borge plyndre og vore Ryttere dræbe!"

„Det var ilde Ord, som der kom fra Eders Mund, Ridder Niels Bugge, mig tykkes de ere svære at forstaae!"

„Mig ikke, Ridder Niels; thi I vil da vel ei bilde Eder og Andre ind, at I magter at slaae den mægtige Hær, som alt er paa Marschen til Nørrejylland og som har Grev Geert til Anfører?"

„Saae jeg Eder ei for mig, Ridder Bugge, vilde jeg ei tro det var Eder som talte!" udbrød Ridder Niels forbittret „og enten taler I andre Ord, end dem I mener, eller ogsaa I ei kjender Holstergreven og hans røveriske Svende."

„Hm, Ridder Niels, var I ei den gjæveste Ridder i Nørrejylland og min gode Ven, skulde I sandelig staae mig til Ansvar for hvad I der siger; men fast latterlig forekommer det mig at I vil stævne Folk sammen, før I veed hvad klogest er!"

„Jeg bekymrer mig kun lidt om Underhandlinger og Pennefeide; den have vi havt nok af; eiheller tykkes det mig at vi

længer skulde taale at man paalægger os et Aag, som skjænder vor Ære og gjør frie Mænd til Trælle; og allermindst troer jeg at den stortalende Tydsker nogensinde bliver Herre i Nørrejylland, naar han møder en kraftig og orduet Modstand overalt; see derfor har Niels Ebbesen til Nørreriis stævnet Folk til Thinge, men han har ikke indbudet Eder, Ridder Bugge, eiheller ventet at see Eder og ikke troet at I vilde fremkomme med Indsigelser imod det, som hele Nørrejylland er enig med mig i. Men frit staaer det Eder at drage did hvorfra I kom tilligemed Eders Svende, vi seire vel, dem foruden om end Gud er med os og styrker vor Arm."

„Forunderlige Mand!" udbrød Ridder Bugge forlegen, „I er vanskelig at føie og har sære Meninger om mig! ei vil jeg svigte Eders Sag, dertil er Ridder Bugge for god en Ridder, men Ingen kan fortænke mig i, at jeg overveier Sagen før jeg drager Sværdet!"

„Den er alt overveiet nok, Ridder Bugge, Grev Geert giver eiheller Tid til længere Drøften og Overveielse!"

„Men om man nu med det Gode kunde bringe ham til at forandre sin Beslutning!"

„Det maa der en Tunge til som Eders, min duer ei dertil!"

Den mægtige Ridder Bugge bed sig i Læben og syntes et Øieblik tvivlraadig; endelig udbrød han:

„Nuvel, Ridder Niels, siden I er saa sikker i Eders Sag vil jeg ei indvende Noget derimod, eller fremkomme med mine Bemærkninger! Tal I til Folket, som I lyster, jeg skal høre til og tie!"

„Det staaer Enhver frit for at tale!" svarede Niels Eb-

besen kort, „men den Tid kan vel komme, da Ord og Tale intet baade!“

Med disse Ord vendte han sin Hest og red, fulgt af Axel Stisøn, hen iblandt de forsamlede Masser, som opløftede et høit Skrig og klirrede med Øxer og Sværd ved at faae Øie paa ham.

„Gode Bønder og frie Mænd!“ raabte Niels Ebbesen og slog op med Haanden til Ordlyd, „jeg har stævnet Eder hid, for at forespørge Eder om I ere villige til uden Modstand at lade den holsteenske Greve drage over Kongeaaen med Ild og Sværd, om I blindthen, for at undgaae Hærgen og Plyndring, ville underkaste Eder og hylde ham som Eders retmæssige Drot og Herre, — eller om I ville slibe Øxen, hvæsse Sværdet og vise ham Veien tilbage.“

„Ned med Tydsken, forbandet være den kullede Greve!“ brølede Mængden og hævede de medbragte Vaaben, som lynede i det klare Solskin.

„Jeg takker Eder; Sligt havde jeg og ventet!“ raabte Ridder Niels og tilkastede Ridder Bugge et Blik, „velan, lad saa være! naar Tydsken kommer, skal han finde danske Mænd og tappre Stridsmænd, som ville forsvare vor hellige Sag; og det lover jeg Eder,“ tilføiede han med tordnende Røst, „Ridder Niels Ebbesen skal før lade sit Liv før han viger en Fodsbred, han skal stille sig i Eders Spidse og forbandet være han og hans Slægt, fordømt i al Evighed være den, hvis nogensinde Niels Ebbesen sviger sin retfærdige Sag!“

Et bedøvende Raab ombruste ham ved disse Ord; Øxer og Sværde kom paany i Veiret og den store Menneskemasse skjælvede som et eneste Legeme, der var rørt af et Lynslag.

„Drager hjem," vedblev han med et tindrende Blik, „og bereder Eder til Modstand; thi alt er mig forebragt, at henved totusinde Ildgjerningsmænd drager hid, skjændende og brændende! bereder dem en Grav, hvor I træffe dem, skaaner Ingen, som ei skaaner Eder og beder til Gud og den hellige Jomfru at de ville være med Eder og styrke Eder til Kampen; thi det siger jeg Eder, Blod vil den koste, maaskee vort Hjerteblod, men reise vi os Alle som een Mand, da bliver dette Blod hans og ikke vort; — drager hjem, hver til Sit, forholder Eder rolige til Rædslerne have naaet Eder! da bort med dem som Avner, der veires bort for Stormen; husk det gjælder Eders og Danmarks Selvstændighed."

Et nyt Bulder var Svaret og man vilde alt til at skilles, da Mængdens Opmærksomhed blev hendraget paa flere Ryttere, som med en Herold i Spidsen, nærmede sig i stærkt Trav.

Komne nær nok holdt Rytterne stille og Herolden red frem og begjærede Fred og Leide for sig og Ridder Hugo af Wolffstein.

„Det være ham tilstaaet!" svarede Ridder Niels med et skarpt Blik paa Herolden, „skjøndt det kun lidet sømmer sig at modtage Fjenden som en Fredens Mand!"

Den tydske Ridder red nu nærmere, slog op med Haanden, og overrakte Ridder Niels et med Silkebaand omvundet Dokument, som denne hurtigt rev op og gjennemlæste.

Jo længere han læste, desto frygteligere blev den Harme som tegnede sig i hans Aasyn; skjælvende af Vrede rullede han Papiret op og gav Tegn til Ordlyd.

„Hører Alle, danske Mænd, som her ere tilstede!" raabte

han, „hvad Grev Geert vover at byde Niels Ebbesen; gjennem Ridder Hugo af Wolffstein sender han mig en gylden Kjæde og forlehner mig med tvende Borge i Fyen, naar jeg vil blive hans Mand; men skulde jeg dertil være uvillig, da truer han mig med Steilen eller Galgen, ligesom hannem lyster, mig til Skjændsel og Vanære!"

Et rasende Skrig hævede sig ved disse Ord; flere svang forbittrede deres Vaaben og omringede den tydske Ridder, som blegnende lagde Haanden paa Sværdet.

„Tilbage!" raabte Ridder Niels og drog sit Sværd, „denne Mand er tilstaaet Fred og Leide, den Første, som vover at drage Sværd imod ham falder paa sine Gjerninger!"

Brummende trak Mængden sig tilbage og den tydske Ridder tog igjen Haanden fra Sværdet, idet han tilkastede Ridder Niels et beundrende Blik.

„Siig Eders Herre, Ridder Hugo af Wolffstein!" sagde denne omsider, og foldede Dokumentet sammen, som han dernæst foragteligt kastede paa Jorden, at han „maa vælge en anden Vei, for at Ridder Niels Ebbesen skal agte ham som Ridder og ærefær Mand; mig tykkes, at jeg alt een Gang har svaret ham paa et lignende Papiir, og mit Svar er det samme nu! han sender mig en gylden Kjæde, maaskee tiltusket ved Svig og List, som Alt hvad han eier; behold den for Eder selv, Hr. Ridder!" tilføiede han, da denne gjorde en Bevægelse til at tage den frem, „han kjøber mig ikke og før æder jeg det tørre Brød end gaaer med en Kjæde om min Hals, som har tilhørt Grev Geert. I har sikkert Leide paa Tro og Ridderlove og om I det ønsker

skal jeg medgive Eder Bevogtere, som kunne ledsage Eder til Kongeaaen!"

„I burde betænke Eder, Ridder Niels af Nørreriis!" svarede den tydske Ridder med et tvungent Smiil, „Grev Geert er bedre at have til Ven end til Fjende."

„Jeg skjøtter ei om hans Venskab og han kan aldrig blive andet end min Fjende, Ridder Hugo!"

„Grev Geert vil kjæmpe til det Yderste! vedblev den tydske Ridder, „hans Hær er velordnet og talrig og kan vel sagtens byder Eder Spidsen! hvad vil I da sige, Ridder Niels, naar Nørrejylland engang kræver Eder til Regnskab fordi I opmuntrede det til Modstand; naar Eders Landsmænds Blod flyder strømmeviis paa Jorden, som Offer for Eders Halsstarrighed, mon I da med samme Frækhed tør vove at beraabe Eder paa den gode Sag, som ledte Eder?"

„Knapt gider jeg svare paa Eders truende Ord, Hr. Ridder, de ere ikke værd at sige, mindre værd at høre, men skulde nogensinde Land og Folk kræve mig til Regnskab fordi jeg opmuntrede til Modstand mod en Tyran, da vilde jeg spørge dem, om ei en ærlig Kamp og Død ikke var at foretrække for Trældom og Knæfald for Grev Geert, Greven til Holsteen?"

„Ingen Underkastelse, ned med den kullede Greve!" bruste det gjennem Massen som et uheldsvangert Tordenbrag.

„Der hører I selv!" udbrød Niels Ebbesen, „hvilket Svar Nørrejylland giver; bring Eders Herre det tilligemed mit; jeg troer det stemmer og det siger jeg Eder: Gjerningen vil passe til Ordet!"

Han vinkede med Haanden som til Afsked og vendte sin Ganger.

„I skulle betænke Eder!" mumlede Ridderen, „disse Ord ville blive Eders Dødsdom."

Niels Ebbesen trak foragteligt paa Skulderen og forlod Høien, fulgt af sin Frænde, Ridder Axel.

Den tydske Ridder holdt endnu nogle Øieblikke stille, derpaa løftede han sin Arm truende mod Himlen, som om han vilde nedkalde dens Straf over den dristige Ridder, der havde vovet at trodse den mægtige Holster og jog bort, medens Vinden hvirvlede Grevens Brev omkring paa Jorden.

De forsamlede Mænd saae efter ham, men Ingen rørte sig for at forfølge ham; Ridder Niels havde givet ham Fred og Leide og hans Ord vare Borgen nok.

Det var allerede ud paa Eftermiddagen, og Bønderne skiltes alt ad for at søge deres forskjellige Hjem, da man pludselig bemærkede to Ryttere, som galopperede frem paa de prustende Gangere og stedse kom Forsamlingen nærmere.

„Monstro det atter er et Sendebud til Jyllands mægtigste Ridder!" loe Hr. Niels Bugge med et tvetydigt Smiil. „I kan sige at I er kommen paa den grønne Green, Ridder Niels!"

„Hvi da?"

„Synes det Eder ei allerede nok, at Holstergreven, der ellers hverken bryder sig om Gud eller Satan, skjælver for Eder og sender Eder Bud paa Bud, giver Eder Løfte paa Løfte og..."

„Trudsel paa Trudsel!" tilføiede Ridder Niels og maalte Hr. Bugge med et roligt Smiil, „nu den Green kan I og komme til at hænge paa, om Eder ellers lyster."

„Dertil stander dog ei min Hu!" svarede Hr. Bugge

spøgefuld, „og for at tale Sanden, Ridder Niels, er det sikkerlig ingen behagelig Sag!“

„Det er som man tager det, Ridder Bugge, snart tilveirs kommer snart ned igjen!“

„I har altid et Ordspil paa rede Haand, Ridder Niels!“

„Og I forstaaer altid at tyde det!“ bemærkede denne.

Hr. Bugge taug og rettede sig ærgerlig i Sadlen.

De to Ryttere vare imidlertid komne nærmere; det viste sig nu at være Væbneren Svend Trøst, en Søsterson til Ridder Niels og Ridder Sigvald Eskildsen.

„Velkommen, velkommen, min flinke Søsterson!“ raabte Ridder Niels Ebbesen og styrede sin Ganger henimod ham, „bringer Du gode Tidender med Dig fra Sjælland?“

„Kun slette, Morbroder! Alt er i Forvirring derover; Ingen vil lystre Grev Johan og Nøden tager til med hver Dag! dette er dog fast den mindst vigtige Deel af mine Meddelelser; men hør den anden, jeg svarer for den huer Eder bedre!“

„Lad høre, Svend Trøst!“

„Tydskerne ere gaaede over Kongeaaen!“

„Ha, de have vovet det!“ udbrød Ridder Niels og vendte sig mod Niels Bugge, „seer I nu vel, Hr. Bugge, hvorledes Tydsken teer sig i samme Øieblik, som han søger at lokke med gyldne Ord og tomme Løfter!“

„Ved Gud, Ridder Niels, I har Ret, slig lumpen Fremfærd er næsten meer end Riddingsdaad! de række Haanden til Forlig samtidig med at de trænge over Grændsen med Ild og Sværd!“

Ridder Axel kjendte strax sin Medbeiler og blegnede af

Harme, men han bevang sig og lod sin Ganger tumle sig i raske Spring.

„Er I med, Ridder Sigvald Eskildsen!“ raabte Niels Ebbesen, „det glæder mig saare at see Eder! hvorledes staaer det til, hvorledes lever min Frænke, skjøn Ellen?“

„Skal det være Spot, Ridder Niels?“ svarede Sigvald og blev blussende rød.

„Spot! raser I, hvorledes kunde vel det Spørgsmaal blive en Spot!“ udbrød Ridder Niels forundret.

„Saa veed I vel ei at Ellen Laugesdatter er paa Eders Borg?“

„Ei veed jeg det, men vel muligt at hun er kommen; jeg har længe ventet hende!“

„I belægger Eders Ord snildt, Ridder Niels!“

„Jeg mener hvad jeg siger, Ridder Sigvald, finde I dem snilde, da har I et sært Begreb om Snildhed!“

„Ilde klæder det, naar en Ridder vil tale dobbelt og have to Tunger i samme Hals!“

„Ha! er I forrykt, Ridder Sigvald, eller plager den Lede Eder?“ raabte Niels Ebbesen harmfuld.

„Jeg er hverken forrykt eller plaget, Ridder Niels, men sært tykkes det mig, at I er uvidende om at Ellen alt i flere Dage har været paa Eders Borg!“

„I maa have gode Øine siden I kan have seet hende!“ vedblev Ridder Niels vred, „thi jeg har endnu ei seet hende og jeg færdes dog daglig omkring i Borgen; men der holder Ridder Axel, spørg I ham, Hr. Ridder Sigvald, maaskee han kan give Eder bedre Oplysning end jeg.“

Ridder Sigvalds Ansigt blev askegraat.

„Jeg er for god en Ridder!“ skreg han, „til at æske Svar af en Pigerøver og Stimand; Sværdet skal dømme os imellem!“

„I er en Usling, Ridder Sigvald!“ svarede Axel roligt, I har løiet mig død for at bedrage min Barndoms Veninde; derfor staaer I mig til Ansvar og om I vil, kunne vi strax lade Sværdet, som I siger, dømme os imellem!“

„Holder inde!“ raabte Ridder Niels, som studsende havde hørt paa Ridder Sigvalds Beskyldninger, „sparer Eders Hug til I have beseiret vor fælleds Fjende, da skal Ingen kunne forbyde Eder en aaben og ærlig Kamp, men saalænge vi have Brug for kampdygtige Mænd byder og befaler jeg Eder at standse med al Fjendtlighed mellem Eder indbyrdes.“

„Eders Arm og Sværd tilhøre Fædrelandet, ei Eder selv, og det siger jeg Eder, den Første, der trækker Sværd, skal maale det med mit!“

Ridder Sigvald tog Haanden fra Sværdet og tilkastede Niels Ebbesen et trodsigt Blik, medens Axel vendte sig om og sagde:

„I er en ædel Mand og Ridder, min Frænke, og Ret har I i hvad I siger; gjerne afstaaer jeg fra min Kamp, indtil Fjenden er slagen og Marken er vor, vil Gud da at vi Begge endnu ere i live, er jeg rede til naar og hvor at afgjøre vor Tvist!“

Niels Ebbesen rakte ham Haanden.

„Mange som Eder og jeg frygter ei!“ sagde han, „Ridderlighed har altid hørt Eder til, min Frænde!“

„Blodet er aldrig saa tyndt, det er dog tykkere end Vand,“

loe Sigvald haanligt, „men vi ville faae at see naar det flyder, om det da bliver udsonet med Frændeblod!“

Med disse Ord vendte han sin Hest og red hurtigt bort.

„Brushoved, Taabe!“ mumlede Niels Ebbesen, „var det ei fordi vi maa spare paa vore Mænd, skulde jeg tugte ham for hans frække Ord!“

„Jeg nærer svær Mistanke mod denne Mand!“ bemærkede Svend Trøst, „han kom til at fortale sig underveies!“

„Hvi da, min Søsterson?“

„Han meddeelte mig at han havde talt med Pater Johan, Grev Geerts Skriftefader!“

„Pater Johan! skulde han have vovet sig herind!“ udbrød Ridder Niels forbauset, „der gives ingen større Spion og Speider end han! naar og hvor havde han talt med ham, tal Svend Trøst?“

„I sin Borg, Morbroer! did var han kommen, men var pludselig reist efter flere Dages Opholb!“

„Umuligt! umuligt, min Søsterson, saa dybt kan Ridder Sigvald ikke være falden, at han har huset en tydsk Speider!“

„Og dog maa det være saa, Morbroder, ellers havde han ei sagt det!“

„Gud forbyde at det skulde være saa!“ udbrød Niels Ebbesen med et dybt Suk, „thi da er Troskaben banlyst i Danmark og enhver fremtidig Plan røbet!“

Ridder Bugge havde taus hørt efter, nu rakte han Niels Ebbesen Haanden.

„I kan stole paa mig, Ridder Niels,“ sagde han „skulde

Sot eller Døden hindre mig i selv at komme, sender jeg Eder mine fuldtrustede Svende, om I har Brug for dem!"

„Ved Gud! det takker jeg Eder for, Ridder Bugge, „Eders Svende modtager jeg, naar Tid er, og hvad Eder selv angaaer, da vilde det smerte mig saare om nogle af de Tilfælde, I der anfører, skulde hindre Eder i at komme i Farens Stund!"

„I Farens Stund holder Intet mig tilbage! er det først kommen saa vidt at Faren ei kan undgaaes, da før døe med Sværdet i Haanden og med Ære, end see det rustent hænge i Hallen med Skjændsel!"

„I er en forsigtig Mand, Hr. Bugge, I forudsætter altid! nu, det er maaskee rigtigt af Eder og maaskee galt af mig, at jeg ei finder, at her er Andet at forudsætte end Undergjerninger for at frelse Land og Rige, naar vi ikke gjør Modstand; men Eders Ord ere mig nok, og hvis I ei har Noget derimod, da vil jeg skikke Eder Bud, naar jeg har Brug for Eders Mænd!"

„Lad saaledes være, Ridder Niels, hvad enten Eders Mening er den rette eller ei, er I en djærv Mand, som vil vorde den kullede Greve en haard Nød at knække! I lader mig vel vide, naar Ufreden nærmer sig for Alvor?"

„Det frygter jeg for behøves ei, Ridder Bugge, den kjendes længe før den kommer!"

„Nu vel, Ridder Niels, vi sees igjen! Farvel indtil da!" Den ansеelige Ridder hilste og travede afsted med sine Svende.

„En besynderlig Mand!" mumlede Niels Ebbesen og sporede sin Ganger, „enten bliver det ham eller mig!"

Da Aftenen kom sadde de i Borghallen, hvor Fru Jutta bedrøvet fortalte dem den Ulykke, som var tilstødt Jomfru Ellen.

Erik kriger paa egen Haand.

De stode ved og omkring Kongeaaen, de blodtørstige Slaver, flere Tusinde i Tal, med gridske Blikke og bloddryppende Hænder, beredte til at skride frem imod Nord paa et Vink fra deres seirvante Anfører.

Den grumme Ridder Albrecht af Mecklenborg var deres Anfører og hævdede sin Stilling som saadan ved de uhørte Grusomheder, hvormed han hjemsøgte den ulykkelige Egn, der af Skjebnen var udseet til at modtage det første Stød.

Ei løi han, da han lovede at bane en Vei, som kunde sees, thi de rygende Brandtomter, Resterne af de fordums blomstrende Landsbyer, de lemlæstede Lig, som ofte fandtes paa Stier og Veie, de skjændede Kvinders Forbandelser, som naaede til Himlen, — alle disse Ugjerninger betegnede nokſom den Vei, Grev Geerts Fortrop var gaaet.

Det var Aften! mild og venlig suste Foraarsvinden henover Markerne, der alt havde kastet deres hvide Kaabe og nu fremskjøde smaa grønne Spirer; kjælent legede Vinden med de svulmende Knopper, medens Sangfuglene hoppede fra Straa til

Straa, fra Busk til Busk, for ligesom endnu engang at fryde sig over Guds uendelige Godhed før de gik til Hvile.

Det var en deilig Aften! Vinteren havde tidlig forladt de jydske Sletter og Dale og var flygtet tilbage til sit kolde Kammer, idet varme Strømme rullede henover Landet fra Vesterhavets Dyb. Den synkende Sol syntes at gløde i et Hav af Purpur, medens den stedse svandt mere og mere ned over den flade Ahlhede, som havde udbredt sine friske Lyngtoppe og opfangede hvert Luftstrøg fra det milde Vesten. Det var som om der herskede en velsignet Fred over Land og Sø, og eiheller skulde man troe Andet, hvis ei en brusende Larm havde hævet sig fra en Leirplads, hvorfra Røg og Damp steg iveiret, medens vild Sang og høirøstet Tale vidnede om, at fra hint Sted var al Fred banlyst.

En udplyndret lille Landsby tjente Ridder Albrechts Horder som Leirplads. Midt i samme vaiede en fortrød Fane for Aftenvinden og udfoldede sin Dug over mørke Skarer af harnisklædte Mænd, som fordeelte i smaa Grupper fordrevne Tiden med at fortælle hvilke Bedrifter de havde udøvet den forløbne Dag.

Skrækkelige Gjerninger dukkede da frem og bleve endnu frygteligere ved den Ro hvormed de bleve fortalte og den raa Latter, som ofte besvarede dem.

Det var ei som var det Krigsmænd der talte; snarere var det som organiserede Stimænd og Røvere, der lagde Planer for de kommende Dage og som overbøde hinanden i Opfindsomhed og Udtænkning af de forskjellige Maader at tyranniserе paa.

Især udmærkede en Gruppe sig fremfor de andre ved de

høie Raab og vilde Skrig, hvormed den ledsagede de Fortællinger en lang rødhaaret Landsknegt gav til Bedste.

Der kunde neppe tænkes nogen afskyeligere Karl end denne Mand i den brune Lærreds Kollert og med den brede Daggert i Beltet. Den tunge Hjelm sad skjævt paa hans strittende ildrøde Haar og Haanden legede skjødesløst med Bægeret, hvoraf han hyppigt drak, medens hans stikkende Slangeøine foer om til alle Sider, indtil de omsider standsede ved en ung Landsknegt, som sad for Bordenden og brølede en Vise af fuld Hals.

Værelset var en Bondestue, hvis Beboeres Lig laa henslængte udenfor Huset, ubegravede som ganske ligegyldige Gjenstande for den tydske Stridsmagts røveriske Færd.

De, med tydsk Øl fyldte Kruse og Bægere bleve flittigt tømte og ligesaa hurtigt fyldte igjen, medens Drikkebrødrene med stirrende Øine ravede omkring mellem de ituslagne Bænke og forgjæves søgte at ryste Rusen af sig.

Man hørte kun Latter og de Berusedes høirøstede Tale.

„Syng den Vise om igjen, Du danske Hund," tordnede en halvdrukken Landsknægt og slog et dundrende Slag i Bordet med sin Næve, „hvis ei skal Du klynges op!"

„Ho, ho, Ven Ditmarsker!" svarede Sangeren og tilkastede ham et grinende Blik, „Øllet har nok smagt Dig godt idag, siden Du skjælder mig ud for dansk!"

„Dansk Overløber! burde jeg have sagt," rettede Ditmarskeren foragteligt, „men ligemeget — dansk er Du!"

„Stands din Tunge:" vedblev den Anden, „dansk er jeg ei saalænge jeg er i vor naadige Herres, Grev Geerts Tjeneste!"

„Erik har Ret!“ brølede en halv Snees Stemmer, „hold Din Mund, Ditmarsker; ingen utidige Bemærkninger mod vor Kammerat, han har viist os den rette Vei!“

„Syng Du kun videre, Erik, og bryd Dig ikke om hans drukne Tale, han har smagt for godt paa Ølket!“ udbrød flere Stemmer, og begyndte allerede at istemme Melodien til en gammel tydsk Kæmpeviise.

„Den hellige Jomfru give, at I altid maa være saa tilfredse med mig som nu!“ sukkede Erik og stødte sit Kruus imod deres, „Skam af mig skulle I imidlertid ikke faae, det lover og tilsiger jeg Eder, og vel kunde det hændes, at I ville mindes mig naar jeg er gaaet bort!“

„Bort! skal Du da drage længere Nord paa?“

„Jeg talte i Billeder, Kammerater, jeg meente, naar jeg var falden i Kampen for vore Rettigheder!“

„Ei, Snak, Du kan endnu dræbe mange af dine fordums Landsmænd, Erik, og falder Du, saa falder Du med Ære!“

„Jeg er kun saare enfoldig!“ vedblev Erik, „men skal beflitte mig paa antage mig Eders djærve, krigeriske Lader; jeg tænker vel at I ret snart vil holde mig for en brav og tapper Landseknegt!“

„Det kommer nok, men først med Tiden!“ indvendte en gammel Landseknegt med et skrammereret, hæsligt Ansigt, „først maa Du øve Dig paa Kvinder og Børn; har Du først lært at dræbe dem ved et eneste Stød, kommer Touren til Mændene; jeg for min Part sendte en tre fire Stykker Fanden i Vold for nogle Dage siden!“

„Saa! — gjorde Du?“ spurgte Væbneren med et beundrende Blik, „ja, Du seer mig nu ogsaa ud som en sand

Skræk for Kvinder, men hvorom end Sagen er, bliver det dog altid en maadelig Daad og det siger jeg Dig, Kammerat, naar Du atter gaaer ud paa Kvinde- og Barnemord, vil jeg, saasandt mit Navn er Erik Gunilsfen, være med Dig!"

„Ei, ei," lo Tydskeren og strøg sig om Skjæget, „Du skal ei fortryde at komme i Lære hos mig; saavidt mig bekjendt er jeg udseet til i den tilstundende Nat at geleide en ædelbaaren Jomfru, som er fangen af Pater Johan, til Hedeby, det feiler da neppe, at vi blive nødte til at bruge Sværdet."

„Ei, ei, en fangen Jomfru!" mumlede Erik, „hendes Navn, Kammerat?"

„Det kjender jeg ikke; kun saameget kan jeg sige Dig, at hun blev bortsnappet ligefor Næsen af en dansk Ridder, der havde bortført hende fra hendes Borg, for at gjøre hende til sin Hustru!"

„Drik, Kammerat, jeg betaler!" sagde Erik med et mørkt Blik, „og fortæl mig den hele Historie, jeg lider gjerne at høre, hvorledes de danske Riddere tages ved Næsen, siden min Herre jog mig med Hundepidsken ud af sin Borg!"

„Ei, min hidsige unge Ven!" raabte Tydskeren og tømte Kruset i et eneste Drag, „store Oplysninger kan jeg ei give Dig, men saameget veed jeg, at denne Ridder, som mistede sin Brud, hedder Sigvald Eskildsen!"

„Den Skurk! ham kjender jeg godt, Kammerat."

„Gjør Du! saameget desto bedre, Du kan da hjælpe mig at kjende ham, hvis han skulde vise sig..."

„Dræbe ham bliver min Sag, Kammerat, vi have en Regning med hinanden!"

„Det er mig ligegyldigt, blot han bliver dræbt!"

„Du est en god Ven og Stalbroder!“ raabte Erik og rakte ham Haanden, „det bliver altsaa en Aftale, at vi følges ad for at geleide Jomfruen!“

„Det er et Ord, Kammerat!“

Den lange rødhaarede Karl havde imidlertid reist sig og traadte hen til Erik.

„Siig mig, danske Hanekylling!“ begyndte han med et bredt Griin, „det skulde vel ikke for en Feils Skyld være Dig, som for nogen Tid siden skjar Struben over paa min Kammerat og gav mig denne Skramme?“

Han løftede Hjelmen tilside og fremviste et blodrødt trekantet Ar paa den venstre Side af Panden.

De tilstedeværende Landsknegte standsede øieblikkelig i deres Samtale og omringede Erik.

„Denne Svend her!“ vedblev Landsknegten „er en Morder og Stimand; han har dræbt min Kammerat paa Veien til Hedeby og slagen Hjelmkanten ind i mit Hoved som i selv kunne see; ud med ham og Livet af ham, det er min Mening, hvis ellers I ville hævne vor Kammerat!“

„Ja, saa Skam troer jeg ikke det var Dig, som jeg gav den paa Skallen!“ raabte Erik og blev roligt siddende, „husker jeg ret tog jeg Dig nok for en Dansker!“

„Han lyver!“ raabte Landsknegten forbittret og slog med Sværdheftet i Bordet, „det var klart Maanesskin; han kunde sagtens skjelne hvo det var, og tilmed kunde han høre det paa Maalet!“

„Der løist Du, din Skalk!“ raabte Væbneren, „I vare jo saa tause som Ugjerningsmænd, der liste sig frem!“

„Ligemeget! I hører Alle at han tilstaaer!“ skreg Landsknegten, „ud med ham, og overlad Resten til mig.“

„Saa sindig, saa sindig!“ sagde Væbneren, og puffede de paatrængende Landsknægte tilside, „kjender Nogen af Eder Pater Johan?“

„Ja!“ brølede en halv Snees Stemmer.

„Godt, saa kjender I vel ogsaa hans Ring og Signet?“

„Frem med det, har Du dem veed vi nok, hvad der stikker under!“

Erik knappede sin Vams op og fremtog Paterens Ring. „See her er Syn for Sagen!“ raabte han, „den Mand, som er slige Sager betroet, tør vel tale et Ord med; men hør nu videre, Kammerater! Guldet skinnede formodentlig Eders Kammerater i Øinene og mig ansaae de vel for en Hanekylling, som nylig havde lært at kagle; men Vingedask fik han min Tro; han beed i Græsset og han der deisede af Gangeren!“

En tordnende Latter rystede Væggene.

„Han er egentlig Skyld i den Faldnes pludselige Hedenfart!“ vedblev Erik, „thi ei kunde jeg vide, at hæderlige tydske Stridsmænd vilde forfølge mig, aldenstund vi nylig havde vexlet Haandtryk og Venskabstegn; jeg antog dem for Danske, som vare mig efterſendte, og ret tykkes det mig derfor at være at jeg behandlede dem som saadanne!“

„Han har Ret!“ udbrød hans nye Ven og strakte ligegyldigt Benene fra sig, „en Kryster maatte han have været, dersom han havde vendt dem Hasen og smurt af.“

„Vi sees vel en anden Gang,“ mumlede den rødhaarede

Landsknægt forbittret, „hvor der Ingen er tilstede, som kan tage Dig i Forsvar, og da Erik Dansker, snakkes vi nærmere sammen!"

„Som Du vil, jeg har altid Lyst at tale et Ord med en tapper Mand!"

Den forbittrede Landsknegt tilkastede ham et lynende Blik og forlod Stuen.

„Han blev mintro gram i Hu," bemærkede Flere, „vogt Dig for ham, Kammerat, han er istand til at behandle Dig som vi behandle Dansken."

„Nu, det bliver hans Sag; vil Gud, dømmer han os vel ret imellem!"

Der var imidlertid sat friske Ølvarer paa Bordet og Drikkeriet begyndte forfra.

„Visen, frem med Visen, Erik Dansker!" raabte flere af de berusede Svende, „syng den paa dansk eller tydsk ligesom Du bedst kan."

„Jeg kan ikke afslaae Eder Noget, Kammerater; Visen har jeg selv lavet og saare skulde det glæde mig om I maatte finde den god!"

Erik rømmede sig og begyndte:

„Snart springe alle Smaaknopper ud,
Med sælsom Klædning i Foraarsskud,
Mens Tydskerhæren paa Grændsen staaer,
Sig pynter Blomsten med farvet Haar,
Men Kampen gaaer over Danmark!

„Nævn ikke det sidste Ord, det hører ikke med i Historien!" raabte flere Stemmer.

„Ja, men det er Omkvædet paa Visen!“ bemærkede Erik og fortsatte:

Og Barnet skriger i Moders Skjød,
Thi Fader ligger ret slagen død,
Gud give aldrig det Livet saae,
For alt det Ondt som det døie maa,
Men Kampen gaaer over Danmark!

„Lad Børnene gaa ad Helvede til!“ raabte Ditmarskeren, „det er en Feil i Visen, Ven Erik.“

„Børnene kunne ingen Modstand gjøre!“

Erik vedblev:

Alt flammer tusinde lysende Baal,
Mens Dansken fægter med skarpe Staal,
De lyse op i den sorte Nat
Og vise Veien til Busk og Krat,
Men Kampen gaaer over Danmark.

„Ja vi skulle anrette skjønne Varmesteder, Erik, Du est en god Skjald! kom og drik, din Gane bliver tør af den megen Skraalen og syng saa videre!“

„Jeg glemmer aldrig din Godhed imod mig, Ven Ditmarsker, „det er som kunde jeg være din Søn!“

„Bliv mig værdig, Erik, inat skal Du gjøre dit Svendestykke, naar Midnat kommer, gaa vi udenfor Leiren; Gangerne ere alt parate og saa møde vi Jomfruen en Miil sønden for Skanderborg; — men syng videre, din Sang lyder godt til det tydske Øl!“

Erik kastede et truende Blik paa Forsamlingen og vedblev:

Grev Geert er kommen fra Holsterland,
Saa høvisk han er sig en Riddersmand,
Hans Sværd har slagen saamangen ned,
Og aldrig finger hans Hjerte Fred.
Men Kampen gaaer over Danmark!

„Død og Helvede! Hvad er det Du der kvæder, Erik Danfker, mig tykkes Du sagde at det aldrig fik Fred!" raabte Ditmarfkeren og reiste sig vaklende.

„Forstaae mig ret, Ven og Stalbroder; Ordene ere naturligviis ei saa gode som naar en Skjald havde digtet dem, men Meningen er at vor seiervante Hærfører før maa blive slagen ihjel end døe paa Sottesengen; mig tykkes at det anstaaer en saadan Herre heelt bedre!"

Aa ja, Erik Danfker, Du est en kløgtig Svend!" mumlede Ditmarfkeren og tog ham venfkabeligt under Armen, „kom vi ville tilsammen gaae udenfor og trække frisk Luft!"

„Og i Nat!"

„Drage vi afsted! om Du har Lyst dertil tage vi flere Landsefnegte med os!"

„Visk ei, Du est saa god en Helt som nogen, naar Du er med mig frygter jeg Ingen."

Ditmarfkeren følte sig smigret og omfavnede ham med Heftighed.

„Skade er det og ilde bliver det at Du est danfk født og baaren, Erik, var Du en Tydfker slog jeg Dig til Ridder!"

Trods sin ophidsede Stemning kunde denne dog ikke tilbageholde et Smiil.

„Hvoraf kommer det at Du aldrig selv er bleven slagen til Ridder!“ spurgte han.

„Jeg har foretrukket Livet som simpel Krigsmand,“ svarede Ditmarskeren i en overlegen Tone, „Ridderspører har alt flere Gange været mig tilbuden!“

Under denne Samtale, som fortsattes med uafbrudte Lovtaler over sig selv havde man naaet Udkanten af den udplyndrede Landsby.

Natten var stille og stjerneklar; ikke en Vind rørte sig, kun engang imellem naaede et enkelt svagt Pust fra Ahlheden den uhyggelige Leirplads, hvorfra de vilde Raab og Skrig endnu tonede ud i den frie Nat.

„Et muntert Liv!“ loe Ditmarskeren og lyttede, „bedre kan ei forlanges, aldenstund Krigen ei for Alvor endnu er brudt ud!“

„Mig tykkes Kammerat, at den Sag er os ligegyldig; lad os før tale om den fornemme Jomfru, som er bleven bortført af Pateren.“

Hun spøger nok i dit Hoved, Erik Dansker, naa, fager skal hun være, fortæller man og Pater Johan har gjort en god Fangst, som nok vil smage ham, skulde jeg troe og gode Penge vanke naar vi have faaet hende bragt vel til Hedeby, hvor hun nok bliver i Forvaring!“

„Ei, saa hun skal forvares Kammerat!“

„Forstaaer sig; det er jo ogsaa meget fornuftigt! naar Pateren da kommer til Hedeby, har han altid en ædelbaaren Jomfru at besøge.“

„Ja saa, den Plan er min Tro god, Ven Ditmarsker,

men sært tykkes det mig at han ei selv ledsager hende, han var dog vist den bedste Vogter."

„Pateren! hikkede Ditmarskeren, „er underveis hertil, tilligemed denne Ridder Eskildsen, som lod sig tage saa pænt ved Næsen!"

„Den Sag er mig ei ganske klar, Stalbroder!"

„Mig heller ikke! aldenstund Ridderen skal være en drabelig Helt og Stridsmand."

Samtalen blev her afbrudt ved nogle Rytteres Ankomst; de vare fem i Tallet og havde en bundet Kvinde imellem sig.

„God Fangst!" raabte de og rede henimod Erik og hans berusede Ven, „unge Varer, som ere sjeldne at faae Fingre i!"

„Pokker heller!" lo Ditmarskeren og tumlede henimod Fangen, som var bleven taget ned af Hesten, „lad mig see hendes Ansigt, er det fagert giver jeg strax en Krone for hende!"

„Derfor sælge vi hende ikke, aldenstund hun har kostet os et Satans Arbeide!" svarede Troppens Anfører, en høi bredskuldret Karl med et langt Slagsværd ved Siden, havde hun ei Skjørter paa vilde jeg holde hende for et forklædt Mandfolk!"

„Hun er fager, min Tro!" mumlede Ditmarskeren og smækkede med Tungen, „hvor fik I fat i hende, Landsmænd?"

„Paa den vide Mark, Kammerat; der løb hun om, søgende at skjule sig saa godt som muligt; men heldigviis var der hverken Grøfter eller Hegn og tilsidst styrtede hun om af Udmattelse!"

„Og saa toge I hende, flinkt Kammerater, flinkt!"

„Jo pyt, tage hende, hun var stærk som en Vildbasse og slog Ditlev Friser med sin fine Jomfruhaand saadan i Ansigtet at Blodet væltede ud baade af Næse og Mund!"

„Pokstausend!" raabte Ditmarskeren, „er hun saa gnaven at komme ifærd med, skulde Pokker og ikke jeg være hendes Husbonde! hei! Erik, Du drømmer nok, gaae dog hen og betragt din Landsmandinde —. at sige uden Fornærmelse, det var hun da Du endnu var en kaadmundet Dansker — fager er hun og kunde det maaskee hænde sig, at hun af sær Naade, fortalte Dig hvem hun var og om hun lyster at blive blandt brave og ærekjære Krigsfolk!"

„Det Sidste tvivler jeg svart paa, men see hende kunde jeg saa Skam nok have Lyst til, om I ellers tillader det, Kammerater!"

„See Du kun paa hende, hendes Hænder ere bundne, saa Slag behøver Du ikke at frygte for, tilmed da vi ere tilstede!"

Erik gik nogle Skridt frem og bøiede sig ned over den Fangne, der sad paa Hug paa Jorden med det opløste Haar flagrende ned over Skuldrene og Hovedet bøiet ned mod Brystet.

„Frisk Mod!" hvidskede han neppe hørligt, „om Gud vil frelser jeg Eder endnu i denne Nat!"

Fangen hævede Hovedet og betragtede ham med et forundret Blik.

Erik havde nær udstødt et Skrig af Smerte og Overraskelse; han havde gjenkjendt Ingeborg, men befindede sig hurtigt, lagde han Fingeren flygtigt paa Læben og udbrød med kaad Latter:

„Du er min Tro fager, Landsmandinde, og Fløiel og Hermelin venter Dig hos vor Anfører, den mægtige Ridder Albrecht af Mecklenborg, saafremt Du bliver udseet til ham."

„Ja, den Ting er klar!" udbrød Troppens Anfører, som imidlertid ligegyldig havde taget Sadlen og Bidslet af sin Ganger, „hun tilfalder vor Høvidsmand! der vanker altid gode Opbringerpenge!"

„Dit Navn?" spurgte Erik og rettede sig stolt iveiret, „men tal tydsk naar Du taler, thi ei lider jeg længer den danske Tunge!"

Ingeborg taug.

„Ei saa, jeg kan forstaae, at Du ikke er det tydske Sprog mægtig, men har Du først været blandt disse brave Folk saalænge som jeg, talte Du det vel, og vel kan jeg tænke, at det ei huer Dig at sige dit Navn; velan saa ti, men det raader jeg Dig," tilføiede han med stærkere Stemme, „viis ingen Trods mod mine Kammerater, de ere alle tappre Mænd og tro Stalbrødre, et eneste ulydigt Ord eller Mine kan bringe Dig Døden; thi i deres Embedsiver udøve de tidt den strænge Retfærdighed uden Skaansel."

„Ret saa Kammerat," brummede Ditmarskeren, „hun bør vide, hvor hun befinder sig."

„Vær Du rolig, Ben Ditmarsker, hun har allerede indseet det og giver sig vel nok til Slutningen; men tykkes I som jeg, da mener jeg, at bedst var om vi lagde hende i Udkanten af vor Leir, for at ingen Uvedkommende bemægtiger sig hende, hvorved I gik glip af hele Belønningen."

„Rigtig, Erik Dansker, talt som det sig en tydsk Landsknegt anstaaer!" bemærkede Troppens Anfører og gav sine Kam-

merater et Vink til at transportere Fangen bort, „der findes et lidet Huus i Udkanten, bringer hende did indtil jeg har talt med en af Ridderne eller Høvidsmanden; hvem veed saadan en Jomfru kan og vide Nyt, som man gjerne gad høre!"

„I altfald have vi jo Pinebænke; dem have vi været saa fornuftige at tage med," sagde Ditmarskeren, hvis Ruus var noget bortdunstet og som nu havde faaet sit hele ondskabsfulde Smil tilbage, „slige fine Jomfrulemmer taale ei at blive klappede med en gloende Tang eller strukne med en Skrue.

Ingeborg gjøs og bøiede sit Hoved dybere ned mod Skjødet.

„Ja, rart er det ikke, min Dueunge!" loe den værdige Ditmarsker og knipsede med Fingrene, „men disse Midler anvende vi kun mod de Gjenstridige; fald smukt tilsøie og løs din Tunge, saa slipper Du muligviis for dem!"

„Lad mig have den Glæde at slutte hende inde!" bad Erik og støbte de sig nærmende Landsknegte tilside, „jeg har slemme Anelser om, at jeg snart bliver et Hoved kortere, hvis jeg falder i Kløerne paa mine Landsmænd; saa nogen Glæde vilde det volde mig, om jeg kunde betroes dette Hverv!"

„Lad ham slæbe hende, I andre følge efter!" befalede Anføreren.

Erik greb hende nu under Armene og fulgte hende flere hundrede Skridt til Leirens Udkant.

Ubemærket af de Andre havde han løst hendes Hænder, medens han uafbrudt fremkom med nogle spottende Spørgsmaal, som vakte Forsamlingens Munterhed.

Ankommen til Huset, puffede han hende ind i samme og bad

hende more sig godt med de fire nøgne Vægge og slog Døren i efter hende med en skraldende Latter.

„Hun skal min Tro lære de tydske Svende at kjende!“ lo han og spændte sit Sværd af, „for yderligere Sikkerheds Skyld vil jeg tilspidse en Pæl og ramme ned udenfor Døren, hid med en Øxe, jeg gider ei tøve længe, aldenstund jeg tørster efter et Krus godt Øl!“

Erik havde erhvervet sig en vis Overlegenhed ligeoverfor sine øvrige Kammerater; man var ikke langt fra at adlyde ham blindt, meest paa Grund af hans lyse Ideer og gode Omgang, som og paa Grund af hans uudslukkelige Had til alt Dansk.

Rigtignok kostede det ham undertiden uhyre Overvindelse at beherske sig ligeoverfor de skjændige Ufredsmænd, som tjente i Grev Geerts Hær, men saavel Frygten for at røbe sig, som den Tanke at kunne gavne Dansken, holdt altid hans Følelser i Tømme og han lo ofte af de Skjændigheder, som næsten daglig foregik.

„Giv hid en Øxe,“ gjentog han, „jeg skal stænge for hende saa hun nok skal blive hvor hun er til Morgenen gryer og seer, hvorledes hun skjærer Ansigt, naar hun staaer for vor Høvidsmand!“

„See saa!“ endte han og drev den tilspidsede Pæl paaskraa ind imod Døren, „den skal nok holde, om I nu vil, Kammerater, tage vi os en Slurk ovenpaa, det styrker alletider til nyt Arbeide imorgen og lyster det Eder, skal jeg synge en Nidvise jeg har lavet om de Danske!“

„Nu skulle I høre!“

Han slentrede fornøiet i Spidsen og skraalede af fuld Hals:

Og det var sig nu den danske Mand,
Han eier hverken By eller Land,
Hans Sværd er rustent i Balgen fast,
At drage det ud har slet ingen Hast.
Men engang det draget bliver!

„Det vil vist vare længe," bemærkede Ditmarskeren.
„Det mener jeg med! saa kommer det andet Vers!"

Han eier ei Strømper han eier ei Sko,
Knapt gider han sig i sit Ansigt toe,
Han sover til Morgen han sover til Kvæl
Mens Tydsken slager hannem ihjel,
Men vee ham dersom han vaagner.

„Hvem spurgte Ditmarskeren.
„Danskeu naturligviis! saa kommer det tredie Vers og længer er jeg ikke kommen."

Og Hanen galer saa luerød,
Den varsler Ulyk Pest og Død,
Den Danske skjelner for seent et Gal,
Og løber bort fra den røde Val,
Naar Fjenden sukker herhjemme!

„Du est et snildt Hoved, Erik Dansker, og jeg gjentager hvad jeg alt før sagde, skade at Du est en Dansker," lo Ditmarskeren med et bredt Griin, „Død og Helvede var Du en Tydsker, slog jeg Dig strax til Ridder!"

„Jeg takker for Æren og giver godt Øl for Meningen, min Ven, kommer Alle hid, jeg har endnu et Guldstykke tilovers af mine Haandpenge; for en Sikkerheds Skyld har jeg indsvøbt det i min Halsklud; i Aften giver jeg det gjerne ud, ret med Glæde, saasandt jeg bærer Sværd ved min Side!"

„Saa er din Glæde ikke meent!" bemærkede Anføreren for den sidstankomne Trop og puffede til de Andre.

„Saa — Kammerat, det skulde Du nødigt sige!" svarede Erik fortrydeligt.

„Eiheller havde jeg sagt det, hvis Du havde baaret Sværd, men Du spændte det fra Dig, da Du stængede Jomfruen inde."

„Død og Pestilense, Du har Ret!" raabte Erik ærgerligt, „aa, jeg er saa træt, løb en af I Andre did og tag det; det Smule Spøgeri som huserer deromkring, skal man ikke bryde sig om, blot rask til og dygtig Kors for sig, saa kan den største Kujon hente Sværdet!"

„Hent det selv, min Ven!" svarede Ditmarskeren betænksomt „medens vi paatage os den Ulejlighed at sørge for at fylde Krusene!"

Nu vel, gak ind saalænge, jeg er strax her tilbage, desuden, Ditmarsker, Du veed nok...."

„Ja vel, ja vel, Erik Dansker, løb Du kun efter dit Sværd, Du kunde let faa Brug for det!"

„Det troer jeg selv!" raabte Erik og løb tilbage til Udkanten „hold blot Krusene godt fyldte, vi tømme dem, naar jeg kommer tilbage."

Larmende og Støiende styrtede nu Sværmen ind i den tidligere omtalte Stue, medens Erik hurtigt løb tilbage.

„Ingeborg!“ raabte han og aabnede Døren, „I er fri! for Guds og den hellige Jomfrues Skyld fly, det Bedste I kan; om det anstaaer Eder, da staae tvende opsadlede Heste et godt Stykke tilhøire paa Engen! tag den Ene og hold Retningen vester paa, ellers vil I støde sammen med en Trop som kommer Nord fra med en fangen Jomfru!“

„Det er Ellen, min stakkels Ellen!“ raabte Ingeborg fortvivlet, „hjælp mig at frelse hende, om I ellers vil og kan, Væbner Erik.“

„Vær I kun rolig, jeg er selv udseet til at geleide hende!“

„Tag denne,“ vedblev han og kastede sin lange Ridderkappe over hende, „slaa dens Hætte op over Eders Hoved og Ingen vil da kunne see at I er en Jomfru; bind mit Sværd om Eder og giv Eder iøvrigt Gud ivold!“

„I er en brav Svend!“ stammede Ingeborg bevæget, „og fortjente Nogen Riddersporen var det visselig Eder, men Et er endnu tilbage, hvorledes slipper jeg gjennem alle de Streifcorps, som drage Egnen rundt!“

„De kunne være slemme nok at undgaae!“ svar de Væbneren alvorligt, „men dristig vovet er halvt vundet; derfor tøv ikke, men afsted forinden man kommer for at hente Eder!“

Ingeborg traadte ud og styrede strax sine Skridt i den Retning, hvor hun hørte de to Heste vrinske.

Hun naaede dem snart; spændte Sværdet om sin Midie,

sprang i Sadlen og jog fra det forfærdelige Sted i susende Galop.

Erik vendte betænksom tilbage; paa hans Ansigt stod skreven alle de Udtryk, som pleie at betegne Angst og Rædsel, rystende over alle Lemmer traadte han ind i Stuen og satte sig taus ved Bordet.

„Ven!“ udbrød Ditmarskeren, „hvor er dit Sværd, fik Du det ikke?“

„Tal ei derom!“ bad Erik og strøg sig over Panden, „hvad jeg hørte og saae kommer aldrig over mine Læber!“

„Saa — —!“ brummede Ditmarskeren og skottede til Erik, medens han langsomt satte Kruset fra sig — „saae Du Noget?“

„Tys, mind mig ei derom, men ræk mig Øllet, naar vi bryde op skal jeg betroe Dig Sagen! Hu! det var et fælt Varsel!“

„Et Varsel!“ udbrød Flere med aaben Mund.

„Lad os ei tale derom ved Nattetider!“ mumlede Erik og saae sig sky omkring, men lad os i dets Sted tømme Krusene og bryde op, ikke sandt Ditmarsker?“

„Vi skulle nok faa Bugt med al det Djævelskab!“ raabte denne, „og med meer end det! lad os, som Erik siger, tømme Krusene og ikke tale om saadanne Sager ved Nattetider, om en Time eller saa ilav bryde vi op, indtil da ville vi glæde os ved Øllet!“

Nu begyndte samme støiende Lystighed som før; det ene Raab overdøvede det andet, Eder og Forbandelser afvexlede med hinanden og engang imellem blinkede Sværde og Knive for at afgjøre Meningerne.

Omtrent en Time var hengaaet da Ditmarskeren ravende reiste sig, og vinkede af Erik, der paa sin Side ligeledes syntes overstadig drukken.

Han sang og omfavnede den ene Kammerat efter den anden, medens han høit og dyrt svor paa at nedlægge den første Fjende han mødte.

Kun Een betragtede ham med mistroiske Blikke; det var den lange Karl i Læderkøllerten og med det røde stride Haar.

Hans smaa plirrende Øine fulgte enhver af Væbnerens Bevægelser med en ubegribelig Vedholdenhed og flere Gange fortrak hans Ansigt sig til et ondskabsfuldt Griin, naar han troede at have opdaget et Tegn, som beviste at Væbneren forstillede sig og just ikke var saa drukken som han saae ud til.

„Du skal ikke slippe mig!" mumlede han og reiste sig, da Ditmarskeren høitideligt tog Afsked med sine vilde og støiende Kammerater og svor den ene Ed efter den anden paa at de vare brave Krigsmænd.

„Jeg drager med, Ven Ditmarsker!" raabte han og greb ham ved Armen, „jeg er kjed af at ligge i Leir og vil søge mig Eventyr paa egen Haand."

„Har Du Orlov, Landsmand?" lallede Ditmarskeren „renner Du fra Leiren saadan uden videre, kunde det let hændes at vi hængte Dig ved næste Møde;"

„Orlov har jeg, idetmindste for en Nat!" svarede den Anden og tilkastede Væbneren et ondskabsfuldt Blik, „naar Du bliver ædru igjen vil Du maaske takke mig, fordi jeg ledsagede Dig!"

„Er der Ingen, som kan laane mig et Sværd!“ raabte Erik og tumlede voldsomt frem ved Ditmarskerens Arm, „uden Piger, Øl og Sværd, er Væbneren ikke meget værd!“ sang han og ruskede en Kammerat i Armen.

„Laan mig dit Sværd, Du Røde i Læderkøllerten!“ vedblev han og vendte sig stirrende mod denne, „Du forstaaer jo dog ikke at bruge det, giv hid!“

Han udstrakte Haanden for at gribe det.

„Hold dine Næver hos Dig selv!“ skreg denne opbragt og slog ham voldsomt over Haanden, „skulde Du have mit gode Sværd, blev det paa en anden Maade!“

„Hold din Mund, Du røde Rævepelts!“ raabte Erik, „truer Du værgeløs Mand med Sværd?“

„Du er snu, danske Hanekylling, men jeg er snuere, forstaaer Du mig!“ skreg den Anden og lagde Haanden paa Sværdet, „meget skulde jeg feile om ei Du spillede drukken iaften, for at bedrive Ugjerning mod min Kammerat, naar Du befinder Dig ene med ham paa Landeveien!“

„Bind din Tunge!“ lallede Ditmarskeren, „troer Du, at jeg frygter for den danske Hanekylling, tilmed hans Sværd er Fanden ivold:“

„Han truer mig med Sværd!“ vedblev Erik og gebærdede sig som en Rasende, „hører I det Kammerater; hans Sværd er halvt dragen og I seer at jeg er vaabenløs!“

„Han er saa god en Krigsmand som Nogen!“ raabte flere af de drukne Landsknegte og reiste sig fra Bordene, „lader Du ham ei i Fred, røde Mecklenborger skal Du snart komme til at lege Himmelspræt imellem Helvede og Jorden.“

„I ere blinde, I ere galne!“ skreg Mecklenborgeren, „see

I da ei at han forstiller sig; han er ligesaa lidt drukken som jeg," tilføiede han ivrigt og trængte Svendene tilbage.

„Og det var sig nu den danske Mand
Han eier hverken By eller Land!"

brølede Erik og tumlede henimod Døren hvor han styrtede om og rev Ditmarskeren med sig.

„Ha, ha, ha! saa han forstiller sig!" loe Sværmen, „Du har nok aldrig havt Dig en ærlig Ruus, Ditmarsker, siden Du troer at den er paatagen! op med Dig, Erik Dansker, Du skal paa Jomfrujagt!"

„Et Sværd!" raabte Væbneren og reiste sig ravende, „ellers slaaer den røde Mecklenborger mig ihjel!"

„Det kan Du tage fra den første den bedste danske Hund Du møder, Erik Dansker og hvad Mecklenborgeren angaaer bliver han her!"

„Det ville vi see paa!" svarede denne og drog Sværdet; men Overmagten var for stor; inden han kunde komme til at føre et Hug, var han kastet bag over og fravristet Sværdet.

„Rolig lille Mecklenborger!" raabte Sværmen, „herfra kommer Du ikke før i Morgen, vi ere retfærdige Stridsmænd og taaler ikke at Du dræber den lille Erik!"

Væbneren tilkastede ham et hoverende Blik.

„Ja, gaae Du kun, danske Rævunge!" mumlede han tænderskjærende og reiste sig, „men før Sol er oppe, har jeg naaet Dig!"

„Han eier ei Strømper han eier ei Sko
Knapt gider han sig i sit Ansigt toe!"

sang Erik og tumlede ud af Døren, „Farvel Kammerater! vi sees igjen."

„Du est drukken, Ditmarsker!“ mumlede han og trak ham med sig ved Armen, „Natteluften vil kjøle din Pande!“

„Ei, Erik Dansker, mig tykkes at Du heller ikke er ædru!“ indvendte Ditmarskeren og klyngede sig fastere til ham, „men lad os først komme i Sadlen, saa gaaer vel Rusen over!“

Natten var bidende kold; en Blanding af Regn og Snee pidskede dem i Ansigtet og tvang dem flere Gange til at vende Ryggen til, for at trække Veiret.

Den fidtede, optøede Vei, afgav et meget vanskeligt Holdepunkt for Ditmarskeren, der snart vaklede til den ene, snart til den anden Side og uafbrudt forsikkrede Erik om at han kunde stole paa ham.

Man var nn kommen til Stedet, hvor Hestene stode. Det var et lille Skuur, som tidligere havde udgjort en Deel af et Huus, der ligesom alle de andre bleve stukne i Brand efterat dets Beboere enten vare bortjagede eller dræbte.

Da den tilbageblevne Hest hørte Fodtrin, gav den sig til at vrinske og sparkede voldsomt mod Bræddevæggen.

„Ei, der have vi vore gode Gangere, Erik Dansker, Du tager den ene jeg den anden, og Fanden skulde være med den danske Ungmø om vi ei træffe hende en Miil herfra, Norden paa hvor Pater Johans Svende blive løste af.“

„Ere de mange, Ven Ditmarsker!“ spurgte Væbneren nysgjerrig.

„To min Ven, kun To foruden Bonden, som kjører, Du est ei ganske inde i Krigsvæsenet, Erik Dansker, i disse Tider vække mange i Tal altid Mistanke, see det har den ærværdige Pater indseet og derfor vil han kun have to Afløsere.

„Mig tykkes, at en saadan Bortførelse let kunde bemærkes!“ svarede Erik og traadte ind i Skuret, hvor Hestene stode.

„Bemærkes! hm, klogtig est Du, men Du gjør nu ogsaa en Undtagelse paa de andre danske Tykhoveder; nei, lille Erik, Reisen skeer kun om Natten, naar Tykhovederne snue!“

„Min Tro! det er snildt!“ loe Bøbneren, „men om Du vil, Ven Ditmarsker, bør Du spænde dit Sværd fastere; Beltet er gleden Dig heelt ned paa Livet!“

„Ei, det er fordi jeg ikke har spændt det op; jeg har Værk i Hovedet, det volder det forbandede Øl, jeg kan ikke taale at see ned, spænd Du det, Erik!“

Bøbneren trak Hesten frem og gav sig dernæst ifærd med at spænde den ravende Tydskers Sværdbelte.

„Jeg troer saa Skam det er gaaet sønder!“ mumlede han og søgte forgjæves at snøre det ind.

„Tag det af saalænge!“ raabte Ditmarskeren, „jeg skal imidlertid tage den anden Hest frem.“

Bøbneren tilkastede ham et lynsnart Blik og løste Sværdbeltet.

„Død og Helvede!“ brølede han, „enten er jeg overstadig drukken eller ogsaa er her Ugler i Mosen; Baasen er tom og Hesten borte!“

„Du maa vist være det Første,“ svarede Bøbneren og spændte Sværdet om sig selv, „søg rigtig, naar Du er færdig og faaer trukket Hesten frem følges vi ad!“

„Jo, det er en deilig Historie!“ brummede Ditmarskeren og traadte udenfor, ligesom Bøbneren satte Foden i Stigbøilen, „Du tilhest og jeg tilfods, det rimer sig kun daarlig.“

„Det synes jeg ikke!“ lo Væbneren og svang sig i Sadlen, „aldenstund Du har været saa god at laane mig dit gode Sværd!“

„Forræder!“ brølede Ditmarskeren og styrtede henimod Væbneren, der hurtig lod Hesten gjøre et Spring fremad, „lumske danske Hund, jeg skal....“

Hans berusede Tilstand lod ham imidlertid tabe Fodfæstet og han rullede henad Jorden, medens Væbneren satte Sporen i Hestens Sider og jog afsted, for om muligt at naae Ingeborg.

Endnu længe efter hørte han den ravende Tydskers Forbandelser lyde i alle mulige Toner, indtil de tilsidst tabte sig eller blandede sig sammen med Stormens Hyl.

Først efterat have tilbagelagt over en Mil, sagtnede han sin rasende Galop, for at lade Hesten puste; store Perler hang paa hans Pande og Sveddraaberne perlede frem gjennem alle Porer efter det voldsomme Ridt, men hans Sind var saa let, som det længe ikke havde været; thi nu var han atter fri efter at han længe havde maattet anvende al mulig Forsigtighed for ikke at røbe sig.

Med Velbehag indaandede han den iskolde Natteluft og følte med Glæde, hvorledes den pladskende Regn gjennemblødte hans Klæder; det var jo Friheden som tillod ham at færdes i de gamle bekjendte Egne, som han vilde forsvare til sin sidste Blodsdraabe.

„Ingeborg!“ mumlede han og pressede Haanden mod sit Bryst, ædle stolte Ingeborg, monstro Du vil lønne mig, som mig tilkommer, fordi jeg frelste Dig fra Vanære og Skjændsel?“

„Ak!“ sukkede han og satte atter Gangeren i Galop, „hun seer kun den frigivne Træl i mig; hendes Hu staaer til Riddersmænd eller adelbaarne Væbnere, men jeg — jeg! ha! synes at Trællemærkerne endnu brænde paa min Pande som et gloende Jern, skjøndt en fri Mands Haandslag gjorde mig til fri og slettede det ud; hun har sikkert glemt den stakkels Knøs, som den hellige Jomfru sendte hende i Trængselens Dieblik!“

„Men hvorfor kan jeg ei blive Ridder!“ vedblev han og rettede sig i Sadlen, „jeg forstaaer at afbøde Hug og Svinge et Sværd saa godt som Nogen, det maatte den praleriske Tydsker bekjende paa Hedeby Landevei! og naar først Guldsporen klinger paa min Hæl og jeg kan tage mig Borg i fæste; mon da ikke skjøn Ingeborg lystede at blive Erik Gunildsens Ægteviv!“

Disse Forhaabninger gav ham igjen nyt Liv; han klappede sin skummende Ganger og foer som en Piil gjennem den sorte Nat, der næsten hindrede ham i at see og følge det rette Spor.

Længe stormede han saaledes afsted uden at støde paa Flygtningen, og allerede troede han at have forfeilet Veien, da han pludselig hørte Hovslag ret ud for sig.

Hans Ganger vrinskede og foer paany raskere afsted med fremstrakt Hals og vidt opspilede Næseboer.

„Det maa være hende!“ mumlede han, „dog hvo kan vide det; Forsigtighed er en herlig Dyd og derfor drager jeg Sværdet!“

Med det lange spidse Sværd i høire Haand og bøiet helt

ned over Hestens Manke red han rask videre, stolende paa sin gode Lykke og paa at det maatte være Ingeborg.

Han tog eiheller feil; det var virkelig den flygtende Pige, som foer afsted paa sin udmattede Ganger, gjennemblødt af Regnen og med Sværdet ved Siden, ret som om det kunde være en modig Yngling, der forvoven trodsede Nattens isnende Taager.

„Ingeborg!“ raabte Væbneren, „er det Eder!“

„Gud og den hellige Jomfru være lovede, at Du endelig kom, Erik, Modet og Kræfterne ere nærved at svigte mig, og Veien er mig ubekjendt.“

„Ho, ho;“ lo Væbneren fornøiet, „det raade vi nok Bod paa; meget skulde jeg feile, om ei denne Vei fører til Skoven omkring Skanderborg og Gudenaa; naa vi først den, veed jeg Smuthuller nok, hvor vi kunne puste ud, uden at frygte for Forfølgelse; thi sandt at sige, Ingeborg, nærer jeg den Formodning, at vi blive forfulgte; jeg veed alt for Meget til at Tydsken saaledes lader mig slippe!“

„Vi ville forsvare os til det Yderste!“

„Min Tro! I taler kjækt af en svag Pige at være, men lidt vil Eders Arm dog forslaa mod en halv Snees af disse Skurke, som den Onde har ført her Nord paa; og sært forekommer det mig, at Egnen ikke holdes besat, for at jage dem tilbage til deres Røverreder.“

„Det kan skee endnu, Erik!“

„Sandt nok, men medens Græsset groer døer Horsemoer, stjøn Ingeborg, og mig tykkes at disse Marker ere vel fede til de tydske Slughalse.“

Ingeborg taug og drev sin udmattede Ganger fremad;

Erik fulgte efter ellen rettere ved Siden stirrende uafbrudt frem foran sig, for, om muligt at gjennemtrænge det tætte Mørke.

Saaledes fulgtes de længe Side om Side indtil endelig Erik standsede ved et voldsomt Ryk i Tøilen, idet han samtidig hermed greb Ingeborgs Hest.

„Tys, for Guds Skyld, stille, Ingeborg, hører jeg ret, møde vi Ryttere!"

Ingeborg standsede med tilbageholdt Aandedræt og bøiede sig lyttende forover.

„Du maa have taget feil; Erik!" hviskede hun „jeg hører Intet!"

„Tys! Ingeborg, mine Sandser bedrage mig aldrig, men troligt er det at de have standset; om I vil, ride vi til Siden ind i Budskadset og lade dem drage forbi.

„Du har Ret, der kommer virkelig Nogen! hviskede Ingeborg og satte i et Spring over den dybe Grøft.

„Blot ikke vore Heste vrindske!" mumlede Væbneren, „saa ere vi om en Hals; man kan ikke vide hvad det er for Folk der færdes nuomstunder!"

Det var paa den høie Tid, thi næsten i samme Øieblik sprængte to Ryttere frem gjennem Mørket og standsede lige ud for Flygtningene, som med bankende Hjerte og med Haanden paa Sværdet ventede paa hvad der vilde hænde.

„Du hører forbandet daarligt, Claus!" udbrød den ene af Rytterne og søgte forgjæves at see igjennem Mørket, „her er jo ikke en Moders Sjæl, og heller ingen i Nærheden kan jeg tro!"

„Ved min Skytspatron, Hr. Ridder," svarede den anden

Rytter, „var her Nogen; min Ganger snøftede og spidsede Øren, det gjør den altid naar den mærker Noget!"

„Maaskee et Par forsultne Ulve, Claus! de bør ikke opholde os paa vor Vei; naar Morgenen gryer ville vi være ved den tydske Fortrop og mærkeligt vilde det være om ei en ædelbaaren Ridder og hans Væbner fandt Stade og Plads for Sværd og Spyd i Holstergrevens Sal!"

„Forræderi!" mumlede Erik og drog Sværdet halvt.

„Stille Erik, for Guds Skyld!" bad Ingeborg og greb ham krampagtigt i Armen, „Skurken faaer nok sin Løn!"

„Hører I!" vedblev den anden Rytter, „hører I, Herre! Meget skulde jeg feile om ikke her er Folk i Nærheden!"

„Aa, hold op med din dumme Snak, Claus, det er Vinden, som suser gjennem Trætoppene!"

„Saa indseer jeg ikke hvorfor vi dvæle, Hr. Ridder; lad os da ride videre!"

„Leiren kan ikke være langt borte, Claus! et Par Timers Ridt og vi ere der!" svarede Ridderen og sporede atter sin Ganger.

Claus Væbner svarede ikke, men bøiede sig forover og foer afsted ved Siden af sin Herre med hvem han snart forsvandt i den mørke Nat.

„Forræder, nedrige Forræder!" udbrød Ingeborg og satte igjen over Grøften, og slig en Usling har vovet at beile til Ellen!"

„Han kan beile til Galgen!" raabte Væbneren forbittret, „men bi kun, Ridder Sigvald Eskildsen, om Gud vil sees vi vel nok engang, og da opgjøre vi hele Regnskabet!"

De rede raskt videre, medens Ingeborg fortalte Erik om hvorledes Sigvald havde ranet dem fra Borgen og igjen var bleven overlistet af den snedige Pater, der, efter hvad hun kunde tænke, endnu maatte have Ellen i sin Magt.

„Men I, Ingeborg, hvorledes slap I da af Tigerens Kløer?“ spurgte Erik.

„Det er mig fast som en Drøm, Erik; den Ridder som holdt mig fangen bragte mig om Aftenen til et ubeboet Bondehuus, hvorfra jeg sneg mig, bort da baade han og hans Svende laa i dyb Søvn!“

„Men Eders Hænder vare jo bundne!“

„Vel sandt! det kostede mig utrolig Møie at faae Baandene overslidte ved at gnide dem mod Hjørnet af en skarp Steen; derefter tog jeg den første den bedste Hest, og svang mig paa, efter først at have overskaaret Haserne paa de andre, det gjorde mig ret ondt for de stakkels Dyr, men jeg havde jo ikke andet Redningsmiddel!“

„Men I flygtede jo om paa den vilde Mark, tilfods og udmattet?“

„Ja, da min Hest endelig var styrtet af Udmattelse, maatte jeg jo tilbagelægge Resten af Veien tilfods skjøndt jeg tydelig følte at Kræfterne svigtede mig ved hvert Skridt og først da var det at jeg for anden Gang faldt i mine Fjenders Hænder.“

„Vi skulle nok faa Bugt med dem, Ingeborg, vent først til de ere komne godt og vel herind, hitte vi nok paa et Middel til at jage dem samlede ud igjen.“

„Ak, det tykkes mig, at meget Ondt foreståaer endnu, Erik!“

Bæbneren sukkede, han troede det samme.

„Om ellers jeg regner rigtigt, kunne vi ikke være langt borte fra det Sted, hvor vi ville møde Jomfru Ellen, Ingeborg, men meget vilde I glæde mig, om I vilde lade mig ene om det Arbeide og holde Eder saa langt tilbage at I ingen Skade afstedkommer, dersom Lykken skulde være mig imod!"

„Du vil ene befri min kjære Jomfru!"

„Hvorfor ikke, een Dansk veier dog ligesaa meget som to Tydske, og vel vilde det være, om liden Ellen kunde finde god Pleie hos Eder, naar jeg, som jeg haaber, faaer hende revet ud af Voldsmændenes Arme!"

„Du er begeistret, Erik!" smilede Ternen, „nu troer Du Dig stærk nok til..."

Hun standsede pludselig med et Forfærdelsesskrig og pegede skjælvende paa en mægtig udstrakt Ild, som pludselig viste sig ved en Ombøining af Veien.

„See!" udbrød hun og tvang den forskrækkede Ganger til at staae stille.

„Det er Tydsken, som spiller Herre, medens Dansken sover!" mumlede Erik forbittret, „efter hvad jeg kan see er det en Landsby en god Miil borte; nu vel! det er ialfald en Advarsel om ikke at drage den Vei!"

„Rædsomt, skrækkeligt!" sukkede Ingeborg, „de Ulykkelige, det er mig som jeg hører deres fortvivlede Raab gjennem Natten! og det maa vi taale!"

„Lad os vende om, Ingeborg, der ere de formange!"

Bæbneren vendte sin Hest.

Men ogsaa fra den anden Side flammede et Baal ideiret antændt af de plyndrede Bondebyers straatækte Bygninger.

„Vi ere omringede Ingeborg!“ mumlede Væbneren og kastede et forsagt Blik omkring sig, „snart gryer Dagen, og sært skulde det da være om ei de fik Øie paa os!“

„Ei, jeg troer Du skjælver, Erik, ere vi omringede, nuvel, saa slaae vi os igjennem!“

„I er en heltemodig Pige, Ingeborg!“ svarede Erik og betragtede hende med Ømhed, „men her er det næsten umuligt at slippe heelskindet fra; bedre tykkes det mig om vi afstaae fra Planen at komme Jomfru Ellen til Undsætning og søge Nord paa, ad Skanderborgkanten!“

„Hvortil nytter det, Erik, vi ville dog falde i Hænderne paa disse Mordbrændere!“

„Nei, vore Gangere kunne endnu holde en Stund ud; lad os drage Nord paa ad ubanede Veie, maaskee den hellige Jomfru sender os Redning!, naar vi mindst venter det.“

„Ellen, stakkels Ellen!“ sukkede Ingeborg vemodig, „saa er Du altsaa redningsløs fortabt!“

„Vi ville haabe det Modsatte, afsted, Ingeborg, afsted! hører jeg ret, halse et Kobbel af disse Hunde os imøde; det er det samme som at møde Skjændsel og Død!“

Han trykkede Sporerne i Gangerens Sider, og foer paany afsted i en anden Retning, fulgt af Ternen, som nu følte, hvor lidet en Qvinde passer til Krigerfærd og dens Strabadser.

Morgenen var allerede frembrudt! den glimrende Sol kastede sine oplivende Straaler paa den næsten overalt optøede

Jord, der enkelte Steder fremskjød smaa grønne Spirer; Foraarets første Kjærlighedspanter.

Engang imellem vendte Rytterne Hovederne om for at see om ei de bleve forfulgte; men hidtil var Egnen bagved dem menneskетom.

Ikke en levende Skabning var at see; det var som om Gods Forbandelse hvilede over det ulykkelige Land, der hærgedes af den skrækkelige Svøbe, som overalt forvandlede de blomstrende Landsbyer til rygende Brandtomter og besaaede Veie og Stier med de lemlæstede Lig af de dræbte Indbyggere.

Alt var saa dødt og øde; kun engang imellem opdagede de en flygtende Hob, som hurtigt sneg sig frem ad de meest skjulte Stier og det kun om Natten, medens de hvilede om Dagen i Skovene, ofte omringede af de omstreifende Ransmænd, der gjorde sig tilgode med den tilplyndrede Eiendom.

„Jeg kan ikke mere!“ udbrød Ingeborg og kastede et fortvivlet Blik om sig, „mine Lemmer værke af det voldsomme Ridt, og min arme Ganger vakler under mig! forlad mig, Erik, frels dit Liv! de ere os alt lige i Hælene, saavidt jeg kan see paa de forgyldte Hjelme og mørke Bannere, som nærme sig bagved os!“

„Guds Død, I har Ret,“ mumlede Væbneren og dreiede sig i Sadlen, „der er en skjøn Samling!“

„Vi forsvare os til det Yderste, Erik, ikke sandt, til det Yderste!“

Væbneren tænkte et Øieblik efter.

„Jeg frelser Eder;“ udbrød han med tindrende Øine, „naar I ubetinget adlyder mig!“

„Tal! for Guds Skyld, de ville snart være her!“

„Nuvel! min Ganger er langt bedre end Eders, naar hine Kjeltringe ere nær nok, maa I drage Eders Sværd og give mig et Slag med samme; det vil da see ud som vi ere i Kamp sammen; jeg falder af Hesten, I springer hurtigt op paa den og iler herfra.“

„Men Du — jeg forstaaer ikke!“

„Bryd Eder ikke om om mig! jeg skal nok dreie dem en Næse; nu, — nu — Ingeborg — drag Sværdet! hug til — de ere nær nok!“

Man kunde allerede høre Hestetrampen. Ingeborg hævede Armen med det lange funklende Sværd og i samme Øieblik tumlede Væbneren af Hesten.

Med Lynets Fart sprang Ingeborg af sin udmattede pustende Ganger, der styrtede i samme Øieblik, og foer afsted paa Væbnerens, som hun drev fremad med Slag af Sværdsteden.

Den foranstaaende Trop var standset et Øieblik ved at see dette pludselige Overfald; nu fortsatte den igjen sit Ridt og omringede kort efter Erik, som laae paa Jorden tilsyneladende bevidstløs.

„Op med Dig!“ raabte Anføreren og sprang af Hesten, „Løsen og Feltraab, hvis Du ellers vil beholde Livet;“

Et kraftigt Spark ledsagede disse Ord.

„Fordømte danske Hund!“ stønnede Væbneren og reiste sig vaklende „han havde nær givet mig Reisepas!“

„Du lader til at være af samme Kuld, lille Ven!“ grinte Anføreren, „idetmindste taler Du Sproget godt!“

„Hold Mund!“ svarede Væbneren vredt, „saadan taler man ei til Pater Johans Udsending!“

Tydskeren studsede.

„Ei, saa Du er fra den ærværdige Fader!“

„Ønsker Du maaskee Syn for Sagen, Ven Tydsker, saa see selv!“

Med disse Ord trak han Ringen og Sigvards Brev frem.

„Godt Ord igjen, Kammerat!“ brummede Tydskeren, „Tegnet er godt, man kan jo tage feil!“

„Det er ingen Maade at sparke til et Sendebud.“

„Ei, ei, ikke saa hidsig; til Gjengjæld skal jeg hjælpe Dig at fange den danske Lømmel der forude!“

„Jo pyt!“ lo Væbneren spottende, „dertil ere I ikke talrige nok!“

Tydskeren saae spørgende paa ham.

„Der ligger henved hundrede Mand paa den anden Side af den lille Skov tilvenstre!“ pustede Væbneren, „og saavidt mig synes ere vi lovlig faa til at binde an med dem; endnu i Morges befandt jeg mig i deres Midte; det er lutter harnisklædte Mænd i Pandser og Plade!“

„Skam den som bliver!“ mumlede Tydskeren og vendte hurtigt sin Hest, „farvel, Kammerat, vi have knap Tid!“

„Tag mig med, for Guds og den hellige Jomfrues Skyld, tag mig med!“ raabte Væbneren, „lade I mig her tilbage, er jeg Døden vis!“

„Bliver din egen Sag, Kammerat, kan ikke hjælpe Dig!“

svarede Rytteren og trykkede Sporerne i Hestens Sider, „forresten er Du jo baade dansk og tydsk; her ere to Tunger gode!"

„Giv mig idetmindste en Hest!" vedblev Væbneren og holdt fast i Sværdskeden, „seer jeg ret glimte allerede Danskens Hjelme gjennem Træerne histovre!"

„Slip, siger jeg, flux slip min Sværdskede!" raabte Tydskeren forbittret og saae sig ængstelig tilbage, „troer Du jeg vil lade mig hugge til Plukfisk, for din Skyld!"

„Du er en slet Kammerat!" mumlede Væbneren og slap Sværdskeden.

„Kommer heller ikke mig ved!" lo Tydskeren og sprængte afsted, „en Karl som Du maa sagtens kunne klare sig."

„Ja det kan Du troe!" lo Væbneren og trak Veiret lettere, „for Dig har jeg idetmindste klaret mig!"

„Det Puds kan jeg takke min Skytspatron for!" tilføiede han og opslog en klingrende Latter, „hvilke Helte, hvilke Røvere, hvilke feige Mordere!"

„Stakkels Ingeborg!" vedblev han, „nu flygter Du atter afsted som en vildsom Fugl, der hverken har Huus eller Rede, ja, ikke engang en lille Tue blandt visne Græsstraae, hvor den kan skjule sig for Rovfuglenes skarpe Syn og gridske Kløer, og jeg — ak! Modet er ei langt fra at svigte mig — jeg afgiver nu en ynkelig omvankende Væbner uden Herre og uden en god Ganger!"

Han betragtede vemodigt den gispende Hest, som laae udstrakt paa Jorden med alle fire Been rystende af Udmattelse.

„Jeg gav gjerne et Aar af mit Liv for at være ved Ingeborgs Side!" fortsatte han og saae i den Retning, hvor hun for kort siden var forsvunden; „men der er ei andet for

end at vente til Dyret kommer til Kræfter! „Ja, de Skurke!“ raabte han og truede med Haanden, „de vende tilbage med Mandskab, see blot, hvor de spore deres Gangere og vaie med Banneret; for tusind Ulykker, om nogle faa Minutter har jeg hele Banden paa Halsen!“

Sværmen vendte virkelig tilbage som det syntes betydelig forstærket.

Væbneren overveide kun et Øieblik, hvad der var at gjøre, i det næste ilede han i fuldt Løb hen imod den fremspringende Skovpynt! hvor han behændigt smuttede fra Busk til Busk, indtil han omsider stakaandet og pustende kastede sig fladt ned paa Jorden med Haanden om det dragende Sværd og med Øinene vendt mod Ryttertroppen, der øiensynligt alene søgte ham.

„Godt, det gjælder mig alene!“ mumlede han, „blot Ingeborg gaaer fri, er jeg endda tilfreds!“

„Her har han skjult sig!“ raabte den forreste Rytter paa Plattydsk, idet han speidende lod sine Øine fare hen over den nøgne Underskov, „meget skulde det undre mig, om denne listige Ræv atter skulde skuffe os!“

„Det vilde isaafald være en stor Skjændsel for os!“ svarede en Anden, i hvem Væbneren til sin ubehagelige Overraskelse gjenkjendte den rødhaarede Landseknegt fra Leiren, „jeg for min Part giver ei slip paa ham før Solen gaaer ned; han har nu tre Gange trukket os om ved Næsen, den fjerde lykkes det ikke!“

„Det kunde dog hændes,“ mumlede Væbneren mellem Tænderne, „slipper jeg bort denne Gang, bliver det vel sagtens den fjerde.“

„Han er her, søg blot efter,“ vedblev den Rødhaarede,

„jeg er vis derpaa, faae vi ham fat, hænge vi ham strax op, det er Noget han længe har trængt til!“

Man steg nu af Hestene og gav sig til at søge; ikke en Busk blev forbigaaet, men Væbneren var der ikke.

Han havde benyttet Tiden! med en næsten slangeagtig Smidighed krøb han fra Busk til Busk, stedse nærmere Hestene, som vare overladte til en ung Knøses Bevogtning.

Hans Plan var hurtig lagt og ligesaa hurtig udført. — Kommen saa tæt ind til Hestene at han behændigt kunde svinge sig i Sadlen paa den nærmeste, reiste han sig pludselig op og styrtede med voldsom Kraft imod den tydske Væbner, som ikke kunde modstaae det uventede pludselige Angreb, men blev kastet til Jorden, hvor han trillede om blandt de steilende Heste, der forskrækkede foer til alle Sider. —

Væbneren greb en prægtig Stridshingst ved Tøilen og svang sig som et Lyn i Sadlen, idet han udstødte et gjennemtrængende Hyl og tildeelte Hesten drøie Hug af sin dragne Klinge.

„Det bliver saa fjerde Gang!“ skreg han paa godt Plattydsk og fløi afsted som en Stormvind, medens de forbittrede Fjender forgjæves søgte at fange deres adspredte Heste, som flygtede til alle Sider.

Væbneren galopperede stedse videre, opmuntrende Hesten baade med Sporer og Ord, indtil han omsider var saa langt borte, at han med Grund kunde formode, at al Forfølgning blev unyttig, hvorefter han standsede og lod det anstrængte Dyr puste ud.

„Nu til Nørreriis!“ loe han, „derhen er sikkert Ingeborg

styret; Gud og den hellige Jomfru give, at intet Uheld maa være tilstødt hende!"

Han satte atter, efter en god halv Times Forløb, Gangeren i Galop og hvilede kun faa Gange, for at skaffe sig og Hesten noget at spise og Drikke.

Pater Johan.

Ikke langt fra Vesterhavet, i den sydlige Deel af Sønderjylland laae en mægtig Borg, forsynet med stærke Volde og dybe Grave. I gamle Dage havde den tilhørt en mægtig Sørøver, som hærgede de danske Kyster og efterlod frygtelige Spor hvor han drog frem. — Hans Borg var det eneste Sted hvor han nogenlunde var i Sikkerhed, thi Ingen vovede at binde an med ham, da han desuden besad betydelige Stridskræfter i sine vilde Søkrigere, som ingen Samvittighed gjorde sig af at plyndre og skjænde saavel i deres eget Land, som paa Hannovers og Hølands Kyster.

Borgen havde længe staaet uden Eier, og var derfor, hvad selve Bygningerne angik, meget forfalden, men Udenværkerne vare endnu i fortrinlig Stand og frembøde et sikkert Værn mod Datidens temmelig ufuldkomne Beleiringskunst.

Efterat Grev Geert havde opkastet sig til Herre over Sønderjylland, uddeelte han rundelig Borge og mindre Lehn til sine Venner; denne her skjænkede han sin Skriftefader, den anseete Pater Johan, som strax havde taget den i Besiddelse

og nu holdt den besat med et temmelig anseeligt Mandskab, der blev lønnet af hans egen Kasse, som paa Grund af hans betydelige Indtægter altid var velforsynet.

Det var i Slutningen af Februar Maaned at en med to Heste forspændt Karm nærmede sig den ophidsede Vindebro, der holdt Indgangen til Paterens Borg besat. Karmen bevægede sig kun langsomt fremad, ikke som det syntes fordi Hestene vare udmattede, men fordi den agende Person, en Kvinde ikke kunde taale den stærke Kjørsel paa den knudrede, ujævne Vei, der ellers aldrig blev befærdet, uden naar Borgens Besætning engang imellem drog ud for at jage eller for at skjære de faae Træer, som endnu stode tilbage paa den vidtudstrakte Slette, der allerede her antog Marskens Characteer.

Veiene vare derfor daarlige og yderst slet vedligeholdte; det ene Hul fulgte paa det andet, den ene Steenbunke laae Side om Side med den anden og store Vandpytter dannede en lang Række af smaae Indsøer, hvori Hjulene sank i og undertiden forvoldte Hestene stor Anstrengelse.

Karmen standsede omsider foran Vindebroen, den pantserklædte Rytter, der dannede en Slags Vagt, stødte i sit Horn tre korte klingrende Toner og næsten samtidig hermed, sænkedes Vindebroen af usynlige Hænder, medens en heel Flok glubske Hunde styrtede frem fra Gaarden og omringede Karmen med en truende Knurren.

„Kjør til!“ sagde den harniskklædte Mand og gav den ene Hest et Smæk over Lænden, „hvad nøler Du efter, seer Du ei at Broen er nedladt.“

Kudsken, der sad paa den nærmeste Hest, svang sin korte

Pidsk, og Karmen rullede hurtigt over Broen, som heisedes strax efter ligesom af sig selv.

En gammel hvidhaaret Mand modtog den Reisende ved den brede Trappe, som førte til Indgangen og løste hurtigt det fastspændte Læderstykke, som strakte sig tversover Sædet.

„Stig ud, ædle Jomfru!“ sagde han med et dybt Buk,“ Alt er beredt til Eders Modtagelse.“

„Jomfruen er syg,“ sagde Rytteren, der imidlertid var sprungen af Hesten, „den ærværdige Herre har befalet, at hun skal nyde den omhyggeligste Pleie.“

„Herregud! er hun syg,“ mumlede den Gamle og saae hende ind i det blege Ansigt. „nu, det raade vi vel Bod paa, tilmed da vi netop have en klog Kone ved Haanden, som blev snappet op for nogle Dage siden af Forposterne!“

„Gjør ingen Snak, Gamle, men hjælp den høibaarne Jomfru ud,“ vedblev Rytteren, „hun er overanstrængt af den pludselige Reise, men ved en god og omhyggelig Pleie, haabe vi, at kunne helbrede hende inden Pateren kommer, som kun vil vare nogle faa Dage!“

Damen reiste sig vaklende. Det var Ellen.

Hun kastede et fortvivlet Blik omkring sig og lod Øiet dvæle ved de mægtige Mure og Volde, som gjorde Borgen til en lille stærk Fæstning.

„Ja, her skal Ingen komme og tage Eder, ædle Jomfru,“ sagde Rytteren med en let Spot, „Murene og Voldene ere saa solide, at den maatte kjende til de sorte Kunster, som skulde snige sig herind og — — —“

„Før mig ud!“ afbrød Ellen ham bydende. Rytteren

bukkede taus og tog hende med Ærbødighed ved Haanden, medens hun steg op ad den grovt tilhuggede Steentrappe.

„Hvor er mit Fængsel?“ spurgte hun med isnende Kulde, „lad mig strax komme did!“

„Eders Fængsel, høibaarne Jomfru!“ smidskede Rytteren, „den hele Borg er Eders Fængsel om I saa vil, Alt skal adlyde Eder!“

„Saa giv mig min Frihed, langt hellere vanker jeg Landet rundt og betler for hver Mands Dør, end jeg bliver her blandt Giftblandere og Ildgjerningsmænd!“

„I er udmattet og Eders Hoved værker kan jeg mærke, tillader I, skal jeg føre Eder til Fruerstuen, der saalænge har ventet paa en Herskerinde!“

„Det er dog maaskee ei saa længe siden, at her var en saadan!“ mumlede Ellen smerteligt, medens hun steg op ad Trappen, „Eders Herre er vist altfor stor en Skurk til at han ikke skulde have udøvet den Niddingsdaad tidligere, som han for kort siden begik imod mig!“

„Af enhver Andens Mund vilde disse Ord være de samme som Døden, af Eders derimod ere de kun tilgivelige Tegn paa Vrede over den Medfart I har lidt!“

Ellen tilkastede ham et foragteligt Blik og traadte gjennem flere Værelser, der alle være opfyldte med Krigsfolk, ind i Fruerstuen, der var beliggende i Borgens østre Ende og efter Datidens Smag udstyret med megen Luxus.

„Her er Eders tilkommende Hal, ædle Jomfru, og naar I ønsker det skal I erholde Terner til Eders Opvartning!“ sagde hendes ærværdige Ledsager og bukkede dybt.

„Jeg ønsker Ingen!“ lød det korte Svar. Ridderen

bukkede og vinkede af et Par Landsknegte, som stedse havde fulgt efter paa Gjennemgangen til Fruerstuen.

„I bliver her" sagde han, „som Æresvagt foran denne Dør; ved den mindste Støi træde I ind, og ere med Eders Liv ansvarlige for hende!"

Han pegede bydende paa Ellen, der udmattet var sunken ned paa en bred Læneſtol, bukkede dybt og forlod Værelset.

De to Landsknegte stødte deres Hellebarder i Gulvet og tillukkede Døren. Ellen hørte deres taktmæssige Skridt udenfor paa det fliselagte Gulv.

„Gud!" stammede hun, „Gud, jeg er Fange, overgivet til Vanære og Skjændsel, naar hiin nedrige Skurk vender tilbage! o Ingeborg, hvi lyttede jeg ei til Din advarende Røst! langt hellere i Sigvards end i dennes Vold!"

Hun brast i en krampagtig Graad og kastede sig paa Knæ med Armene hævede mod Loftet, som om hun vilde paakalde den Almægtiges Hjælp.

Hun bad længe og inderligt og da hun atter reiste sig var det virkelig som om hun stimtede en Straale Haab midt i den mørke Nat, der omgav hende paa alle Sider.

Med langsomme Skridt nærmede hun sig Vinduet og kastede et Blik udover det flade Land, som strakte sig fort og gulgrønt nedenunder hende. Hun saae den lette Taage vælte sig i klare gjennemsigtige Skyer fra Vesterhavet indover de frugtbare Egne, der enkelte Steder begyndte at iføre sig Foraarets spraglede Blomsterdragt.

Nogle hule Drøn bragte hende til at staae stille og lytte; det var nogle forunderlige tunge Suk, som fra et med Sorger betynget Kjæmpebryst. Og hun feilede ikke i dette Antagende;

det var Vesterhavet, som slog sine tunge Bølger mod Digerne og sukkede i afmægtig Vrede over de mægtige Jordvolde, der standsede det i dets Indtrængen.

„Alt er Suk og Taarer!“ hviskede Ellen og stirrede gjennem Ruden, „men kan det vel være Andet nu i Danmark, hvor Landet græder sine blodige Taarer under fremmede Voldsmænds Svøbe!“

Hun vendte sig mod den anden Side, og kastede et Blik ned i den rummelige Borggaard, hvorfra raa Latter og drøie Eder blandede sig med en gudelig Sang, hvoraf følgende Stropher naaede hendes Øren:

„Ravneunger,
Eders Hunger
Efter Guldet
Dybt i Muldet,
Skal jeg mætte,
Mark og Slette,
Giver Valen,
Valhallssalen.“

„En forunderlig Sang!“ mumlede Ellen, „og i dansk Tunge!“

Hun bemærkede nu en gammel pjaltetklædt Kvinde, som vedblivende dandsede rundt medens hun slog en Kreds om sig med sin Stok.

„Tag Jer vare,
Ræv og Hare,
Retten kommer,
Jagten kommer.
Hjul skal klædes,

Jorden vædes,
Hos hver Hyde,
Blod skal flyde,"

lød andet Vers, medens Kvinden vedblev at danse rundt og svinge Stokken.

Ellen anstrængte sine Øine, men det var hende umuligt at gjenkjende Fruentimmeret, der nu sad sig paa Hug i Gaarden og spaaede Krigsfolkene i Hænderne.

„Besynderligt, Stemmen er mig bekjendt!" mumlede Ellen og vendte sig halvt fra Vinduet, „ak! det er maaskee en stakkels gammel Fange, man har opsnappet, for at have Tidsfordriv i ledige Timer; ak! hvo der dog var fri som hun!"

Hun sukkede og tog atter Plads i den brede Lænestol.

Længe sad hun saaledes og lyttede til Stormens Hyl og Vesterhavets Brusen, medens Himlen blev sort og overtrukken og Regnen styrtede ned i Strømme. Hendes Tanker vendte tilbage til Hjemmet og de lykkelige Dage hun havde tilbragt paa sin egen Borg og ofte traadte Taarerne hende i Øinene, naar hun anstillede den smertelige Sammenligning mellem før og nu.

Saaledes hengik Dagen. Den indsatte Spise rørte hun ikke og kastede sig omsider paa sit Leie, fortvivlet, ulykkelig og i stadig Frygt for at Pateren, der, som hun vidste, havde lagt Veien om ad Hedeby, mulig skulde være indtruffen.

Drabanternes taktmæssige Skridt lød hele Natten udenfor; hun hørte, hvorledes de bleve afløste af Andre og hvorledes disse uafbrudt gik op og ned, sagte samtalende og engang imellem staaende stille, medens de styrkede sig af det store Kruus tydske Øl, som ofte blev forsynet med friskt Indhold.

Det kunde vel omtrent være Midnat, da hun hørte Støi i Gaarden, Hundeglam og Vaabenklirren. Flere Stemmer talte i Munden paa hinanden og Hestene stampede utaalmodigt i Steenbroen.

Forskrækket reiste hun sig og ilede hen til Vinduet.

Gaarden var fuld af bevæbnede Krigsfolk, som forsynede med blussende Fakler omringede en høi Herre, der netop steg af Hesten og ilede op af Trappen.

„Retfærdige Gud, hellige Jomfru, det er ham, min Tyran!" stammede Ellen og tumlede tilbage „o, min Gud, min Gud, jeg er redningsløst fortabt!"

Hun kastede sig igjen paa sit Leie og ventede med bankende Hjerte paa hvad der vilde skee.

Knapt fem Minutter efter hørte hun Trin i Forhallen. Drabanterne posterede sig ved Døren og holdt deres Hellebarder fremad.

„Hvo der?" hørte hun dem spørge.

„Det er mig, Børn!" svarede Paterens Stemme, „det maa jeg lide, at I holde god Vagt; naa, hvad siger min lille Due, er hun stille?"

„Hun sover, Hr. Pater!"

„Ah, hun sover! aabner Døren, jeg ønsker at see hende; Stakkel, hun er vel anstrængt af Reisen?"

„Hun er syg, Hr. Pater!"

„Slemt, slemt! naa, det giver sig vel; forsigtigt, aabner Døren, saaledes, lad den kun staae aaben, jeg kommer strax tilbage; jeg vil blot fryde mine Øine ved Synet af den henrivende Gudinde!"

„Deilig, fager som en blomstrende Lillie!" mumlede han

og bøiede sig over hende, der instinctmæssig havde tillukket Øinene, „i Morgen vil hun være som den nysudsprungne Rose!“

„Lad hende sove!“ sagde han til Drabanterne, og forlod listende den tilsyneladende slumrende Pige; „naar hun er opstaaet og har nyt Davren, lade I mig det vide; hænder der hende noget Ondt, skulde I klæde Borgmuren naar Solen gaaer op, og al Absolution bliver da Eders Sjæle nægtet.“

Drabanterne bukkede og indtoge igjen deres forrige Plads.

Pateren begav sig dernæst til sit Lønkammer, hvor han forgjæves søgte at sove; Billedet af den slumrende Pige havde aldeles opfyldt hans Sjæl; han kastede sig fra den ene Side til den anden, men overalt saae han Ellen, snart som en bleg Lillie, snart svulmende som en Rose i Yppighedens blomstrende Flor.

„Hun skal blive min!“ mumlede han og gned Hænderne, „min, min alene!“

„Hun bliver aldrig Din, nedrige Forfører!“ hviskede en truende Stemme midt i Værelset.

Pateren saae forfærdet op.

„Ha! er det en Drøm?“ mumlede han og saae sig om i det halvoplyste Værelse, „eller hørte jeg virkelig Ret!“

Han lyttede, medens han drog sit Sværd og kastede et gjennemtrængende Blik omkring sig; men Alt var stille og det skumle Taarngjemme tomt.

„Drøm og Hjernespind!“ mumlede han og trak Veiret lettere, „det er kun Forudfølelsen af min Lykke, som viser mig de mulige Hindringer; endnu i Morgen vil jeg meddele hende min Bestemmelse, vil hun da ikke med det Gode, nu vel, da

have vi Midler til vor Raadighed, som nok skulle tvinge den Ulydige til Lydighed."

Han kastede atter et Blik omkring sig, men Alt var stille.

„Lad kun min gode Greve krige og brænde!" vedblev han halvthøit, „jeg driver min egen Færd; medens han sanker udødelige Laurbær, høster jeg ømme Kys og Favntag; jeg troer næsten at de ere lige saa gode!"

Han kastede sig atter paa sit Leie og faldt i en urolig Slummer; i Drømme forekom det ham som om Gulvet aabnede sig og en uhyggelig Figur steg frem af samme, bøiede sig over ham og stirrede paa ham med et Par glandsløse Øine.

Han vilde drage Sværdet, som hang paa Vægen ved hans Køie, men det var som om en Knokkelhaand standsede hans Arm, medens en Stemme hviskede til ham: „vogt Dig Usling for hvad Du gjør! Hjul og Steile skal Du klæde, saafremt Du krænker Ustyldigheden!"

„Fordømte Gjøgleri!" raabte Pateren rasende og foer op af Sengen, medens han lod sine Øine forvildede fare om i Værelset, „fordømte Blændværk, naragtige Drøm!"

„Her er naturligviis Ingen," stønnede han, „det var en Drøm; men selv om Helvede hver Nat sender mig en lignende, giver jeg ei Fuglen fri, før jeg vil."

Med disse Ord stod han op, skjøndt Natten endnu var langtfra tilende og satte sig til at gjennemlæse en Deel Brevskaber og Papirer, der laae spredte paa det store Marmorbord.

Det var udentvivl vigtige Documenter, thi han talte dem flere Gange igjennem, og opskrev hver enkelt for sig, idet han tilføiede flere Randbemærkninger og sluttelig forsynede hvert

Papiir med et stort Voxseil, Greverne af Holsteens adelige Vaabenmærke.

„See saa!“ udbrød han efter en Times vedholdende Arbeide, „nu er Sagerne i Orden; disse Brevskaber fattes blot Grevernes Underskrift, og Mageskiftet vil være tilende. Hm! jeg skulde mene, at den Bremer eller Roeskilde Stoel endnu kan blive besat af Pater Johan; den Tid vil neppe være fjern, da man rækker mig Krumstaven og Bispehuen; jeg har da Lov til at vende Kappen efter Vinden, hvis ellers denne skulde dreie sig!“

Synlig tilfreds reiste han sig og kastede et Blik udover Landskabet, der endnu var indhyllet i en tyk uigjennemsigtig Taage, som syntes at vælte frem fra Digerne, opfyldt af tunge Vanddunster, der dryppede ned som en fiin Regn.

Pateren smilede.

„Det vil give sig idag; enten, eller!“

Med en for hans Alder naragtig Forfængelighed lod han sin Rustning polere blank, stak det funklende Riddersværd med det gyldne Hefte i Bæltet og ilede med en Ynglings lette Skridt gjennem de fliselagte Forsale og standsede ved Ellens Fangekammer.

„Er hun oppe og paaklædt?“ spurgte han Drabantene.

„Ja, ærværdige Herre!“

Ellen gjøs! hun kjendte Stemmen. Men med Kraft bekjæmpede hun denne Følelse af Svaghed og modtog den ydmygt indtrædende Geistlige med en Værdighed, der næsten forvirrede ham.

„Lille Ellen, min Bens Datter!“ begyndte han „jeg haa-

ber ei I vredes over den nødvendige Medfart, der er bleven Eder til Deel; thi jeg forsikkrer Eder . . ."

„Stands med Eders Forsikkringer, Hr. Pater!" afbrød Ellen ham stolt „jeg troer Eder ikke!"

„Mit Barn, de vare nødvendige . . .!"

„Med hvilken Ret holder I mig fangen, Hr. Pater?" spurgte Ellen og rettede sig stolt.

„Med Kjærlighedens Ret, mit Barn; ak! den træder over alle Grændser, den kjender ingen Hindringer, den overvinder Alt, selv — Eders Modstand!"

„I taler om Kjærlighed — I!" udbrød Ellen med Afsky, — „I, som har viet Eders Liv til den geistlige Stand!"

„Den forbyder mig ikke at elske, Ellen!"

„Den forbyder Eder den syndige Kjærlighed, I higer efter, Hr. Pater, og koster Eder Eders Saligheds Fred!"

„Det bliver min Sag, Ellen, og ikke Eders; hvad min Salighed angaaer, da er den forsikkret ved Absolution fra Hs. Hellighed, Paven i Rom, og den vil I dog vel ikke bestride!"

„Kan Paven give Absolution for saa grove Synder, som at bortføre og vanære en Ungmø, er han næsten ligesaa stor en Nidding som —!"

„Min Datter, Du taler over Dig!" svarede Pateren i en bedrøvet Tone „var her Andre tilstede end jeg, kunde det koste Dig Livet!"

„Og I troer ei, at jeg foretrækker Døden for at være I Eders forpæstede Nærhed!" raabte Ellen „jo tusinde Gange før den piinligste Død, end et eneste besvaret Smiil fra Eders sledske Mund!"

„Min Datter, Du har Feber, jeg skal lade en Læge kalde; han maa give Dig sund tilbage!"

„Du — Du var min tappre Faders Ven" vedblev Ellen heftigt „en giftig Snog er Du, som burde søndertrædes under Støvlehæle! gaae! og ti, Din Nærværelse dræber mig, Du hentørrede Mumie af et fordums Legeme, gaae, hvis ei min Forbandelse skal ledsage Dig hele Livet igjennem!"

Pateren veg forfærdet tilbage og vovede ikke at fæste sine Øine paa den vrede, opbragte Kvinde, der i dette Øieblik stod kold og truende for ham.

„Naa, hvi tøver Du, Pigerøver, hvi gaaer Du ei, jeg hader, jeg afskyer Dig!"

„Saa sagte, min skjønne Fange!" svarede Pateren med Eftertryk paa det sidste Ord, „Din raske Tunge kan jeg binde — binde den for evigt om saa skulde være!"

„Dermed vil Du gjøre mig en Tjeneste, Usling, hellere Døden end Dit Favntag!"

„Døden!" loe Pateren, „nei Fængslet, evigt Fængsel til den kommer, vil blive Din Lod!"

Ellen foer sammen! hun tænkte paa den eviglange, forfærdelige Nat bag et Fængsels skumle Mure.

„Ellen!" vedblev Pateren, „tænk vel efter! her nedenunder, dybt nede, er Fængsler for alle Gjenstridige! de have været fulde, hør vel efter, have været det, nu bleger hine Gjenstridiges Been paa Marken eller smuldres hen med Lænkerne om de hvide Knokler; de vare af samme Kjøn som Du, de vægrede sig ligesom Du, — deres Skjæbne blev som jeg har sagt Dig!"

„Uhyre!" stammede Ellen og støttede sig til Bordet.

Pateren vedblev:

„Ja, jeg er et Uhyre fordi jeg vover at elske Dig, er det ei saa? for min Stand er Kjærligheden en forbuden Frugt, hvorefter vi ikke tør vove at udstrække vore Hænder, medens Ridder og Svend, Fri og Ufri, kan svælge deraf i blindt Fraadseri, uden at synde, eller idetmindste blive ansete som syndende!"

„Ti, gaae, Din Tale er spildt, Munk, Din affindige Kjærlighed bliver ei besvaret!"

„Hør mig ud, min Stemme dræber Dig ialtfald ikke!" svarede Pateren og gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden, da Ellen igjen vilde afbryde ham, „hør mig rolig ud, Barn! jeg elsker Dig, har jeg allerede sagt Dig og skyer intet Offer, ingen Gjerning for eengang, blot engang at kunne trykke Dig i min Arme! jeg har kjendt Dig fra Du var lille, jeg har fulgt Din Ungdom, og lært at elske Dig, men vogt Dig, at Du ei lærer mig at hade; thi det siger jeg Dig, Ellen Laugesdatter, ligesaa brændende som min Kjærlighed er til Dig, ligesaa glødende vil mit Had blive; viid, taabelige, egensindige Barn, Kjærligheden er blind, men Hadet har tusinde Øine!"

„Før den forsmædeligste Død, Munk, før de gruesomste Piinsler, end et Favntag af Dig!" svarede Ellen med knusende Foragt, „Du vover at kalde Dig min hedengangne Faders Ven! Du, som røver hans Datter, for senere at vanære hende! Ja! gaae gamle Mand, Ellen Laugesdatter forstaaer at døe, naar det bliver nødvendigt!"

„Tir mig ikke Ellen, et eneste trodsigt Ord endnu og Du skal ombytte dette Gjemme med et andet, hvorhen den venlige Foraarssol ikke kan sende sine Straaler."

„Ei sandt!“ vedblev han, da han saae at hun blegnede; „bliv min — min —!“

„Det Ord falder Dig vanskelig at sige, kan jeg mærke, siig det kun, Din Frille;“

„Naar To elske hinanden er Ægteskabet kun en tom Ceremoni, som Intet har at betyde,“ hviskede Pateren og nærmede sig, „og hvad forlanger Du endvidere end min Kjærlighed; jeg er rig, jeg er mægtig! paa denne Borg kan jeg sidde, urørt af Ufredens Rædsler; med mine harnisklædte Mænd kan jeg forsvare mig mod en tidobbelt Overmagt, og,“ vedblev han i en endnu mere dæmpet Tone, „hvo veed om ei Krumstaven engang bliver lagt i min Haand, troer Du da, at nogen Adelsmand eller Ridder vil være mægtigere end Din Beskytter.“

„Min Ransmand mener Du, kronragede Munk,“ bemærkede Ellen med Foragt.

„Din Beskytter mener jeg; see blot ud over Landet, Alt hvad Du øiner er mit! hvert Græsstraae som spirer frem, tilhører mig!“

„Om Du end var ung som den bedste Ungersvend og rig som Alverdens Fyrster og Konger tilsammen, vilde jeg dog tage min Fod tilbage som om Du var en giftig Orm!“

„Ellen!“ vedblev Pateren ømt, „Ellen, hvorfor kan Du ikke elske mig?“

„Fordi jeg hader Dig!“

„Vogt Dig, Pige! see ned i Gaarden; kom lad mig vise Dig, hvad der venter Dig, hvis Du vedbliver med Din Trods!“

Uagtet hun gjorde Modstand trak han hende hen til det tilgittrede Vindue og pegede alvorlig paa en fast Dør, som

hørte til de underjordiske Fængseler Datidens Borge altid vare forsynede med.

„Kunde hiin Dør tale," vedblev han, „kunde den gjengive de hvinende Skrig, som have gjenlydt fra de fugtige Hvælvinger, den gjemmer bag sine Egeplanker, da vilde den jage Vredens Roser fra Dine Kinder og sætte Angstens og Rædslens Lillier istedet."

„Skurk! Du vover at prale af Dine Skjændigheder!" udbrød Ellen.

„Skjændigheder," smilede Pateren, „nu, man tillægger den hellige Kirke Saameget, hvorfor ikke dette med".

„Og de ulykkelige Offre?" spurgte Ellen.

„De ere tause, Ellen, de tie, men fortrøde Alle, at de først vare faldne tilføie, da det var forsildigt."

„Ha, de Svage!" mumlede Ellen, „jeg falder ei tilføie om end Du piinte mig tildøde."

„Vi ville see, Ellen, nødigt gjør jeg det mod min Vens Datter, men Løn fordrer jeg, fordi jeg reddede Dig fra Din dyriske Fætter, hos hvem Du kun vilde have fundet Raahed og Umenneskelighed, medens Du hos mig blot behøver at sige et Ord, for at herske over denne Borg, over disse Mænd Du seer dernede og over — mig!"

„Vogt Dig, formastelige Frister!" raabte Ellen med flammende Kinder, „jeg troede at have sagt Dig saamegen Sandhed, at Du tilfulde indsaae, hvor uendeligt jeg foragter Dig!"

„Ellen, Du er mig kjærere end Nogen hidtil har været, derfor tilgiver jeg Dig Dine Ord, men har Du nogen Medlidenhed tilovers for mig, da bønhør mig, bliv min, vi forlade Landet, og jeg skal være Din Slave!"

„Hr. Pater, lad mig tale roligt med Eder, lad mig rive Eder ud af den Vildfarelse, hvori I er stædt! siig mig, troer I virkelig, at Kjærligheden kommer ved Tvang og Vold, eller mener i maaskee, at jeg af Frygt for disse skal falde tilsøie og forspilde et Liv, der alt er helliget en Anden?"

„Jeg veed det, Ellen, Du elsker en Anden, men...."

„Men!"

„Men troer Du nogensinde at gjensee denne Anden? Husk vel paa, dit Liv, din Ære, Alt ligger i min Haand; jeg behøver blot at give et Vink og dine skjønneste Forhaabninger blive til Drømme."

„Lad dem blive det, saa vil jeg drømme dem evigt."

„Sværmeriske Pige, Du trodser endnu; jeg vil Dig jo intet Ondt; Kjærlighed har drevet mig til hvad jeg har gjort, og Kjærlighed skal drive mig til hvad jeg ellers ikke vilde gjøre."

„I var min Faders Ven! krænk ei hans Minde ved at vanære hans Datter, Hr. Pater; husk paa, at Dommens Dag er ligesaa vel for Eder, som for alle Andre; husk paa de svare Pinsler, hvormed Skjærsildens Luer hjemsøge de Ugudeliges og Skjørlevnernes Sjæle."

„Jeg husker Alt," svarede Pateren og strøg sig over den feberhede Pande, „men Alt hvad jeg husker glemmer jeg igjen for Dig, Ellen! naar jeg seer Dig, banke mine Tindinger og jeg føler en Fred i mit Bryst, som jeg aldrig tidligere har kjendt; Du er mig som en venlig Lysalf, der af Guddommen er udseet til at vise mig den rette Vei, som jeg saa ofte har forladt; et eneste venligt Ord af Din Mund, et eneste Blik af

Dine Øine bringe mig Hufvalelse og kalde mig tilbage fra mit brødebetyngede Liv."

„Hr. Pater! I kan saaledes anklage Eder selv og I fremturer dog i Eders Forsæt?"

„Ja, jeg fremturer for engang at finde den Ro jeg høiligen trænger til; jeg ombytter Bispestaven og Munkekutten med Sværdet og henlever Resten af mit Liv som en ædelbaaren Ridder, hvilket jeg tidligere var, før Klærkesang og Bønnebogen lokkede en altfor verdslig Mand til at lægge Harnisk og Skjold tilside. Du faaer ingen svag, værkbrudden Mand til Din Ægtefælle, Ellen, men en saa prud Ridder som Nogen; see her, Ellen, Ridderen har skjult sig under Munkens Kappe!"

Han slog denne tilside og lod sin glimrende Rustning spille i de matte Solstraaler.

„Hr. Pater!" svarede Ellen og greb hans Haand, „jeg vil velsigne Eder, hvis I vil skjænke mig Friheden."

„Friheden? raser Du!" udbrød Pateren og sprang tilbage, „nei, aldrig, aldrig! Hvad jeg her har sagt er alene fordi jeg vil søge med det Gode at bevæge Dig til det, som kan opnaaes ved Tvang. Friheden, ak Ellen, hvi giver Du ei min arme Sjæl fri?"

Ellen taug og kastede et fortvivlet Blik omkring sig.

„Du tier og sørger, Ellen!" vedblev Pateren, „nu vel, jeg vil ei være haard eller urimelig imod Dig; jeg giver Dig otte Dages Betænkningstid, hvis Du da ikke vil falde tilføie, maa jeg anvende Magt!"

„Saa anvend den strax, Hr. Pater; hvad enten I giver mig otte Dage eller otte Aar, bliver min Mening dog den samme!"

„Det har Du let ved at sige; naar Tiden kommer mener Du maaskee anderledes!“ svarede Pateren og tilkastede hende et brændende Blik, „kun det vil jeg gjøre Dig bekjendt med, at hvert af Dine Skridt bliver bevogtet, og at det mindste Forsøg paa at unddrage Dig min Villie kun leder til et værre og uhyggeligere Fængsel.“

„Giv mig fri!“ bad Ellen og sank paa Knæ, „Friheden, Hr. Pater, berøv mig ei Friheden, det er det Samme som om I dræbte mig!“

„Hvor Du er smuk, Ellen! hvor Dine gyldne Lokker rulle ned af Dine Skuldre, som en bølgende Flod!“ svarede Pateren og betragtede hende med Velbehag; „men vov ei oftere at bede mig om Friheden; vær fornøiet med den Du har, husk paa, det staaer i min Magt at ombytte den med det strengeste Fængsel!“

„Naade, Barmhjertighed!“ bad Ellen, og omfattede hans Knæ, „I faaer ei Tilladelse til at gaae før I har bønhørt mig!“

„Ti med Dit afsindige Forlangende; Du bliver hos mig, det er min Villie, som Intet skal formaae at rokke!“

„O, jeg Ulykkelige!“ sukkede Ellen og bøiede sit Hoved mod Gulvet, o hvorfor har jeg ei Kraft som en Mand til at gjøre mig fri, om det saa end skulde koste Blod!“

„Giv Dig tilfreds, Ellen, om otte Dage henter jeg mit Svar!“

Med disse Ord forlod Pateren Værelset og efterlod den næsten afsindige Pige som et Offer for den dybeste Smerte.

„O, Axel, Axel!“ hulkede hun, „vidste Du hvad jeg maa lide, vidste Du, hvor Din Barndomsveninde sørger, kunde Du

paa Din Ganger ile mig til Undsætning; o min Gud, min Gud — jeg er fortabt, for evig fortabt!"

Hun kastede sig ned paa Gulvet og græd heftigt. Den indtrædende Drabant satte Mad og Drikke paa Bordet uden at hun lagde Mærke dertil, saa betagen var hun af sin Sorg.

Drabanten tilkastede hende et Blik og mumlede tillidsfuldt hos sig selv:

„Det gaaer over, det er ligesom alle de Andre!"

Ellen reiste sig omsider og traadte hen til Vinduet. Hun saae ned i den rummelige Gaardsplads, hvor den tidligere omtalte Kvinde atter havde indtaget sin Plads og sang for de tilstedeværende Landsknegte, som ledsagede hendes Sang med en skraldende Latter.

Det lange, magre Kvindemenneske slog uafbrudt Kreds om sig med sin Stok, medens hun i en snøvlende Tone snarere skreg end sang:

„Duen sidder i Fængsel,
Tolker sin ømme Længsel,
Medens den kluntede Krage
Kaarer den til sin Mage!"

„Det passer paa Dig, gamle Hex!" loe En af Sværmen og gav hende et kraftigt Puf i Ryggen.

„Sørg ei, Du liden Due,
Mangen en usselig Tue
Vælter de Byrder tunge...."

„Nu vælter Du selv, gamle Kvinde!" skreeg den samme Landsknegt og trak Blokken bort under hende, hvilket vakte almindelig Latter.

Fruentimmeret reiste sig og tilkastede ham et gnistrende Blik.

„Tvi Dig, Du onde Skarn!“ raabte hun, „Sot og Syge burde være Din Løn!“

„Naa, naa, gode Ord igjen, gamle Mutter; til en Forandring kan Du jo spaa os!“

„Spaa Dig, Du Øgleunge, ja det er let gjort; den første Dansker, som træffer Dig, fælder Dig!“

„Eller ogsaa omvendt,“ loe Landsknegten, „tak Du iøvrigt Din Gud, at Du ei sidder som den ædelbaarne Jomfru histoppe i Gittervinduet og sukker efter Friheden, men see det kan Du takke Dine Ynker for!“

„Hillemænd er der en fangen Jomfru her paa Borgen!“ udbrød Spaakonen og kastede et flygtigt Blik imod Vinduet, hvor Ellens blege Ansigt viste sig, „hvad har hun gjort?“

„Intet! gamle Mutter, men hun behager vor strænge, ærværdige Herre, derfor er hun indespærret intil videre!“

„Saa Skam, det har jeg ikke vidst før, at en Geistlig turde have Kvindfolk, tilmed unge, paa sin Borg!“

„Jo pyt! nu spørger vi om Tilladelse til Sligt!“ loe Karlen, „nei, her handle vi paa egen Haand!“

„Hillemænd, hvor hun seer bleg og fiin ud!“ vedblev den Gamle og stirrede nysgjerrigt op til Ruden, „monstro hun sørger?“

„Hum, maaskee i de første Dage, senere ikke!“

„Jeg havde saa Skam Lyst til at see hende nærmere; jeg holder meget af at see saadanne blege Ungmøer, der blive holdte lidt i Ave!“

„Det er umuligt, tag Dine Glugger bort og spaa os, det er langt bedre end at see paa den ædelbaarne Jomfru!“

„Ja vel, jeg skal spaa Eder, skaf mig nogle hvide Pinde og et Stykke Reb!“

Man hentede strax det Forlangte og hele Sværmen stod i spændt Forventning om hvad der vilde skee.

Ellen saae alt dette fra Vinduet og misundte den Gamle den Frihed, hun selv saa bittert savnede.

Pludselig foer hun sammen; den gamle Spaakone havde lagt Pindene og Touget saadan sammen, at det dannede et eneste Ord.

Det var „Gunild.“

Hun havde nær udstødt et Skrig af Glæde, da hun ved at see nøiere til opdagede, at det virkelig var hende, som underholdt Borgens Beboere med sine selvlavede Spaadomskunster.

„Gud, jeg takker Dig!“ stammede hun og faldt paa Knæ foran Vinduet, „er nu Frelse mulig, vil den ikke udeblive.“

Det var som om den Gamle havde forstaaet hende, thi Navnet „Gunild“ forsvandt og „Axel“ traadte istedet.

Ellen aabnede Vinduet og kastede Pengestykker ud gjennem Jernstængerne.

„Hun har gjenkjendt mig!“ tænkte Gunild ved sig selv og humpede hen efter Pengestykket, „naar hun nu blot er fornuftig, kan Alt endnu blive godt!“

Hun sendte derefter et Blik, ledsaget af en dyb Hilsen op til Ellen, som med Taarer i Øinene knugede Haanden mod Hjertet, for at dæmpe dets voldsomme Slag.

Nu havde hun altsaa en Allieret, til hvem hun kunde støtte sig og som neppe vilde svigte hende i Farens Stund; hun blev derfor langt lettere tilmode og nød noget af den fremsatte

Spise, medens hendes Tanker fløi til den kjække Ridder Axel, som maaskee vilde ile hende til Undsætning.

Den kommende Nat fandt hende derfor langt mere rolig end den forrige, og hun nød flere Timers velgjørende Hvile.

Saaledes svandt de otte Dage; der var kun faae Timer tilbage, inden hvilke hun skulde afgjøre sin egen Skjæbne, men hendes Svar var alt bestemt, det var det samme som hidtil: før Fængsel og Død end Frihed og Skjændsel.

Morgenen gryede og de klare Solstraaler spillede paa den stolte Borgs Tinder, da hun pludselig hørte Hestetrampen og og Vaabenlarm i Gaarden.

Det var flere Riddere med deres Svende, som holdt deres Indtog i Borgen.

Borgherren viste sig, synlig utilfreds, og hørte næsten vred paa de Meddelelser en høi Ridder i et glimrende Harnisk gjorde ham. Den høie Ridder var Hr. Ove Hals, Grev Geerts Svoger og uadskillelige Ven.

„I maa følge med strax, ærværdige Fader!" sagde han med stærk Stemme og støbte sit drabelige Slagsværd i Steenbroen, „ret om en Dag eller halvanden drager Greven til Randers By, hvorfra han vil lade udgaae Bud til hver Mand om Underkastelse i hele Nørrejylland; nu indseer I vel, at der er mange vigtige Dokumenter at affatte, og da I er skriftlærd, er det en Selvfølge, at I maa affatte dem!"

„Gjerne drog jeg strax med Eder, Ridder Ove," svarede den listige Prælat, „men jeg har alt i flere Dage maattet holde Sengen paa Grund af svære Smerter i Brystet, som hidrøre fra et Fald; I maa derfor unde mig et Par Dages Frist, forinden jeg kommer; sig Greven, at han ei skal vente for-

gjæves; om Gud vil, er jeg i Randers før han, som maa følge med Hæren!"

„Ilde var det, Hr. Pater, at I skulde være fotslagen!" indvendte Ridder Ove, „og gram i Hu bliver min ædle Svoger, hvis I ei indfinder Eder! — dog det bliver Eders Sag og ikke min! jeg har kun bragt Eder Grevens Ordre, tage Eder med Magt vil jeg ikke!" tilføiede han leende og slog Pateren fortroligt paa Skulderen, „men om I havde nogle Kruse Øl til mig og mine Folk, vil jeg være Eder Tak skyldig!"

„O, Hr. Ridder, hvad jeg har, staaer til Eders Raadighed!" svarede Pateren ydmygt.

„Alt?"

„Visselig, Alt!" gjentog Pateren med et Blik.

„Ei saa, Pater Johan, der siger I vist mere end I kan staae ved; thi bedrog mine Øine mig ikke, saae jeg et venligt Ansigt af en skjøn Glut titte frem bag Jernstængerne i Eders Taarnkammer! holder I maaske Fanger her paa Borgen!"

„Forsandt!" I har et skarpt Øie, Hr. Ridder!" stammede Pateren lidt forvirret, „nu, hvad hende angaaer, kan jeg rigtignok ikke give Eder Raadighed!"

„Hvo er det? tilgiv jeg spørger Eder ligefrem;"

„En Jomfru, som er tyet til mig af Frygt for de grumme Krigsfolk, I indsende min-ædle Herre!"

„Hun var fager, saavidt jeg saae! nu, det maa jeg lide, Hr. Pater, at skjærme om Dyden er altid smukt, at krænke den er en Niddingsdaad!"

Pateren svarede kun med en Hovedbevægelse, der kunde gjælde for hvad det skulde være og førte sine Gjæster ind i Hallen.

Iblandt disse befandt sig en høi ung Ridder med nedslagen Hjelmgitter, som taus fulgte efter og kun yderst nødtvunget besvarede Paterens smilende Artigheder; tvertimod syntes det endog som om han viste Borgherren en vis Foragt, der tilsidst blev saa tydelig, at denne vendte sig til Ridder Ove og forlangte den uopmærksomme Ridders Navn.

„Jeg kan ei sige Eder det, Hr. Pater, da et Løfte binder min Tunge, og da han har lovet paa Tro og Ridderære, ei at aftage sin Hjelm eller slaae Vesiret op, saalænge han befinder sig inden Eders Borg!"

„Det fatter jeg ikke!" mumlede Pateren og kastede et Blik paa den høie Ridder, „ei har jeg, det jeg veed, noget Udestaaende med nogen Ridder!"

Samtalen dreiede sig nu om ligegyldige Ting og tilsidst om den mægtige holsteenske Greves Tog mod Nørrejylland.

„Greven vil altsaa lægge sig ind i Randers!" udbrød Prælaten eftertænksom, „hvorfor ikke før gaae Nordpaa til hele Landet er betvunget?"

„Det vil han ogsaa, men Jyden skal see Svøben, førend han smager den, naadige Herre!"

„Rigtigt! men de nørrejydske Riddere?"

„Falde tilføie!" loe Ove Hals og stødte sit Sværd mod Flisegulvet, „tænk Eder, Hr. Pater, titusinde velanførte og velordnede Krigsfolk!"

„Sandtnok, men Jyden er seig!" indvendte den snue Prælat, „de vilde falde over dem fra Skove og Hegn, og myrde dem som man dræber Vildtet!"

„Lad dem det, vi har nok!" afbrød Ridderen ham, og flere

hente vi fra Holsteen, med Eders Tilladelse ville vi væde Ganen, før vi atter drage afsted."

De mægtige Kruse bleve atter og atter fyldte og tømte og Pateren stødte efter Skik og Brug sit Krus mod sine Gjæsters; men da han nærmede sig den formummede Ridder, rev denne hastigt Handsken af sin venstre Haand og kastede den hen for hans Fødder.

„En Udfordring!" mumlede Prælaten, „veed I da ei, min tause Hr. Ridder, at en Kirkens Tjener ei tør drage Sværdet?"

Ridderen svarede ikke, men slog Hjelmgittret op.

„Kjender I mig nu, min krigerske Hr. Pater!" raabte han med lynende Øine, sikkerlig drog I dog Sværdet dengang I paa Stimandsvis overfaldt mig, da jeg ledsagede en ædelbaaren Jomfru og hendes Terne!"

„Ei Ridder Sigvard, I har skiftet Farve, som jeg seer, for kort siden holdt I ved Ridder Niels Ebbesens Side paa Skanderborg Bakke, idag tjener I Grev Geert af Holsteen.

„Vil I maaskee nægte, at I som en lumsk Stimand overfaldt mig paa aaben Landevei!" skreg Sigvard.

„Det var mine Folk!" svarede Prælaten roligt og trak foragteligt paa Skuldren, „iøvrigt kan I selv tage Eders Handske op, jeg kjæmper ei eller lader kjæmpe med en Forræder og Overløber!"

Sværdet foer Ridder Sigvard af Skeden og han havde ufeilbarligt kløvet Prælatens Hoved, hvis ei Ridder Ove havde grebet hans Arm og vristet Sværdet fra ham.

„I glemmer hvor I er, Ridder Sigvard!" sagde han roligt, „Gjæsteretten er hellig saavel hos os, som i Nørrejyl-

land, hvor I er fra! og hvad Eders Udfordring angaaer, da baader den Eder kun lidet, thi I veed vel, at Ingen tør drage Sværdet mod en geistlig Mand!"

„Uden Kirkens Ban!" tilføiede Prælaten.

Ridder Sigvard taug og optog Handske og Sværd, medens han harmglødende beed sine Læber tilblods.

Maaltidet og Nydelsen af det gode tydske Øl fortsattes nu uforstyrret og flere Timer vare alt hengaaede, da Ridderne brøde op og temmeligt medtagne af det nydte Øl besteg de vælige Gangere, der pustende og vrindskende ventede paa deres Herrer.

„Altsaa om nogle faa Dage sees vi i Randers Hr. Pater!" raabte Ridder Ove Hals og svang sig i Sadlen, „det Budskab kan jeg bringe Greven, min Svoger!"

„Vist saa, ædle Hr. Ridder, saasandt jeg staaer her for Eder, indtræffer jeg i Randers!"

Den anseelige Ridder Ove rakte ham Haanden og sprængte afsted i Spidsen for de nogle og tyve Riddere og Væbnere, der fulgte efter. — Snart skjulte den opheisede Vindebro deres vaiende Hjelmbuske og deres Hestes Hovslag døde omsider hen paa den bløde Engbund.

Pater Johan vendte tankefuld tilbage til sit Lønkammer.

Ellen sad imidlertid sørgmodig og tankefuld i sit Fængsel; thi som et saadant forekom Fruerstuen hende og hun talte med Hjertebanken de faa Timer som endnu vare tilbage forinden hendes Ransmand kom for at hente hendes Svar; hun havde hørt Hestetrampen i Gaarden og seet de statelige Riddere som gjæstede Prælaten, men skj trak hun sig tilbage, da hun bemærkede at hun var Gjenstand for en af disses Opmærksom-

hed. Hun hørte deres støiende Samtale, hvoraf hun imidlertid forstod saare Lidet, da den førtes i den plattydske Dialect, men formodede, da hun hørte Pateren tale om Randers og lovede om nogle Dage at indtræffe sammesteds, at Talen var om den holsteenske Greves Hær, der saaledes allerede maatte være temmelig høit oppe i Jylland.

Et Par store Taarer rullede ned over hendes Kinder ved at tænke sig al den Jammer og Elendighed hendes dyrebare Fosterland var udsat for, men midt imellem alle de Skyggebilleder, som dukkede frem for hendes Øie, viste sig stedste Ridder Niels Ebbesen, taus og alvorlig, som en Hævnens Genius, med det dragne Sværd i Haanden. Drømmen blev levende og livfuld; hun saae ham staae stirrende, omringet af blodige Lig, hun hørte hans mandige Røst kalde til Vaaben og Krigshold og hun var saa hensunken i disse lykkelige Haabets Drømme, at hun ikke bemærkede, hvorledes Døren sagte blev aabnet, og hvorledes Pateren traadte ind med det lurende Blik fæstet paa hende, ligesom en Slange, der ruller sig sammen for strax efter at styrte over sit værgeløse Bytte.

Hun foer derfor sammen, da han lagde sin Haand paa hendes Skulder og alvorlig udbrød:

„Ellen! det er idag den ottende Dag!"

„Ha, det er Eder!" mumlede hun og traadte tilbage, „mig synes I gav mig fulde otte Dage!"

„En Time meer eller mindre gjør Intet til Sagen, Ellen!"

„Jeg har endnu ei betænkt mig, Hr. Pater, I unde mig endnu nogle Timers Frist; naar Solen er sjunken bag det

flade Land derude, skal I faae mit Svar, det giver jeg Eder mit Ord paa som ædelbaaren Jomfru!"

„Nuvel, den Bøn er Dig tilstaaet, Ellen, og jeg vil rolig finde mig i dette Kvindelune, men det siger jeg Dig, Ellen Laugesdatter, naar Solen er nede kommer jeg, enten for at gjøre Dig lykkelig eller for at faae Dig til det mørkeste Fængsel, som findes i min Borg!"

„I skal erholde mit Svar, Hr. Pater, det har jeg jo sagt Eder, og hvad jeg har sagt, behøver ei yderligere Stadfæstelse!"

„Godt, mit Barn, bortkast ikke Lykken, som tilbydes Dig og husk vel paa et Fængsels eviglange Nætter!"

Pateren løftede sine Hænder som for at velsigne hende og forlod Taarnkammeret med langsomme Skridt!

„Endelig!" mumlede han, „endelig skal jeg bøie dette stolte Sind!"

Drabanterne stode som tause Broncestatuer, da han gik forbi dem; de hilste ham ærbødigt ved at hæve Hellebarderne og begyndte paany deres taktmæssige Gang udenfor den fangne Jomfrues Fængsel.

Ellen var sunken paa Knæ! med foldede Hænder bad hun inderligt til Gud og anraabte ham om Tilgivelse, dersom hun, tvungen af Nødvendigheden greb til det sidste Middel, der stod til hendes Raadighed, Selvmord, som den eneste Frelse for Skjændsel og Vanære.

De mørke Skygger sænkede sig Alt fra Taarnets høie Bygning og kastede lange sorte Striber henover Jorden, som om de ville udslette ethvert Spor af det venlige Dagslys. Lærkerne og Sangfuglene kvidrede for sidste Gang den Dag deres

Aftensang og sænkede sig med klapprende Vinger ned over de skjulte Reder til den længselsfulde Mage, der med halvttillukket Øie stirrede dem imøde, som om de vilde opfange de sidste Straaler af Dagslyset, der endnu holdt sig i Horizonten.

Ellen havde reist sig fra sin lange Bøn; bleg og med taarefyldte Øine stirrede hun ud imod det umaadelige Vesterhav, hvor Bølgerne brøde deres hvide Komme under en sagte Brusen, og med usigelig Smerte tænkte hun tilbage paa sin Barndom med alle dens uskyldige Glæder, med alle dens velsignede Minder, som nu alle skulde tilintetgjøres for Døden, den forfærdelige kolde død, der skaanselsløs udsletter hvad et heelt Liv møisommeligt har samlet.

Den lille spidse Kniv hun holdt i Haanden forekom hende af uskatterligt Værd; den var jo den eneste Ven hun havde, den alene formaaede at aabne hende en Udvei, som sprængte selv de stærkeste Laase; hun vilde i dette Øieblik ikke bytte den bort for Alverdens Guld, og hun kyssede med Ømhed dens lille Elfenbeens Skaft, medens hun med en let Gysen lagde Haanden paa Brystet, for at overbevise sig om, hvor det bange Hjerte laae skjult.

„Før Døden end Vanæren!“ hviskede hun, „min Barndoms Ven skal ingen skjændet Brud eie, dertil er han for reen, for ædel!“

„O, Axel, Axel, var Du her, kunde Du blot læse i mit Øie, hvad aldrig er kommet over mine Læber; kunde jeg blot en eneste Gang trykke Dig, min Ven, min Elskede, til mit Bryst, o, da vilde jeg selv i Døden smile tilfreds og lykkelig!

„Tys! der kommer min Bøddel!“ udbrød hun med forvildet Blik, „jeg hører hans Trin, sagte langsomme som Næ-

vens! velan! han skal finde mig beredt til at svare; han skal see hvad en nordisk Kvinde formaaer at gjøre, selv om hun er værgeløs og overgiven til en Voldsmands Forgodtbefindende!"

Hun lyttede og knugede Kniven fastere i Haanden.

Men endnu aabnedes Døren ikke! hun hørte kun en sagte Hvisken og engang imellem nogle høit udtalte Ord, der overbeviste hende om at det var hendes Vogtere som passiarede med en Tredie.

„Jeg siger Eder jo, at jeg har et Runeæble som nok skal faae hende paa bedre Tanker!" sagde Stemmen udenfor, „Herregud vil I nægte mig at kaste det paa hende, for at jeg kan tjene lidt til Hjælp! jeg gad gjerne seet den ædelbaarne Dame, det gotter altid at see En af sine Lige lidt stækket paa Vingerne; Lad I mig blot komme ind, Børnlille! jeg seer dog i Sandhed ikke ud til at kunne hjælpe hende til Flugt!"

„Gaae saa ind, men kun et Øieblik!" svarede den ene Drabant, „det er en Gunst, fordi Du spaaede mig saa godt med liden Kirsten, min Kjæreste, men saasnart jeg slaaer paa Døren maa Du strax smutte ud, medmindre Du foretrækker at blive kastet i Hundehullet!"

Ellens Hjerte truede med at sprænge sit Kammer. Hun havde gjenkjendt Gunilds Stemme.

„Evige Gud!" mumlede hun og vendte sig bævende imod Døren, „skulde det være muligt!"

Slaaen blev skudt fra, og det gamle, krumbøiede Fruentimmer, der virkelig var Gunild, traadte hostende over Dørtærskelen.

„Ei!“ mumlede hun halvthøit, „en fager Jomfru, skjøn som en Markrose, men sær sorrigfuld at skue!“

„Ellen!“ tilføiede hun hurtigt, da Døren var lukket, „fly, for Guds Skyld fly! see her, kast denne Klædning over Eder,“ tilføiede hun og rev sin gamle pjaltede Kjole af, „om nogle faa Minutter er det forsilde!“

„Gunild! jeg kan ikke modtage dette Offer!“ stammede Ellen med Taarer i Øinene, „Du gaaer til Døden!“

„Ti og adlyd, Ellen! hurtigt Klæderne af og skab Eder om til den gamle Gunild,“ vedblev hun ivrigt og rev med skjælvende Hænder Kjolen af den blege Pige, „saaledes, kast denne Pjalt over Eder — tag mit Tørklæde over Hovedet og min Stok i Haanden og lad mig sørge for Resten!“

„O, Gunild, hvad faaer Du mig til at gjøre?“

„Eders Frelse, kjære velsignede Barn, og min egen!“

„Din?“

„Lad mig om det!“ vedblev hun og rettede paa Kjolen, der snart skjulte Jomfruens slanke Figur, „Vorherre er nok med mig, jeg har intet Ondt bedrevet.“

Ellen skyndte sig, og det var umuligt at gjenkjende den unge Pige i de smudsige Pjalter, som bedækkede hende, medens Gunild derimod var omskabt til en ædelbaaren Dame.

„Gaa tilhøire, naar I kommer ud, Ellen, I vil finde en Trappe, som fører til Taarnets Fod; saasnart I har naaet det sidste Trin, dreier I tilvenstre langs Muren; nogle faa Skridt længer henne er en lav Dør, den gaaer I ind af og skjuler Eder i den lave Kjælder; naar Natten er vel frembrudt og Alle hvile paa Borgen, skal jeg føre Eder ud af denne forfærdelige Røverrede.“

Idetsamme lød Drabantens Slag paa Døren.

„Gaa, for Guds Skyld gaa, og spar Eders Velsignelser til en anden Gang!" udbrød Gunild og stillede sig hen ved Vinduet med Ryggen imod Døren, „gjør som jeg har sagt Eder!"

„Kom, hurtigt, gamle Hex!" hvislede Drabanten og aabnede Døren paa Klem, „Pateren kommer!"

Ellen bøiede sin høie Figur ligesom Gunild og gik hostende ud med tilhyllet Hoved.

„Ja Du maatte nok ønske Du var saadan en Ungmø!" loe Drabanterne, „men pak Dig, Pateren har kun nogle faa Trapper tilbage!"

Ellen humpede henimod den lille Trappe tilhøire og steeg langsomt ned af samme; da hun formodede at være ude af Sigte, ilede hun afsted med bankende Hjerte og ligblege Kinder, medens Fødderne skjælvede under hende og næsten nægtede at gjøre deres Tjeneste.

„Frelst!" stammede hun og ilede langs Muren, hvor hun snart fandt den angivne lave Dør.

Hun smuttede hurtigt ind af samme og skjulte sig skjælvende i den inderste Krog af det fugtige iskolde Rum, hvor et uigjennemtrængeligt Mørke hindrede hende i at see en Fod frem for sig.

„Stakkels ædle Gunild!" mumlede hun, „hvormed skal jeg gjengjælde Dig!"

Hun trykkede sig ængsteligt op til Muren og lyttede, men endnu var Alt stille.

Imidlertid steg Pateren med et vellystigt Smiil om Læben

stedse høiere op af Trappen, indtil han lidt forpustet standsede ved Døren.

Han tørrede en kold Sved af sin Pande og gav Drabanterne et Vink til at lukke op.

„Tiden er udløben!“ sagde han, „Ja eller Nei, Ellen!“

Saavel Mørket som det at Gunild vendte Ryggen til ham gjorde, at han ikke bemærkede den Ombytning der var foregaaet.

„Naa, lille Ellen!“ vedblev han og nærmede sig, „har Du intet Svar at give Din Ven!“

Gunild forblev ubevægelig.

„Min skjønne Mø!“ fortsatte han og lagde sin Arm om hendes Liv, „tør jeg haabe!“

„Ja, Hr. Pater, I tør haabe!“ svarede en skarp, skurrende Stemme og et gammelt runkent Ansigt mødte hans elskovsglødende Øine.

Prælaten sprang tilbage med et Forfærdelsesskrig og stillede sig med stirrende Øine foran den gamle Kvinde, som maalte ham med et haanligt Blik.

„Nu Hr. Pater, jeg har jo sagt, at I tør haabe!“ udbrød hun, „hvi nøler I da?“

„Forbandede Hex fra Nastron!“ udbrød Pateren og foer rasende hen imod hende, „hvor har Du gjemt hende?“

„Spar Eders Heftighed, Hr. Pater, den nytter Eder ikke; den uskyldige Ungmø, som I holdt fangen, har jeg hjulpet paa Flugt.“

„Helvedes Kvinde!“ tordnede Prælaten, „det skal koste dit Liv!“

„Hvo veed!“ svarede Gunild, „I taler store Ord og er

gjæv i Munden, men vel kunde det være at I gav bedre Kjøb, naar vi saaer talt lidt sammen! I kjender mig vel ikke igjen, Ridder Thune."

„Ha, hvad siger Du!" stammede Prælaten og blev ligbleg, „hvorfra kjender Du det Navn!"

„Fra den Tid I tog mig i Favn, Ridder Thune og bragte mig til at glemme, hvad jeg skyldte min Husbonde og mit Barn; fra den Tid I kom til mig og til min Husbond og bad om Gjæstevenskab, det I ogsaa fik! fra den Tid kjender jeg Eder, Hr. Ridder, og om I vil see Syn for Sagen, saa see her!"

Hun fremtog en lille Medaillon, der indeholdt et Miniaturbillede af en statelig Riddersmand.

„See her, ridderlige Klærk! kjender Du den Mand?"

„Ridder Stig!" mumlede Pateren og traadte gysende tilbage.

„Ja Ridder Stig, min Husbonde, som Du bedrog, Usling, som Du skjændede ved at rane hans Ægtevivs Ære, det er ham hvis Billede jeg bærer paa mit Bryst, for daglig at bede ham om Tilgivelse for hvad Du bragte mig til at gjøre!"

„Ja, Ridder Thune!" vedblev hun og hævede truende Haanden, „svart kommer det Regnskab Du skal gjøre Rede for; Du skal staae til Ansvar for de lange Nætter, jeg vandrede om som en vildfaren ulykkelig Kvinde, der var betynget med Vanære og Forbandelse; Du skal staae frem tilligemed mig for den evige Dommer og svare Ord til Ord paa hvad jeg anklager Dig for. — Jeg flakkede om med vort Barn, hører Du, Forfører, vort Barn, jeg skjulte mig om Dagen paa den brune Hede, medens jeg vandrede vidøre om, naar Natten rugede over Land

og Sø, thi jeg vilde finde Dig, der havde bragt Skjændslen over mit Hoved, for idetmindste at bede Dig om at antage Dig vort ulykkelige Barn, der saa ofte spurgte om sin Faders Navn. — Men Du var forsvunden og holdt Dig skjult under Munkekutten, for at undgaae det dragne Riddersværd, hvis Od funklede Dig imøde paa hvert et Sted, hvor Du havde været, Du giftige Orm, Du krøb om fra Skjul til Skjul, efterladende Suk og angrende Taarer paa Din Vei!"

„Har Du glemt alt dette, Ridder Thune!" raabte hun og opslog en forfærdelig Latter, „Kan Du ikke kjende den fagre Gunild i mig, i den angrende, piinte Kvinde, som staaer for Dig; vil Du have yderligere Beviser! nu vel, saa see her; denne Haarlok skar jeg af Dit krusede Haar, den Nat Du forlod mig, og overgav mig til den grændseløseste Fortvivlelse; jeg har troligt gjemt den, skjøndt den er falmet og vissen, for engang at give Dig den tilbage, tilligemed alt mit Had og med min krænkede Husbonds sidste Forbandelse!"

Med disse Ord kastede hun en lille sammenbundet Haarlok paa Gulvet og traadte foragteligt paa den.

Pateren var sunken om paa en Stol og stirrede næsten bevidstløs hen for sig.

„Du vil nu!" vedblev Gunild, „drive samme Spil med en ung uskyldig Jomfru, som Du har faaet i din Vold ved Nedrighed og List; men vogt Dig, Ridder Thune at ei Himlen rammer Dig midt i al din Hovmod og Stolthed!"

Pateren havde imidlertid paany gjenvundet sin Fatning. Han reiste sig med et hadefuldt Udtryk i Øinene og traadte stolt hen til Gunild, som endnu stod truende og alvorlig for ham.

„Jeg mindes Dig godt!“ mumlede han i en fær Strubetone, „og jeg gjenkjender Dig trods dine graasprængte Lokker og Dit runkne Ansigt; men fordi Du beraaber Dig paa en forlængst forbunden Skjændsel, som vi vare lige gode om at tilsøie Din Husbond, har Du ingen Ret til nu at træde imellem mig og en Anden, og derfor skal Du straffes, straffes med det samme Fængsel, som vilde være bleven hendes Lod, hvis ei Du var kommen hende tilhjælp!“

„Der skal Du ei oftere faae Leilighed til at blande Dig i mine Sager, og jeg indestaaer Dig for, at naar Din Fængselstid er omme, vil Du vist have glemt, hvad Du ved Din egen Feil har lidt; men først maa Du fortælle mig, hvorhen Du har sendt min Frille, thi som en saadan betragter jeg hende; Du maa sandfærdigt fortælle mig den Vei hun har valgt og hvor hun holder sig skjult; thi Taabe var jeg om jeg vilde troe, at hun befandt sig udenfor min Borg, dertil er den for godt omgiven af Grave og Volde!“

„I bilder Jer meget ind, Ridder Thune og troer vel at I befinder Eder som Dommer i en saa egen Sag!“ svarede Gunild haanligt, „men I feiler: her tilkommer det mig at dømme og jeg bedrager Eder ikke naar jeg siger Eder, at I vil blive dømt før Sol gaaer op!“

„Vanvittig Tale! Gunild! jeg raader Dig til at sige Sandhed, naar jeg spørger?“

„Og jeg raader Eder til slet ikke at spørge, Ridder Thune, vnvend heller de faa Timer I har tilbage, paa Eders Sjæls Frelse, det er bedre end fremkomme med unyttige Spørgsmaal.“

„Raser Du, Gamle, eller vil Du binde mig Noget paa

Ærmet; de Timer jeg har tilbage ere fuldtallige nok til Bod og Bedring!"

„Vogt Eder, Hr. Ridder Rhune, I turde let sige et urigtigt Ord, naar I paastaaer det; see engang udover Landet; seer I de sidste Striber af den funklende Aftendæmring svinde meer og meer; Natten bryder frem og Nædslernes Time med den; og det siger jeg Eder, min fordoms statelige Ungersvend, før Solen gløder i Østen ligger I bleg og død!"

En frygtelig Bleghed overfoer Paterens Ansigt; han følte en uforklarlig Gysen i alle Lemmer; hans Tindinger bankede, og af og til strømmede Blodet voldsomt til Hjertet, ligesom om det vilde erfare, hvorlænge dette endnu vedblev at slaae.

„Sæt Eder, Ridder Thune!" vedblev Gundild, „jeg seer I befinder Eder ilde! nu, ja, det har vel sine Grunde; saaledes, nu sidder I jo og kan see op til den Himmel I snart skal besøge; hør nu vel efter og saml alt Eders Mod, naar Slutningen kommer!"

„Ellen er her, min Ven, hun befinder sig i et af de afskyelige Huller, hvorhen I i en lang Tid har slæbt Eders Offre; om I kunde reise Eder, vilde I kunde see Stedet, men I har vel neppe Kræfter dertil!"

„Jeg er syg, mine Indvolde brænde, som om de fortæredes af flammende Ild!" stønnede Pateren og kastede sig fra den ene Side til den anden.

„Ja vist, det har sine Grunde, Ridder Thune," svarede Gunild med et ulykkevarslende Smiil.

„Djævel, Kvinde, skaf mig Hjælp, jeg fortæres af disse Helvedes Kvaler!" skreg Pateren og reiste sig med uhyre Anstrengelse.

„Bliv siddende!“ smilede Gunild og trykkede ham lempeligt ned i Stolen, „al Hjælp vilde ogsaa være spildt her imod den Sygdom I feiler, Hr. Ridder! bøi Eders Hoved nærmere hid, saa skal jeg sige Eder hvoraf I lider!“

Pateren adlød mekanisk.

Gunild bøiede sig ned over ham og hviskede et Par Ord i Øret.

„Ha! Du har hævnet Dig, skrækkelige Kvinde!“ stønnede Pateren med frygtelig Anstrengelse.

„Ja, ikke sandt, hver Gang I nippede til Bægeret, drak I Giften draabevis, den strømmede gjennem Eders falske Hals tilligemed det gode tydske Øl, som I har ladet hente for at kunne beværte alle de forræderiske Røvere, I har hvervet, men omvend Eder, bed til Eders Herre og Frelser at I maa slippe vel gjennem Skjærsilden, thi dens Luer fortære alle de Uslingers Sjæle, som ere hedenfarne uden Bøn og Messe, og her er jo Ingen tilstede, som kan synge nogen for Eder, uden jeg, og min Sang kan kun blive Eders Forbandelse.“

Pateren strakte bedende Armene imod hende og bevægede Læberne, der skummede af en hvidgrøn Fraade.

„I tørster kan jeg tænke af Eders Gebærder,“ loe Gunild, „ak! jeg tørstede ogsaa, da I havde forladt mig og mit Barn, og da jeg som en jaget Hund maatte snige mig fra min Husbond, forfulgt af hans retfærdige Forbandelse og Brede! men Ingen gav mig Noget at lædske min brændende Gane med, Alle vendte sig med Afsky fra den faldne Adelsfrue, der vankede om med det skrigende hungrige Barn, Alle foragtede mig og dog var Alt det Eders Værk; I var ene Skyld deri, I løi min Husbond paa hans Ære, I søgte at daare mig med

falske Ord og letfærdig Tale, nu, nu er Hævnens Time kommen og jeg vil fryde mig ved den, det bliver den eneste Glæde jeg har følt i mange, mange Aar!"

„Seer I!" vedblev hun og pegede mod Stjernerne, der tittede ind igjennem det tilgittrede Vindue, „seer I disse smaa Øine, hvor de smile til Jorden, hvor venligt de blinke til Enhver, som kan haabe at blive deelagtig i den evige Guds Naade og Barmhjertighed! kan Eders halvbrustne Øine opfange den Kjærligheds Ild, som flammer fra hver en af disse Kloder, eller rædded I ved at skue dette Pant paa det evige Liv, i hvilket Enhver skal staae til Ansvar for sine Gjerninger."

Pateren aabnede Munden, som for at svare, men i dets Sted væltede en sort Blodstrøm frem og farvede Gulvet.

„Eders Blod er sort, det betyder Ondskab!" bemærkede Gunild med forfærdelig Ro, „nu, det er godt, at det kommer frem, det har voldet Eder megen Uro!"

Hun betragtede ham med et haanligt Smiil, medens hun langsomt forlod sin Plads foran ham og gik henimod Døren.

„Eders Herre er syg!" raabte hun til Drabanterne, der med spændt Opmærksomhed havde lyttet til denne Samtale og nu saae den gamle Gunild træde frem, iført Ellens Klæder, „hurtigt iler ind til ham medens jeg henter Vand, thi han tørster saare!"

Drabanterne styrtede ind og kom netop tidsnok til at gribe Prælaten i samme Øieblik, som han faldt ned af Stolen og udaandede, udstødende et gjennemtrængende Skrig.

Gunild benyttede den opstaaede Forvirring til at smutte ned ad Trappen, efter først at have smækket den massive Egetræesdør i, som med et tordnende Rabalder, der gjenlød i hele

Borgen, spærrede for Drabanterne, der nu først fik en nogenlunde Anelse om at de virkelig vare narrede af den gamle Kvinde.

Med forenede Kræfter styrtede de sig med al Magt mod den svære Egetræesdør, men forgjæves. De kunde ligesaa godt have forsøgt paa at gjennembryde den fem Fod tykke Muur, der nu tjente dem som et Fængsel.

Med Varsomhed havde de løftet deres livløse Herre, der var aldeles sammenbøiet af den voldsomme Dødskrampe, op paa Bordet, den eneste Flade, som nogenlunde kunde tjene til Leie for Liget og stode nu tvivlraadige ved Siden af, ventende paa at Afløsningen skulde komme. Men den ene Time gik efter anden! der kom ingen og tilsidst lagde de sig, gysende over at være i Nærheden af et sammenkrympet Lig, ned paa Gulvet, for at oppebie Morgenen, der rimeligviis vilde bringe Kammeraterne, hvis vilde Sang lød op til dem, paa Spoer efter hvad der var foregaaet.

De kunde imidlertid ikke høre; en forunderlig snurrende Lyd afbrød dem hvert Øieblik og bragte dem flere Gange til at reise sig og ile til Døren, hvorfra den syntes at komme. Paa samme Tid trængte tusinde Lysstraaler ind igjennem Gittervinduerne og oplyste Kammeret med et rødt flammende Skjær, der tydelig lod dem skjælne, selv den mindste Gjenstand.

„Hvad er det?“ udbrød den Ene og styrtede til Vinduet, hvorfra han saae ned i Gaarden.

„Gudsdød og Pistelents!“ raabte han, „kom hid Ditlef! Borgen brænder; den gamle Satan har sat Ild paa alle fire Hjørner af Ladebygningen.“

„Vi ere sikkre her!“ mumlede den Anden. „Muren for-

tæres ikke; imidlertid er det ilde nok, aldenstund vi kunne faae Lov til at blive her til evig Tid, om Du synes var det vist bedre, om vi paany prøvede paa at sprænge Døren!"

Kammeraten efterkom stiltiende hans Opfordring og Begge stormede paany med samme Held mod den stærke Dør, der modstod ethvert Angreb.

„Det nytter Intet! vi ere levende indelukkede i et Gravkammer!" sukkede den Sidste og vred fortvivlet sine Hænder.

„Vist ei Kammerat; om jeg mindes ret fører en hemmelig Dør herfra til Løndgangen, den forrige Borgherre lod mure; hjælp mig at lede, Belysning mangler jo ikke!"

De søgte nu længe forgjæves, og vare allerede modløse gaaede tilbage til Vinduet, da en lille Lem tæt ved den kolossale Kamin aabnedes og lod en kold Luftning strømme ind til dem.

„Gaae!" sagde en Stemme, „jeg udgyder ikke uskyldigt Blod!"

Drabanterne vente sig om og fik Øie paa gamle Gunild, der stak sit rynkede Ansigt frem af den aabne Lem.

Drabanterne bøiede sig ned for at tage deres Herres afsjælede Legeme med sig.

„Lad ham blive!" sagde Gunild bydende. Ilden vil tilsidst varme Murene saa tilstrækkeligt, at han vil indtørre som en Mumie, har I Eders Liv kjært, saa spild intet Øieblik, men følg mig!"

De to Stridsmænd adløde strax og forsvandt kort efter gjennem Lemmen.

Imidlertid dreve Luerne frit Spil! bragende styrtede de svære Bjælker, som dannede Trøværket til Ladebygningen ned

gjennem Lofterne og indhyllede Borgen i et Røghav, hvoraf kort efter en mægtig Ildsøile steg iveiret, som slikkede det mørke Taarn med sin spidse Tunge og sendte tusinde dandsende Gnister tilveirs.

Nogle hundrede Skridt borte fra den brændende Borg holdt to Ryttere paa deres urolige Gangere. De svøbte sig ind i de vide Rytterkapper og holdt Øiet fast heftet paa det umaadelige Ildhav, som udbredte en frygtelig Hede rundtom sig.

„Nu brænder Røverreden, Ellen!" sagde den Ene og pegede paa den flammende Borg, „det var Herrens Villie."

„Gud være hans arme Sjæl naadig!" stammede Ellen, „han var dog et Menneske!"

„Nei, han var et Uhyre!" udraabte Gunild og dreide sin Hest, „lad ham fortæres af Ilden hernede, medens hans sorte Sjæl brænder i Skjærsildens Luer! kom, Ellen, mit Barn, fra nu af staae vi meer end nogensinde i Guds Haand!"

De to kvindelige Ryttere pidskede paa Gangerne og forsvandt snart i den mørke Nat.

Kort efter var den før saa stolte Borg kun en rygende, glødende Brandtomte.

Spaadommen.

Det var i Begyndelsen af Marts Maaned at en vældig Hær af Tydskere, anførte af den mægtige Grev Geert, gik over Kongeaaen for at forene sig med deres Kammerater, hvis Spoer

var let at følge, da det var en uhyre Strækning opfyldt af rygende Brandsteder og ødelagte Landsbyer.

Nædslernes Tid var begyndt; Rov og Plyndring ledsagede denne Bande, som huserede frygteligt med de arme Bønder, der flygtede for den til alle Sider, efterladende deres Huse og Eiendele; men sjeldent var det ei, at de satte sig til fortvivlet Modværge, som da altid endte med deres fuldstændige Ødelæggelse. Uagtet Grev Geert gav sin Hær en for de Tider betydelig Sold, var denne dog langtfra tilstrækkelig; man maatte derfor erhverve sig de forskjellige Fornødenheder ved Plyndring; kom hertil den Gridskhed, hvormed Enhver stræbte efter at gjøre sig de størst mulige Fordele af Toget, bliver al den Jammer og Elendighed, som ledsagede Hæren, let forklarlig.

Langsom, som en ødelæggende Flod, oversvømmede Stridsmagten de frugtbare Egne, rivende Alt med sig og kun efterladende sig øde Landstrækninger, liig dem Svend Tveskjæg banede sig i England. Skanderborg, Silkeborg, næsten alle de omliggende Byer vare allerede hjemsøgte, men Nørrejyden stod fast og vægrede sig ved at efterkomme den mægtige Feltherres Bud.

Han drog derfor stedse høiere mod Nord, bestemt paa at udbrede de samme Nædsler som dem, hvormed han havde hjemsøgt de sydligere Egne. Det milde Foraarsveir begunstigede hans Fremgang; Solen gjorde Veiene haardere og mere fremkommelige og Greven ilede stedse Nord paa, efterat være stødt sammen med Grev Albrechts Afdeling, der imidlertid havde forberedt Jyderne paa hvad der ventede dem, hvis de ei faldt tilsøie.

Det var Aften. Solen var nylig dukket ned i den vest-

lige Himmel og kastede til Afskeed nogle blodigrøde Striber henover de grønnende Marker og Enge, som allerede havde følt Virkningen af dens velgjørende Varme.

Grev Geert havde slaaet Leir.

Fra en isoleret Høi flagrede hundreder af Hjelmbuske for den lette Aftenvind, medens hans bekjendte Bøddelbanner udfoldede sin fortrøde Dug, som om det vilde tilkjendegive hvor Morderværdet hang.

Et Telt af en Slags grovt Lærred var opslaaet og fastholdtes ved stærke Reeb, som vare strammede ned til alle fire Sider og befæstede til smaa Pæle, der igjen vare drevne ned i Jorden.

Flere alvorlige harnisklædte Krigere holdt Vagt udenfor dette Telt, der uafbrudt blev besøgt af forskjellige Riddere, som gik og kom for at uddele og modtage Befalinger.

Den mægtige holsteenske Greve sad ved et lille Træbord, der heelt var overstaaet af Papirer og store med Voxsegl forsynede Documenter; han afbrød kun engang imellem sin ivrige Læsning i Papirerne, for utaalmodigt at spørge sine Omgivelser, blandt hvilke saaes Ridder Ove Hals og den danske Ridder Sigvald Esbildsen, om Pater Johan endnu ikke var ankommen.

„Han lader længe vente paa sig!" udbrød han heftigt og reiste sig, „bragte I ham ei mit Bud, Ridder Ove?"

„Visselig gjorde jeg, Herre Greve!"

„Naa, hvi tøver han da?"

„Han lovede at være i Randers før Eder!"

„Det tvivler jeg saare paa!" sagde Greven mørk, „endnu i Morgen drager jeg til Randers, om ellers Gud vil!"

„I behøver ei at beraabe Eder paa ham, min mægtige Herre, Svoger!“ bemærkede Ridder Ove smilende, „hvad I vil, det vil og han!“

„Naa, det maa man lade Eder, I forstaaer at smigre, Ridder Ove; dog pleier jeg altid at tage Gud og min Skytspatron med paa Raad, naar jeg stunder til vovelige Foretagender, og I kan og vil vel ikke nægte, at Nørrejyllands Undertvingelse hører til disse!“

„Hm! der ere vi af forskjellig Mening, min Hr. Svoger! Nørrejyden er som alle de andre Danske, doven og sløv, han maa have Hug før han vaagner!“

„Og slaaer igjen kunde I tilføie, Ove!“ fortsatte Greven, „thi tro mig han gjør mig al den Skade han kan, indtil jeg faaer ham knust med min ansеelige Stridsmagt!“

„O! I skræmmes over indbildte Farer!“ svarede Ove Hals og rettede sin ansеelige Skikkelse, „de danske Hunde gjøe, men de bide ikke!“

„Pas imidlertid paa, at I ei kommer inden for deres Tænder, Ridder Ove!“

„De ville springe som Glas mod min Brynie, Herre Svoger og en stump Tand mægter ei at tilføie Saar.“

„Men vel en liden Rift, Ridder Ove, den kan buldne og foraarsage ulidelige Smerter, det burde I, der kjender til Badskjærkunsten vel betænke.“

„Samtalen, hvori efterhaanden alle de tilstedeværende Riddere deeltoge, dreiede sig nu om Planerne til det foregaaende Tog, da pludselig den vagthavende Drabant traadte ind og meldte, at der var et Bud fra Pater Johan, som ønskede at stedes for Greven.

„Fra Pater Johan!“ udbrød denne fornøiet, „lad ham strax komme ind!“

Kort efter traadte en tilsmudset Svend ind.

„Du har Bud fra min Skriftefader?“ spurgte Greven, „sig frem, kommer han snart, kan jeg vente ham her, forinden jeg drager videre!“

„Pater Johan kommer ikke, strenge Herre!“ svarede Svenden ærbødigt.

„Han kommer ei, hvad betyder slig Ulydighed?“ spurgte Greven barsk og rynkede Øienbrynene.

„Pateren er myrdet!“ svarede Svenden og heftede sine Øine paa Greven, som om han vilde see, hvilken Virkning dette Budskab gjorde.

„Myrdet! raser Du!“ foer Greven op og traadte Svenden et Skridt nærmere.

„Myrdet!“ gjentog alle Ridderne, „tal, sig frem, af hvem?“

„Af en Kvinde herfra Nørrejylland!“ svarede Svenden „som ovenikjøbet satte Ild paa Borgen og forvandlede den til en rygende Grushob!“

„Hvorledes! man sender endog Mordere for at dræbe mine Mænd i deres egne Borge!“ udbrød Greven og foer sig med Haanden over Panden, „beredt mig det Hele, min flinke Svend!“

Buddet fortalte nu hvad han vidste og glemte ikke at berøre den Ædelmodighed, der var udviist mod ham og hans Kammerater af den samme Kvinde, der kort iforveien havde taget hans Herre af Dage.

„Altsaa kun en ligefrem personlig Hævn!“ mumlede Gre-

ven med opklaret Blik, „det har altsaa ikke været Mordere, der var udsendte af vore Fjender."

„I mener vel, at Touren isaafald kunde komme til os!" bemærkede Ridder Ove.

„Saamænd! det var jo ei umuligt; og var det Tilfældet, at man paa den Maade gjorde os Modstand, frygter jeg saare for at ogsaa I, Hr. Svoger, mistede Eders smukke Hals!"

„I driver Ordspil, Svoger! nu vel, saa længe jeg hedder Ove Hals, vogter jeg vel nok Halsen; skulde den bryde sønder, kan I stole paa det skeer i aaben Feide!"

„Det Budskab volder mig megen Bræk og Skade!" vedblev Greven tankefuld, „og Meget vilde jeg give til at min ærværdige Skriftefader end var ilive! men I, Ridder Sigvald, er neppe bedrøvet over at Eders Fjende er ryddet afveien?"

„Skade at han gik med Munkekappe, ellers havde jeg forvist fældet ham, Herre Greve!" svarede denne harmfuld, „Skjæbnen er kommen mig i Forkjøbet, jeg gav gjerne en Borg for at det ikke var skeet."

„Nu vel! lad det ei nedslaae Eders krigerske Mod, Ridder Sigvald; I har jo Nørrejyder nok, udover hvilke I kan øve Eders Hævn; en Landsmands Blod kjølner altid, naar det bliver udgydt ved en krænket Landsmands Sværd."

Ridder Sigvald vidste ikke om det var saa meent, eller om det var en bitter Spot, men han tang, og knugede harmfuld Haanden om Sværdhæftet, medens hans Tanker fløi videre om, for, om muligt at udfinde det Sted, hvor liden Ellen nu flakkede om, given til Priis for Farer og Ulykker.

Kort efter, forlode Ridderne, Een efter Een, Grevens Telt og begave sig til deres respective Qvarterer, hvor forskjellige

Grupper Landsknegte havde leiret sig og høirøstet talte om Dagens Begivenheder og om de fristende Eventyr, der ventede dem, jo længere de droge frem i de hidtil ukjendte Egne. Men lidt efter lidt forstummede ogsaa disse Horders høitlydende Samtaler, og Natten kastede sine Skygger henover ottetusind Mand, der havde Danmarks Skjæbne i deres Hænder og som brændte af Tørst efter at udøve flere Grusomheder end dem, de allerede havde begaaet.

Langs den udstrakte Forpostkjæde vandrede en høi Skikkelse fremad med langsomme Skridt, idet han af og til stod stille og saae sig om.

Anraabt af Skildvagterne sagde den blot nogle Ord, der formodentlig maa have været et tilstrækkeligt Løsen, thi den passerede uforstyrret videre og befandt sig omsider, vistnok imod sin Villie ved Udkanten af Leiren, hvor et lille faldefærdigt Huus hævede sig, omgivet af nogle lave, forkrøblede Buske.

Skikkelsen standsede og tittede gjennem den lille Hornrude, der vendte ud imod Leiren.

Saavidt han kunde see brændte der Lys indenfor, han tog derpaa sit Sværd og bankede gjentagne Gange haardt paa Ruden.

„Hvo der?" spurgte en skjærende kvindelig Stemme, medens en lille Lem blev aabnet ved Siden af den omtalte Rude.

„Luk op, der skal intet Ondt vederfares Dig!" svarede Skikkelsen, „jeg ønsker blot at hvile mig forinden jeg drager videre!"

„Gaa til høire om Hjørnet, der vil I finde Døren, svarede Stemmen, „er I hungrig, skal jeg giver Eder at spise, hvad jeg har!"

Skikkelsen fulgte den betegnede Vei og traadte strax efter ind i den lille tilrøgede Stue, hvor et høit Fruentimmer stod midt paa Gulvet og fæstede et gjennemborende Blik paa ham.

„Ei, ei, I hører til Ravneynglen, kan jeg see!" udbrød hun, „I gjorde klogest i at holde Eder til Reden; den Fugl, som er i Buur er ei saa let udsat for Høgens Klo som den der flyver om uden Stade og Rede."

„Frygt ei derfor!" svarede Skikkelsen og pegede paa sit Sværd, „her er min Rede!"

„Og dog skjuler Hjelmgitteret Jert Ansigt, det maa være en sær Fugl, som ei tør lade sig see!"

„Det er saa min Lyst!" svarede den Fremmede og kastede sin lange Kappe fra sig, „som Du iøvrigt seer, har jeg sørget for at kunne forsvare mig, dersom man vilde forsøge paa at forstyrre mig paa min Vei!"

„I seer ud som om I kunde være den onde Grev Geert selv!" mumlede Kvinden og fæstede sine smaa plirrende Øine paa ham.

„Grev Geert," svarede den Fremmede alvorlig, „er ikke ond, tvertimod, han vil gjøre Nørrejylland al det Gode han formaaer."

„Kalder I Hærskjold og Skjænden for et Gode, har I tilvisse sære Begreber."

„Det skeer kun fordi Nørrejyden ei falder tilføie med det Gode; det er dog vistnok Eder bekjendt, at Grev Geert har sendt Bud og Opfordring om Underkastelse, før han drog hid."

„Og er det derfor sagt, at vi skulde følge dem!" spurgte Kvinden stolt, „ere vi ikke ligesaavel fri i vort Land som Greven i sit?"

„Men ifølge Mageskifte høre I Greven til og bør følge hans Villie; ere I ulydige maa I tage Skade for Hjemgjæld."

„En sær Paastand med det Mageskifte; tilsidst vil den kullede Greve vel endog bestige den ledige Kongestol!"

„Maaskee! Let vilde det muligt være, men derfor er det ei sagt det skeer!"

„Jeg troer det heller ei, thi Greven gjorde bedst i at sørge for sin Sjæl itide, naar han ligger under Sværdet, er det forsilde!"

„Ei, Du er klarsynet, kan jeg see!" loe den harniskklædte Ridder, „velan, see her, spaa mig for dette, men siig mig Sandhed!"

Han kastede en tung Pengebørs paa Gulvet og støttede sig paa Sværdet.

„Det er en fyrstelig Gave!" mumlede Kvinden og optog Børsen, „for den skal jeg og sige Eder den rene Sandhed, skjøndt jeg ei kjender Eder!"

„I er en mægtig og anseet Herre, men der er En, som er mægtigere end Eder; vogt Eder for hans Sværd; thi det siger jeg Eder forsand, kommer I længer Nord paa, ret aldrig kommer I tilbage!"

„Ei, ei, Du taler djærve Ord!"

„Vil I vide Eders Dages Tal, da tæl Haarene paa Eders Hoved; hvad enten de ere faa eller mange, sige de Eder, hvorlænge I endnu har tilbage!"

Den fortklædte Ridder smilede vantro bag Hjelmgitteret og tilkjendegav hende, at hun skulde tie.

„Slig Snak er tom og intetsigende!" sagde han med hæs

Latter, „og ei vilde Du have sagt den, om Du vidste, hvo jeg var!“

„Skulde jeg maaskee frygte for Grev Geert, for den mægtige Holster?“ loe Kvinden, „som holder Tusinders Vee og Vel i sine Jernhænder. Hvad kan han vel gjøre mig, en stakkels fattig Kvinde, der kun forstaaer at læse hans Skjælne i Stjernerne?“

„Tom Snak, kan Du læse Fortid og Fremtid i Stjernerne, veed Du vel og, hvilket Budskab man fornylig har bragt mig?“

„I mener Eders Skriftefaders Mord; kan jeg tænke, nu ja, det vidste jeg før I, Grev Geert!“

Den Ubekjendte traadte studsende et Skridt tilbage. „For Gud!“ raabte han, „Du kan see klart; Sandhed siger Du, naar Du taler om min Skriftefaders Mord, men Grunden, kjender Du Grunden?“

„Hvi skulde jeg ei kjende den? Eders Skriftefader, Grev Geert, havde en blodbetynget Samvittighed, som voldte ham uendelig Qval i hans sidste Time.“

„Ha! hvoraf veed Du det?“ spurgte Grev Geert med et truende Blik, „var Du tilstede?“

„Jeg er hans Morderske og var tilstede,“ svarede Kvinden og rettede sin krumbøiede Figur, „jeg øvede kun Gjengjældelsens blodige Ret.“

„Forvovne! Du kjender mig og tør sige hvad Du har gjort; veed Du ei, at jeg kunde lade Dig gribe og overgive til en kvalfuld Død?“

„Jeg veed det, men troer I, at denne Vished binder min Mund? Troer I, at Eders Skriftefaders Død, hans

Mord som I kalder det, ei er begrundet i en rolig Samvittighed, da feiler I, mægtige Greve af Holsteen; jeg handlede med velberaad Hu, da jeg drysede Giftpulveret i hans Krus, og jeg fandt en sparsom Trøst ved at see hans Kvaler; det var kun en svag Erstatning for et heelt Livs grændseløse Elendighed."

„Du har berøvet mig en vigtig Støtte, gamle Kvinde, en Mand, hvis Død fordrer Liv igjen!"

„Gjør det, Grev Geert, Du har jo Magt dertil, men det siger jeg Dig, før Skoven grønnes, ligger Du i sorten Baare."

„Taabelige Kvinde!" raabte Greven, „Du troer at skræmme mig, men vid, Grev Geert frygter Intet, han bøier Alt under sin Jernvillie og træder Svaghed og Taarer under Fødder."

„Men tilsidst skal han frygte for sin egen Samvittigheds Domstoel; han skal paa sit Yderste skjælve i Dødsangsten og tigge om Naade, som et Barn, der frygter Tugtens Riis."

„Ti, æg ei min Vrede, formastelige Kvinde! Du har berøvet mig en tro Ven, nu vil Du gyde Angst og Bæven i min Sjæl, men ei skal sligt lykkes Dig."

„Som I vil, mig er det ligemeget om I døer under Sværdet eller under Øxen."

„Hm!" loe Greven. „Du vil altsaa at jeg skal døe! siger Du det samme, naar Du hører at Grev Geert er Herre til Danmark, de Venders og Gothers Hertug!"

Kvinden opslog en skraldende Latter, der bragte Greven til at fare sammen og til uvilkaarligt at gribe om Sværdheftet.

„I, Konge i Danmark!" sagde hun, naar har I hørt,

at Kragen sidder sig til Høibords i Ørnens Rede; nei, Grev Geert, saavidt kommer I ikke, see først at blive Herre i Nørrejylland, før I tænker paa Danmarks Krone; alene det kan falde Eder vanskeligere end I troer, thi vid, I har mægtige Fjender, som ville kunne bøie Eders Hævnsind, før I tænker derpaa!"

„Vel veed jeg, at Hr. Ridder Bugge og Niels Ebbesen ei ere mig gode, mem naar Steile og Hjul ere i mit Følge, falde de vel tilføie."

„De frygte ei Steile og Hjul, Grev Geert, men berede Eder Døden, saasandt jeg er en Dannekvinde; jeg varer Eder ad, gak ei længere mod Nord, let kunde det hændes, at I ei levende fandt Veien tilbage."

„Jeg lader haant af Dine Ord, og daarligt er det at jeg spilder min Nattehvile, for at lytte til Din affindige Tale."

„I har Ret, Grev Geert, I bør intet Øieblik spilde, men anvende hvert til at berede Eder til Døden."

„Ti med Din taabelige Spaadom!" raabte Greven og drog sit Sværd, „nødig tugter jeg Dig med Sværd, men saasandt jeg er Herre i Danmark, skal Du lade Dit Liv, om ei Du binder Din Tunge."

„Ret saa, I ligner Eder selv, Grev Geert, Eders Landsknegte skjænde og brænde, I drager Sværd mod en Kvinde, slig Vaabendaad anstaaer Eder ikke!"

„Gamle skabagtige Kvinde, nær havde jeg plettet mit gode Sværd med Dit lunkne Blod!" mumlede Greven og stak langsomt Sværdet i Skeden.

„Gaa, Grev Geert, gaa! Spild ei Eders Nattero! I veed nu, hvo der er Eders Skriftefaders Morderske, udsend

Eders Drabanter, at de kunde gribe mig, forinden jeg drager til Ridder Niels og fortæller ham, at jeg har seet Grev Geert blegne for en taabelig, gammel, feberſyg Kvindes Tale, gaae! Eders Plads er i Eders Leir blandt den Bøddelſkare, ſom omgiver Eders oprørſke Banner! gaa! gaa!"

Greven vilde frem, men i ſamme Nu ſlukkedes Lyſet; en iiskold Vind ſlog ham imøde og han tumlede voldſomt om til Siden, medens det forekom ham ſom om tuſinde Stemmer opſloge en ſkraldende Latter rundt om ham.

„Fordømte Kogleri!" mumlede han og reiſte ſig fra den fugtige Jord, „var det en Drøm eller var det virkelig ſaa, at Nogen vovede at trodſe Grev Geert; endnu klinger den affindige Spaadom i mine Øren, ſom Lyden af Dommedags Basuner! ha! man vil ſkræmme Grev Geert!" vedblev han og ſaae ſig omkring i den mørke Nat, „vogt Eder, Gøglere og Daarer, at ei det bliver Eder iſtedetfor mig, der kommer til at lade Livet før Skoven grønnes!"

„Nei, det var en Drøm, jeg maa have havt, thi Alt er forſvundet, Huſet, den gamle Hex og hendes forbandede Latter; ja, jeg har ſovet, Grev Geert har hvilet paa Nørrejyllands blottede Jord, nu vel, det var et godt Tegn; den hører mig til, den drager mig til ſig, det er, ſom om den vilde ſige hvil hos mig du min Konge og Herre!"

„Flux afſted til Randers! jeg ſkal tugte disſe Frække, jeg ſkal jevne deres uſle Borge med Jorden, lade dem ſelv korsfæſte paa Tinderne og lade deres Huſtruer og Børn række Hals for deres Dine! afſted, afſted, endnu før Skoven grønnes ſkal Grev Geert af Holſteen have ſlaaet det ſidſte Slag og hævdet ſin Krigeraand ved denne nye og glimrende Vaabendaad!"

Han gik med hastige Skridt tilbage og kort efter hørte man de skrattende Trommer blive rørte; Trompeterne skraldede, Riddere og Drabanter svang sig paa deres Heste, Vaabnerne klirrede og den ottetusind Mand stærke Hær væltede som en sort, bugtet Slange Nord paa, udbredende Rædsel og Skræk omkring sig.

Niels Ebbesen undsiger Grev Geert.

Nørreriis frembød et underligt Skue! Borgens vide, rummelige Gaardsplads var opfyldt af Flygtninge, som vare strømmede sammen allevegne fra og nu søgte Ly hos Ridder Niels, udstødende Klager og Forbandelser mod de tydske Voldsmænd, som stedse rykkede videre frem, lig en ustandselig Strøm. Der var Mænd af enhver Alder, Kvinder med de diende Smaae ved Brystet, Børn, som grædende og jamrende klyngede sig til de sorrigfulde Mødre, der sadde hist og her i smaae Grupper og ængstelig lyttede til enhver Lyd, Stormen førte fra Skov og Mark, thi Holstergreven var nu i Randers, fulgt af fire tusinde grumme, røveriske Svende, der begik de skrækkeligste Voldshandlinger og myrdede med koldt Blod Alle, som vovede at løfte et Sværd til Forsvar.

Man kjendte Ridder Niels, hans djærve Ord fløi viden om Land og hans mægtige, ranke Skikkelse indgjød en forunderlig Tillid, som gjorde den svageste Arm stærk og bragte det bankende Hjerte til at være stille. Hans milde, bestemte Øie

tilsmilede Enhver et Haab, som ikke syntes at kunne bedrage! man følte sig næsten som Seirherre, skjønt de rygende Landsbyer og brændende Borge talte om Voldsmændenes Overmagt.

Ridder Niels gik med langsomme Skridt frem og tilbage i den tarvelige Ridderſal, tilligemed sin Søsterſøn, Svend Trøst og Ridder Axel Stisøn. Væbner Aage havde stillet sig ved Vinduet, hvor han drømmende stirrede ned i Gaarden, medens Tankerne fløi til Ingeborg, der maaskee nu havde deelt Skjæbne med saamange Andre, under Voldsmændenes Bøddelsværd.

„Vi have ei Grund til Frygt!“ begyndte Ridder Niels den afbrudte Samtale, „naar blot vi holde sammen og staae som een Mand mod denne Bande sammenløbne Røvere, jeg har skikket Bud til min Ven, Ridder Niels Bugge, at han inden tre Solemærker sender mig hundrede pantserklædte Stridsmænd!“

„Hvad vil I med dem, min Frænke? spurgte Svend Trøst og standsede.

„Ih nu, et pludseligt Tog til Randers By, vilde vel ei være til Skade, min Søsterſøn, det vilde idetmindste vise den tillidsfulde Herre, at vi vare vaagne og ei lode os træde uhævnede under Fødder!“

„Gjerne drager jeg med Eder min Frænde! men sligt Foretagende synes mig vovelig at gjøre; mere forsigtigt forekommer en stille Sammendragen af Bønder og Svende!

„Imod en velrustet Hær!“ afbrød Niels Ebbesen ham, „nei min Søsterſøn, en saadan Samling af slet bevæbnet Mandskab vilde splittes ad som Avner for Vinden!“

„Men det blev dog altid en hæderlig Kamp, min Morbroder!"

„Som vilde koste os Alle Livet! ja, deri har Du Ret; men bedre er det at forurolige Fjenden paa alle Maader og tvinge ham til at dele sin Styrke i forskjellige Retninger!"

„Hr. Ridder!" udbrød Aage, „om ei mit Øie bedrager mig, rykke en lille Haab tydske Landsknægte mod Borgen, see de standse tæt ved Vindebroen og fæste et hvidt Klæde paa deres Spyd."

„Atter Affendinge fra Grev Geert!" mumlede Ridder Niels og saae ud gjennem Vinduet, „giv dem Tegn Aage at de oplade Broen!"

Kort efter red den samlede Hob over og befandt sig midt inde i Borgen, hvor Anføreren forlangte Ridder Niels i Tale.

„Lad ham komme!" svarede denne til den indtrædende Borgfoged, som forebragte ham dette Ønske, „han skal finde mig nu som altid!"

Den lydelige Sporeklirren og Raslen af Vaaben underrettede om at Grevens Udsending nærmede sig.

Det var en høi tydsk Ridder, som med et sammenrullet Papir i Haanden traadte ind i Riddersalen, og hilste ridderligt paa de Tilstædeværende.

„Ridder Niels!" sagde han, jeg har Budskab til Eder, fra min og Eders Herre, Grev Geert til Holsteen!

„Et løierligt Sprog, Hr. Ridder, jeg tykkes at det var nok, om han var Eders Herre, min bliver han aldrig!

„Det beroer paa Eder selv Ridder Niels, Greven tilbyder Eder herved Forlig og Venskab, uagtet I tvende Gange foragtelig har tilbageviist samme og beder Eder vel at betænke

at han har Magt til, hvilket Øieblik han vil, at lægge Eders Borg øde og lade Eder henrette som en fræk Oprører!"

„Ei, ei, det er Meget sagt, Hr. Ridder, men vanskeligt at udføre!"

„Stands, Hr. Ridder Niels! paa den Vei I har betraadt," vedblev den tydske Ridder, „end er det Tid at vende om; gode Borge og Venskab venter Eder, ifald I slutter Eder til os, Steilen og Hjulet dersom I vover at løfte Sværdet!"

„Steilen og Hjulet ere kun for Uhavsmænd som Eders Herre, og ei for en tro dansk Ridder; sig Eders Greve, at han skal finde Niels Ebbesen vaagen og at hans Øine skulde skue ham Ansigt til Ansigt, naar han mindst venter det!"

„I afslaaer altsaa Grevens Tilbud, Ridder Niels?"

„Troer I jeg er en Vendekaabe, Hr. Ridder, at jeg skulde sige Et idag og et Andet i Morgen?"

„Det var godt for Eder om I gjorde det."

„Mener I, nu I har jo Lov dertil, men det Bud kan I bringe Eders røveriske Herre, at Niels Ebbesen sluger ei to Gange sine Ord, hvad han engang har sagt, trænger ei til yderligere Stadfæstelse!"

„Saa stævner jeg Eder herved til at møde min Herre udenfor Randers By den 28de Martii ved Morgengry, og tør I ei hammen der møde, forbliver I en Ridder af plettet Ære og tvivlsomt Rygte."

„Jeg skal komme!" svarede Ridder Niels med et frygteligt Blik, „men kun paa sikkert Leide."

„Det har I her!" svarede Ridderen og slog Øinene ned for det gjennemborende Øiekast, „Greven ventede det samme Svar af Eders trodsige Mund, han medgav mig derfor Leide-

brev for Eder, underskrevet af ham og tvende gode Riddere; men bød mig derhos sige Eder, at det var den sidste Naade I kunde vente af ham."

„Jeg skjøtter ei om hans Naade," svarede Niels og læste Leidebrevet langsomt igjennem, „han er ei min Herre og jeg er ikke hans Tjener."

„Endvidere overrækker jeg herved denne Handske til Axel Stisøn, om han maatte være her tilstede," vedblev den tydske Ridder og fremtog en Staalhandske fra sit Brystharnisk, „den betyder Kamp paa Liv og Død med den ædle Ridder Sigvald Eskilsen, som befinder sig i vor Hær!"

Ridder Niels studsede, en smertelig Bevægelse med Øienbrynene tydede paa den heftige Sindsbevægelse disse Ord foraarsagede ham.

„Saa Ridder Sigvald er bleven Landsforræder," sagde han, „naar er han gaaet over til Eder?"

„Han har alt længe været hos os, Hr. Ridder, Greven elsker ham som en tapper Mand og har alt forlehnet ham med en af Eders Borger!"

„Det er en deilig Gave," loe Ridder Niels, „det skulde glæde mig at see Ridder Sigvald som Herre til Nørreriis og Brattingsborg!"

„Jeg skal møde Ridder Sigvald, naar han maatte finde det for godt," sagde Axel Stisøn og gjemte Handsken, „længe har jeg ventet paa, at opgjøre vort Regnskab; Tiden er nu kommen og jeg beklager kun, at Ridderen har glemt sit Modersmaal og betynget sin Samvittighed med en Byrde, som han aldrig kan befrie sig for!"

Den tydske Ridder bukkede til Tegn paa at hans Ærinde var endt og forlod Hallen for at bestige sin Ganger.

Kort efter jog han afsted, fulgt af sine harnisklædte Mænd og forsvandt snart bag de halvtudsprungne Træer.

Ridder Niels gik alvorlig frem og tilbage; han grundede øiensynligt paa Noget, som han nødigt vilde meddele Andre og trak sig omsider tilbage til sit Lønkammer, hvor han forblev Resten af Dagen i dybe Tanker.

Imidlertid galopperede en Rytter lystigt hen ad Veien til Nørreriis, hans sorte Haar flagrede under den lille Pelsværks Hue og pidskede ham i Ansigtet, medens han fornøiet opmuntrede den skinnende Ganger til en stærkere Galop.

„Rask, rask, strøk ud min Ganger!" loe han og slog den over Lænden med en Pilekvist, „vi maae med til Gildet, forinden det er forbi; eia, min Ganger, lugter Du Havren fra Staldene i Nørreriis, eller er Du glad over igjen at komme i Huns. Hyp, hyp, rask afsted!"

Han sporede paany det prægtige Dyr og foer afsted i susende Galop.

„Det gaar rask!" loe han, „bedre end da jeg krøb ud af Hundehullet til stor Ærgrelse for den gode Foged; nu klinger Sølvsporen paa min Hæl, — det vil sige, jeg tog den fra en Anden, men ligemeget, den er der, Guldsporen kommer vel sagtens bagefter!"

Rytteren var nu Vindebroen saa nær, at han standsede: „Luk op, Godtfolk!" raabte han paa bredt jydsk, „her er en Mand og en Ganger, som komme fra Ledingsfærd!"

„Dit Navn?" spurgte Borgfogden gjennem Glughullet.

„For en Ulykke! Erik Gunildsen!" raabte Væbneren,

„I maae have meget at tænke paa, siden I ikke kan gjenkjende mig!"

„Naa, det er den Galning!" mumlede Borgfogden og nedlod Broen, „kom hid, Erik, Du er bleven sær stor paa det, siden vi sidst saaes!"

„Saamænd, man maae jo lægge sig efter ridderlig Skik og Sæder!" svarede Væbneren og svang sig af Hesten, „er ellers min Herre her til Huse?"

„Din Herre?"

„Ja, Ridder Axel, ham kjender Du vel?"

„Den unge smukke sorrigfulde Ridder, jo ham kjender jeg!"

„Sorrigfuld, saa! er han sorrigfuld?" spurgte Væbneren og rettede paa sin Paaklædning, „nu saa maae jeg oplive ham med gode Efterretninger!"

„Du seer just ikke ud til at bringe slige, Erik, Du har altid været en Ulykkesfugl!"

„Ja hos Tydsken, min gode Ivar!" loe Væbneren, jeg har bragt et Par Stykker ud af Verden og haaber med Guds Hjælp at forøge disses Antal med nogle flere, saasnart Leilighed dertil gives; om det ellers var muligt, gad jeg nok tale med Ridder Axel!"

„Erik, velkommen Erik!" raabte en klar Stemme, og Aage sprang let ned ad den brede Steentrappe, „Du er dog ilive, vi have Alle antaget Dig for død og borte!"

„Ei, Aage, er det Dig? Du har nok lagt paa den lade Side!" smilede Erik og rystede hans Haand, „O, hvor har jeg ønsket at have havt Dig med paa mine lystige Farter; men, lad os gaae ind, saa skal jeg berette Dig mine Eventyr, saa-

snart jeg har talt med Ridder Axel! — ham har jeg ogsaa et glædeligt Budskab til! kom Aage, et Kruus godt Øl kunde ei være afveien!"

Axel Stisøn havde ligeledes seet sin savnede Væbner komme ridende og kunde ikke modstaae den Glæde, selv at modtage ham forinden han endnu var naaet til Hallen.

„Velkommen, Erik, velkommen!" raabte han og rakte ham Haanden, „jeg kunde næsten fristes til at troe, at Rygtet ei løi, naar det paasagde Dig sorte Kunster og Trolddom, saa forunderlig tykkes mig Alt Dig betræffende at være; og seer jeg ret, glimrer et saa kostbart Sværd ved Din Side, at Du rimeligviis maae have tjent gode Haandpenge, hvor Du end har været!"

„Det har I Ret i, Hr. Ridder!" gode Haandpenge fik jeg da jeg tjente Grev Geert, bedre ville de blive, naar jeg hjælper til at holde ham!"

„Du est altid den samme lystige Svend, Erik, og ret glæder det mig at see Dig igjen!"

„Ad Krogveien kommer man ogsaa frem, Hr. Ridder, og jeg har maattet gaaet dem baade tidlig og silde, for heelskindet at naae hid med Hilsen til Eder fra Eders Hjertenskjære!"

„Fra Ellen!" raabte Ridderen med funklende Øine, „tal min kjække Væbner, tal, sig, hvor er hun, hvor har Du seet hende?"

„Hun er knapt et Bueskud fra Tydskernes Leir, men i Sikkerhed!"

„O! Erik, den Sikkerhed er frygtelig!"

„Siig ei det, Hr. Ridder, hun har en fiin Bevogter!"

„Hvo da?"

„Min Moder, Gunilo, som I vel erindrer; og gjerne drog hun hid, om ei Landet vrimlede af tydske Leiesvende, der streife om efter fagre Ungmøer og andet kosteligt Bytte!"

„Stakkels Ellen! min Tid tillader mig ei at drage til Dig, men om Gud og den hellige Jomfru vil, dages det vel i Danmarks Rige, og da skal jeg komme til hende; for at erstatte hende alle de Kvaler, hun har lidt for min Skyld!"

„Hun beder Eder flittigt hilse; og gjerne drog hun til Eder, men Ridder Sigvard har faaet Nys om hvor hun er, og gaaer med skumle Planer imod hende og Eder; hvisaarsag hun særligen raader Eder til at tage Eder iagt!"

„Ridder Sigvard har sendt mig sin Handske og jeg har modtaget den; en Tvekamp skal afgjøre hans eller min Skjæbne; indtil da hviler den i Guds, den Almægtiges Haand!"

„Jeg har en særlig Bøn til Eder, Hr. Ridder!" sagde Erik med betænksom Mine.

„Siig frem!"

„Da I agter at kjæmpe med Ridder Sigvard, kunde jeg nok have Lyst til imedens I slaaes at tale et lignende Ord med hans trivelige Væbner!"

„Den Bøn er mig kjær at høre!" loe Ridderen. „Har Du Noget udestaaende med ham?"

„Saamæn! Jeg husker nok den Gang han buldrede paa vor Dør og overfaldt mig i Jomfru Ellens Borg."

„Som Du vil, Erik, Du drager med mig den Dag, som bliver bestemt; gaaer Du heldig ud af Kampen, bliver det vel Din første Vaabenbedrift!"

Erik loe og fortalte nu sine Eventyr, lige fra den Dag han flygtede og til nu og blev flere Gange afbrudt af Ridderen og Aage, som Begge vare enige i, at han havde opført sig med megen Mandighed.

Det kostbare fyrstelige Sværd, som tilhørte den ulykkelige Prinds Otto, overrakte Væbneren til Ridder Niels, som længe betragtede det med tusinde forskjellige Følelser; det Sværd, som skulde værne om Land og Rige, holdtes skjult og det var næsten en Forbrydelse at drage det frem for Lyset; men han følte hos sig selv, at Afgjørelsens Time nærmede sig og saae i Tankerne en ny Fremtid dukke frem for Danmark, om ei saa mægtig som den under Valdemarerne, saa dog glimrende og rig paa store Bedrifter.

Den til Mødet med Grev Geert bestemte Dag var kommet; Solen hævede sig i hele sin glimrende Foraarsrødme og udsendte sine milde Straaler over de grønnende Marker og Enge, medens nogle smaa hurtige Skyer joge afsted over Himlen, ligesom for at indhente de store Taagemasser, der havde leiret sig paa den vestlige Horizont, efter deres tunge Gang i den forsvundne Nat.

Tusinde Smaafugle hævede deres Stemmer, svævende over deres Reder, som om de vilde forsøde den Ynde, den deilige Foraarsmorgen bragte med sig, ved en Sang til den Almægtiges Ære. De fløi snart op og snart ned, bringende smaa Stilke og visne Blade til Rederne, der somme Steder vare itu-

revne af Natteblæsten og nu trængte til en lille Udbedring. — Idag skulde Grev Geert for første Gang skue den Mand, som havde vovet at trodse hele hans vældige Stridsmagt, men som han endnu haabede vilde falde tilføie, naar han var bleven overbeviist om, hvor frugtesløst ethvert Forsøg paa Modstand vilde være.

Han havde derhos befalet, at hele hans firetusinde Mand stærke Hær, hvormed han havde kastet sig ind i Randers, medens den større Deel var spredt over Landet, skulde være opstillet udenfor Byen paa de nærliggende Høie. Hans Drabanter fik Ordre til at danne hans Livvagt og de prægtige Riddere, der stode i hans Sold, maatte danne en Stab om ham, hvorved han troede at imponere den danske Ridder.

Det var isandhed en forunderlig Forudfølelse af den frygtelige Modstanders Vælde.

Ridder Niels forberedte sig ogsaa, men ikke paa den Maade; han stod, kort før han besteg sin Ganger, med Juttas Haand i sin og lyttede roligt til hvad den bange Ægtevid sagde.

„Drag ei did, min Husbond!" sagde hun med blege Kinder og dirrende Læber, „man vil dræbe Dig og kaste Dit Legeme til Føde for Ravne og Krager."

„Min Jutta! To danske Riddere lade sig ei skræmme."

„Ak, om og Ridder Axel vil dele Skjæbne med Dig, er det derfor sagt, at den bliver god for Nogen af Eder? Tro ei Grev Geert, min Husbond, han har altid Svig og Falskhed paa rede Haand."

„Jeg har lovet at komme, udeblev jeg, vilde man kalde mig ræd."

„Min Husbond! Ingen vil kalde Dig ræd, fordi Du

udebliver fra et saa farligt Møde; dumdristig vil man kalde Dig, naar Du drager did."

„Ei, lad dem kalde mig, hvad dem lyster, min trofaste Jutta; jeg maa tale med denne Tyran, om end han med det samme tager mit Liv og bryder sit givne Leide; jeg maa sige ham, at Nørrejyllands Frihed ei kan bekjæmpes hverken med sagre Ord, eller ved Hærværk og Jern.

„Men dræber han Dig, min Husbond, eller lader han Dig blot gribe og kaste i Fængsel, hvo skal da laane Danmark Arm og Sværd?"

„Min Jutta! Hvorfor forsøge paa at rokke min Beslutning; den er engang tagen og ændres ei om igjen; vær forvisset om, at Ingen skal vove at krumme et Haar paa mit Hoved, saalænge mit Sværd er ved min Side, og at blodig Betaling vanker for den, som krænker et Leides hellige Sikkerhed."

„Leide gjælder ei hos disse Bander, min Husbond!"

„Leide gjælder overalt, min Jutta, og meget skulde jeg feile om Grev Geert brød denne! han vil snarere forny sine glimrende Tilbud, for om muligt at hverve mig for hans Sag."

„Du har Din frie Villie, min Husbond, Gud og den hellige Jomfru være med Dig; imedens Du er borte vil jeg knæle i mit Bedekammer og bede at ingen Svig eller Falskhed maa træffe Dig; thi meget frygter jeg for at der vil flyde Blod ovenpaa den Samtale!"

„Frygt ei, min trofaste Jutta, hvad Blod der flyder, vil komme over hans Hoved!"

„Der er alt saameget foruden, at dette intet vil tynge," sukkede Jutta og trykkede hans Haand, „og dog er jeg saare bange, min Husbond; veie Din Juttas Bønner noget, da bliv,

min ædle, tappre Ridder, og udsæt ikke Dit Liv nu, da Danmark trænger til en kjæk Arm!"

„Umuligt, min Jutta, umuligt! før forlader Solen sin vante Gang, før Niels Ebbesen udebliver fra et Stævnemøde, hvor der skal kastes Terning om vort Fødelands Fremtid!"

„Saa drag da did, Du villiefaste Mand, drag og tag min Velsignelse, mine bedste Ønsker med Dig! kommer Du atter tilbage, skal Din Jutta trykke Dig i sine Arme med en Salighed, en Fryd, som Ingen uden jeg kan forstaae!"

„Vær uden Frygt, min Jutta!" svarede Ridder Niels og trykkede hende til sig, „visselig stoler jeg ei meget paa Holsterens Leide og Løfte, men er han saa stor en Nidding, at han vil overmande mig og mine faae Ledsagere, da skal han see at de danske Sværde bide, og at de tydske Arme ei hugge igjennem vore Brynier. Gak til Din huslige Gjerning, inden Solen igjen er dalet, staaer jeg med Guds Hjælp i min Borg og skal igjen trykke min Jutta til mit Bryst!"

„Gud ledsage Dig!" stammede denne og fulgte ham til Trappen, „Din Ægtemiv skal røgte sin huslige Gjerning, som om Du var her tilstede; jeg skal være ligesaa rolig, som om Du ei var stædt i nogen Fare!"

Med disse Ord trykkede hun hans Haand for sidste Gang, og saae nu med ængsteligt bankende Hjerte hvorledes han svang sig i Sadlen og red bort, fulgt af Ridder Stisøn, forunden af Væbnerne, Svend Trøst, Aage og Erik.

Efter flere Timers skarpt Ridt fik de omsider Randers By isigte; dens spidse Kirketaarn hævede sig tanst og alvorligt i hine støiende Omgivelser, som om det vilde minde om at

Handlingernes Stund var kommen, og at man burde bede Gud om at lægge sin almægtige Villie i Vægtskaalen.

Talrige Landser og Spyd funklede i Solen; det var de opstillede tydske Afdelinger, som, fuldtudrustede, vare stillede frem, for at vise en enkelt Mand, hvor mægtig den Svøbe var, hvormed Grev Geert agtede at hjemsøge de nordligere Egne, efterat den var faret hen over de sydligere, hvor den havde efterladt blodigrøde Striber.

Ridder Niels standsede sin pustende, sveddryppende Ganger. Et Lyn foer ud af hans Øine ved at opdage denne Flok Ildgjerningsmænd, som havde slaaet sig til Ro midt i et Land, hvortil de ingen Ret havde, og hans Haand knyttede sig, da han fik Øie paa det mørke Banner som, flagrende i den friske Foraarsluftning, syntes at vinke sine Stridsmænd til en fornyet Skjænden og flere Rædselsgjerninger.

„See!" udbrød han og vendte sig mod Axel Stisøn, saavidt er det kommen, at man opplanter sine Banner i den bedste af Kongerigets Provindser! denne Skjændsel mene de, at vi skulle taale foruden at vi ovenikjøbet maa see vore Landsbyer lagde øde, og vore Borge nedbrændte eller nedrevne."

„Der kommer en Hævnens Dag, Ridder Niels," svarede Axel Stisøn og betragtede den opstillede tydske Hær med kold Foragt, „tro mig, den er ei langt borte!"

„Maaskee nærmere end Nogen troer!" mumlede Niels Ebbesen og red rask videre, „om jeg seer ret holder den mægtige Holster hist paa Høien, hvor han formodentlig agter at modtage os!"

Han havde ei taget feil. Grev Geert holdt, omgivet af en Skare harnisklædte Mænd og en talrig Flok Riddere, nogle

hundrede Skridt fra det Sted, hvor de danske Riddere befandt sig.

Ved at faae Øie paa disse ved han langsomt ned ad Høien og befandt sig kort efter Øie til Øie med sin Dødsfjende.

„Ei, Ridder Niels!“ sagde han og slog op med Haanden, „I kom dog hid efter min Indbydelse til Eder, og jeg haaber at I som fornuftig Mand vil skilles fra mig i Venskab og Fred.“

„Det beroer paa Eder, Grev Geert, hvorvidt der skal være Fred imellem os To!“ svarede Niels Ebbesen og fæstede et gjennemtrængende Blik paa ham, „saadan som vi nu staae ligeoverfor hinanden, er ei megen Udsigt til en fredelig Løsning“.

„I er en besynderlig Mand, Ridder Niels, og tænker altid paa Ufred.“

„Mig tykkes I tænker endnu mere derpaa, Grev Geert, Eders røverriske Svende plyndre og hærge paa Eders Befaling, det vil I vel ikke kalde Fred.

„I ere selv Skyld deri, dumme, trodsige Jyder, hvi falde I ei tilsøie som tro og lydige Undersaatter!“

„Vi ere ikke Eders Undersaatter og blive det aldrig, vi høre under den danske Konges Magt og Myndighed og ei under en tydsk Voldsmand!“

„Bind Eders Tunge, Ridder Niels, og glem ei til Hvem I taler!“

„Det husker jeg fuldt vel, dertil har jeg mærket mig Eder for godt, Grev Geert!“

„Lad os ikke sige hinanden haarde Ord, Ridder Niels!“ svarede Greven og vinkede utaalmodigt med Haanden, „dertil er ei Tid og allermindst burde I byde mig slige, men lad os

i dets Sted komme til en Overeenskomst, der kan være os Begge til Gavn og Nytte!"

„Jeg har ingen Overeenskomst at stifte med Eder!"

„I er en hidsig Mand, Ridder Niels, og vil ikke høre paa min Tale! nu vel, jeg behøver jo eiheller at spilde Ord paa Eder! men forunderligt tykkes det mig at I alene vil trodse mig, da hele Jyllands Ridderstand har sendt mig Hyldest!"

„Der lyver I, Greve af Holsteen, saa godt som Nogen kan lyve; aldrig er Jyllands Adel sjunken saa dybt, at den har sendt Hyldest til en Ugjerningsmand!"

„Ha vogt Eder, Ridder Niels, at ei jeg bryder det Leide jeg gav Eder!"

„Det vilde kun være hvad man kunde vente sig af Eder!" svarede Niels Ebbesen bittert, „I bryder altid hvad I har tilsvoret paa god Tro og Love!"

„Ei lyster det mig at mundhugges med en simpel Ridder!" svarede Greven haanligt, „men nogen Tid vil jeg endnu anvende paa for sidste Gang at spørge Eder, til hvilket Øiemed I samler Stridsmænd og holder Ryttere i Pandser og Plade i Eders Gaard?"

„Det Spørgsmaal er saare let besvaret, Grev Geert, det er for at byde Spidsen, dersom I skulde vove at trænge længere op!"

„Det vilde være spildt, Ridder Niels, og klogere gjorde I om I faldt tilsøie og tilsvoer mig Huldskab og Troskab, end ægge Befolkningen til en langvarig og unyttig Kamp; jeg er Herre i Danmark og jeg fordrer Lydighed saavel af Eder som af enhver Anden!"

„Ti med Eders formastelige Pral!" raabte Niels Ebbesen,

dirrende af Vrede, „ved Tyskhandel og Rævegang er I kommen i Besiddelse af Rangen til Danmarks Gods; en ærlig Handling findes ei i hele Eders Liv!"

„Forvovne!" tordnede Greven, „Du sender mig enten Hyldest og Troskabsbud eller jeg jævner Din Borg med Jorden!"

„Jeg sender Dig hverken Hyldest- eller Troskabsbud, men slebne Sværd og stærke Arme, som vel skulle stække Dig paa Din Flugt, frække Voldsmand!"

„Ti, trodsige Mand, Du skal bitterligen angre at have mødt Grev Geert!" raabte Greven og red et Skridt fremad, „Du skal mindes denne Time til Din Dødsstund, det lover og tilsiger jeg Dig herved Ridder Niels!"

„Og I skal vride Eders Jernhænder tilblods over at Eders Øine nogensinde saae Niels Ebbesen!" svarede denne med tordnende Røst og tilkastede Greven et frygteligt Blik, „I skal!"

„Hold inde med Eders Trudsler, Ridder Niels, enten underkaster I Eder, eller ogsaa I rømmer Land og Rige inden trende Solemærker!" sagde Greven haanligt og gav et Vink til sine Drabanter.

Disse omringede ham og dannede en uigjennemtrængelig Muur imellem ham og den forbittrede Ridder.

„Jeg rømmer ei Land og Rige paa Eders Bud, Grev Geert, dertil er I ikke mægtig nok, men jeg fordrer i dets Sted af Eder, at I drager Eders Hær tilbage og lader os i Fred!"

„Naar Nørrejylland er erobret, drager jeg min Hær tilbage, og er I ikke inden trende Solemærker min Mand og støder til mig med Eders Folk, da, ved den levende Gud, skal

Eders Borg jævnes med Jorden og I selv hænges og som en Hund til Føde for Ravne og Krager!"

En forfærdelig Bleghed bedækkede Ridder Niels's Ansigt ved disse Ord; hans Øine udskjøde Lyn og bragte den stolte Greve til at blegne indenfor Hjelmgitteret.

„Vidd!" raabte han og hævede sin høire Haand mod Himlen, „Du er min Mand hvor jeg træffer Dig, Grev Geert; enten i Rustning eller uden denne, i Skov eller paa Mark, midt imellem Dine Drabanter eller i Eenrum, i Kampen eller Freden, overalt, ja, om det saa var for Alterets hellige Fod, dræber jeg Dig, hvor jeg seer Dig! hører Du, Grev Geert, fra denne Stund er Du min Dødsfjende, og jeg skyer intet Middel for at fælde Dig!"

En Gysen gjennemfoer Greven! han slog Hjelmgitteret ned for at undgaae det forfærdelige Blik, som lynede ham imøde og rykkede langsomt sin fnysende Ganger tilbage. „Taabelige Trudsler!" loe han haanligt med en let Skjælven i Stemmen, „den Ridder findes ei i Danmark, som skal og kan fælde Grev Geert?"

„Husker I hvad jeg har sagt!" raabte han tilsidst og vendte sin Hest, enten rømmer I inden trende Solemærker Land og Rige, eller ogsaa I vorder hængt som en Misdæder og Ugjerningsmand!"

„Jeg husker det fuldtvel, Grev Geert!" svarede Ridder Niels, „og har tykkes mig, svaret Eder derpaa; men glem I ei, hvad jeg nys sagde Eder, thi lettere kan det hendes, at I lader Jert Liv, før jeg flyer fra Borg og Land som en feig Ildgjerningsmand!"

Vor Samtale er forbi, Ridder Niels! I har Leide og

kan drage i Fred hvorhen I lyster! skulde Eders Vei falde forbi andre Ridderes Borge, da kan I meddele hvad I nys har hørt af Grev Geert!"

Niels Ebbesen svarede ikke, men vendte rolig sin Hest og red langsomt tilbage, fulgt af sine faa Ledsagere.

De vare kun komne et lille Stykke fra Mødestedet, da en Ridder, fulgt af en Væbner, sprængte frem af de tydske Ridderes Rækker og nærmede sig dem i hurtigt Trav.

„Vil man bryde Leidet!" raabte Niels Ebbesen og lagde Haanden paa Sværdet.

Den fremmede Ridder standsede, slog op med Haanden og forlangte Ridder Stisøn i Tale.

„Ah, det er Eder, Ridder Sigvard Eskildsen!" raabte Ridder Niels og standsede sin Ganger med et voldsomt Ryk, „vil I følge med til Nørreriis, siden I kommer saa hurtigt ridende?"

„Jeg tjener en anden Herre, Ridder Niels!" svarede den Tiltalte noget forlegen" og kan derfor ei besvare Eders Spørgsmaal som I maatte ønske det!"

„Vi see ogsaa hellere, at I holde Eder til de pyntelige Røvere, i hvis Midte I nu er optagen, Ridder Eskildsen! Nørrejylland taber ei Stort i Eder, men vinder snarere ved at være bleven Eder kvit!"

„Enhver har jo sin fri Villie, Ridder Niels!"

„Vist saa! der gives eiheller Nogen, som vil tæmme Eders!"

„Med Undtagelse af mig!" afbrød Axel Stisøn ham, „det er vistnok mig især, at Ridderens Ærinde gjælder!"

„Fuldtvel! Ridder Stisøn, mit Ærinde gjælder Eder, om

det ellers maa tykkes Eder at ihukomme hvad jeg har tilsendt Eder!"

„Eders Handske troer jeg! nu vel, jeg har modtaget den, og er rede til naar I fordrer det, at møde Eder i Pandser og Plade og med draget Sværd!"

„Saa lad os mødes i Morgen ved Solopgang paa Broen over Gudenaae, ret her sønden for, den, der da holder, vil faae vasket sin Ridderære reen i den dybe Strøm!"

„Det vil være forgjæves hvad Eder angaaer, Ridder Sigvard, thi den er altfor plettet!"

„Eders Spot kan jeg helst i Morgen besvare! jeg møder med min Bøsner, det staaer Eder frit for at medbringe Eders!"

„Claus, gamle Vaabenbroder!" udbrød Erik lystigt, kunde Du ikke have Lyst til at blive dukket i Gudenaa, Du er fort og smudsig nok til det!"

„Hold Din Mund, Trolleunge!" svarede Bøsneren med en overlegen Mine, „egentlig burde jeg holde mig for god til at tale til Dig, endsige kjæmpe med Dig, men da vi paa en Maade have et Regnskab at opgjøre, møder jeg Dig paa samme Tid og Sted!"

„Du er en prægtig Vaabenbroder, Claus, jeg glæder mig ret til at dukke Dig!"

Bøsneren svarede ikke, men slog trodsig paa sit Sværd, som om han forud vilde betegne den Seir, han skulde vinde dermed.

Begge Ridderne hilste hinanden med Anstand og skiltes, den ene for at kjæmpe for sit Fødeland, den Anden for at glemme Pligt og Ære i fremmede Voldsmænds Tjeneste.

„Sørgeligt!“ mumlede Niels Ebbesen, da de rede videre, „at en dansk Ridder frister Tro og Pligter i Farens Øieblik; det smerter mig mere end om jeg havde mistet min ene Borg!“

„Om I tillader, ædle Hr. Ridder, kunde jeg have sagt Eder det for længe siden!“ bemærkede Erik; „paa min Omflakken i Sønderjylland kom jeg paa Spor efter Ridder Eskildsens Planer og opsnappede et Brev, hvis Indhold gjør ham til en Landsforræder og Løgner, men da I nu selv har Syn for Sagen, behøver jeg vel ikke længer at gjemme paa dette Skjændselsbeviis!“

„Vist ei! kast det i Ilden!“ svarede Ridderen tankefuld, „et Beviis mindre mod mine egne Landsmænd letter altid mere min tunge Byrde!“

Veien fortsattes nu i Taushed og under en næsten vedvarende Regn; thi mørke, tunge Skyer vare imidlertid svævede op paa Himlen og havde tilhyllet den venlige Foraarssol, næsten førend den havde udfoldet hele sin glimrende Pragt. Hestene snublede ofte paa de fedtede, næsten ufremkommelige Veie og sank engang imellem i over Hovene, hvor Veiene gjennemskare en mindre feed Jordbund, som var Tilfældet jo nærmere man kom Nørreriis.

Fru Jutta stod i Fruerstuen og saae sin Husbond komme.

Med bankende Hjerte ilede hun til Borghallen, hvor hun modtog ham og trykkede ham til sit Bryst.

„Velkommen, min Husbond!“ sagde hun, „velkommen fra Ulvens Gab!“

„Min Juta, Ulven skal ei længe rase; jeg har undsagt

den stolte Greve paa Livet og venter kun paa Leilighed til for evig at lukke hans graadige Svælg!"

„Min Husbond! vi have alt tidligere skiftet Mening desangaaende, vogt Dig for Verdens Dom!

„Ei, hvad bryder jeg mig om Verdens Dom, naar jeg kan tjene mit Fødeland!"

„Stolte, ædle Mand, Du vil seire, hvad Du end gjør!" udbrød Fru Jutta med et beundrende Blik, „lad saa Verden dømme som den lyster!"

„Endnu idag skal Bud afgaae til Ridder Bugge", svarede Niels Ebbesen tænkende, „han skal skatte mit Foretagende; denne Svøbe maae bort, forinden det bliver forsilde, jeg skal endnu idag tale med Ridder Axel og min Søsterson, om hvad der skal gjøres!"

„Min Husbond, jeg har en Bøn til Eder!"

„Siig den, min Jutta!"

Lad Verden vide naar Grev Geert er faldet, forkynd det ved Trommers og Paukers Lyd, at Ingen bagefter skal kunne sige, Niels Ebbesen snigmyrdede Grev Geert!"

„Du vaager over Din Husbonds Ære, min kloge Jutta, og ei skal jeg undlade at følge Dine Raad, men kjært vilde det være mig, om saavel min Søsterson som Ridder Stisøn billigede den Plan jeg agter at gjøre dem bekjendt med!"

„Tal med dem derom, min Husbond; de ere Begge danske og fædrelandskjærlige Mænd!

„Vel sandt, men derfor kunde de dog tvivle om de Hensigter, der bevæge mig til hvad jeg vil gjøre.

„Og det er?"

„Spørg ei, min Jutta, det er Intet, som pletter min, Din eller vore Børns Ære; men Du tør dog ei vide det!"

„Jeg er Din Hustru, Niels!"

„Vel sandt, men hvad Manden vil, behøver ei altid Kvinden at vide!"

„Selv ei af Omsorg for hans Vel!"

„Nei, min Jutta, Tiden er ialtfald endnu ikke kommen! vent, kun nogle faae Dage, maaskee endog blot Timer og Du skal høre hvad jeg vil gjøre, for at frelse mit Fødeland!"

Med disse Ord trykkede han hende til sig og forlod Hallen for at begive sig til sit Lønkammer hvor Axel Stisøn og Svend Trøst ventede ham.

Hvad der forhandledes vidste Ingen, men da de alle Tre efter et Par Timer traadte ud, stod en Alvor at læse paa deres Ansigter som vidnede om at de havde havt en vigtig og betydningsfuld Samtale. Kort efter jog en Rytter afsted til Hr. Niels Bugge paa Hald med Brev og vigtigt Budskab.

Tvekampen.

Den næste Dag oprandt og traf Ridder Axel Stisøn paa Veien til det betegnede Sted, hvor han skulde møde sin Fjende, for enten at give eller modtage Døden. Hans Væbner, den skjemtefulde, livlige Erik, der, som tidligere fortalt, skulde vove en Dyst med Claus Agesen, syntes ikke at være betagen af

samme sørgmodige Tanker, som de, der havde bemægtiget sig hans Herres ungdommelige Sind.

Han loe og sang afvexlende, medens han, i Mangel af noget Bedre, førte en livlig Samtale med sin lille graa Ganger, der dandsede frem under ham og lod til at være i ypperligt Humeur.

Den foregaaende Dags Regn tvang dem til at ride langsomt fremad; thi Veiene dannede somme Steder et næsten ufremkommeligt Morads, hvor Hestene sank i til lang over Hovene og kun med Anstrængelse formaaede at arbeide sig op der af.

Ridderen frygtede stedse for at komme for silde og beklagede sig ofte over Veienes Ufremkommelighed, der let kunde foraarsage at hans Ære led et Skaar, dersom han blev hindret i at møde betids.

„Frisk Mod, Herre!" vovede endelig Erik at sige, „den gode Ridder Sigvard pleier altid at betænke sig to Gange forinden han vover sit Skind; vel er det derfor muligt at han slet ikke møder!"

„Dertil hader han mig altfor meget, min raske Væbner, Ridder Sigvard vil komme om end tusinde Hindringer stillede sig iveien!"

De fortsatte atter Veien i Taushed og kunde omsider øine Mødestedet, den smalle Bro, som gik over Gudenaa og paa begge Sider var omgivet af tæt Siv.

„Saavidt jeg seer ere vore Modstandere allerede paa Pladsen; sagde Axel Stisøn og sporede sin Ganger, „kan Du see, Erik, at jeg talte Sandhed!"

„I kan tro, Hr. Ridder, havde han havt alvorlige Hindringer, var han ikke mødt!"

„Din Modstander er der ogsaa!" vedblev Ridderen og pegede paa Væbner Claus, som ilsomt kom ridende fra det tætte Krat, der strakte sig paa den anden Side af Broen, „lad mig nu see at Du gjør Dit Mesterstykke som Væbner!"

„Vær rolig derfor, Hr. Ridder, mine Fingre klø efter at faae fat i denne Erkespitsbub, der tracterer Alle med sin utaalelige Foragt og stormægtige Tale; om I ellers tillader, Hr. Ridder, gad jeg gjerne først udfægte vor Strid, for bagefter at betragte Eders!"

„Det bliver Eders Sag og vil jo komme an paa hvad Claus vil!"

„Den Knægt har ingen Villie!" mumlede Erik og fulgte hurtigt efter Ridderen, der var redet nogle Skridt foran.

Man var nu kommen hinanden saa nær at de sædvanlige ceremonielle Hilsener bleve verlede. Begge Ridderne bøiede sig forover i Sadlen og sænkede de dragne Sværd for hinanden.

„I er en bestemt Mand, Ridder Sigvald, kun gjør det mig ondt at I maaskee har ventet!" sagde Ridder Axel.

„Man vidste jo, hvem man havde for sig!" svarede denne i en haanlig Tone, „jeg har alt været her i over en Time og havde næsten opgivet Haabet om at see Eders jomfruelige Aasyn!"

„I skulde ei ønske Eder at kysse den Jomfru!" svarede Ridder Axel, medens en brændende Rødme overfoer hans Ansigt, „den jomfruelige Rødmen har I vist iøvrigt lokket oftere frem end jeg!"

„Lad det blive udenfor Sagen, men drag Eders Sværd

og værg Eder, thi det siger jeg forsand, En af os maa blive her tilbage!"

„Kun et Ord, vore Væbnere kunne vel udfægte Deres Strid først!"

„Det tillader jeg paa ingen Maade!" svarede Ridder Sigvald og kastede et Blik omkring sig, „Riddere gaae foran deres Svende!"

„Som I vil, men saa maa I kalde Eders tilbage, thi efter hvad jeg seer er han alt i fuldt Haandgemæng med min!"

Claus havde virkelig draget sit Sværd og styret sin Hest ind paa Eriks, der steilende veg tilbage og truede med at kaste sin Rytter hovedkulds i den her flydende Gudenaa.

„Claus!" raabte Ridderen, „for Satan, hvad bilder Du dig ind, kom hid!"

Væbneren adlød nølende.

„Du har nok glemt vor Aftale!" hviskede han.

„Ingenlunde, men den Trælleunge!"

„Hold Mund og vær parat!"

Claus nikkede og tilkastede Ridder Axel et triumpherende Blik.

Denne havde draget sit Sværd og ventede nu med nedslaget Hjelmgitter paa sin Fjendes første Angreb, som eiheller udeblev længe.

Sigvald sporede sin Ganger og foer voldsomt frem mod Ridderen, der endnu ikke var kommen over Midten af Broen.

„For en Ulykke, I vil da ikke kjæmpe her midt paa Broen!" raabte han og rykkede sin Hest tilbage.

„Netop!" lød Sigvalds Stemme i en hæs, truende Tone,

„paa denne Maade lære vi allerbedst vor Færdighed at kjende!"

Hans rasende lynsnare Hug streifede Ridder Axels Hjelm og borttog Hjelmbusken, der kort efter flød ned ad Gudaaens krusede Vande.

„I fægter vel hurtigt!" svarede Ridder Axel og hævede sit Sværd.

Et nyt hurtigt Slag besvarede disse Ord og ramte den urolige Hast over Halsen.

Den fnyste, steilede og forsøgte at kaste sin Rytter af; men han sad fast, borede Sporerne dybt i dens Sider og styrtede frem mod Sigvald, der ikke var forberedt paa dette pludselige Angreb.

„Kvinderøver, Landsforræder!" raabte Ridder Axel og førte et frygteligt Hug mod hans Hoved, der bragte ham til at vakle i Sadlen og betog ham Besindelsen for et Øieblik.

„Saadan tugtes enhver Usling!" vedblev Ridderen og hævede paany Sværdet, „en Løgner var Du, Sigvald Eskildsen, som en Løgner skal Du døe!"

Han trængte tættere ind paa ham, Sværdene lynede og de drøie Slag som faldt paa begge Sider vidnede om den rasende Forbittrelse hvormed Kampen førtes; men den Færdighed og Styrke Ridder Axel lagde for Dagen overgik langt hans rasende Modstanders og omsider drev han sin Fjende Fod for Fod henimod den venstre Side af Broen, medens denne forgjæves bestræbte sig for at staae imod.

„Det er for Ellen, min Fæstemø!" raabte han og splintrede ved et nyt Hug Ridder Sigvalds Hjelm, „bleg er Du,

Usling, men blegere skal Du vorde, naar Du svømmer om som Fiskeføde."

„Vogt Dig, min Dødsfjende!" stønnede Sigvald og tilkastede ham et rasende Blik. „Din Undergang turde være nærmere end min!"

„Du er vaabenløs!" raabte Axel og slog ham ved en Finte Sværdet af Haanden, „men med Vaabenløse kjæmper jeg ikke; tag Dit Sværd og lad os ende Kampen!"

„Det har I godt ved at sige, Ridder Axel," svarede denne, men I seer jo, hvor balstyrig min Ganger er, medens Eders synes at være dresseret til det samme."

„Velan! jeg vil ingen synlig Fordeel have over Eder!" svarede Ridder Axel og sprang af Hesten, „nu ere vi lige, stig af Eders Ganger og tag Eders Sværd."

„Min Hjelm er splintret og skjærmer ikke," indvendte Sigvald og steg af Hesten, „et eneste Hug af Eders Sværd vil kløve mit Hoved."

„Nuvel, heller ikke der vil jeg have nogen Fordeel; jeg kaster min Hjelm og er saaledes ligesaa meget udsat for Eders Hug, som I for mine."

„I er høimodig, det maa jeg lade Eder," mumlede Sigvald tvært, „Skade, at jeg ei kan skaane en saa høimodig Mand."

Kampen begyndte paany, men med større Forbittrelse end hidtil.

Imidlertid havde Erik moret sig med at ægge Claus til en Dyst.

„Du er jo saadan en prægtig Væbner!" sagde han, „saa det næsten er Synd at slaae Dig ihjel, men for en Gangs

Skyld kunde det dog være morsomt at see Dig sprælle paa Jorden, førend Du farer lige lukt ind i Helvede, hvor baade Du og Din landsforræderske Herre egentlig have hjemme."

Claus huskede paa Ridderens Forbud og tvang sig til at forholde sig rolig.

„Din Herre faaer morderiske Prygl, lille Claus!" vedblev Erik og pegede paa Ridder Sigvald, hvis Hjelm netop den Gang blev splintret, „Du kan aldrig forestille Dig, hvor jeg længes efter at behandle Dig paa samme Maade."

„Hold Din smudsige Mund, Du Skifting!" svarede Claus hidsigt, „ellers kløver jeg Din Pandeskal."

„Du gjør Pokker, gjør Du, lille Claus, dertil er Du altfor jammerlig en Karl! See blot her, hvor Din Herre faaer børstet sig igjennem; det er min Tro den lystigste Spøg, jeg nogensinde har seet!"

„Holder Du ei Din Mund paa Stand, skal Du faae mit gode Sværd at smage, forte Erik!" snyste Væbneren og drog Sværdet halvt af Skeden.

„Nei, see dog, see, hvor der vanker Stryg, lille Claus! Hillemænd, hvor min Herre lærer Din at tournere; var Du ikke saa feig en Karl, som Du er, havde Du for længe siden trukket fra Landen og gaaet løs paa mig, men Feighed og Ondskab plejer gjerne at følges ad."

„Jeg skulde bare ikke have min Herres Forbud, Erik Træl, skulde jeg snart skifte os imellem."

„Din Herres Forbud! Jo vist, han kan jo ikke engang forbyde sig selv at faae svare Hug!"

Claus sad som paa Naale; han dirrede af Vrede over dette vedblivende Drilleri.

„Jeg kan hilse Dig fra Ingeborg!“ vedblev Erik, „hun bad mig slaae Dig ihjel den første Gang vi saaes; et større Skarn end Dig havde hun aldrig kjendt!“

„Træl, forbandede Træl!“ skreg Claus i høieste Grad opbragt, „har Du vovet at tale med min Fæstemø; viid, derfor skal Din Trælletunge tie for stedse!“

„Aa, hun sagde meget mere!“ vedblev Erik haanende, „men at slaae Dig ihjel var det Vigtigste af det Hele; seer Du, Claus, derfor husker jeg det bedst; det Andet angik kun alle Dine Slyngelstreger og nette Bedrifter; thi seer Du, Claus . . .!“

Han fik ikke Tid til at udtale for at afbøde det forbittrede Hug, Væbneren førte imod ham.

Men det forblev ei ubesvaret.

„Ho, ho!“ raabte han og svang sit Sværd i en lynsnar Kreds over sit Hoved, „endelig kom Du dog til Dig selv, min drabelige Hr. Væbner, „det var min Tro ogsaa paa Tiden, thi ellers havde jeg udskjældt Dig endnu mere!“

„Kan Du bøde det, og det og det!“ vedblev han, førende trende drøie Hug, som alle ramte Væbneren og sønderskjare hans lette Vaabentrøie, „mig tykkes Du bøder for Dig som en gammel Kjærling og ikke som en statelig „Vaabensvend!“

Claus skummede af Raseri; han formaaede Intet ligeoverfor sin smidige Modstander.

Kampen forblev dog endnu en Stund uafgjort, indtil endelig Erik ved et hurtigt Udfald borede sin Klinge igjennem Væbnerens Hals.

„Det er Takken for sidst!“ raabte han, og sprang af Hesten, „nu har Danmark idetmindste een Fjende mindre“.

Han sprang hen til Claus, som var styrtet af Hesten og vred sig i Dødskrampen.

„Jeg troer saa Skam at jeg har ramt ham paa samme Sted som jeg ramte den lange Tydsker!“ mumlede han og bøiede sig ned over ham, „ja, ja, Hver skal jo have sin Løn og han havde længe fortjent den!“

Han stod endnu og betragtede de fordreiede Træk, som snart skulde miste de sidste Livstegn, da en pludselig Larm og Lyden af flere Stemmer bragte ham til at vende Hovedet til den anden Side og til ligesaa hurtigt at bestige sin Ganger og ile sin Herre til Undsætning.

Ridder Sigvald var nemlig bleven drevet Skridt for Skridt tilbage og havde benyttet sig heraf til at nærme sig det tidligere omtalte Krat, som strakte sig henimod Broen paa den anden Side af denne.

Han vaklede stedse mere og mere, som en Følge af det betydelige Blodtab, men vægrede sig haardnakket ved at efterkomme sin Modstanders Opfordring om Overgivelse og Naade.

I dets Sted søgte han stedse at lokke denne længere fra hans Ganger, der roligt tyggede paa de faa friske Græsstraa, der vare skudte frem af Jorden, ved at tage længere Skridt og indskrænke sig alene til at afbøde Huggene.

„Overgiv Eder, eller jeg fælder Eder! raabte Ridder Axel paany og trængte heftigere ind paa ham, „og vedbliv ikke med Eders affindige Forsvar: jeg skjænker Eder da Livet og I bliver min Fange!“

„Vogt Eder, at I ei selv bliver Fange!“ stønnede Rid-

deren og saae sig til Siden, hvorfra netop en halv Snees harnisklædte Ryttere styrtede frem med dragne Sværd.

„Ha, Usling!" raabte Axel, „Du fægter med Svig, men det skal ikke fritage Dig for Din fortjente Løn!"

Med disse Ord hævede han det bloddryppende Sværd, for at gjøre det afgjørende Hug, men Sigvald kastede sig plat ned paa Jorden og Sværdet foer susende over ham.

Det var netop samme Øieblik, som Erik sprængte ham til Undsætning.

De holsteenske Landsknægte omringede den seirende Ridder, som maalte dem med et foragteligt Blik og havde indtaget en saa truende Stilling at Ingen af dem havde Lyst til at vove det første Angreb.

„Niddingsdaad fører I til de øvrige lave Handlinger, som have betegnet Eders Liv, Ridder Sigvald!" udbrød han med stærk Stemme, „I havde ei Mod til mandeligen at udfægte vor Strid, men kalder i dets Sted en Flok fremmede Svende til Undsætning!"

„De ere komne uden mit Vidende!" stønnede Ridderen, der imidlertid havde reist sig.

„Saa lad dem igjen gaae tilside, at vi kunne afgjøre vor Kamp!"

„Det beroer paa Dem og ikke paa mig; men det gaaer saaledes i Verden, at den, som troer at kunne gjøre Fanger i det ene Øieblik selv bliver fangen i det andet."

„Visselig farer I med Baghold og Svig, Hr. Ridder, men derfor er det ei sagt, at I saae mig slæbt som Fange til Eders Røverrede. „Tilbage!" skreg han med tordnende Stemme

til Landsknægtene, „Plads, den Første, som nøler med at adlyde, skal falde for min Haand!“

Men Landsknægtene sluttede sig kun nærmere sammen og løftede de funklende Sværd.

Axel kastede et hurtigt Blik omkring sig, og indsaae strax at det var umuligt at slippe igjennem denne levende Muur; imidlertid besluttede han sig til at sælge sit Liv saa dyrt som muligt, og vendte sig hurtigt mod de tre Ryttere, som holdt bagved ham.

„Afveien!“ raabte han og slog den Enes Hest over Snuden med Heftet af sit Sværd.

Dyret gjorde et voldsomt Spring tilbage og slog ud til begge Sider, medens det tillige bragte Uorden i Rytternes gjensidige Stilling.

Landsknægtene udstødte et Brøl af Forbittrelse og fore samtidigt ind paa den enlige Ridder, hvis haarde Brynie imidlertid opfangede de vægtige Sværdslag, medens hans eget Sværd styrtede en anden Rytter af Hesten.

„Frisk Mod, Herre, frisk Mod!“ klang en livfuld Stemme, medens et langt Sværd foer lystigt om blandt Modstanderne, „her er Noget at hugge væk i, tydske Kroppe, fedede med dansk Kost, eia! den Kamp er ei ilde, Ni imod To!“

„Tak, min brave Svend!“ raabte Ridderen, „Du kommer som kaldet, dæk mig blot til jeg har naaet min Ganger!“

Den fortvivlede, uforholdsmæssige Kamp fortsattes; allerede laae tre døende Ryttere under Hestene, da Axel naaede sin Ganger.

„Himlen være lovet!“ udbrød han og svang sig i Sadlen, „nu bliver Kampen mere lige; hold Dig ved min Side,

Erik, og vær parat til at vende om, dersom vi blive tvungne til at søge Frelse i Flugten!"

„I Kjæltringe!" skreg Erik og rev en svær holsteensk Rytter af Sadlen, „I Tyve og Røvere, I skulle faae danske Sværde at føle; I lade Eder leie til at overfalde danske Riddere under en ærlig Tvekvamp."

De Kæmpende trak sig stedse nærmere tilbage til Broen og naaede denne i samme Øieblik som en ny Skare brød frem fra den anden Side, for at ile sine Kammerater til Hjælp.

„Nu, Hr. Ridder, Sporene i Siden og smør Haser!" loe Erik og greb hans Hest i Tøilen; „nu er Flugt en ærlig Sag!"

„Afsted da!" raabte Ridderen og satte i fuld Fiirspring over Broen, „jeg troer de tabe Lysten til at forfølge os!"

„De samle sig om Ridder Sigvald og deres Kammerater," svarede Erik, der havde dreiet sig om i Sadlen, „nu, Hvermand sin Lyst, men den Svig glemmer jeg ei, Ridder Sigvald!"

De holsteenske Ryttere prøvede vel at forfølge dem, men opdagede snart, at deres Heste langtfra kunde maale sig med Flygtningenes i Hurtighed og holdt derfor stille, idet de nøiedes med at udstøde Trudsler, ledsagede af Skrig og rasende Gebærder.

„Ja, skraal I kun til Touren kommer til Jer!" mumlede Erik, „det kunde vel hændes at den stod snart for Døren."

Efter en Times vedholdende skarpt Ridt ankom begge Rytterne til Nørreriis, hvor de fortalte Ridder Niels om Sigvalds Træskhed.

„Og Du!" udbrød denne og rakte Erik Haanden, „frelste

mig denne tappre Ridder; ved Gud, var Du ei saa ung en Svend gav jeg Dig Ridderslaget, men kan Du gjøre Dit Fødeland endnu en Tjeneste, da skal jeg ihukomme Dig og give Dig den Løn, Du har fortjent!"

„Tak Hr. Ridder, Tak!" jublede Væbneren med Taarer i Øinene, „alene de Ord I der siger, ville anspore mig til fordoblet Virksomhed, og jeg vil bede min Skytspatron, at sende mig en snarlig Leilighed til at kunne tjene Eder og Det."

„Men Claus, hvad gjorde Du ved ham?" udbrød Axel, „jeg saae ham ikke under hele Kampen!"

„Det var af to Grunde, Hr. Ridder, for det Første var I altfor optagen og for det Andet fik han Forfald."

„Jeg forstaaer Dig, Erik, sørgeligt er det, at Broder skal see sig nødsaget til at fælde sin Broder!"

„Han var ligesaa fuldt en Landsforræder, som hans Herre, Hr. Ridder."

„Vel sandt, men dog en dansk Indfødning."

„Men, som tjente Greven af Holsteen, Hr. Ridder."

„Gud være ham naadig, han faldt paa sine Gjerninger."

„Ja og i aaben og ærlig Kamp, Hr. Ridder, i aaben og ærlig Kamp!" bemærkede Erik ivrigt.

„Du har ei heller Noget at bebreide Dig, min raske Væbner," svarede Ridderen, „tvertimod maa jeg rose Din Manddom og Dit Mod, der vil nok komme bedre Tider, hvor Du vil høste bedre Løn end den jeg kan give Dig!"

„Siig ei saaledes, kjære, gode Hr. Ridder, jeg forlanger kun at tjene Eder til min Død!"

„Velan, Erik, jeg skal imidlertid gjøre Alt for Dig, Du

skal jo endog være af ædel Byrd, efter hvad jeg veed, det vil hjælpe Dig lettere til Riddersporen!"

„Ak Hr. Ridder jeg er uægte født!" sukkede Erik.

„Siger Intet, jeg skal ved Leilighed tale med Ridder Niels om den Sag!"

„O ja, gjør det, Hr. Ridder, jeg vil saa gjerne være Ridder!"

En høi Rødme overfoer hans Kinder ved disse Ord og aflokkede Ridderen et Smiil.

„Du est endnu ung Erik, knap nitten Aar, jeg troer at lidt ældre turde Du vel være; men jeg seer af Rødmen paa Dine Kinder at Du vilde føle Dig lykkelig ved at turde fæste Guldsporen paa Din Hæl og muligt kunde man her gjøre en Undtagelse!„

Med disse Ord klappede han ham venligt paa Kinden og forlod ham for at modtage nogle Efterretninger fra Ellen, som Fru Jutta havde at overbringe ham.

Erik stod endnu nogle Øieblikke stille og grundede.

„Ingeborg", hviskede han, „skjønne, deilige Ingeborg, kun for Din Skyld ønsker jeg Riddersporer, thi bedre end jeg idag som Væbner har brugt mit Sværd kommer jeg aldrig til at bruge det som Ridder."

Han gik derefter ned i Borggaarden, hvor han strax blev modtagen af Aage, som fortrædelig hørte den kjække Dyst fortælle og ofte afbrød ham med Beklagelse over at ikke ogsaa han havde været tilstede og bidraget Sit til at redde sin Herre.

Ridder Niels forberedte sig i Stilhed til Udførelsen af den Gjerning der endnu i vore Dage har fremstillet ham som en trofast Kjæmper og Forsvarer af den danske Sag. Ordet Snigmorder, som ikkun lever i de tydske Traditioner, kunde aldrig stemme overeens med denne Mands ridderlige Tænkemaade, og bør derfor tilbagevises med den allerbestemteste Benægtelse.

Danmarks Væren eller Ikke-Væren laae dengang hos den mægtige holstenske Greve, som hverken skyede Vold eller Snigmord for at sætte sine ærgjerrige Ønsker igjennem, og det var enhver dansk Mands ligefremme Pligt at sætte en Skranke for denne forfærdelige Svøbe, som hærgede de skjønne Egne og nu skulde svinges over Nørrejyllands Sletter.

Hvad vilde Verden kalde ham?

Dette Spørgsmaal havde han ofte rettet til sig selv og ligesaa ofte besvaret det! men hvorledes end det Navn blev, som man vilde give ham var der et Andet som en lille Plet, hans Fødeland, vilde tillægge ham, og dette var: dets Befrier! Han følte den Salighed, som laae og altid ligger i dette magiske Ord; han vidste at tusinde Uskyldige vilde blive skaanede, naar Gud gav ham Kraft og Tilladelse til at udføre hvad Historien ofte undseer sig ved at kalde ved dets rette Navn, fordi den frygter for, derved at plette en Gjerning den i sin Helhed maa rose; og endelig følte han at naar ikke han kom saa vilde dog tilsidst en Anden, maaskee en mindre villiefast Mand, træde i Skrankerne, drevet dertil ved de uhørte Grusomheder, hvormed den kullede Greve betegnede sit Morbrændertog.

Han havde derfor fattet sin Beslutning, det gjaldt blot om heldigt at udføre den.

Hr. Niels Bugge havde sendt ham henved fyrretyve vel-

udrustede Krigere, men kunde eller vilde ei selv komme for at deeltage i den natlige Gjerning i Randers, men lod Ridder Niels hilse og bede være ved godt Mod, Gud vilde da gjøre Resten.

Et næsten bittert Smiil krusede Ridderens Læber ved at modtage den sære Hilsen.

„Hr. Niels Bugge er mere forsigtig end han er klog!" mumlede han, da han mønstrede de ham sendte Krigere „nu han kan jo have sine Grunde, jeg har mine!"

Efterat have givet de nødvendige Befalinger, som kunde gjøre en pludselig Udrykning mulig, begav han sig til sin Hustru, som med deres mindste Barn paa Knæet sad i Borghallen drømmende stirrede ned i den rummelige Gaard hvor hendes Husbonds høie Skikkelse bevægede sig imellem de store Klynger af Bevæbnede og Ubevæbnede som færdedes mellem hinanden.

Hun modtog ham med et af disse Smiil, hvormed Kvinden saa ofte lykkaliggjør Manden og hvormed hun idetmindste for nogle Øieblikke formaaer at bortjage de alvorlige Tanker, som saa ofte lægge Beslag paa hans hele Opmærksomhed og tvinger ham til at fornægte sin Kjærlighed.

Med et saadant oplivende Smiil modtog hun den alvorlige Borgherre, da hans taus og med sammentrukne Bryn skred over Dørtærsklen.

„Min Jutta!" udbrød han og standsede, medens Pandens Rynker glattedes, „Du est saa lykkelig og smiler saa huldsaligt til mig!"

„Skulde jeg ei være lykkelig, naar jeg har Dig til Husbond."

„Kjære Jutta, hvor Du taler ømt til Din kolde alvorlige

Husbond; ak! der hviler Saameget paa mit Bryst, at jeg ei ret veed, hvorledes og hvor jeg skal befrie mig fra disse tunge Byrder!"

„Sæt Dig hos mig, min elskede Husbond, betroe Dig til mig, siig mig hvad tynger Dig!"

„Ak Jutta!" svarede Niels og tog Plads ved hendes Side, „mit ulykkelige Fædreland bløder af sit Hjerteblod."

„Og Ridder Niels veed ingen Frelse?" spurgte hun smilende og strøg ham over Panden, „og derfor sørger han?"

„Jeg veed Frelse!" svarede han, „men muligt vil den koste mangen tapper dansk Ridder Livet, thi det gjælder at styrte sig lige i Ulvens Hule og dræbe den, medens den slumrer!"

„Niels, medens den sover, siger Du! o nei, lad ham faae Tid til at staae op og forberede sig paa Kampen!"

„Han skal ei myrdes, vær Du rolig."

„Nu vel, Du er vis paa at kunne fælde Ildgjernings-manden, hvad frygter Du da for?"

„For deres Liv, som følge mig!"

„Lad see, min Husbond, List gjælder jo og selv i Kampen!"

„Høist ugjerne tager jeg min Tilflugt til List, min Jutta."

„Men her er den tilladelig! hør, min Husbond, om Du lod Skoene under Dine Heste lægge bagvendt, vilde man ikke kunde finde hvorfra Du var kommen!"

„Nei, min Juta, aaben og ærlig skal min Feide være; Niels Ebbesen døer før, end han søger sin Frelse ved List!"

„Du est Dig selv lig, min tappre høihjertede Husbond,

nu vel, drag i Fred og Gud og den hellige Jomfru være med Dig!"

„Tak min Jutta! Kommer jeg levende tilbage, skal Du trykke Grev Geerts Banemand til Dit Hjerte."

„Naar agter Du at drage bort, min Husbond?"

„Naar Natten er frembrudt: imorgen vil han gaae Nord paa, saavidt mig bekjendt, imorgen har han ophørt at leve!"

Den unge Borgfrue slog sine Arme om hans Hals.

„Gaa!" hviskede hun, „lad mig alene, jeg vil bede til Gud for Dig!"

Niels Ebbesen fælder Grev Geert.

Natten var kommen; en mørk, taaget Foraarsnat, fuld af fugtige Dunster og kolde Luftninger, som veirede hen over Sletterne og stedse førte mere og mere Taage med sig fra det umaadelige, fjerne Vesterhav.

Det var ret en Nat til et Foretagende, som det, hvortil den lille Flok, der holdt i Borggaarden paa Nørreriis, rustede sig; medens Alt trindt omkring nød den sparsomme Hvile, som en kun foreløbig kortvarig Vaabenstilstand undte dem, drømte Ingen om, at den 1ste April 1340 skulde have en saa afgjørende Betydning for Danmarks Rige.

Ingen anede, hvad de tredsindstyve harnisklædte Riddere og Svende havde i Sinde, som kort efter bevægede sig i lige Linie, To ved Siden af hinanden, henimod Randers By; der

var en Alvor udbredt over deres hele Færd, som kun blev forstaaet af dem alene, medens Alles Øine vare fæstede paa Ridder Niels, som reed i Spidsen ved Siden af sin Søsterson Svend Trøst og Ridder Axel Stisøn.

Han førte af og til en hviskende Samtale med dem og pegede ofte imod Randers By, der kun kunde ligge et lille Stykke Vei borte.

Omtrent en halv Fjerdingvei fra samme naaede man Broen som førte over Gudenaa.

Her standsede Svend Trøst.

„Morbroder!“ sagde han, „jeg ønsker Orlov, hertil og ikke længer drager jeg med!“

„Ha, Feige!“ udbrød Niels Ebbesen og betragtede ham med et smerteligt Blik, „Du est af samme Blod som jeg, og skjælver for Faren!“

„Her er ei Stedet til at mundhugges, Morbroder, men jeg gaaer ei med til den natlige Færd!“

„Hvorfor ikke? frygter Du maaske for at blive kaldt Snigmorder!„ udbrød Niels Ebbesen bittert.

„Jeg har saa mine Grunde! Vil I give mig Orlov eller ei?“

„Bliv, min Søsterson, bliv!“ svarede Niels Ebbesen med dyb Smerte i Stemmen, „Dig havde jeg stolet paa fremfor alle Andre og Du er den Første, som svigter mig.“

„I skal ei dømme mig endnu!“ raabte Svend Trøst, „lad Dommen blive til vi gjensees.“

„Den kan kun blive en Feigs!“ mumlede Niels Ebbesen foragteligt og sporede sin Ganger, „moer Dig godt, Væbner

Svend, Tiden kommer vel, da Du vil angre Din umandige Færd!"

Han red hurtigt over Broen, fulgt af de tause, alvorlige Mænd, som Alle foragteligt vendte Hovederne til den anden Side, hvergang de kom forbi den eenlige unge Bøbner, som holdt paa sin Ganger, med dens Hoved vendt mod Hjemmet.

Svend Trøst sukkede og ventede til den sidste Rytter var forbi, og Lyden af Hovslagene havde tabt sig, da fremtog han under sin vide Kappe Knibtang og Brækjern, og gav sig ifærd med at løse Plankerne, hvoraf Broen var sammensat.

Det var et haardt Stykke Arbeide: Blodet sprang ud af hans Fingre og Huden knustes ved de voldsomme Slag, som maatte anvendes for at optage de store Søm, der holdt Plankerne fast til Broens Piller, men omsider havde han den Glæde at faa den underste og største Planke løs og med den flere, som ikke vare fastsømmede, men blot fastholdtes ved det voldsomme sammenpressede Tryk, der udøvedes mod den af de andre.

Ængstelig lyttede han gjentagne Gange; men alt var endnu roligt og stille.

„Gud være lovet!" pustede han, „det lykkes mig maaskee at frelse dem Alle."

Med disse Ord tog han atter fat paa sit Arbeide, løsnede flere Planker og lagde dem igjen ned i deres Fuger, saaledes at han med Lethed kunde kaste dem i Aaen, dersom det blev nødvendigt at kaste Broen af.

Imidlertid havde Niels Ebbesen med sine Svende naaet Randers By og red nu rask og under Vaabenklir gjennem den mørke, og bugtede Gade, i hvis ene Ende Grev Geert havde sin Bolig.

Nogle enkelte tydske Drabanter, som gik frem og tilbage udenfor samme, bleve huggede ned, og endelig traadte Niels Ebbesen, fulgt af Ridder Axel, Væbnerne Erik og Aage, ind i det dunkle Forkammer, som kun ufuldstændigt oplystes af en svagt brændende Natlampe.

Greven laae i Sengen. Hans strenge kolde Træk syntes endnu koldere og forfærdeligere, end naar han var vaagen, i Drømme spillede et Smil om hans Mund og hans Læber bevægede sig sagte, som om han selv i Søvnen ingen Hvile fandt.

„Blod, mere Blod," sukkede han og trak Veiret dybt, medens hans Haand krampagtigt sammenkrøllede Lagnerne.

„Blodmand!" mumlede Niels Ebbesen og bøiede sig over ham, „Din Time er kommen!"

„Geert, Greve af Holsteen!" tilføiede han derpaa med tordnende Stemme, „stat op og værg Dig, Din Dødsstund er kommen!"

Greven foer op og kastede et forvildet Blik omkring sig.

„Kjender Du mig Grev Geert"? spurgte Niels Ebbesen med dyb Stemme, „husker Du vort sidste Møde, grib dit Sværd og værg Dig, husk det gjælder Dit Liv!"

„Ha, Ridder Niels, I kommer til mig med slige Tanker!" stammede Greven blegnende, „hvorfor vil I dræbe mig?"

„For at skaffe os Fred og Dig Din fortjente Løn!"

„Ridder Niels, I skaane mit Liv og jeg giver Eder saameget Guld I ønsker!"

„Nei, værg Eder!"

„Den bedste Borg skal I faae til Arv og Eie og mit Venskab jert hele Liv!"

„Spild ei Tiden, Greve af Holsteen, med tomme Løfter og falske Ord!"

"Ved min Sjæls Frelse, jeg mener saa; giv mig Livet og jeg giver Eder min Datter til Ægte!"

„Formastelige ti, hvis I ei vil dræbes som et Stykke Slagtekvæg, da grib Eders Sværd; men Taalmodighed er snart omme!"

„Ridder Niels, lad mig leve, jeg skjænker Eder Danmarks Krone!" stønnede Greven og sprang ud af Sengen.

„I kan ei give bort, hvad ei er Eders!"

„Hjælp!" raabte Greven og greb sit mægtige Slagsværd.

„Ha! endelig! endelig vil Du værge Dig, Voldsmand, mumlede Niels Ebbesen og stillede sig mod ham, „kom lad os To afgjøre Danmarks Skjæbne."

Greven svarede kun med et rasende Hug, hvorover han tabte Ligevægten og tumlede tilbage over Sengen.

Niels Ebbesens Sværd susede gjennem Luften og ramte ham saa eftertrykkelig tvers over den blotte Hals, at Hovedet stiltes fra Kroppen, medens Klingen hug sig fast i Sengestolpen.

Det livløse Legeme gjorte en krampagtig Bevægelse og faldt bagover i Sengen, hvor det udstrømmende Blod snart forvandlede de hvide Lagener purpurrøde.

„Det gik min Tro snildt!" mumlede Erik og betragtede nysgjerrigt det afhuggede Hoved.

„Kom Erik, Du er for blodbegjærlig!" hviskede Aage og trak ham til en Side, kom, nu gjælder det om at komme heelskindet ud af Bræmsereden!"

„Enhver skal vide at Niels Ebbesen slog den fulde

Greve!" raabte Ridder Niels og styrtede ud af Døren. „Kom hid!" raabte han og traadte ud paa Gaden, „kommer hid, viid det var mig, Niels Ebbesen, som slog Eders Herre tildøde!"

Der opstod en forfærdelig Tummel; de halvtvaagnede tydske Soldater tumlede halvtpaaklædte fra deres forskjellige Ovarterer, men Ingen forstod endnu Noget af Sagens egentlige Sammenhæng.

Pludselig hvirrede Trommeslag gjennem Byens Gader, ledsaget af Raabet: „Niels Ebbesen slog Grev Geert!"

Det var Erik som havde faaet Øie paa en Tromme, og nu rørte den af yderste Kraft, medens han skreg ovenstaaende Ord.

Dette gave omsider de tydske Soldater Lys i Sagen, med et rasende Forbittrelsesskrig styrtede de ind i Husene efter Vaaben og forfulgte nu, anførte af den ansеelige Ridder Albrecht af Mecklenborg, den lille Helteflok, som sægtende trak sig tilbage.

„Forbandede danske Morder!" hvinede Skrigene gjennem Luften, da man saae Grevens hovedløse Legeme blive baaret ud, oplyst af blussende Begfakler, „nedrige Morder; Du skal døe for denne Daad!"

Og atter styrtede en ny Hob imod Ridder Niels og hans Mænd, der allerede havde naaet Udkanten af Byen.

„Afsted, afsted!" raabte Ridder Niels, „nu sværme Bræmsene ud af Reden, om en føie Stund have vi dem alle paa Halsen! Tilbage!" tilføiede han, og hug en tydsk Ridder af Sadlen, "bliv hos Eders hovedløse Anfører!"

„Det gaaer prægtigt!" loe Erik og trak Munden ud til et bredt Grin, „her er min Tro nok at hugge i!"

Med Lynets Fart vendte han sin Hest; Sværdet klirrede og isamme Nu styrtede nok en tysk Ridder af Hesten med kløvet Hoved.

Holstenernes Antal voxede imidlertid i en faretruende Grad! Trommen gik og Trompeternes skingrende Lyd underrettde de tydske Tropper som laae udenfor Byen, om, at Fjenden var i Nærheden; det varede derfor ikke længe, førend Niels Ebbesen og hans Folk saae Tydskerne styrte frem fra alle Sider, baade til Hest og til Fods, under rasende Skrig og svingende de blinkende Vaaben.

„Fremad, fremad!" tordnede Ridder Niels, „lad os idetmindste søge at naae Broen!"

„Den Daad skal I betale med Jert Liv!" raabte en ham i Øret, „saasandt I har fældet min Svoger!"

„Ei, Ridder Ove Hals, er det Eder!" raabte Niels Ebbesen, „da vil jeg for gammelt Venskabs Skyld og fordi I engang var en dansk Mand raade Eder til at drage bort herfra, thi ei spøger jeg nu, aldenstund jeg har feiret!"

Ridder Ove svarede ikke, men førte et Hug, som dog kun ramte Hestens pandserklædte Hoved.

„Her er mit Svar!" raabte Niels Ebbesen og kløvede hans Hoved, „og Gud være nu Eders Sjæl naadig!"

Henved femten tydske Riddere bleve paa Pletten under Forfølgelsen, medens Sagnet beretter, at Ridder Niels kun mistede en eneste Mand, der blev forhindret derved, at hans Hest snublede under ham; men Faren vedblev at voxe, og det blev snart indlysende for de tappre Mænd, at her kun kunde være Tale om at døe.

Over totusinde hylende Fjender vare dem i Hælene, foru-

den at de ofte stødte paa smaa Grupper, der imidlertid hurtigt smuttede ud til Siderne og forenede sig med Forfølgerne.

„Vi maae døe, mine ægte Folk!“ raabte Niels Ebbesen, „de ville storme over Broen efter os!“

„Morbroder, kjære Morbroder!“ raabte en klar Stemme, „hurtig for Guds Skyld, jeg indestaaer Eder for, at ei en eneste Holster skal følge Eder!“

„Ha! er det Dig, min Søsterson! Nu, i Guds Navn, alle mine Folk, hurtig over Broen!“ raabte han, og lod dem alle ride iforveien over: „Kom nu, min Søsterson, kom, Du udsætter Dit Liv!“

„Bistikke, Morbroder, skynd Dig blot over, inden de naae Dig!“

Niels Ebbesen sprængte afsted, fulgt af sin lille Afdeling; da den sidste Mand var kommen over kastede Svend Trøst Plankerne i Aaen, svang sig paa sin opsadlede Ganger og indhentede snart Niels Ebbesen og hans Folk, som imidlertid havde gjort Holdt og vare stegne af Hestene.

„Min Søsterson, min kjække besindige Søsterson!“ raabte Niels Ebbesen og sluttede ham i sine stærke Arme, „tilgiv mig de Ord, jeg sagde, da Du bad om Orlov, forinden jeg drog ind i Randers By; og troede at det var Frygt, som bragte Dig til at forlange den, men det glæder mig at jeg har feilet!“

„Knæl!“ tilføiede han og drog sit Slagsværd, „Din Smildhed har frelst tredsindstyve tappre Krigeres Liv; derfor slaaer jeg Dig til Ridder med det samme Sværd, hvormed jeg slog Grev Geert!“

Svend Trøst skjælvede af Glæde og knælede ned paa den fugtige Jord.

„Fra idag være Du saa god en Ridder som Nogen;“ sagde Niels Ebbesen og slog ham paa Skulderen med det flade Sværd, „I den danske Ridderstands Navn optager jeg Dig herved i dens Midte og skal Du nyde de samme Rettigheder og være de samme Forpligtelser underkastet som enhver ærekjær Ridder!“

Han lod endnu Klingen falde to Gange paa hans Skulder og løftede ham dernæst op i sine Arme.

„Han er nu Eders Vaabenbroder og Ligemand, Ridder Axel Stisøn!“ sagde han, „har I noget mod denne Sag at sige, da mælde I det itide; I er den eneste Ridder, som er tilstede, Eders Dom vil derfor være tilstrækkelig!“

„Han har fortjent Ridderslaget!“ svarede Ridderen og omfavnede ham, „ja, han har næsten fortjent mere!“

„Nei!“ svarede Svend Trøst, „et Ridderslag af Niels Ebbesens Sværd solgte jeg ei for Alverdens Kroner!“

„Drag hjem, Alle tilhobe!“ sagde Ridder Niels, „jeg har end et Ærinde at udrette, forinden jeg kan gjensee min Borg og min Hustru; mælder hvor I komme frem, at Grev Geert har ophørt at leve og at Nørrejylland kan aande lettere fra denne Stund.“

Et svagt Hyl lød paa den anden Side af Gudenaae; det var de rasende Holstenere, som omsider havde naaet Broen og nu fundet den afkastet.

„Der er Fjender i Danmark!“ raabte Ridder Niels, „men Hovedet mangler!“

Hylene og Skrigene tiltoge og blandedes ofte med Raab om Hjælp som hidrørte fra, at de mest ivrige Forfølgere

kastede sig i Strømmen, for at svømme over den, men sank formedelst den tunge Rustning de vare iførte.

Efter Sagnet omkom henved hundrede Mand paa denne Maade.

„De Taaber!" mumlede Ridder Niels, „de finde Døden!"

Han slog op med Haanden til Afsked og dreiede sin Ganger i en anden Retning, end sine Folk.

Morgendæmringen var alt brudt frem, da Ridder Niels naaede en lille afsides liggende Hytte, der beboedes af en gudfrygtig Mand, som havde opofret sig for det ensomme Eremitliv, og nu levede afsondret fra den hele Verden, alene søgende Adspredelse og Trøst i Biblen.

Niels Ebbesen sprang af Hesten, som han bandt til et gammelt, halvudgaaet Piletræ og bankede haardt paa Døren.

Det varede noget inden den aabnedes af en gammel hvidhaaret Mand, som, forundret over dette uvandte Besøg, stak Hovedet frem og taus betragtede den harnisklædte Mand, som ydmyg bad om en Samtale.

„Kom ind, min Søn, og lad mig høre Dit Ærinde!" sagde han og aabnede Døren heelt. „Tynger Sorger Din Sjæl, da betroe dem til mig, jeg har mange foruden Dine, som ligge evigt skjulte under mit gamle, udtærede Bryst!"

„Fromme Fader!" sagde Ridder Niels og traadte indenfor, „en Synd har jeg visselig efter min Mening ei begaaet, men jeg gad desuagtet høre Eders Anskuelse desangaaende."

„Efter Din Mening!“ smilede den Gamle, „ja, min Søn, man undskylder gjerne sine egne Feil og holder altid sin Mening for den bedste! men svære Synder kan Du ei have begaaet, det seer jeg af Dit aabne ærlige Ansigt!“

„Og dog vil maaskee Verden kalde mig — en Morder!“ udbrød Niels Ebbesen og stirrede hen for sig.

„En Morder!“ udbrød Eremitten forfærdet og veg et Skridt tilbage, „Du, en Morder!“

„Nei, jeg anseer mig ei for en saadan, men Verdens Dom har meget at sige!“

„Verden!“ smilede Eremitten og trak medlidende paa Skuldrene, Verden! o, den dømmer efter sine egne vrange og falske Begreber og bryder sig kun lidt om hvad Overbeviisningen siger; min Søn, fortæl, om end Blodet endnu klæber ved Dine Hænder, skal Du finde Naade hos den alvidende Gud!“

„Nu vel, fromme Fader! imat slog jeg den kullede Greve!“

„Hvorledes! og Du kalder Dig en Morder!“ raabte Eremitten forbauset, „er da den en Morder, som udrydder Jordens vilde Dyr; nei, nei, drag i Fred, hvo Du end er, tappre Ridder, den Velgjerning, Du har vist Dit ulykkelige Fødeland, var en Pligt, og man synder aldrig, naar man opfylder sine Pligter!“

„Han var uden Rustning, jeg var i Pandser, fromme Fader!“

„Om han end havde slumret i sin Seng, og Du der havde myrdet ham, var det kun en Pligt mod Land og Rige!“

„Han slumrede vel, men jeg vækkede ham og lod ham tage Sværd i Haand!"

„Gaae i Fred, min Søn; den Daad Du har udøvet, skal velsignes af Slægter, som komme efter Dig!" sagde Eremitten og greb hans Haand, „Drag med min Velsignelsen til Din Borg og rust Dine Svende, at Du kan møde Hævnen, naar den kommer; thi den vil ei udeblive, om jeg ret kjender Jernhenrik, der nu opholder sig i Holsteen!"

„Jeg skal ruste mine Svende og byde Mandskab op, fromme Fader!"

„Gjør det, min Søn, spild ei Tiden, men benyt Dig af den almindelige Forvirring!"

„I giver gode Raad og jeg skal vide at følge dem!" sagde Niels Ebbesen og aabnede Døren, „og meget har I husvalet mit Sind, der var opfyldt af mange modstridende Tanker!"

Han besteg sin Ganger og reed videre. Paa Veien kom han forbi en lille Kulsvierhytte, hvor en fattig Kone stod med tre halvnøgne Børn.

Ridder Niels standsede:

„Har I et Stykke Brød og en Slurk Vand at give mig?" spurgte han; „min Gane er tør og mine Indvolde skrige af Hunger!"

„Knapt have vi, hvad vi selv kunne æde," svarede Konen, de fremmede Voldsmænd have taget Alt hvad jeg og saamange eiede, Alt hvad jeg har tilbage er kun to Leve*)! bedre var det, Hr. Ridder, om I drog til Hr. Niels Ebbesen,

*) Et lille Brød.

der efter hvad man fortæller, i denne Nat slog den fulde Greve; han har Brug for gode Arme og slebne Sværd!"

„Jeg forlanger ei Dit Brød og allermindst vil jeg tage det fra Dine Børn; hvad Du fortæller om at Grev Geert er slagen af Ridder Niels, da er det Sandhed; i denne Nat vog jeg ham i Randers By, og Du kan derfor takke Din Gud, at Danmarks Kvide og Vaande ei lever længer!"

„I er Ridder Niels!" udbrød Konen med skraalende Griin, „vent, vent, Hr. Ridder, jeg giver Eder Halften af min Eiendom; Danmarks Befrier skal ei ride hungrig fra min Dør!"

„Vist ei!" svarede Ridder Niels og vinkede med Haanden, „behold Dit Brød og mæt Dine Børn, er Du hungrig, da kom til min Borg!"

„Jeg vilde døe af Blusel, dersom jeg drog did og mættede mig, naar jeg nu nægtede Eder et Leve, Hr. Ridder!" afbrød Konen ham hurtigt og rakte ham det ene lille Brød, „der, æd, Hr. Ridder og styrk Eder, I har end mangen Dyst at bestaae!"

Kæmpevisen synger herom:

Der mødte hannem en fattig Kvind,
Hun havde ikkun to Leve,
Det ene gav hun Niels Ebbesen,
Han slog den fulde Greve.

Kvinden vedblev at paanøde ham Brødet, indtil han endelig tog det og stillede sin Hunger.

„Vent lidt, Hr. Ridder! jeg har end en Skaal Mælk at give Eder til!" vedblev hun og ilede ind i Huset, hvorfra hun kom tilbage med en ubetydelig Smule Mælk i en stykket Leer-

skaal, „drik, Hr. Ridder, det er Halsten af hvad jeg eier, den anden Halvdeel skal mit mindste Barn have.

„Kom til min Borg og jeg skal betale Dig det Alt tilbage!"

„Ei, hvo taler om Betaling, Hr. Ridder, I kunde jo tilkomme Halsten af det ganske Land for Eders Gjerning og al den Velsignelse, som findes hos Befolkningen; om I tillader, Hr. Ridder, da lad mine Børn kysse Fligen af Eders Kappe, det Kys vil altid brænde paa deres Læber!"

Niels Ebbesen studsede; han havde ei troet at hans Gjerning vilde blive saadan bedømt.

„Den Mand er Din og Dine Sødskendes Frelser!" sagde Kvinden og førte den største af Børnene hen til Ridderen, „kys Fligen af hans Kappe og indeslut ham i Aften i Dine Bønner, naar Du knæler for Krusifixet!"

Barnet adlød og førte Ridderens drivvaade Kappe til sine Læber!

Ridder Niels sporede sin Hest.

„Nei," raabte han, driv ei Eders Taknemlighed videre; „mangler I noget, da drag til min Borg, jeg skal da gjendgjælde Eder, hvad I gjorde mod mig!"

„Og hele Landet skal gjengjælde Dig, Ridder Niels!" raabte Konen efter ham, „og Vor Herre skal være med Dig i alle Dine Foretagender!"

Hun stod endnu længe og stirrede efter den høie Skikkelse, som tabte sig imellem de tætte Træstammer, derpaa gik hun ind med sine Børn, imellem hvilke hun deelte det ene tilbageblevne Leve, men Skaalen, hvoraf Danmarks Befrier havde

drukket, blev stillet paa en særlig Hylde og aldrig brugt siden.

Fru Jutta stod i Fruerstuen og lyttede med bankende Hjerte efter den mindste Lyd, som kunde antages at hidrøre fra de tilbagevendende Ryttere; men Alt var endnu stille, skjøndt Morgendæmringen alt var frembrudt, og hun kunde beregne at Veien vel kunde være tilbagelagt.

De to smaa guldlokkede Drenge, hendes og hendes Ægtefælles Børn, laae lysvaagne i deres Senge og stirrede tause paa den bekymrede Moder, der forgjæves søgte at skjule den Ængstelse, som sammenknugede hendes Bryst.

„Moder!" udbrød den ene og reiste sig overende i Sengen, „hvorfor har Fader ikke været hjemme i Nat?"

„Din Fader har store Pligter at opfylde, min Søn og raader ei over sin Tid!" svarede Fru Jutta og vedblev at stirre udover Landet.

„Jeg vil være en ligesaa god Ridder, som Fader, naar jeg bliver stor!" raabte Barnet, „jeg skal da bære Skjold og Sværd og slaae Holstenerne ihjel, ligesom Erik!"

„Du skal være overbærende og sagtmodig, min Søn!"

„Ja, og stikke Landsfeknægtene igjennem Struben, ligesom Erik!" vedblev Barnet, „for, Moder, han siger at deraf døe de hurtigst!"

„Sligt maae Du ei høre efter, hvad Erik siger, er kun for Voxne at lægge Mærke til!"

I det samme udstødte hun et Glædesskrig. Hun opdagede en lille Ryttertrop, som sprængte frem imod Borgen; men forgjæves søgte hendes Øie efter den høie Ridder, som hun ellers kjendte saa godt. Blegnende knugede hun Haanden imod Brystet og stirrede atter mod Rytterne.

Disse havde imidlertid standset og vendte Hestene halvt til Siden, som om De saae efter Nogen.

„Der er han, der er Eders Fader, Børn!" udbrød hun med skjælvende Stemme ved at faae Øie paa en eenlig Ridder, som kom fra den modsatte Side, „op, iforer Eder Klæder og Sko og lad os samlede modtage ham i Borggaarden!"

Børnene hoppede fornøiede ud af Sengen og vare snart iførte deres Klæder.

„Kom!" sagde Fru Jutta, „De ere alt ved Vindebroen, kom, vi vil modtage Eders Fader, forinden han kommer hid!"

Den lille tappre Rytterflok red just ind i Borggaarden under høirøstet Tale og Sang; det var som om De ikke havde været til Vaabenleg, men til Lystighed og Dands.

Især var Erik overstadig lykkelig; han sang, loe og dandsede, medens han af og til kastede et Blik paa Ridder Niels, der alvorlig lænede sig til sin Ganger og talte sine Folk.

„Een, en Eneste mangler!" mumlede han, „nu det er heldig sluppet; jeg saae ham blive hugget ned, medens han mandeligen forsvarede sig, Gud værer hans Sjæl naadig!"

„Jeg takker Eder!" raabte han med høi Røst, „for den Troskab, hvormed I have fulgt mig paa denne farlige Vei; Historien vil til evig Tid tale om de tredsindstyve dristige Mænd, som trængte ind imellem firetusinde Fjender og vog deres Anfører; jeg takker Eder af mit ganske Hjerte for den Tjeneste I

derved have bevist vort ulykkelige Fødeland og jeg beder Eder være ligesaa beredvillig, naar den endelige Kamp kommer for at tage Hævn over hvad vi gjorde for at frelse Landet!"

„Et Leve for Ridder Niels Ebbesen til Nørreriis!" raabte Axel Stisøn, „uden ham havde den holsteenske Ildgjerningsmand endnu været istand til at sprede Død og Ødelæggelse omkring sig!"

Et tordnende Jubelraab besvarede denne Opfordring og dej lynende Sværd foer ud af Skederne og funklede i den opgaaende Sols Straaler.

„Tak, Børn, Tak!" udbrød Ridder Niels bevæget, „saare glæder det mig at see saa store Tegn paa Eders Velvillie imod mig, men lægger nu Alvaaren tilside, den kommer tidsnok, hender en Tønde af det bedste Øl og tømmer et Krus paa en bedre Fremtid for gamle Danmark!"

Han vente sig om og blev omslynget af to bløde Arme som knugede ham med Inderlighed til sig.

„Jutta, min Hustru, mine Børn!" udbrød han og trykkede dem til sig „Gud den Almægtige stjærmede mig mit i Faren og gav mig tilbage til Eder; kom lad mig kysse Eders uskyldige Læber, mine Børn, lad mig læse i Dit Øie min Jutta, at Du end elsker mig, — og lad Verden dømme hvad den vil, jeg har jo Eder."

Den ellers alvorlige Ridder var dybt bevæget, Taarerne traadte ham i Øinene og rullede ned over hans Kinder.

„Min Husbond, hvi saa bedrøvet?" spurgte Jutta og bortkysfede de fremrullende Taarer „hvad har nedslaaet Dit Sind, angrer Du Din Gjerning?"

„Nei, Jutta, nei! jeg troer at det er Glæden over at gjensee Eder og vide Danmark frelst, som bevæger mig!"

„O min ædle, kjække Husbond, hvor jeg elsker Dig, hvor jeg beundrer Dig!" svarede Jutta og trykkede ham til sig „Du, Du er Danmarks Befrier."

„Du havde aldrig gjenseet mig, om ei min kjække Søsterson havde reddet os Alle fra den visse Død!" svarede Ridder Niels og vinkede af Svend Trøst, der beskeden holdt sig tilbage, men strax traadte nærmere „tak ham, min Jutta, tak ham, mine Børn, han alene reddede mig, da jeg havde reddet Danmark."

Han fortalte nu, hvorledes Broen vilde have sat Holstenerne istand til at forfølge ham med flere Tusinde Mand, dersom den ei var bleven kastet af.

„Ridder blev min Søsterson derfor, hvad har Du at give ham, min Jutta?"

„Min og mine Børns inderlige Tak!" svarede hun og rakte den unge Ridder Haanden, „og et prægtigt Skærf skal jeg baldyre Eder med mine Farver, som I skal faae Tilladelse at bære!"

Svend Trøst bukkede sig dybt og rødmede af Undseelse over den megen Tak, som han skrev paa sine egne Pligters Regning.

Ridder Niels gik nu op i Borghallen med sin Hustru og sine Børn, medens Borgstuen gjenlød af Sang og Skaaler til hans Ære.

Øverst for Bordenden havde Svend Trøst, den nybagte Ridder, taget Plads tilligemed Væbnerne Erik og Aage; hans ungdommelige Ansigt blussede af Stolthed og Glæde, hvergang han betragtede de gyldne Sporer, som Ridder Niels havde

skjænket ham, efterat de vare komne ind i Borgen, og han sang næsten uafbrudt, medens han tømte det ene Krus efter det andet til Ære for sin Morbroder, som havde frelst Danmarks Rige.

„Jeg har forfattet en lille Sang til Ære for Eder, Ridder Svend!" raabte Aage og reiste sig, „om I ellers tillader det gad jeg gjerne synge den for Eder!"

„Lad høre!" svarede et halvthundrede Stemmer, „Ridder Svend frelste vor Husbond og os, da vi sadde i Fælden som Ræven i Saxen!"

Aage rømmede sig og begyndte:

„Og det var sig den liden Svend Trøst,
Om Orlov monne han bede,
De troede hanem at være ræd,
Mens han om Danmark mon frede.

De Holster laae udi Randers By
Vel Firetusind tilsammen,
Svend Trøst han svor dem en Næselang,
Os andre til Fryd og Gammen.

Saa tog han Hammer og Knibtang frem,
At bryde de Planker svære,
Da Holsten kom paa den smale Bro,
Den kunde ei hannem bære.

Svend Trøst blev Ridder i samme Stund
Og adlet af Danmarks Kjæmpe,
En Hammer og Knibtang er Mærket hans,
Det kunde de Holster dæmpe!"

Virkelig førte Svend Trøst senere en Hammer og en Knibtang i sit Skjoldemærke.

„Ja, rigtig god er Visen ikke, aldenstund jeg har digtet den ud af Hovedet!" sagde Aage og hævede sit Krus, „men kommer den først i Folkemunde, bliver den vel sagtens saa bekjendt at Ridder Svend bliver husket i mange Tider! naa, Skaal, Hr. Ridder, jeg haaber snart at vinde Riddersporen, saa kunne vi igjen sige Du til hinanden!"

„Ei, Væbner Aage, det har saa skam ingen Hast med at sige Jl" svarede Svend Trøst og rakte ham Haanden, „Du est jo en tapper Svend! saae jeg ei med egne Øine, hvorlunde Du styrtede en Holster af Hesten med dit gode Sværd; vent Du, om et Aar, eller saa omtrent, kunne vi hilse paa Ridder Aage Svendsen!"

„Og naar Du saa faaer Dig en Fæstemø, ligesom jeg!" raabte Erik, „og en Borg i Fæste' kan der maaskee komme den Tid, da Du, ligesom i Nat Ridder Niels, dræber en tydsk Ildgjerningsmand og befrier Land og Rige!"

„Du, har Du alt en Fæstemø?" spurgte Aage forundret, „om Du vil sige det, hvo er det da?"

„Nu, den Hemmelighed er ei stor, Aage, jeg elsker den hvis Liv jeg har reddet og som vistnok ogsaa vil gjengjælde mig med sin Kjærlighed!"

„Det er ikke meer end billigt! Erik, Skam faae den Jomfru, som glemte sin Redningsmand; sig frem, lad os høre hendes Navn, Erik, at vi kunne tømme et Krus paa Dit og hendes Velgaaende!"

„Nu, hvi skulde jeg vel vægre mig ved at nævne hendes Navn, aldenstund hun er en ærbar Jomfru; der er liden Ingeborg, Jomfru Ellens Terne! — men hvad feiler Dig,

Aage, Du bliver jo bleg som en Død og skjælver over alle Lemmer?"

„Det er Øllet og — den tunge Luft!" stammede Aage og reiste sig vaklende, „om I vil tillade mig det, vil jeg gaae ud og drage frisk Luft!"

„Ei forinden Du har tømt et Krus til min og Ingeborgs Ære!" raabte Erik, „faaer Du Dig end en Ruus i Morgenstunden, forvinder Du den vel igjen; kom, lad os støde vore Krus sammen! naa! Du nøler, har Du Intet at sige dertil?"

„Hun har endnu ei givet Dig Jaord, Erik!"

„Men hun giver mig det, naar jeg beder hende derom, det er da ikke andet end Gjengjæld, fordi jeg reddede hende fra Vanære og Skjændsel!"

„Min Ungdomsdrøm, der est du svunden bort!" mumlede Aage ved sig selv.

„Nu Aage, flygter Du for et fyldt Krus?"

„Nei, giv hid, paa Dit og Ingeborgs Velgaaende!"

Han tømte Kruset og styrtede ud af Stuen.

„Han er en Sværmer!" loe Svend Trøst, „og kan ei taale Øllet; — skjænk i, Kammerater, og lad os forlyste os en Stund endnu, man skal spørge overalt at de Randers Helte have en Høitidsdag!"

Krusene bleve igjen fyldte og Lystigheden begyndte paany.

Den ene Sang afløste den anden, indtil de tappre Sangere ei kunde erindre flere.

En efter En listede de sig bort for at bortsove Virkningerne af det nydte Øl, og snart var Borgstuen forladt af de muntre Gjæster, der den forløbne Nat havde vovet en Gjer-

ning, som vil forblive eneſtaaende i Danmark Middelalders Hiſtorie.

Aage.

„Jeg maa bort, jeg maa flygte herfra!“ mumlede Væbneren, da han tumlende havde naaet Borggaarden, „hun elſker ham, min Vaabenbroder; nu vel, Skam vilde det være at træde dem imellem og berøve ham den Løn han ſaa ærligt har fortjent! men ak! min Barndomsdrøm, mit Fremtids Haab, min indbildte Lykke er tilintetgjort! derfor maa jeg forſvinde fra diſſe Steder, hvor jeg har ſeet hende og er kommen til at elſke hende, afſted, afſted, min Ganger ſkal bringe mig bort, forinden Kjærheden tvinger mig til at være uretfærdig mod hendes Redningsmand!“

Ruſen var næſten bortdunſtet ved den Smerte han følte, og han følte derfor mindre dens Virkning, da han ſagte trak ſin abildgraa Ganger ud af Stalden og kort efter red over Vindebroen. Han vilde nu paa egen Haand ſøge de Eventyr, ſom havde gjort Erik til Helt og givet ham Udſigt til, engang i Tiden at blive en anſeet Ridder og Husbond til den ſkjønne Ingeborg, ſom han havde ſaa uendelig kjær; han følte, at det var nødvendigt at han ryſtede den ſygelige Sløvhed af ſig, ſom unægteligt havde bemeſtret ſig ham og truede med at gjøre ham til en frygtſom, bly Pige, der ikke turde hæve ſine Øine af Frygt for at møde Andres.

„Nei, nei, Ridderſporen maa jeg vinde!“ raabte han og ſporede ſin Heſt, „der gives Eventyr nok for den, ſom vil ſøge dem, tilmed, da Tydſkerne ſtreife om i alle Jyllands Egne og øve Hærværk; jeg ſtiller mig derfor i Marken og tilbyder min Arm og mit Sværd til den førſte den bedſte Trop, ſom har reiſt ſig mod vore Undertrykkere!“

Det ſyntes ſom om dette Forſæt igjen bragte hans Blod til at rulle langſommere gjennem hans Aarer; han ſtrøg ſig med Haanden over Panden og red raſk videre, ſtedſe længer og længer bort fra Nørreriis, der tilſidſt forſvandt bag Skovene.

Grevens pludſelige Død havde ſlaget den holſteenſke Hær med Forfærdelſe; den ene Trop afløſte den anden, meeſt paa Grund af at Solden udeblev, og fordi Anførerne, ſom nu troede at kunne og burde handle paa egen Haand, vare indbyrdes uenige, idet nogle, deriblandt Jernhenrik, ſom imidlertid var indtruffet fra Holſteen, paaſtod at Felttoget burde fortſættes, Andre, og det de Fleſte, ſtemmede for at man ſkulde gaae tilbage over Kongeaaen og ſamle en ny, langt ſtærkere Hær, ſom var iſtand til i en Haandevending at knuſe Opſtanden, der nu reiſte ſig ligefra Kongeaaen til Limfjorden.

Som en Løbeild rygtedes det at den kuldede Greve var ſlagen i Randers og Navnet: Niels Ebbeſen: var paa Alles Læber; baade Gamle og Unge kappedes om at beſynge denne Daad, der ſenere er bleven ſaa forſkjelligt bedømt, og Alle vare *dengang* enige i at tilſkrive ham det førſte ſtore vigtige Skridt til den Dag ſom atter oprandt for det danſke Rige ved Valdemar d. Fjerde, Atterdags Thronbeſtigelſe kort efter.

De ſkjulte Vaaben bleve atter tagne frem; Øxer og Leer funklede i Dagslyſet og ofte maatte de tydſke og holſteenſke

Ildgjerningsmænd bide i Græsset som Sonoffre for hvad de tidligere have forbrudt. Selv Kvinderne svigtede ei deres nordiske Natur, de omgjordede sig med Sværdet og droge ud sammen med deres Mænd, for at hjælpe dem at drive tydske Mikkel ud af Hulerne og skal man troe de dunkle, hinanden modsigende Beretninger fra de Tider, bleve over fjortenhundrede holsteenske og tydske Landsknægte og Stridsmænd myrdede i utrolig kort Tid i de forskjellige Cantonnements, hvor de havde leiret sig.

Det slumrende krigerske Mod var vækket; Nordens jernhaarde Søn følte hvad han eiede — sig selv, og fulgte villig det mindste Opraab til den Udryddelseskrig som nu begyndte for Alvor og rensede Strækningerne imellem Limfjorden og Randers; de sydligere Egne mellem denne By og Kongeaaen vare endnu besatte af betydelige Troppestyrker, men det var klart, at man følte Frygt for at opholde sig længe i et Land, hvis Beboere førte en Kamp paa Liv og Død og intet Middel lod hengaae ubenyttet, som kunde bringe Død og Fordærvelse blandt deres Fjender.

Ved Skjærnaa havde henved tretusind Mand holsteenske Tropper leiret sig og foretoge idelige Udfald til alle Sider, under hvilke de begik de meest uhørte Grusomheder.

Bønderne flygtede østerpaa for denne betydelige Overmagt, men samlede sig i Stilhed, for at overrumple den overmægtige Fjende, som holdt sig under Anførsel af den mecklenborgske Greve Albrecht. Men Sammenstrømningen gik saare langsom fra Haanden, thi deels manglede man Vaaben, deels Anfører, som kunde føre disse høist udiciplinerede og usvede Folk imod Fjenden. Først, efterat Fjenden uforstyrret havde huseret hen-

ved tre Maaneder efter Grevens Fald, troede man at turde vove et afgjørende Slag.

Det var en Eftermiddag i Begyndelsen af Juli Maaned at en Rytter hurtigt red henad den ujevne Vei, som fulgte langs med den smalle Skjærnaa, gjennem smaa sumpige Enge og til de Skove, der strakte sig imod Nord.

Man kunde see at saavel Rytteren, som hans Ganger vare udmattede og vel endogsaa mere end ønskeligt var hos den, som vilde undgaae de holsteenske Afdelinger, der daglig droge ud, for at plyndre stedse videre imod de omliggende Egne, efter at den, hvori dens Leir stod, saa at sige var tom.

Rytteren standsede og saae sig om.

Det bliver nok klogest at staae ind i Skoven igjen!" sagde han og klappede sin abildgraa Ganger, „stakkels Dyr, Du maa være udmattet af at bære mig saalænge!"

Han gav den atter Tøilen og red langsomt videre. Med Et naaede en snurrende Lyd hans Øren og kom, som det syntes lige imod ham.

Han dreiede øieblikkeligt af Veien og red ind imellem den tætte Underskov, som skjulte ham aldeles.

„Man maae være forberedt paa Alt!" mumlede han og drog sit Sværd, „det kan ligesaagodt være Fjender som Venner!"

Lyden blev tydeligere og han skjelnede nu tydeligt talrige Stemmer, som talte høit i Munden paa hverandre, og Raslen af Vaaben.

Det er Holster!" hviskede han, „de ere lovlig Mange, kan jeg høre, for mig alene! formodentlig skal de ud paa et Streiftog!"

Han havde meent rigtig, kort efter skimtede han en lang Linie harniskklædte Ryttere, vel henved hundrede Mand, som under høirøstet Samtale nærmede sig Stedet hvor han holdt stille.

„Vrinsk ei, min Ganger!“ mumlede han og klappede Dyret, som oppustede Næseboerne og spidsede Øren, „Din Vrinsken vil bringe mig til at dingle i det høieste Træ!“

Det var som om den tro Ganger havde forstaaet ham; den nøiedes med at stæmme Forbenene fast imod Jorden og holde Ørerne opretstaaende.

„Det sammenløbne Pak!“ hørte han Anføreren sige, „naae vi henad Aften, naar de sove paa deres grønne Øre; indtil da skjule vi os i Krattet, og den skee en Ufærd, som ikke bringer idetmindste et Hoved med sig foran paa Saddelknappen!“

„Ei, ei, I vil overrumple!“ mumlede Rytteren og knugede Haanden fast om Sværdet, „see blot at komme afsted, saa skal jeg sørge for at skaffe Eder en passende Modtagelse!“

Han holdt endnu saalænge stille til Hovslagene og Larmen havde tabt sig; derefter stod han af, brød et lille Brød i to lige Dele, gav sin Ganger det ene Stykke, tog selv det Andet og steg igjen i Sadlen med den Beslutning at bringe den sorgløse Bondehær Underretning om den Fare, som truede den.

Han slog nu ind paa en modsat Retning, da han antog at Reisen maatte kunne naaes ad en kortere Vei og ved saa hurtigt fremad, som det kunde lade sig gjøre, gjennem Krat og Tjørn, der ofte borede sig ind i Hestens Bringe og bragte den til at fare frem af Smerte.

Skoven blev imidlertid tættere og tættere; kæmpestore, ærværdige Bøgestammer afløste den yngre Skov og dannede et uigjen-

nemtrængeligt Tag med deres løvrige sammenflettede Kroner, der forbød ham at see Skyernes Flugt, hvoraf han lettelig kunde beregne om han holdt den rigtige Retning.

„Give Gud, at jeg maa komme tidsnok!" mumlede han og spored paany den Abildgraa, „bedre Leilighed end denne til at vinde Riddersporen træffer jeg ikke!"

„Stakkels Dyr! tilsøiede han og klappede Gangerens skummende Hals, „Du har idag et haardt Arbeide, men er Du rapfodet, frelser Du mange kjække Mænd fra den visse Død!"

Hesten prustede og sprang muntert fremad, idet den spidsede Øren og vrinskede høit.

„Det maatte Du helst lade være!" mumlede Væbneren, „vor Nærværelse kunne let koste meer end den var værd!"

Den Abildgraa maatte imidlertid have mærket Noget, thi den vrinskede igjen og fordoblede sin Hurtighed.

„For en Ulykke!" mumlede Rytteren ærgerlig, „Du vil nok bringe mig i Ulykke! nu vel . . . . !"

I samme Øieblik steilede den Abildgraa og en halv Snes kosteklædte Mænd sprang frem fra de tykke Stammer.

„Holdt, hvo er Du?" spurgte en kæmpehøi Mand med en blinkende Øxe i Haanden, „veed Du ei at man ei saadan kan drage uden gode Tegn om i Landet i disse Tider!"

„Mit Navn er Aage, jeg er Væbner og søger Bøndernes Leir!" svarede Rytteren med Haanden paa Sværdet, „men hvem er ellers I med Forlov, som standser en dansk Svend paa hans fredelige Vei?"

„Det Spørgsmaal kan Du spare Dig, Væbner Aage, jeg er kun en simpel Bonde, som hører til Forposterne af vor Leir!"

„Saameget destobedre, før mig strax til Eders Anfører, thi Sagen er af megen Vigtighed!"

„Anfører!" loe Manden, „desværre er Enhver sin egen Anfører; men om I ellers Hr. Væbner vil drage saameget som tusinde Skridt længere frem, vil I træffe henved hundrede Mand, dem kan I jo meddele Eders Ærinde!"

„Da vil jeg først og fremmest vare Eder, godt Folk!" svarede Væbneren, „thi om en liden Stund nærme henved femhundrede tydske Landsknægte sig for at overrumple Eder, naar Natten er vel frembrudt vil I have dem paa Halsen!"

„Hillemænd, det var Skam ingen daarlig Efterretning I der kom med! ja, ja, vi skulle nok være paa vor Post, og Tak skal I ellers have for Jert gode Raad! rid kun videre, skulle I blive oftere standset, da er vor Løsen: Randers!"

„Aage opmuntrede paany sin Ganger og naaede uden videre Hindringer en stor aaben Plads, omringet af mægtige Bøgetræer og bevoxet med det frodigste Skovgræs.

Henved femhundrede Mand havde leiret sig her i uforstyrret Ro, ikke anende at Faren var dem nær, men vare næsten Alle paa Benene, da de saae en ubekjendt Rytter pludselig sprænge frem fra Træerne.

„Randers!" raabte Væbneren og red midt ind imellem dem, der ved at høre Løsenet roligt samlede sig om ham, „hører hvad jeg siger Eder; i Nat vil henved femhundrede Mand tydske Svende komme hid for at afkappe Eders Hoveder og bringe Forvirring i Eders Leir!"

„Død og Pestilence!" raabte Flere med Skrækken malet i Ansigtet, „lad os fly!"

„Vist ei!" svarede Væbneren rolig, „Flugt klæder en væb-

net Mand ilde, lad os i dets Sted berede dem en saa varm Modtagelse, at de lade vore Hoveder sidde hvor de engang ere!"

„Lad os sende Bud til den større Afdeling, som ligger en halv Miil herfra!" raadede Andre.

Hellerikke det, mine Venner!" svarede Væbneren, „vi ere mandstærke nok til at vise dem Vinterveien; om I ellers ville følge mit Raad skjule vi os bag Træstammerne, spredte ad med nogle faa Skridt imellem hver Mand, men dog nær nok til at vi kunne hjælpe hinanden; naar da Fjenden kommer falde vi ham pludselig i Flankerne og sært skulde det da være om ei vi kunne rive de Par Mand af Hesten!"

„Ja, ja, saadan skal det være!" raabte de eenstemmigt og svang Baabnerne, „I, Herre, hvem I end er skal være vor Anfører, naar I giver Signal, styrte vi frem og gjøre det af med dem i en Haandevending!"

„Ret saa, jeg modtager Eders Tilbud! svarede Væbneren, „see Aftenen er alt kommen og Skoven bliver mørkere og mørkere; ville I nu adlyde mig, da spreder Eder over den Linie som gaaer tvers over Landeveien og lister Eder fra Træ til Træ indtil det beleilige Øieblik er kommen!"

„I er en klog Mand, Hr. Ridder!" raabte Bønderne og ilede bort i forskjellige Retninger, I kan stole paa Eders Folk!"

„Endnu er jeg ikke Ridder!" mumlede Væbneren, „men let kunne det hændes at jeg blev det, naar jeg lykkelig udfører dette Arbeide; og da, ... !"

Han sukkede dybt og Navnet Ingeborg svævede vemodigt over hans Læber.

„Naa, Sorgerne bort!" hvisfede han, „her gjælder det om at handle, saare glæder jeg mig til at bidrage Mit til de

frække Voldsmænds Ødelæggelse, der om Lykken ellers er med mig, ogsaa vil indtræffe!"

Han steg af Hesten, som han slap løs og klattrede behændigt op i et høit Bøgetræ, hvorfra han ufeilbarligt maatte kunne see Fjenden; ifald han var kommen til sit Bestemmelsessted.

Men endnu opdagede han ikke Nogen; Alt var saa stille, som om den dybeste Fred herskede.

„Hvilken Skjændsel for mig, dersom de have betænkt sig!" tænkte han blegnende, „hvilken Skam for mig at kalde disse Svende til Vaaben imod en Fjende som ikke viser sig!"

Han stirrede igjen udover Egnen ved den svage Aftendæmring og opdagede til sin store Glæde de funklende Glimt af Landser og Hjælme, som kun engang imellem dukkede frem, da man havde valgt de mest skjulte Veie.

„Der komme de, ved Gud, der komme de!" raabte han, medens hans Hjerte slog voldsomt, „nu vi ville see, hvo der skal bide i Græsset!"

Fjenden rykkede langsomt frem; engang imellem standsede han og søgte Dækning under det vildvoxende Buskads, der gjorde det umuligt for Nogen at opdage ham, medmindre man, som Aage, besteg et høiere Punkt, hvorfra man havde Udsigt.

Omsider gjorde han Holdt henved en halv Fjerdingvei borte og steg af Hestene.

„Man vil oppebie Mørket!" tænkte Aage, „nu, det see vi ogsaa helst!"

„Han klattrede hurtigt ned og underrettede de nærmeststaaende Mænd om Fjendens Nærværelse. Underretningen gik

fra Mand til Mand og paa nogle faa Minuter vidste man at Kampen snart vilde begynde.

Der hengik imidlertid henved to Timer før Mørket var saa tilstrækkeligt at Holstenerne turde forsætte deres Ridt, uden at frygte for at blive opdagede, men endelig brøde de op og red, En efter En i en lang Linie frem paa den smalle Stie som førte henimod Leiren.

„Tys, de komme!" hviskede Aage, Ingen maa angribe førend de ere komne saa langt frem at de ride op ved hinandens Side, saasnart da de første ere komne paa Stien ret udfor Midten af vor Linie, angribe vi samlede!"

„Fordømte, forbandede Vei!" brummede den forreste Rytter og sporede sin Hest, „var det ei fordi vi i Nat skulle sende de danske Hunde Fanden i Vold, og tømme deres Lommer, skulde Pokker ride denne fedtede Stie!"

„Tys, tal ikke saa høit!" advarede hans Eftermand, „er der Plads ved Siden af Dig, saa lad mig komme op!"

„Ja vel her er god Plads!" svarede den Første, „bedst er det ogsaa at vi holde os To og To sammen, naar Indhugget skeer!"

„Stille, stands!" svarede den Første, „hørte Du ikke Lyden af et Sværd, som blev draget, rid hen til Siden!"

„Du Dosmer, troer Du Bønderne have Sværd, det har været en Green, som Din Hest har søndertraadt!"

„Vist ei, lad os før standse og undersøge Siderne!"

„Dum Snak, vi ville blive til Latter for hele Troppen; nei fremad, Kammerat, fremad, om føie Tid have vi naaet Murmeldyrenes Rede, som skal blive ganske artigt plukket!"

„For Satan!" udbrød den Første paany, „har Du da

ingen Øren, at Du ei kan høre Vaabenklir her langs med Siderne!"

„Du har drukket formeget Øl, Kammerat, det er det Hele; fremad, fremad, vi have knapt femhundrede Skridt til Bondereden!"

Holstenerne vare nu komne saalangt frem at deres Midterlinie omtrent befandt sig ligeoverfor Bøndernes, men rede kun meget langsomt fremad, da Stien stedse blev meer og meer fedtet og tilsidst aldeles forsvandt i den mosede, sumpige Skovbund.

„Hug ind, Bønder, hug ind!" raabte Aage med tordnende Røst og sprang frem med draget Sværd, „lad os opgjøre disse Uslingers blodige Regnskab!"

Med et forfærdeligt Hyl angrebe Bønderne paa engang hele den fjendtlige Linie og hug frygtelige Slag paa de harniskklædte Ryttere, der knapt fik Tid til at drage Sværdet.

„Det har Du for min Kone, det har Du for mine Børn, som Du myrdede, det har Du for min Fæstemø, som Du skjændede!" lød de forbittrede Bønders Raab for hvert et Hug med de tunge Stridsøxer.

Forvirringen var forfærdelig. De paa alle Sider angrebne Ryttere formaaede ikke at gjøre nogen kraftig Modstand, deres Heste steilede og sloge rasende ud til Siderne, hvorved de saarede hinanden indbyrdes, skjøndt flere af Bønderne fik drøie Slag ved samme Leilighed, og forgjæves bød deres Anfører, der ikke var Nogen Anden end Grev Albrecht af Mecklenborg, dem at slutte sig sammen og staae tappert imod.

„Lad mig tage Dig!" raabte en kæmpestor Bonde med

en bloddryppende Stridsøxe i Haanden, „Du seer ud til at kunne taale et ordenlig Dask, saa stor og sværlemmet er Du!“

Med disse Ord svang han sit tunge Vaaben og i samme Øieblik styrtede Greven af Hesten med kløvet Hoved.

Hans Fald var Signalet til almindelig Flugt; Enhver søgte Frelse hvor han kunde og sprængte afsted gjennen Busk og Krat, ofte forfulgt af de frygtelige Øxemænd, som uden Barmhjertighed sloge dem ned.

Henved trehundrede Lig bedækkede Stien og Mange, som vare dødeligt saarede fandtes flere Dage efter liggende i Skovene, medens Bøndernes hele Tab indskrænkede sig til nogle og tyve Mand, hvoraf Flere vare dræbte ved Hestenes Hovslag.

Aage kaldte Forfølgerne tilbage.

„Vore Fjender ere slagne!“ raabte han, „lad os benytte Seiren; om I tykkes det, drage vi flux til den længere borte liggende Afdeling og med den til Holsterne ved Skærnaa; de ere alt femhundrede Mand mindre og os altsaa lige i Tal; lad os jage dem ud af Rederne og gjøre Veien fri!“

„Ja afsted til Skjærnaa!“ brølede Bønderne og svang deres Øxer, „ned med Tydskerne, ned med Voldsmændene!“

„Saa fremad! danske Mænd!“ raabte Aage og svang sig paa sin Ganger. Vi støde til den anden Afdeling og give os under dens Høvidsmand, og drage saa flux til Skærnaa!“

„Den har ligesaalidt Høvidsmand som vi før I kom!“ raabte Sværmen, „I føre os mod Holstenerne!“

„Velan, før skal jeg lade mit Liv, før jeg vender Fjenden Ryggen!“ svarede den unge Væbner med blussende Kinder og red frem i Spidsen, „giver Gud mig Styrke, skulle Holstenerne inden rum Tid være jagne fra denne Kant af Landet!“

Ustandselig, seiersberust væltede den lille Hær fremad og stødte omsider til den langt større, henved totusinde Mand stærkere Afdeling, der forfærdet greb til Vaaben ved at skimte den fremstyrtende Masse, som den dog snart gjenkjendte som sine Brødre.

„Fremad mod Skjærnaa!" raabte Bønderne og svingede Øxer og Leer, „vi have alt ødelagt en fjendtlig Afdeling, lad os ødelægge Resten med!"

Der paafulgte nu en høirøstet og omstændelig Beretning af det Passerede og Bønderne modtoge den glædesblussende Væbner med en Begeistring, som næsten lod ham glemme sin uundværlige Værdighed, som Høvidsmand for en ikke ringe Styrke.

„Ja afsted til Skjærnaa!" bruste det igjennem Rækkerne, „vore Hustruers og Børns Blod raaber om Hævn!"

Øxerne blinkede, Leerne hævede sig paa de sex Alen lange Skafter, og hele den temmelig uordenlige Hær væltede sig som en Lavine henimod den tydske Leir, der laae en god Mil borte og hvor man mindst ventede et Overfald.

Aage indsaae imidlertid Vægten af det Ansvar, han ufrivilligt havde paataget sig og skjælvede næsten, hvergang han hørte Raabene: „fremad, ned med Tydskerne!" lyde bag ved sig; men at træde tilbage var umuligt, der var ei andet for end at stole paa Gud og den retfærdige Sag og overlade Kampens Udfald til de forbittrede Bønder.

Solen brændte stærkt og sænkede sine Straaler paa hans tunge Rustning, der flere Steder var bedækket med Støv og Blod.

„O hvilket Værk! mumlede han, „Blod og altid Blod!"

Man var nu kommen Leiren saa nær, at Teltene bleve synlige og Lyden af de holstenske og sydtydske Landsknægtes Sange blev hørlig.

Det kunde ei undgaaes, at man maatte blive seet og Aage lod derfor sin Hær gjøre Holdt, for at ordne den i de forskjellige Fylkinge.

Holstenerne havde strax bemærket den fremrykkende Bondehær og opløftede et Forbauselsesraab over at see denne uhørte Dristighed; men snart saae man, hvorledes Rytterne bestege deres Heste og Fodfolket rykkede ud i velordnede Afdelinger, for at stille sig mod Bønderne, der studsede lidt ved at see en organiseret Hærs Hurtighed.

Den holstenske Hær var alt opstillet i Slagorden længe før Bønderne havde ordnet sig som de bedst kunde, og ventede kun paa at man skulde være uforsigtig nok til at styrte frem, som vilde have været den visse Undergang.

Saaledes stode de længe ligeoverfor hinanden, lige uvillige til at begynde Slaget, da Begges Opmærksomhed blev draget hen til en Hob Ryttere, som flygtede henimod den holstenske Leir.

Det var de adsplittede Rester af den Ryttertrop Bønderne havde slaget Natten iforveien.

Væbner Aage dreiede sig om i Sadlen for om muligt at kunne opdage Forfølgeren og udstødte et Skrig af Glæde ved at opdage en stærk Rytterafdeling, ledsaget af en stor Masse Fodfolk, som i Løb fulgte efter Flygtningene.

En anseelig Ridder, med blaa Rustning og en glimrende Hjelm, red i Spidsen og vinkede uafbrudt med Haanden til de efterfølgende Ryttere at de skulde rykke fremad.

„Ridder Niels Bugge til Hald!" raabte Væbneren og

sporede sin Ganger, „frem, Folk, frem, vi angribe ham fra den ene Side, medens Hr. Niels angriber ham fra den anden!“

„Synet af den fremrykkende danske Hær gav Bønderne fornyet Mod; med et rasende Hyl væltede de frem mod Holstenerne, som modtoge dem med Kastespyd og Pile, hvorved Mange saaredes og dræbtes.

Kampen blev nu almindelig; Bønderne sloges med et Raseri uden Lige, der fandt sin Begrundelse deri, at de havde saa blodig en Regning at afgjøre, og Hr. Niels Bugges Ryttere gave Holstenerne nok at bestille paa den anden Side.

„Eia, min raske Svend!“ raabte den stolte Ridder til Væbneren, da han var kommet ham saa nær at han kunde høres, „i Nat slog Du femhundrede Mand, idag hjælper Du mig at banke Resten og iaften klinger Guldsporen paa Din Hæl!“

Aage rødmede af Glæde og førte stedse Bønderne længere frem; man var alt midt inde i Fjendens Leir, hvor denne imidlertid forsvarede sig med sandt Heltemod, men Intet kunde modstaae de hævnglødende Bønder, som tænkte paa deres myrdede og skjændede Hustruer og Børn.

„Ned med Stimændene, ned med Holstenerne!“ brølede Bønderne og svang de tunge Øxer, „ingen Naade, dræb dem!“

De blodige Øxer klang med fordoblet Kraft paa de tydske Hjelme og den ene Holster efter den anden segnede blodig til Jorden med kløvet Pande.

Endnu en Time gjorde Holstenerne Modstand; men de havde med Fortvivlelsen og Hævnen at kjæmpe og de maatte vige.

I store Skarer flygtede de til alle Sider, efterladende deres rige Leir, og forfulgte af Niels Bugges Ryttere, som uden

Barmhjertighed huggede dem ned, selv om de end bade om Naade. Henad Aften var Slaget fuldstændig vundet og Ridder Bugge kaldte sine adspredte Folk tilbage med skingrende Trompetstød.

„Det var bravt!" raabte han og betragtede den blodige Valplads, der var opfyldt med hundreder af Lig, „end bliver det Morgen i Danmark!"

„Kom hid, Væbner Aage!" raabte han, „kom hid og modtag Ridderslaget for hvad Du gjorde idag; kjæk er Din hele Færd og Lønnen bliver derefter!"

Aage adlød og bøiede sit Knæ.

„I Overværelse af disse gode Riddere og Svende, erklærer jeg Dig herved for en god dansk Ridder at være!" raabte han med høi Røst og slog ham tre Gange paa Skulderen, „fra idag af er det Dig tilladt at bære Guldsporen!"

Med disse Ord bukkede han sig ned og spændte med egen Haand sine prægtige Sporer af.

„See her!" sagde han og rakte dem til Væbneren, „lad dem altid dreie Din Ganger til Kamp mod vore Fjender!"

Den ny Ridder reiste sig næsten bleg af Glæde og lovede, altid at være Danskeu og Danmarks Sag tro og hengiven.

„Drag til min Borg, Ridder Aage, der venter En paa Eder!" hviskede han ham i Øret, „hun længes saare!"

Aage rødmede og stammede nogle usammenhængende Ord.

„Naa, naa, I behøver min Tro ei at skamme Eder, Hr. Ridder!" vedblev Niels Bugge, „Kjærlighed er en ærlig Sag, hvorfor ingen Svend kan rødme!"

„I har Orlov!" tilføiede han høit, og I bringer mig nu Bud til min Borg og til Ridder Niels, at Tydsken er drevet

fra Leiren ved Skjærnaa! naa afsted med Eder og Lykke paa Reisen!"

Aage svang sig i Sadlen, hilste med Haanden og foer afsted i Retningen af Hald. Da han var den en Fjerdingvei nær, saae han en Rytter jage afsted fra Borgen paa en livlig Ganger, men Afstanden var for stor til at han kunde kjende ham.

„Ingeborg, min Ingeborg!" hviskede han og saae længselsfuld henimod Borgen, „snart skal jeg vove at kysse Din fagre Jomfrumund!"

Han sporede sin Ganger og steg kort efter af i den store Gaardsplads.

Inde i Borghallen stod Ingeborg og stirrede sorrigfuld efter den Rytter, der nylig havde forladt Borgen, medens Taarerne rullede en efter en ned ad hendes Kinder.

„Min Gud!" stammede hun, „det var et stort Offer at bringe; og dog, — han reddede mig fra Vanære og Skjændsel og elsker mig saa inderligt; nu, det var jo ei meer end min Pligt, at gjengjælde ham, hvad han gjorde for mig, men Aage, — ak! vi legede sammen i vor Barndom, han var saa blid og from og holdt saameget af mig, nu . . . . !"

„Hvorfor har han eiheller udøvet nogen Vaabendaad, som kunde have givet ham Riddersporen!" vedblev hun heftigt, „ja, denne kjælne Barnlighed bør ei have hjemme hos den danske Kriger, tilmed da fremmede Voldsmænd holde Land og Rige

besat; den burde for længe siden have forladt ham og mandig burde han have været; men endnu er han et Barn!"

I samme Øieblik red Aage over Vindebroen og steg af i Borggaarden.

„Hvorledes!" stammede hun med bankende Hjerte, „det er ham! Himmel, hvi kom han ei en Stund iforveien!"

Aage sprang let op ad Trappen og aabnede Døren til Hallen.

„Ingeborg!" raabte han med bævende Stemme og udbredte sine Arme, „jeg har tjent Guldsporen, kom Ingeborg, min Barndoms Veninde, min Brud, kom i mine Arme!"

„Din Brud!" gjentog Ingeborg langsomt, „ak, min Barndoms Broder, hvi kom Du ei før, — det er forsilde!"

„Forsilde! hvad mener Du?" stammede Aage og lod Armene synke.

„Ja forsilde, min Aage, en Anden havde Krav paa min Taknemmelighed og jeg maatte give ham den!"

„Ha, Erik!" presfede Aage frem imellem Tænderne, „o, hvorfor faldt jeg da ei før i Kampen!"

„Min Aage, min Legekammerat fra vor Barndoms gyldne Dage!" sagde Ingeborg og lagde sin Haand paa hans Pande, „fortvivl ei! tro mig, det Offer jeg bragte min Redningsmand er tungere end Nogen troer; det vil lægge mig i Graven før vort Bryllup staaer og han vil derfor aldrig komme til at kalde Ingeborg sin Brud, sin Ægtefiv!"

„Ingeborg!" sagde den unge Ridder, „stor har Din Hast været, førend Du gav Dit Ord til Erik, der vel kunne tilfredsstilles paa anden Maade end ved at modtage Din Kjærlighed,

og mindst af Alt havde jeg ventet, naar jeg vendte tilbage som Ridder, at træffe Dig som en Andens Trolovede!"

„Bebreid mig Intet, min Barndomsven, jeg er uskyldig! hvad jeg gjorde, gjorde jeg tvunget, men ei af Kjærlighed!"

„Du har altsaa bedraget ham!" loe Aage bittert, „o Ingeborg, hvorfor elsker jeg Dig saa høit, at jeg ei kan indsee hvorlidet Du fortjener min Kjærlighed!"

Aage, slige Ord havde jeg ei ventet af Din Mund, thi de ere uretfærdige Bebreidelser, hvad jeg lider, veed Du ei, men før gaaer Ingeborg i Døden, før hun offrer sig til et Liv der kun vil indeholde tusinde Kvaler for ham og mig!"

„Handl som Du vil, Ingeborg, jeg har jo ingen Ret til at blande mig deri, men lad mig sige Dig et Ord endnu forinden vi skilles for evigt!"

„O!" udbrød Ingeborg smerteligt.

„Vær god imod min Ven, Ingeborg, og lad ham aldrig mærke, at Du kun tvungen gav ham Jaord! Farvel!"

„Aage, bliv!" raabte Ingeborg, „bliv, min Aage, min Elskede, hvorfor vil Du gaae, hvorfor vil Du forlade mig? fordi jeg af Taknemmelighed blev en Andens Brud!"

„Ingeborg! lad mig gaae, hold mig ei tilbage!"

„O, Aage, Aage, hvorfor tvinger Du mig til at være min Fæstemand utro?"

„Det forlanger jeg ikke!" svarede Aage kort.

„Og er jeg ham ikke utro, naar jeg tilstaaer for Dig, hvor inderlig kjær Du er mig, naar jeg siger Dig, at mine Drømme var om Dig, naar jeg lagde mig paa mit Leie, der mange Gange var Mos og den fugtige Jord; hvorfor trækker Du Din Haand tilbage fra min, som ridsede Dit Navn i det

dybe Sand, naar jeg gik ved Vesterhavets Bred, som en stakkels flygtende Kvinde, hvorfor kan Du ei indsee, hvor meget mit Hjerte lider ved denne Taknemmelighedsgjæld, som jeg maa betale med min høieste jordiske Salighed?"

„Ingeborg, fortvivl ei, det er saa den hellige Jomfrues Villie, bliv lykkelig med ham, og vær hans bedste Veninde!"

„Og Du?"

„Jeg, — jeg drager ud af Riget, eller gaaer til Hæren, som Hertug Valdemar samler, enten vinder jeg der endnu meer Hæder og Ære, eller ogsaa begraver jeg min Smerte i Dødens Favn!"

„Velan, Du har Din Villie!" sukkede Ingeborg, „men Gud er mit Vidne til at jeg kun tvunget gav ham mit Jaord og aldrig havde det skeet, dersom jeg havde vidst, at Du, min Barndomsven, end var i live, men Du forsvandt pludselig, fra Nørreriis og man søgte Dig forgjæves!"

"Jeg drog i Ledingsfærd!"

„O hvor har jeg grædt over Dig, Aage, jeg troede Dig død eller i Fangenskab, thi ei kunde jeg jo vide, at Du hvervede Dig Riddersnavn!"

„Det gjorde jeg for Din Skyld, Ingeborg!"

„Ak! Aage! saaledes svandt altsaa min fagreste Drøm, den hvortil hele mit Liv havde knyttet sig, og hvorfra kun Døden formaaer at løsrive mig!"

Aage betragtede hende med et smerteligt Blik, men dette veg snart Pladsen for det kolde alvorlige Udtryk, som havde tegnet sig i hans Ansigt og han udbrød i en kort Tone:

„Det er forsilde at tale derom, ræk mig Din Haand til Afsked og bed for min Sjæl!"

Skjælvende rakte hun ham Haanden, som han knugede krampagtig.

„Farvel, Ingeborg!“ stammede han, „vi sees aldrig igjen!“

Han styrtede ud af Døren, besteg sin Ganger og jog afsted uden at vende sig en eneste Gang om.

„Almægtige Gud, hellige Jomfru!“ bad Ingeborg og kastede sig hulkende paa Knæ, „sig mig, hvad skal jeg Ulykkelige gjøre, hvorhen skal jeg tye, for at finde Fred?“

„Til Kirken!“ svarede en dyb Stemme bag hende.

Hun vendte sig forskrækket om.

„Jeronimus!“ udbrød hun glad, „er I kommen tilbage fra Roskilde?“

„Ja, min Datter, jeg kom saa betids, at jeg kunde see den stakkels Svends Fortvivlelse og beundre Din Styrke mit Barn!“

„O, Fader, jeg er meget ulykkelig!“

„Søg Trøst i Kirkens Skjød, min Datter, knæl, bed at Han, som hersker over os Alle, maa give Dig Fred!“

„Ja, I har Ret, fromme Fader, hvor kunde jeg et eneste Øieblik glemme, at der var Frelse hos ham, kom!“ tilføiede hun, „lad os gaae sammen til Kapellet, I skal bede med mig!“

„Desværre, min Datter, maa jeg endnu i denne Stund til Ridder Niels paa Nørreriis; vogter han sig ei og lægger Vaabnerne, bliver han erklæret fuglefri!“

„Fuglefri! raser I, ærværdige Fader, det var da en sær Tak for hans Daad!“

„Det er ikkedestomindre Tilfældet, den unge Kong Valdemar vil have Fred med de holstenske Grever og byder desaar-

sag hver dansk Mand, at nedlægge Vaabnene, med mindre han foretrækker at erklæres fuglefri!"

„Og Ridder Niels skulde nedlægge sine Vaaben, nu da han har seiret, istedetfor at benytte Seiren, nei, ærværdige Fader, jeg siger Eder forud, det gjør han aldrig!"

„Desværre, min Datter, hans Stivsind vil bringe ham Kong Valdemars Uvenskab og Ulykke over Nørrejylland, hvorimod han, naar han nedlægger Vaabnene vil blive en anseet og agtet Ridder saalænge han lever!"

„Jeg vil give Eder det Raad, ærværdige Fader, selv at overbringe ham dette Forslag, thi enhver Anden, som vovede at byde ham sligt Forlig, kunde være sikker paa at faae hans Sværd at smage!"

„Det vil jeg ogsaa, min Datter, endnu i denne Stund ager jeg derhen; gak Du imidlertid til Kapellet og bed for Din Sjæls Frelse og for den unge Ridder, som nys var her, og som jeg endnu skimter hist ude!"

„Ja, det er ham!" mumlede Ingeborg og fik paany Taarer i Øinene, „o min Gud, hvor maa han være grændseløs ulykkelig!"

Hun vinkede af Pater Jeronimus at han skulde lade hende være alene og brast i en heftig Graad.

Taarer lette, saaledes gik det ogsaa Ingeborg. Efter en Times Forløb stod hun op og gav sig til sin huslige Gjerning, at baldyre et Skjærf, som hun engang havde bestemt for sin Fæstemand, men som nu blot skulde gjøres færdigt for aldrig at bruges.

I Enderne, der vare kunstigt baldyrede med Silke og skinnende Smaaperler, stod et „Ingeborg" paa den ene og „Aage"

paa den anden, forunderligt nok, var Aages Navn blegnet og næsten ulæseligt, medens hendes eget skinnede i den mørke Grund.

Taarerne kom paany i hendes Øine, da hun saae hvor blegt det dyrebare Navn stod, ret som om det vilde minde hende om, hvor smertelig hun, rigtignok kun tvungent, men dog havde skuffet hans Livs skjønneste Haab.

„Jeg skal snart blegne som Du!" hviskede hun og bort-tørrede Taarerne, „et Liv uden Dig er Døden!"

Aftenen var kommen og en forfriskende Kjølighed med den, de smaa, summende Myg omkredsede de grønne Buske og Træer og dannede smaa Kredse, der pludselig bleve sønderrevne, naar en Svale foer igjennem dem og greb en af dem i sit spidse Næb.

Ingeborg hvilede sit Hoved i sin Haand og stirrede tanke-fuldt henimod Skoven, hvorfra Hjelme og Brynier glimtede i Aftenrøden.

Det var Fortroppen af den seirende Hær.

„Ak!" sukkede hun og reiste sig, „stakket er en Kvindes Lod, den er afhængig af Mandens Villie og Luner og under-lagt en Skjæbne, som umulig kan bevinges!"

„Aage, min Barndomsven, nu færdes Du om paa den brune Hede med det elskende Hjerte, opfyldt af Kummer og Skuffelse, o, min Aage, jeg elsker jo kun Dig; ham! — ham! o, naar Du vidste, hvor tungt det Offer er jeg bringer, vilde Du ei have forladt mig med Bitterhed paa Læben og rynket Pande, men Du kjender ei denne Kval og dømmer mig efter hvad jeg burde have gjort, som var umuligt!"

Hun gik med langsomme Skridt til Kapellet, hvor hun

kastede sig paa Knæ foran et plumpt udhugget Crusifix og bad med Inderlighed til Gud.

En Døende.

Holstenerne kæmpede Forvirrelsens Kamp ved Kongeaaens Udløb i Vesterhavet, men maatte overalt vige for de forbittrede Bønders rasende Hug. Hele Egnen var opfyldt med Flygtninge, som alle søgte syd paa, for at naae Kongeaaen, bag hvilke de vare i langt større Sikkerhed, end paa Nørrejyllands vidtstrakte Sletter, hvor Døden truede dem under alle Skikkelser.

Men desuagtet var denne ufrivillige Flugt frygtelig ved de Rædsler, som ledsagede den; hvad der var bleven skaanet første Gang, ødelagdes nu saameget desto eftertrykkeligere; det ulykkelige Land lignede en Brandtomte med rygende og brændende Landsbyer, medens hver Nat sænkede sine Skygger ned over de blodige Gjerninger, som bleve begaaede i dens Skjød.

Det var en Kamp paa Liv og Død, en Kamp, hvori Hævn kjæmpede mod Hævn, Forvirrelsen og Raseriet mod en talrig adsplidtet Hær, hvis Grusomheder oversteg alle Grændser og blodige vare de Seierskrandse begge Partier høstede.

Der var Fryd og Glæde paa Ellens Borg, den unge, forfulgte Jomfru var vendt tilbage, ledsaget af Gunild, som havde skjult hende i længere Tid, medens Egnen gjennemstøvedes af holstenske Sporhunde, som vare udsendte af Ridder Sigvald

Eskildsen, der igjen var kommen paa Fode efter den uheldige Kamp mod Axel Stisøn.

Ridderen skyede intet Middel for at bemægtige sig sin Brud, som han kaldte hende og udøste klækkelige Summer til sine Speidere, som imidlertid stedse hidtil havde søgt forgjæves.

Endelig, som han en Aften sad i sit Telt, om man ellers kan kalde nogle Lapper Lærred, udspændte paa fire Stænger saadan, styrtede et Sendebud ind og berettede: at Jomfru Ellen var vendt tilbage til sin Borg, hvor hun var saa godt som uden Bevogtning, da Besætningen var strømmet om Niels Ebbesens Banner.

„Ha, taler Du Sandhed!" raabte Ridderen med hæs Stemme, „saa skal jeg endelig kjøle min Længsel hos den stolte Pige!"

„Jeg taler den rene Sandhed, velbaarne Hr. Ridder, endnu for tre Dage siden, saae jeg hende i Borghaven, hvor hun spadserede med den gamle, gustne Kjærling, der havde fortjent Baalet for længe siden!"

„Min Væbner er dræbt!" raabte Ridderen, „og kan altikke ledsage mig; saml Du i Hast nogle Svende sammen, dog ikke flere end at vi kunne reise uden at vække Mistanke; naar jeg har fanget skjøn Jomfru skal jeg betænke Eder Alle!"

„I er en naadig Herre og jeg modtager med Glæde Eders Tilbud; endnu i Nat skaffer jeg fem Vovehalse og venter kun paa Eders Bud!"

„Skaf dem strax; om en kort Stund bryde vi op, — ha, hvor mit Hjerte banker, mon det er af Kjærlighed eller af Had?"

Ei længe efter hørtes Hestetrampen og en lille Ryttertrop, bestaaende af sex bevæbnede Mænd rede hurtigt henad den op-

kjørte Landevei, idet de saameget som muligt søgte at undgaae de mere befærdede Egne og derfor holdt sig skjulte om Dagen, snart i Skovene, snart paa den øde tomme Hede.

Denne Forsigtighedsregel kostede dem en Omvei af flere Miil, men Ridder Sigvald vilde vove et Hovedslag og skyede ingen Anstrengelse.

Imidlertid sad Jomfru Ellen ene hjemme og talte de langsomme Timer.

Hendes Barndomsven tumlede sig i den vilde Kamp og jog med sit tappre Sværd, i Forening med andre Riddere, de flygtende Holster og Tydske foran sig, ikke ladende dem nyde Ro eller Hvile.

Vel rødmede hendes Kind, hvergang en ny Heltebedrift blev hende fortalt, men bange slog hendes Hjerte, naar hun saae, hvorlidet han bekymrede sig om hende, da han ikke engang ved et Bud, eller paa anden Maade havde tilkjendegivet, at han ikke havde glemt sin Barndoms høieste Kjærlighed.

Da stod hun en Aften ene paa Borgens høie Altan og stirrede ud over det smilende Landskab, som netop farvedes blodrødt af den synkende Sols sidste Straaler, hun smilede tungsindigt og strøg de lyse Lokker tilbage fra Panden, som om hun med dem vilde bortjage de sørgmodige Tanker, som havde leiret sig indenfor og voldte hende saadan usigelig Smerte.

„Ø!“ udbrød hun, hvor Længsel er bitter og hvor er den sød, hvor formaaer den ei at henrive os til Drømme, som maaskee aldrig gaae i Opfyldelse, som kun forsøde nogle Øieblikke med den høieste Salighed, for i de næste at styrte os ned til Visheden om vor Tilværelses fattige Intethed!“

„Hellige Guds Moder!“ bad hun og sank paa Knæ,

„svære Sorger tynge mig og pine min Sjæl, o, befri mig for dem, lad mig blive som tidligere, glad, lykkelig ved Livet, ak! jeg har dog prøvet saameget og staaet saa heltemodigt fast!"

„Mit Barn!" hviskede en Stemme hende i Øret, „forsag ikke!"

„Ak! Gunild, er det Dig!" smilede Ellen gjennem Taarer „vidste Du hvor forunderlig jeg er tilmode, hvor forsagt jeg føler mig!"

„Vend Dit Blik til den modsatte Side, Ellen! see hvor prægtigt Solen synker ned; minder dette Dig ikke om, at al Kjærlighed ikke er udslukt og at vi bør haabe til Dens Naade, som lader denne glimrende Aftenrøde smile til os!"

„O, Gunild, stakkels Gunild, Du har prøvet saameget i Verden, at Du vel kan tale et saadant Sprog; thi Du er stærk og har lært at bøie Dig for det mægtige usynlige Væsen!"

„Ja jeg har lært at bøie mig!" svarede denne medens store Taarer dryppede ned paa Ellens hvide Haand, „jeg var engang stolt og fager som Du, Ellen og troede at hele Verden skulle bøie sig for mig; men da kom han, den Usling, som min Hævn omsider naaede efter nitten lange Aars forgjæves Søgen, og styrtede mig ned i det Smuds, hvoraf kun Anger og Tilgivelse kan drage mig op!"

„Ak, Gunild, Du græder; stands Dine Taarer og haab paa Guds Barmhjertighed!"

„Søde, velsignede Barn, Du sørger selv og trøster mig; men ak! troer Du ei at Alverdens Trøst er fornøden for at befri en stakkels Moder for de Qvaler, som hun beredte sig selv ved at bryde den helligste af alle Eder, Troskabseden!"

„Ha, Gunild, Du forfærder mig, Du har . . . ."

„Sveget min Husbond, ja, det har jeg; jeg blev lokket af den samme Usling, som bortførte Eder, Ellen, for ligeledes at bringe Eder til Fortvivlelse!"

„Det skulde aldrig skee!" svarede Ellen med et stolt Smiil, „før Døden!"

„Ak, Du kjender kun saare lidet til hvad han var istand til; dog, tal ei derom, nu staaer han for den evige Dommer, han være naadig, min Hævn har skeet fyldest, nu staaer kun Tilgivelsen tilbage!"

„Tilgivelsen, af hvem?"

„Af ham, som jeg krænkede, Ellen!"

„Og hvo skal give Dig den, skakkels Gunild?"

„Den, som er mit og hans Barn, Ellen! naar han har bragt mig Tilgivelse fra min døende Husbond, da er det Tid for mig at tiltræde den lange Reise til det hinsides liggende uendelige Land!"

„Stakkels Gunild, lad mig kysse Dig!"

Og den unge Pige slog sine Arme om hendes Hals og trykkede sine Læber mod den Gamles rynkede Kinder.

Saaledes sadde de Side om Side til Natten kom og tændte de Millioner, som skulde oplyse Rummet; de talte ei sammen, men stirrede Begge hen for sig, hver overvundet af sine egne Tanker.

Pludselig naaede Lyden af en Sang, der blev ledsaget af Greb paa en Luth, deres Øren.

Stemmen syntes at komme fra den lille Lund, som fandtes ved Altanens Fod, den sang:

Udover Land, udover Sø
Den Ridder søger sin Fæstemø,

Hvor han end drager saa vide;
Han glemmer aldrig sin Fosterstrand,
Han glemmer aldrig sit Fødeland,
Hvorfor han nu monne stride.

„Hører Du, Gunild!„ udbrød Ellen med bankende Hjerte, „denne Stemme fører mig tilbage til min Barndom; o, hvor den ligner hans!"

„Tys, Ellen, lad os høre videre!" hviskede Gunild.

Det næste Vers lød op til dem:

Siig er Du end mig saa huld og tro,
Som før i Barndommens stille Ro,
Hvor tusinde Minder har hjemme;
Siig, vil Du være en Ridders Viv,
Da vil han offre sit hele Liv,
Og aldrig sin Ellen glemme.

„Det er ham, det er Axel!" raabte Ellen og reiste sig op med flammende Kinder, „o, lad os ile ned, Gunild, lad mig endelig have den Lykke, at trykke ham til mit Bryst!"

„Som en hjemkommen Barndomsven i al Tugt og Ærbarhed, mit Barn!" tilføiede Gunild, „anderledes sømmer det sig ei for Dig at modtage ham!"

„Ja, som min eneste Ven skal jeg modtage ham!" svarede Ellen og forlod hurtigt Altanen, „som min eneste Ven!"

I samme Øieblik rede to Ryttere ind i Borgen over den nedheisede Vindebro; det var Ridder Aage og Væbner Erik, der førte en løs Hest ved Haanden.

Ridder Axel kom bagefter, med en Luth i Haanden og ængstelig seende sig om til alle Sider, som om han frygtede for, at Den han søgte, ikke var tilstede.

Men snart forsvandt det ængstelige Udtryk og veg Pladsen for et Forundringsudraab, da han fik Øie paa den slanke smukke Pige, der stod paa den høie Steentrappe og strakte Hænderne ud imod ham.

„Ellen!“ raabte han, „hvor Du — hvor I er bleven voxen og fager; jeg kjendte Eder knapt igjen!“

„Og I, Hr. Ridder, har ogsaa taget godt til i Vext!“ svarede Ellen og sænkede sit Blik, rødmende for den unge Mands beundrende Øie, „I er rigtignok bleven en statelig Ridder siden sidst vi saaes; da var I knapt stor nok, til at klattre op i Træerne og hente Fuglereder ned til mig!“

„O, Ellen, hvor har jeg længtes efter Eder!“ udbrød Ridderen og greb hendes Hænder, „Dag og Nat har I været i mine Tanker og jeg har gruet svarligen for alle de Ulykker, der have omsvævet Eder!“

„Jeg saae Eder, Axel!“ hviskede Ellen og drog ham med sig ind i Borghallen, „da I for flere Maaneder siden, holdt ved Vindebroen og blev haanligen afvist af Ridder Sigvald; ak! jeg var dengang i denne Uslings Magt og maatte med blødende Hjerte see hvorledes han affærdigede Eder!“

Axel rødmede.

„Ja!“ sagde han, „den Tort har jeg hævnet, skjøndt han igjen har vidst at unddrage sig Hævnen, men den Tid kommer vel, da jeg faaer Leilighed til at tale alvorligere med ham!“

„Fortæl mig Eders Eventyr, Ridder Axel!“ bad Ellen og indbød ham til Sæde, „og glem Ridder Sigvald, han er ei en Tanke værd!“

„Som I vil, Ellen, skjøndt de ei ere mange, desværre have vi dem langt alvorligere nu for Tiden her i Landet, end

jeg havde dem i Tydskland, ak! her flyder Blod, meget Blod, Dag og Nat, og Grueligheder vedblive uafbrudt!"

„Vort arme Fødeland!" sukkede Ellen og kastede et Blik udover Markerne, der nu vare indhyllede i et dæmrende Mørke; „det er frygteligt at tænke sig, at det skal hærjes og brændes af disse Uhyrer fra Holsteen!"

„Ja frygteligt, Ellen, men Gud være lovet, der findes end Mænd i Danmark, som ikke vilde lade sig træde paa Halsen, og paa dem maa Danmark stole!"

Samtalen dreiede sig nu om andre Ting, men vendte tilsidst tilbage til deres forsvundne Barndom.

„O, den glemmer jeg aldrig, Axel!" smilede Ellen, „den indeholdt mine skjønneste Fremtids Drømme!"

„Og mine!" tilføiede Axel og trykkede hende til sig, „søde velsignede Ellen, skulle de blive til Virkelighed, eller skulle de veire hen som Støvskummet paa Havet?"

„De skulle blive til Virkelighed, min Axel!" stammede Ellen, „de skulle hvile i Din egen Haand, som Nutidens virkeliggjorte Drømme!"

„Min Ellen! saa skjænk mig Din Haand og Dit Hjerte!"

„Du har alt længe havt begge Dele, min Axel, igjennem Farer har den hellige Guds Moder bevaret dem for Dig, for Dig alene, min elskede længe savnede Axel!"

„Gud velsigne Dig for de Ord, Ellen, kom, lad mig kysse Dig, min Hjertenskjære som min trolovede Brud!"

Ellen saae ham ind i Øinene og rakte ham sine friske Læber!"

„For Gud og Mennesker fæster jeg Dig herved til min

Brud, min Ellen!" raabte Ridder Axel og sluttede hende fast i sine Arme, fra nu af skal ingen jordisk Magt adskille os!"

„O, min Axel, hvor jeg er lykkelig!" hviskede Ellen, hvor jeg er usigelig lykkelig!"

Gunild havde med frit Forsæt forladt de to Elskende, for ei at forstyrre den Glæde det første Møde efter en saa lang Tid beredte dem. Hun havde derfor givet sig til at istandsætte de talrige Gjæstekamre, som fandtes i Borgen og udstyret tre af dem saaledes, at de kunde modtage de Besøgende. Med ublandet Glæde var hun ilet Erik imøde og havde under Taarer trykket ham til sig, idet hun snart betragtede ham fra den ene snart fra den anden Side, for ret at fryde sig over den kjække Yuglings udviklede Vext.

„Flink, min Dreng, flink!" raabte hun, „saadan burde Du have seet ud i Hulen, hvor vi krøbe ned, da man vilde os tillivs; jeg troer saa skam at alene Dit mandige Udseende vilde have skræmmet en heel Flok af disse Krystere, som til enhver Tid gjorde Jagt efter os, saa mandig og velvoxen er Du bleven lille Erik!"

„Du gjør mig næsten skamfuld, Moder!" svarede denne og trykkede et inderligt Kys paa Gunilds Kind, „Takken skylder jeg jo egentlig Dig, som skammede mig ud, hvergang jeg krøb sammen som en Hund og bildte mig ind at være trælleføbt!"

„Det har Du aldrig været, min Søn!"

„Da har I dog ofte sagt det, Moder!"

„Ja, fordi Din Fader kunde ei være andet i mine Øine, end en Træl, Erik; men nu hviler han i sorten Muld og skal ei oftere bringe Din arme Moder til at sukke efter Hævn;"

„Moder hvad mener I?" spurgte Erik studsende.

„Du skal engang ved en bedre Leilighed faae det at vide Erik! nu lade vi det vente; sørg i dets Sted for at Ridder Aage faaer sit Værelse bragt i Orden og kom saa ned i Hallen, naar Nadveren er færdig!"

Erik kaldte paa sin tidligere Ligemand, der imidlertid foretrak alene at besee Borgens Volde og Muurværk.

„I tillader vel at jeg ledsager Eder, Ridder Aage?" spurgte Erik lidt forundret over Ridderens Tilbageholdenhed.

„Nei, jeg gaaer alene!"

„Har jeg paa nogen Maade fornærmet Eder, Hr. Ridder?" vedblev Væbneren med bedrøvet Mine, „da sig mig det, at jeg kan bede Eder om Tilgivelse!"

Ærlige, tro Svend!" raabte Ridderen bevæget og rakte ham Haanden, „nei, Du har ei fornærmet mig og jeg handler Uret i at være tilbageholden imod Dig; kom, lad os følge med hinanden paa et Eftersyn af denne Borgs Befæstning, der tykkes mig at være saare svag!"

„I skjuler altsaa en eller anden Sorg for mig, Hr. Ridder, sig frem, maaskee jeg ved Raad!"

„Du, Erik, nei, her kan Du ei hjælpe!" loe Ridderen med et fortvivlet Smil, „om Du end eiede Alverdens Kløgt, kunde Du dog ei give mig et eneste Raad!"

„Hm, I er mintro en sær Ridder!" mumlede Erik, „men da I ei vil betro mig Eders Sorg, faaer jeg vel finde den

alene; vent til i Morgen, naar Solen gløder paa den østlige Himmel, veed jeg baade Eders Hjerteſorg og Raad for ſamme!"

„Du eſt lykkelig med Dit lyſtige Sind, Erik!" ſukkede Ridderen, „og dog vædder jeg min Gange: paa at al Din Livlighed vilde forgaae, naar Du fik min Kummer at vide!"

„Lad os ei tale derom, Hr. Ridder, den Sag drøfte vi i Morgen, men lad os ſom I nys ſagde, før eftерſee Voldene og Murene, der ſom ogſaa tykkes mig ere ſaare uforſvarlige!"

Med diſſe Ord ilede han foran, fulgt af Ridderen, der imidlertid tænkte altfor meget paa Ingeborg til at have Sands for noget Andet.

Det var bleven Nat, en klar kjølig Sommernat, ſaa uendelig ſtille og venlig; de grønne Træer ſtode ſom kronede Kæmper og kaſtede lange Skygger henad Jorden, medens de af og til ſagte bevægede Bladene for et let Vindpuſt, der kom fra den fjerne Hede, hvor Lyngen duftede fra ſine ſmaa røde Blomſter.

Alt var ſtille paa Borgen.

Ellen havde ſøgt ſit Lønkammer tilligemed Gunild, medens Ridder Axel og Aage havde ſtrakt ſig paa Løibænkene, hvor de hver for ſig drømte ſaa forſkjellige Drømme.

Kun Erik var vaagen; han ſtod lænet til den gamle Ydermuur og betragtede tankefuldt ſnart de flygtende Skyer, ſnart de klare Stjerner, ſom ofte forſvandt bag den lille forbiflyvende Taagemaſſe.

„Stakkels Aage!" mumlede han, „Du troer ei at jeg kjender Din Sorg, jeg ſom ufrivillig er Skyld i den, o, jeg vidſte den fra det Øieblik jeg ſaae Dine Kinder blegne, da jeg nævnte hendes Navn i Forbindelſe med mit og jeg læſte den i Dine

Dine, da Du vendte tilbage som Ridder og knapt hilste Din fordoms Ligemand!"

„Og jeg skulde ikke vide Raad, mener Du!" vedblev han bittert, „o, jo der er kun et eneste Middel og det har jeg!"

Han holdt pludselig inde, thi det forekom ham, som om Nogen puslede paa den anden Side af Muren, næsten ligeud for hvor han stod. Han sneg sig derfor forsigtigt hen til Glughullet og saae ud, men opdagede Intet, Pladsen foran var fri og aaben.

„Det har formodentlig været en Steen, som er rullet ned!" mumlede han og indtog atter sin forrige Plads, „imidlertid skal jeg dog passe paa, man kunde jo ikke vide om muligt en eller anden Stimand havde fundet Veien til denne ubevogtede Borg!"

Hans Tanker vendte atter tilbage til Ridder Aage og Ingeborg og jo mere han tænkte efter, desto klarere stod det for ham, at han, ved at have gjort Krav paa Taknemmelighed, havde adskildt to Sjæle, som alt længe havde forstaaet hinandens Tanker.

„Nei, nei!" mumlede han, „nædel er jeg ikke, skal det end koste mig den Glæde og Lykke der er tilbage for mig, saa skal Ingeborg ei græmme sig tildøde og Aage ikke gaae med sænket Hoved!"

Idetsamme forekom det ham atter, som om Nogen rørte sig paa den anden Side af Muren og denne Gang med større Voldsomhed end før.

„Jeg troer saa Skam man vil krybe ind til mig!" mumlede han og listede sig atter hen til Glughullet, „nu, kjedeligt er det at staae her saa ene denne velsignede Nat og med saa forrig-

fulde Tanker; maaskee den hellige Jomfru sender mig en Selskabsbroder!„

Han vilde netop til at see ud igjennem Glughullet, da han hørte Stemmer i Nærheden af samme.

„Forbandede Muur!“ mumlede En paa godt bredt Tydsk, „Du er jo saa gammel og bryststældig, at man maa frygte for at styrte ned tilligemed Dig, saasnart man er kommen op!“

„Gjør ingen Støi!“ hviskede en anden Stemme, „see blot at komme over!“

Erik foer sammen.

„Fordømte Skurk!“ mumlede han, er Du igjen paa Spil!“

„Een ad Gangen, Een ad Gangen!“ vedblev Stemmen, „og saasnart I ere komne paa den anden Side, blive I roligt staaende, indtil jeg siger Eder videre Besked!“

Den lyttende Væbner trykkede sig ind i det mørke Hjørne, som Muren netop paa det Sted dannene og drog sin korte Daggert, det eneste Vaaben han havde.

Kort efter viste sig en Mand paa Muren, som han behændig gled ned af og stod nu knapt fem Skridt fra Væbneren, der var uenig med sig selv om han skulde kaste sig over ham, eller oppebie hvad der videre vilde skee. I næste Øieblik steg en Anden og Tredie over og Væbneren bandede sin Dumhed, der havde ladet ham glemme det rette Øieblik, da han kun havde een Modstander.

To Andre fulgte endnu efter og tilsidst steg Anføreren for Troppen, Ridder Sigvald over og kom, ved at gjøre et Skridt til Siden, Erik saa nær at hans Kjortel streifede denne i Ansigtet.

Væbneren knugede Daggerten fast i Haanden, han havde en ubetvingelig Lyst til at bore den i Halsen paa Skurken.

„Hør nu vel efter!" begyndte Ridderen med sagte Stemme, „og holder Eder mine Forskrifter nøiagtig efterretelige; To blive To følge med mig og Een lader Vindebroen gaae ned, for at vi hurtigt kunde slippe herfra, saasnart vort Hverv er udført!"

„Hvis Du ikke faaer Forfald!" tænke Erik.

Den, som blev udseet til at nedlade Vindebroen, traadte et Skridt frem foran de Andre; Maanelyset faldt paa hans Ansigt og Væbneren gjendkjendte med en let Gysen, Karlen i Læderkøllerten, fra den Nat Ingeborg blev fangen.

„Det træffer sig jo heldigt at vi To mødes!" mumlede han, „saa har vi jo Leilighed til at opgjøre vort Mellemværende!"

„Nu fremad!" hviskede Ridderen med sagte Stemme, To blive som sagt ved Hovedtrappen og To følge med mig!"

Erik stod som paa Naale; her handledes om Minutter, ja Secunder, thi et eneste Minuts Forspring, kunde give Stimændene tilstrækkelig Tid til at trænge ind, uden at Nogen kunde forhindre det, og det vilde da være en let Sag, at myrde de to værgeløse Riddere, som formodentlig nu slumrede.

Han ventede derfor kun til Sigvald havde sat sig i Marsch med de fire Svende og smuttede med katteagtig Behændighed langs Muren, hvis Skygge kastedes paaskraa ind i Gaarden og skjulte ham for den femte Vagthavende, der rolig havde givet sig ifærd med at fire Vindebroen ned.

Han fulgte saaledes Muren rundt, indtil han kom til Ladelængden, der vendte Gavlen imod Gaarden og støttede sig til det østre Taarn, hvis underjordiske Gjemmer han havde

havt god Leilighed til at studere, da han sad fangen for at blive hængt efter Befaling af den selvsamme Ridder, som nu syntes at have glemt den sidste Rest af Ridderære.

Ankommen til Taarnet steg han hurtigt ned af de talrige Trappetrin, som førte til det tidligere omtalte Fangehul, naaede dette og slap ud af den skjulte Dør, der engang tidligere havde frelst ham fra den visse Død.

Han var nu paa den anden Side af Borgen, den ydre Side og behøvede ikke længer at frygte for at blive bemærket af de to ved Trappen posterede Mænd, der holdt skarpt Udkig til alle Sider, da de vel følte, at deres Stilling, idet Tilfælde at Ridderen og deres Kammerater blev overmandede, var yderst farlig.

Pustende og snublende naaede han en lille Bagtrappe, som Kjøkkenpersonalet afbenyttede og fløi lynsnart op ad de smalle Trin, igjennem Borgstuen og Hallen lige til Ridder Axels Kammer, paa hvis Dør han kun slog et eneste Slag, som øieblikkelig blev hørt.

„For Guds Skyld stat op, Hr. Ridder!" raabte han med dæmpet Stemme, „Ridder Sigvald er trængt ind i Borgen med fem Mand og er rimeligviis paa Veien til Lønkammeret!"

Ridder Axel gav ham ei Tid til nærmere at forklare sig; han sprang halvpaaklædt ud af Sengen, greb sit Sværd og stormede afsted, just, som et hvinende Fruentimmerskrig skingrede ham imøde fra Lønkammeret.

„Himmel, de myrde hende!" skreg han og fløi op ad Trapperne, „Død og Fordømmelse over dem, har de krummet et Haar paa hendes Hoved!"

Et nyt gjennemtrængende Skrig bragte ham til at styrte

frem som en Rasende og han kom netop til Lønkammeret i samme Øieblik, som Ridder Sigvald havde slæbt den modstridende Jomfru ud af Sengen og kaldt sine to Medhjælpere til, for hurtigt at bringe hende ned ad Trapperne.

„Slip hende, Skurk!" tordnede Ridder Axel og svang sit lange Sværd.

„Ha, min Dødsfjende!" skreg Sigvald blegnende, „endelig træffer jeg Dig igjen, for at dræbe Dig!"

„Usling, Du handlede ved vort sidste Møde, som en Nidding, og Forræder, mit Sværd er næsten for godt til at plettes med Dit Slangeblod!"

Nu begyndte en høist ulige forfærdelig Kamp. De tre Sammensvorne fore paa engang ind paa den kun halvtpaaklædte Ridder, der vægrede sig med den mest fortvivlede Haardnakkenhed med Ryggen stillet mod Væggen og det blanke Riddersværd i den høire Haand.

„Hans Hug fulgte Slag i Slag og mødte ofte Modstandernes, der fik et Begreb om den Arms Styrke, som opfangede deres og gav Noget tilbage med blodige Renter.

Med et kvalt Skrig styrtede den ene Stimand omkuld og oversprøitede Gulvet med sit Blod; Axels Sværd havde boret sig ind under hans Skulder og ramt hans Hjerte.

Saadan skal det ogsaa gaae Dig, Usling!" raabte han og førte et frygtelig Hug mod Sigvalds Hoved, „det er altid Forræderens og Meenederens Løn!"

Sigvald vaklede og tumlede tilbage; men i samme Øieblik greb han atter fastere om Sværdet og gav ved et Tegn sin Medhjælper tilkjende at han skulde lade ham være ene om Kampen.

Denne Overlegenhed, som ikke kunde indtræffe uheldigere end her mod en smidig og vaabenøvet Modstander, kom ham dyrt til at staae, idet Axels Sværd ramte ham tvers over Halsen og kastede ham til Gulvet, just, som Ridder Aage og Erik stormede ind med dragne Sværd og i en Haandevending hug hans Svend ned.

„Usling!" raabte Axel Stisøn og bøiede sig ned over Ridderen, der forgjæves søgte at reise sig, „hvortil nytter nu alle Dine Ænker? føler Du ei Døden alt gjennemisne Dine Aarer og gribe Dit sorte Hjerte midt i dets sletteste Handling!"

„Jeg føler det, Ridder Axel, men aldrig har jeg følt mere end nu, hvor jeg hader Dig!" stønnede den Faldne med afbrudt Stemme, „og stod jeg ligeover for Dig, vilde jeg stride denne Kamp alene, selv om den skulde koste mig Livet!"

Ellen, som hidtil havde staaet som en bange Tilskuer, kastede i Hast et Tæppe over sig og nærmede sig den Døende.

„Ridder Sigvald!" sagde hun med sin blide Stemme, „hvorfor plettede I Eders Ære med Jomfrurov og Landsforræderi?"

„Fordi jeg elskede Eder, min Frænke!" stammede Ridderen, „og ei kunde taale at nogen Anden . . . . . !"

En tyk Blodstrøm, der styrtede ud af hans Mund og Saaret, standsede Resten af Ordene.

„Ellen!" vedblev han, „min Kjærlighed, lod mig glemme Pligt og Ære; den gjorde mig til en Usling mod Eder og til en Forræder mod mit Fødeland, ak! dersom jeg blot een Gang havde faaet Tilladelse til at trykke Eders Haand, havde jeg maaskee aldrig søgt Hævnen i Røveres og Stimænds Midte,

da var maaskee mit Navn ligesaa godt som Eders Fæstemands!" tilføiede han, med et Blik paa Ridder Axel, som betragtede ham med stum Medlidenhed, „og Niels Ebbesen havde havt een Arm mere hiin Nat i Randers By!"

„En Præst, en Præst!" raabte han derefter ængsteligt, „lad en Præst komme, ellers kommer min syndige Sjæl ei gjennem Skjærsilden, o! lad mig faae Absolution, forinden jeg døer at ei jeg falder Satan til Arv og Eie!"

„Vi ville bede for Eders Sjæl, Ridder Sigvald!" sagde Ellen bevæget, „og Messen skal jeg lade synge for Eder; Præst eller Munk er ei her siden Fjenden begyndte at husere, kom lad mig bringe Eder til mit Leie, at I kan . . . !"

Hun holdt pludselig inde.

„Døe i Fred, vilde I sige!" stønnede Ridderen, „Tak, Ellen, I er from som Englene i Himlen, ja, bær mig hen paa Eders Seng, ak! den bliver min Dødsseng!"

Ved forenede Anstrængelser løftede de nu Ridderen op og lagde ham paa Sengen, som snart var farvet rød af det stedse udstrømmende Blod.

„Ellen, kjære Ellen, lad mig blot een eneste Gang trykke Eders Haand, det vil være mig det bedste Tegn paa at I har tilgivet mig!"

Ellen rakte ham medlidende Haanden, som han krampagtig knugede mellem begge sine.

„Ridder Axel!" vedblev han med stedse svagere Stemme, „vil I love mig, at bede Ridder Niels at tilgive mig, for hvad jeg gjorde mod mit Fødeland? han er den eneste Mand, som kan skaffe min Sjæl Fred!"

„Jeg lover Eder det, Ridder Sigvald, ligesom jeg ogsaa

selv tilgiver Eder; men tal ei saameget, det anstrænger Eder mere end I kan taale, lad os før standse Blodet og . . . !"

„O! Ridder Axel, det er forgjæves, Eders Sværd ramte mig altfor godt; det gav mig Ulivssaar, eiheller stjøtter jeg om al leve; vil I ellers gjøre mig en Tjeneste, da vend mig saaledes at jeg kan see den klare Himmel med dens Stjerner!"

Ridder Axel nikkede, greb ham behændigt om Livet og vendte ham saaledes om, at hans Ansigt blev belkinnet af Maanen.

„Tak, giv mig Eders Haand og bøi Eder ned over mig!" stønnede Ridderen, „jeg skal da meddele Eder Noget, som I maa sige Ridder Niels, endnu forinden den kommende Dag er tilende; hør vel efter!"

Axel Stisøn bøiede sig ned over ham og rakte ham Haanden.

„Siig ham!" hviskede han, „hvis I ellers kan, at Ridder Sigvald forstod at hævne sig!"

Et lynende Knivsblad blinkede gjennem Maanesskinnet og borede sig dybt ind i Axel Stisøns Skulder.

„Skurk!" raabte denne og tumlede tilbage, „Du benytter selv Dit sidste Øieblik til en Niddingsdaad!"

„Vi følges ad, Ridder Axel!" loe den Døende med frygtelig Latter, „Daggerten var forgiftet!"

Det fortnede for Ridder Axels Øine; han snurrede et Par Gange rundt og styrtede endelig om med udbredte Arme.

Alt dette var foregaaet saa hurtigt, at hverken Erik eller Ridder Aage fik Tid til at afværge Uslingens Hensigt, men da det var skeet, styrtede de Begge hen imod Sengen, for at bore deres Sværd i Niddingens Legeme.

Det var spildt Umage; deres Øine mødte kun en Døds brustne Øine og fordreiede Træk.

Ellen udstødte et frygteligt Skrig, da hun saae Axel falde og kastede sig fortvivlet over ham, medens hun forgjæves bestræbte sig for at standse det fremsprudlende Blod, som strømmede ned fra hans trufne Skulder.

„Axel, min Axel!“ raabte hun og strøg ham over Panden, „kom til Dig selv, vaagn op, det er mig, det er Ellen, som taler til Dig!“

Men Ridderen rørte sig ikke, den store Smerte, som det pludselige Stik havde foraarsaget, berøvede ham Bevidstheden.

Idetsamme styrtede Gunild ind.

„Bort, Ellen, bort fra ham!“ skreg hun fortvivlet og rev den jamrende Pige til en Side, „lad mig, lad mig kalde ham tilbage til Livet, om jeg end skal lade mit eget derved; han er mig langt dyrebarere end Nogen ved!“

Hun lagde sig ned over ham, fæstede sine Læber til Saargt og sugede i lange Drag, det sorte, levrede Blod til sig, som hun igjen spyttede ud. Saaledes vedblev hun, indtil Saaret var tømt; derefter ilede hun, uden at sige et eneste Ord, ud og vendte kort efter tilbage med en Haandfuld grønne Blade af nogle Engblomster, som hun lagde paa Saaret, efterat have vadsket det godt af.

„Kast ham ud!“ sagde hun med et næsten vildt Blik, og pegede paa den Dræbte, „og læg ham her istedet!“

Den Gamles forunderlige, myndige Tone taalte ingen Indvending; Liget blev væltet ud paa Gulvet og Ridderen lagt istedet.

„Farven vender tilbage til hans Kinder!“ hviskede hun,

„han lever; — jeg!“ tilføiede hun idet en Gysen rystede alle hendes Lemmer, „slipper ei herfra med Livet, men det er ogsaa det samme, naar blot han, forinden jeg dør, kan sige mig de Ord, hvorefter jeg saa inderligt længdes!“

Ellen betragtede hende med et Blik, som paa engang indeholdt Beundring og Kjærlighed.

„Ja!“ vedblev den Gamle, „jeg maa have de Ord, forinden jeg lægger mig til Hvile; Axel, Axel!“ vedblev hun og rystede ham, „vaagn op og svar mig førend det er forsilde!“

Den Saarede slog Øinene op og stirrede omkring sig med et forvildet Blik.

Axel, lille Axel!“ vedblev Gunild, „svar mig, tal til mig, forinden jeg dør, Giften brænder alt igjennem mine Aarer og Blodet banker i mine Tindinger, som om de skulde sprænges!“

„Er det Eder, Gunild!“ stammede Ridderen og reiste sig overende, ha! den Nidding, han havde nær sendt mig til Evigheden!“

„Du er frelst, Axel!“ stammede Gunild, „frels nu ogsaa mig for mange Aars Kvaler!“

„Ja, jeg seer at Du ei forstaaer dette Sprog!“ vedblev hun bevæget, o, det er saa let at forklare; husk blot tilbage til den Aften Du kom første Gang til mig og bad mig om Husly, erindre Du ei at Du da lovede mig en anden Gang, at fortælle mig hvad Din Fader havde sagt til Dig; da han drog sit sidste Suk; hvad han havde bedt Dig bringe hans ulykkelige Ægteviv, Din stakkels landflygtige Moder, hvis ellers Du nogensinde traf hende!“

„Jo Gunild, det erindre jeg godt og hans Ord staae endnu klart for mig!“

„Tal, svar mig, vare de hans Forbandelse!“

„Nei, han forbandede hende ikke han tilgav hende af sit fulde Hjerte!“

„O Tak, Tak, Axel; see her Din ulykkelige Moder, som har levet under Trældommens Kaabe, i Skjul paa den vilde Hede, foragtet af Menneskene, men meest af sin egen bange Samvittighed!“

„Du — Du er min Moder!“ raabte Ridderen og sprang op, trods de Smerter Saaret foraarsagede ham, da har jeg end en Bøn til Dig fra min døende Fader!“

„Det er forsilde at komme med Bønner, min Søn, den Gift, som brændte i Dine Aarer har jeg suget ud med mine Læber, nu gjennemfarer den mig med Lynets Fart som et glødende Staal og levner mig kun faa Minutter tilbage at leve i!“

Han fordrede Ridder Thunis, Din Forførers Død!“ stammede Axel bevæget.

„Han er alt død, falden for min Hævn, Axel!“

„O Moder, Du er min Moder!“ vedblev Axel, „o, saa fik jeg Dig dog at see, forinden Dit og mit Liv er omme, stakkels, ulykkelige Moder, Du maa have lidt, Du maa have følt Kvaler imod hvilke Alverdens kunstige Pinsler ere for Intet at regne!“

Tys, stille Axel, tal ei derom, hans Tilgivelse gjennem Din Mund, opveier dem alle; jeg døer gjerne, jeg har levet længe nok til at indsee at Troskab og Kjærlighed ere stærkere end alle Jordens Magter!“

„Og han, Dit Barn?“ spurgte Ridderen, „hvor er han?“

„Der!“ svarede Gunild og pegede paa Erik, der ikke

havde forstaaet det Mindste af det Hele, vær god imod ham, imod Din ulykkelige, i Synd fødte Broder!"

„Erik, kom til mig, men Ven, min Broder!" raabte Axel og udbredte sine Arme, „vi ville følges fortrolig gjennem Verden, vi have jo samme Moder!"

Væbneren brast i Graad og kastede sig til hans Bryst.

„Du, Du min Broder!" stammede han, „o, den Lykke er næsten for stor!"

„Erik!" hviskede Gunild, „naar Du engang kommer til Sønderjylland langt nede ved Eiderstrømmen, da spørg om Pater Johans Grav, hvis ellers han har Nogen, knæl paa den, det er Din Faders Grav, og sig ham, at jeg tilgiver ham, jeg har jo selv faaet Tilgivelse!"

„Pater Johan, min Fader!" udbrød Erik forbauset, „og jeg, som ofte havde Dolken løftet imod ham!"

„Det havde været Fadermord, som den hellige Jomfru nu har bevaret Dig for!" sagde Gunild, „gjør hvad jeg har sagt det er min sidste Villie; og nu, Ellen, Axel, Eder Allesammen, kom tæt om mig, Ridder Sties ulykkelige Hustru skal døe; jeg vil døe blandt Eder og I skulle lukke mine Øine, I skulle føle mit Hjertes sidste bange Slag; kom Du, Ellen, ræk mig Din Haand og giv mig det lille Billed, som hænger paa mit Bryst, min Haand er for svag til at kunne tage det!"

„O, Moder! ædle opoffrende Kvinde!" raabte Axel og sluttede hende i sine Arme, „Du gjengiver mig Livet med Din Død!"

„Stille min Søn! see her!" hviskede hun og aabnede den lille Kapsel, „det er Din Faders Portrait, see hvor ædel, hvor mandig han seer ud, han er ikke vred, nei, han smiler!" raabte hun

med Anstrængelse og kysede Portraittet, han er ei længer min strænge Dommer, — han — tilgiver — mig — o, Axel — Ellen, — Giften virker for sidste Gang, — jeg fortæres, — jeg brænder, — det er en Helvedes Kval, som sønderslider mine Indvolde, — o jeg dør — jeg dør!"

Hun kastede et forvildet Blik om sig, og styrtede gispende om i Ellens Arme.

„Hun død!„ raabte denne og aftørrede den grønliggule Draabe, som perlede frem gjennem hendes sammenpressede Læber, „o hun var mig saa trofast en Veninde!"

Ridder Axel var bleg, Saaret smertede ham uhyre og den foregaaende Begivenhed havde fordoblet hans Lidelser.

„Ellen!" hviskede han, „tilgiv mig, men jeg kan ikke udholde denne Smerte!"

„Stakkels Axel! vi ville forbinde Dig, med Guds og den hellige Jomfrues Hjælp kommer Du Dig vel; kom, lad os ledsage Dig til Dit Kammer!"

„Tys!" hviskede Erik, „Tiden er bleven de posterede Svende for lang, jeg hører alt deres Fodtrin paa Trappen; de ere Tre vi ere kun To, om I tillader ædle Jomfru, da iil ud af Lønkammeret og skjul Eder, at I ei skal blive saaret under Kampen!"

„Nei, udgyd ei mere Blod, Erik!" bad Ellen, „Døden er saa rædsom at see, og jeg ønsker at undgaae dette Syn; gak dem imøde og bed dem vende om itide!"

„Som I vil!" mumlede Erik og gik ud af Døren, „men skulde de angribe mig, maa I ei fortryde paa, at jeg slaaer fra mig!"

„Vent, tag mig med!" raabte Aage, „Een er maaskee for lidt!"

Han løb ud efter Erik og de to Forsvarende ilede Stimændene imøde.

Den Første, Erik fik Øie paa, var Karlen i Læderkøllerten.

„Stands lidt, Landsmand!" raabte han ham imøde, „hvis Du ei vil dele Skjæbne med Din Herre, som ligger heroppe med overskaaren Strube!"

De tre Leiesvende standsede og saae tvivlraadige paa hverandre og paa de blanke Sværd, som lynede dem imøde.

„Jeg har nu maattet love en ædelbaaren Jomfru, ei at ville udgyde Eders dovne Blod!" vedblev han, og derfor kan I ei nokſom takke mig; men i dets Sted troer jeg I gjorde klogt i at søge Porten snareſt mulig, hvis ei I ville udsætte Eder for at blive et Hoved kortere end I for Tiden ere!"

„Naa! hvad nøle I efter?" vedblev han og sprang hurtigt nogle Trin ned, „I ere jo dog tre Kryſtere tilhobe, som løbe for en Pilt, naar han seer Eder lige i Ansigtet; hurtig, afsted med Eder og see at komme ud af Borgen, før I blive hængte, som vil blive Tilfældet, hvis I tøve til Borgfolkene komme hjem!"

„Disse glimrende Udsigter betoge dem den sidste Lyst til Modstand; de vendte skyndsomt om og ilede med snublende Skridt ned af Trapperne, fulgte af Erik, der af og til gav den Bageste nogle drøie Rap med den flade Klinge.

„Saadan, muntert!" loe han, „jo hurtigere I løbe desto bedre; I skulle adles for Eders Mandemod, I tre Kryſtere! naa, afsted med Eder til Vindebroen, som Du, gamle svedne Kammerat fra Leiren har ladet nedgaa!"

„Disse Opmuntringer vare imidlertid overflødige. De tre uheldige Eventyrere ilede afsted saa hurtigt Benene kunde bære dem og svang sig paa deres Heste som stode udenfor.

„Disse to!" vedblev Erik og greb de tiloversværende Heste i Tøilerne, „beholder jeg, — nei stop!" vedblev han, da Manden i Læderkollerten desuagtet greb fat i Ridder Sigvalds prægtigt opsadlede Hest, „det bliver som jeg har sagt!"

Holsteneren slap forbløffet, borede Sporerne i Siden paa sin Ganger og foer efter sine to Kammerater, fulgt af Eriks skraldende Latter.

„Jeg bliver aldrig Ridder!" mumlede Væbneren, „den tydske Paters Blod rinder altfor meget i mine Aarer; og altfor blodtørstig er jeg desuden!"

„Nei jeg er for vild en Mand til stolt Ingeborg, hun skal være fri for mig og faae sin Hjertenskjær, endnu i dette Øieblik maa jeg meddele min fordums Vaabenbroder denne Beslutning!"

Han ilede tilbage og traadte ind til Ridder Aage, der imidlertid ved Ellens Hjælp havde bragt den saarede Ridder tilsengs.

„Ridder Aage!" sagde han, „om I ellers har Lyst eller Tid dertil, da har jeg en Bøn at bede Eder udføre for mig!"

„Siig frem, Erik!" svarede Ridderen sørgmodig.

„I ride til min Fæstemø, skjøn Ingeborg, og bringe hende min sidste Hilsen!"

„Erik, raser Du?" raabte Ridderen og greb ham i Skulderen.

„Aage, gamle Vaabenkammerat!" vedblev Erik med skjælvende Stemme, „jeg kan aldrig blive Jomfru Ingeborgs Fæste-

mand, dertil er jeg altfor vild og ubehændig; bring hende hendes Ord tilbage og siig hende at jeg som Belønning herfor fordrer at hun giver det til Eder!"

„Erik, Erik, hvortil denne grusomme Spøg?" stammede Ridderen med glødende Kinder.

„Jeg spøger aldrig, Aage, der er Alvor selv i min Latter!" svarede Væbneren roligt, „hvad jeg siger Eder her, er min fulde Mening! jeg veed Alt, Aage, Eders blege Kinder og rødladne Øine, fortælle mig om de søvnløse Nætter I tilbringer, og ei skal det spørges at Erik Gunildsøn har stillet sig imellem to Elskende, fordi han har Krav paa Taknemmelighed!"

„Erik, jeg forstaaer Dig ikke!" mumlede Ridderen og strøg sig med Haanden over Panden.

„Og det er dog saa saare let at forstaae; I sadler Eders Gauger og drager at beile til skjøn Ingeborg; til Beviis paa at I ei farer med Usandhed, bringe I hende denne Sløife, som hun skjænkede mig, med Tilladelse til at bære hendes Farver."

Han rakte ham en lille lyseblaa Silkesløife, som han fremtog af sin Brystlomme.

„Det er Dit Alvor!" stammede han og trykkede ham op til sig, „men Du? — o, jeg kan ei modtage et saadant Offer!"

„Vist kan I, Ridder Aage!" svarede Væbneren sagtmodigt „jeg maa søge at affone min Faders svære Synd!"

„Alt er saaledes afgjort!" vedblev han roligt, „endnu i denne Time drager jeg ud at krige paa egen Haand, det er det Haandværk, som huer mig bedst, og I drager til Eders Fæstemø!"

„Erik, mit Liv tilhører Dig, saa ædel, saa opoffrende har jeg Ingen tidligere kjendt!"

„Ei, snak ei om ædel og opoffrende, men see at komme afsted; hun elsker Eder, det veed jeg, og I kan jo eiheller sige Eder fri; derfor maa I ikke nøle, men flux sadle Eders Ganger og

Drager over salten Sø
Som Ridder til sin Fæstemø!"

nynnede han med Taarer i Øinene, „Farvel, Ridder Aage, hils Eders Fæstebrud, jeg har kun at hilse paa Ridder Axel og at kysse min stakkels Moder for sidste Gang, saa er jeg færdig til at drage i Leding paany!"

Han rakte den forbausede Ridder Haanden og foer hurtigt ud af Døren.

Ridder Aage stod tilbage som en Drømmende, men pludselig mandede han sig op, medens en dunkel Rødme overfoer hans Kinder.

„Min Gud, er da det Umulige muligt?" hviskede han og spændte Sværdet om, „skal jeg endnu smage Lykken i dens fuldeste Maal?"

Erik var imidlertid ilet til Lønkammeret, hvor den affjælede Gunild laae i Sengen med et i Døden smilende Ansigt. Paa Gulvet laae Ridder Sigvalds og hans Medhjælpers sammenkrympede Lig, skrækkelig fordreiede af Dødskrampen.

„Uhyrer!" mumlede Væbneren og kastede et mørkt Blik til dem, „nu staae I begge skjælvende for den evige Dommer!"

„Moder, stakkels, ulykkelige Moder!" vedblev han og kastede sig hulkende over hende, „hvor Du smiler lykkeligt i Døden; ja, Du har tungt afsonet Din Brøde og har kjøbt

Dig Din Salighedsfred ved et Liv fuldt af Pinsler og bittre Kvaler. Farvel, min Moder, nu gaaer Din Søn ud i den vide Verden at søge Kampen og Æren! O, kan Du fra Din nye Bolig see ned til Trælleſønnen, til det ulykſalige Foſter, ſom koſtede Dig Angerens og Fortvivlelſens Taarer, da følg mig paa min Vei og led mine Handlinger ſaaledes, at de aldrig gjøre Dit velſignede Minde Skam!"

„Farvel!" vedblev han og kyſſede Liget, „Farvel, min Moder, nu drager jeg at bringe min forbryderſke Faders Aſke Din Tilgivelſe!"

Han kaſtede endnu et Blik paa den gamle Kones Lig og forlod Taarnkammeret med langſomme Skridt.

Paa Veien mødte han Ellen.

„Farvel, Jomfru!" ſagde han og rakte hende Haanden, „jeg maa atter afſted, Danmark trænger til kraftige Arme og ſkarpe Sværd!"

„Vil Du ei blive, Erik, og hjælpe mig at pleie Din Broder?" ſpurgte Ellen forundret.

„Pligten kalder mig andetſtedshen," ſvarede Væbneren, „og den gaaer for alt Andet, Jomfru Ellen!"

„Nu, ſom Du vil, ſaa drag med Gud!"

„Bring min Broder min Hilſen og lad min ſtakkels Moder faae en kriſtelig Jordefærd!"

„Det lover jeg Dig, Erik, jeg ſkal ovenikjøbet lade tvende Meſſer læſe over hendes Sjæl!"

„I er ſaa from og god, Jomfru Ellen!" ſukkede Væbneren, „og Herren den almægtige Gud, ſee I Naade til Eder!"

„Farvel!" tilføiede han efter en lille Pauſe, „jeg ſynes at Sværdet kalder mig, og kan ikke vente!"

„Farvel da, forunderlige Svend!“ sagde Ellen og trykkede hans Haand; „naar vi atter sees, klinger vel Guldsporen paa Din Hæl!“

„Maaskee!“ mumlede Væbneren, „hvis ellers jeg lever saalænge!“

Han vinkede flere Gange med Haanden og forlod Hallen. Kort efter sprængte han afsted paa Ridder Sigvalds Hest.

Ridder Axel kom sig kun langsomt efter det tilføiede dybe Saar; men han havde en trofast Pleierinde i Ellen, der ikke veg fra hans Leie, og som havde ladet en duelig Badskjær hente, der indtil videre maatte opslaa sin Bolig paa Borgen. Først da Vinteren atter vendte tilbage, og Sneen hvirvlede om mod Ruderne i store Flokke, formaaede han at staae op og vaklede da omkring, støttet af Ellen, der selv følte sig svag og mat efter den lange Pleietid.

Slaget paa Nonnebjerget.

Hævnen skulde komme fra Sønnen af den Mand, der ifølge tydske Traditioner blev smigmyrdet, skjøndt han faldt med Vaaben i Haand og havde fuldkommen Leilighed til at værge sig.

Grev Henrick, Grev Geerts ældste Søn, ogsaa kaldet Jernhenrick, enten fordi han gik i en kulsort Jernrustning, eller fordi hans Grumhed var ubøielig som Jernet; samlede en talrig Skare Krigere i Holsteen for at tugte de oprørske Nørre-

jyder og tillige for at fælde Ridder Niels, der var den fornemste Anfører og farligste Modstander.

Fra Ditmarsken, Pommerland, Mecklenborg, Friesland og det nuværende Hannover strømmede stedse Flere og Flere sammen om Jernhenricks Banner; deels lokkede ved den høie Sold, deels fordi de ventede et ligesaa stort Bytte som deres Kammerater havde gjort for to Aar siden.

Faren var derfor ingenlunde forbi; tilmed da den nye Konge, Valdemar den 4de havde maattet underskrive et Dokument, ifølge hvilket han forpligtede sig til ikke at understøtte Nørrejyderne i deres Befrielseskamp, og hovedsagelig forbandt sig til at lade Ridder Niels Ebbesen forfølge som fuglefri Mand, der havde gjort sig skyldig i Snigmord og Brud paa den Troskab han skyldte Land og Drot.

Kong Valdemar havde derfor ladet udgaae Bud til Ridderen om at falde tilsøie; men Niels havde svaret: at før skulde hans Borg jævnes med Jorden og hans selv dele Skjæbne med hver falden Landsmand, før han gav sine Dødsfjender Fred.

Da erklærede Kong Valdemar ham i Rigets Act, og sendte endog en Afdeling Tropper til Jylland, som skulle fange den forvovne Kjæmpe for Nørrejyllands Frihed, for at bringe ham lænket til Roeskilde.

Men Lykken vare disse Udsendte ugunstig; Ridder Niels gik fri, som muligt ogsaa havde sin Grund deri at Kongen havde givet særegne Instrux, ifølge hvilke Forfølgelsen maaskee indskrænkede sig til Udseendet alene.

I dets Sted rustede Nørrejylland sig til den sidste fortvivlede Kamp. Alle, som kunde føre og bære Vaaben,

flokkedes sammen og besatte Skanderborg Slot, det eneste Punct, som syntes holdbar ligeoverfor en øvet Armee.

Udenfor Slottet hævede Nonnebjerget sig, bevoxet med Krat og Smaabuske, og dannede et bekvemt Punct for de Observationer, der anstilledes af den sammensvlkende Bondehær.

Man troede med Rette, efter hvad Flygtningene berettede, at Fjenden vilde rette sit Hovedangreb mod dette Sted, og Ridder Niels havde derfor befalet at holde det saa besat som muligt.

Det var Aftenen den 3 Marts 1342.

Paa Nørreriis sad Fru Jutta og talte med sin Husbond og Ridder Axel Stisøn, der tilligemed sin Hustru Ellen og Ridder Svend Trøst vare ankomne Dagen iforveien til Borgen.

„Om en Time bryde vi op!" sagde Ridder Niels, „Gud give os Seiren i Morgen! thi Fjenden er os langt overlegen!"

„Hvor mange Stridsmænd tæller han vel?" spugte Ridder Axel.

„Henved femtentusinde Mand; en saare stor Modstand for vore titusinde udisiplinerede Tropper!"

„Vistsaa, men Retten er paa vor Side; Ridder Niels, og Gud giver den Seiren!"

„Skal Du nu igjen ud og slaae Greven ihjel?" spurgte den lille Ebbe, som red om paa Faderens Sværd.

„Saadan maa lille Ebbe ikke sige!" rettede Fru Jutta, da hun bemærkede, at Barnets Ord syntes at gjøre en smertelig Indvirkning paa hendes Husbond; som i dette Øieblik var i en alvorlig, for ei at sige mørk Stemning.

„Saadan siger Erik, Moder!" svarede Barnet, „han siger ogsaa, at det saae saa moersomt ud, da den kullede Greves

Hoved rullede henad Gulvet; det bed Tænderne sammen, og stirrede fælt omkring sig; siger han!"

„Du maa ei høre efter hvad Erik siger, lille Ebbe, derom veed han slet ingen Besked; Din Fader har frelst Land og Rige, saameget er vist og sandt!"

Barnet taug og stirrede paa Faderen.

„Om en Time bryde vi op!" sagde Ridder Niels, „det bares mig for, som om det vil vare længe inden vi sees, min Hustru; svære Anelser tynge min Sjæl, ei fordi jeg skjælver for at møde min Dødsfjendes Søn, Grev Henrick, men fordi det er det sidste fortvivlede Slag, Nørrejylland fører mod sine Undertrykkere!"

„Og hvo veed!" tilføiede han tankefuld, „om Seiren altid følger den retfærdige Sag, tilmed, da al Hjælp fra Landets Herre er os berøvet, ja, hvad mere er, endogsaa vendt om til Modstand!"

„Min Husbond! Gud giver den Retfærdige Seiren, ihvor haard den end maa blive at kjøbe!"

„O, Jutta, jeg forstaaer Dig!" udbrød Niels Ebbesen bevæget, „Du mener, at Niels Ebbesen før skal falde med Seiren og med Sværdet i Haanden, end flygte vaabenløs og med Skam og Skændsel!"

Jutta smilede gjennem Taarer og lagde sin Haand paa hans Pande.

„Niels!" stammede hun, „ja jeg vil ei nægte det var saa min Tanke, jeg troer ei jeg kunde overleve den Skam at Nørrejyllands første Ridder overlevede et Slag, hvori han maatte flygte for en Hob røverske Fjender!"

„Det skal eiheller skee!“ raabte Niels Ebbesen med høi Røst og sluttede hende i sine Arme, før skal jeg falde en fly!“

Op, mine Mænd! afsted, Tiden stunder til!“ vedblev han og vendte sig mod de tilstædeværende Riddere, „om faa Timer kastes de sidste Tærninger om Nørrejylland, og med det om Danmarks Selvstændighed!“

Fru Jutta kastede sig til hans Bryst, som om hun vilde holde ham tilbage; hun var bleg og Læberne dirrede, da hun tilviskede ham det sidste Farvel.

„Min Hustru, mine Børn, jeg forlader Eder!“ stammede Niels Ebbesen med Anstrængelse for ei at synes svag, „vil Gud, vender jeg tilbage til Eder med Seir! bliver jeg paa Valen, da vide I, at jeg først lod mig dræbe, da Modstand var forgjæves; bed, min Hustru, bed, mine elskede Børn, bed for Danmarks retfærdige Sag!“

„Vi skulle bede; min dyrebare Husbond!“ svarede Fru Jutta med bevæget Stemme, „vi skulle bede for Dit Liv, at Du maa vende frisk og sund tilbage; vore Børn skulle i denne Nat opsende Bønner til Gud og den hellige Jomfru, at hun vil holde sin Haand over Dig i Kampens Hede!“

„Tak, Jutta, jeg vil da seire eller falde med Ære; ak! det er en sælsom Løn Kong Valdemar tilskikker mig for hvad jeg gjorde for Land og Rige!“

„Kong Valdemar er en klog Herre, min Husbond, han deeltager maaskee endogsaa i Slaget, naar han først seer sin Fordeel derved!“

„Desværre!“ sukkede Niels Ebbesen og trykkede sin Hustrues Haand, „det er kommen saa vidt i Danmark, at man

spiller under Bordet med sine Venner og gjør sine Velgjørere fredløse!"

Han saae ned i Borggaarden, hvor henved tohundrede udvalgte Ryttere holdt paa deres Heste, færdige til at bryde op.

„Jutta!" hviskede Niels Ebbesen og trak hende til en Side, „jeg har en sær Anelse om at jeg ikke gaaer levende ud af denne Kamp! lov mig, Jutta, at opdrage vore Børn, til sande danske Mænd og dræb dem før end lade dem sværge Holstergreverne Hyldingsed!"

Fru Jutta brast i Graad og besvarede hans Bøn med et inderligt Haandtryk.

Den kjække Ridder omfavnede endnu engang sine Kjære og ilede ud af Døren, for at bestige Gangeren, der skrabede med Forbenet af Utaalmodighed efter at komme afsted.

Ridder Niels svang sig i Sadlen, Vindebroen nedlodes, og med dundrende Hovslag fløi den tappre Skare ud af Borgen, for faa Timer efter at stride den forfærdelige Kamp, som tilintetgjorde Holstenernes Overmagt i Nørrejylland.

Fru Jutta og Fru Ellen stode i Borgvinduet og fulgte de Bortdragende med Øinene saalænge til den sidste Hjelmbusk forsvandt bag Skoven. Da faldt de i hinandens Arme, og hede Taarer strømmede ned over deres Kinder; men intet Ord kom over deres Læber; de forstode hinandens Tanker og vidste, at det Haab, som var tilbage om et Gjensyn i denne Verden kun var saare svagt.

„Bed, mine Børn, bed!" hviskede Fru Jutta, „Eders Fader gaaer i Kampen for sin Konge og Fødeland!"

„Kommer han da ei tilbage?" spurgte Ebbe og saa paa Moderen med forundrede Øine.

„Han vil leve evig i Danmark, om end han falder i Slaget!“ svarede Fru Jutta, „kom mine Børn, kom, lad os bede Gud om at beskjærme ham!“ hun tog Ellen om Panden med begge sine Hænder og kysfede hende.

„Vi ville følges ad!“ stammede hun, „ogsaa Du har en Ægtefælle at bede for!“

Ellen nikkede med bævende Læber og fulgte med Fru Jutta og Børnene.

Kort efter laae to bedende Kvinder paa Knæ i det lille Capel ved Siden af Børnene, som foldede deres smaa Hænder, i Bøn til den almægtige Gud.

Sværdene klirrede, Skjolde og Hjelme splintredes, Hestene pustede eller galopperede uden Rytter i vild Flugt over Marker og Hegn, medens over fem og tyvetusinde Mand kjæmpede med hinanden om, hvo der skulde kaldes Herre i Danmark.

Det var Slaget paa Nonnebjerget udenfor Skanderborg i Aaret 1342.

Jernhenrick, Grev Geerts ældste Søn, havde indviet sig som sin mægtige Faders Hævner og var alt for længere Tid tilbage rykket ind i Nørrejylland, som han, følgende sin Faders Fodspoer, hærjede paa det frygteligste. Men det var hovedsageligt Hævnen, som drev ham fremad; han havde svoret ved sin Faders hovedløse Lig, at tage Hævn over hans Modstander og Banemand hvor han traf ham, og foer nu frem paa sin vilde fnysende Ganger, uddelende Hug og Stød tilhøire og til-

venstre, uimodstaaelig som Hævnen og frygtelig at see i sit kulsorte, uigjennemtrængelige, blodstænkte Harnisk.

Niels Ebbesen førte sine Bønder imod ham; de styrtede frem, svagere i Tal og slet bevæbnede; men med Fortvivlelsens jernstærke Arm og Forbittrelsens skaansels løse Sværd. Hvo kunde derfor modstaae denne fremstyrtende Sværm, som kastede Alt ned foran sig og knuste de tydske Ridderes tætte Harnisker med Køllesslag.

„Frem Børn, frem!" raabte Ridder Niels og slog Visiret op, at Enhver kunde see hans mandige Aasyn; „blive vi saaledes ved, have vi fanget den herligste Seier om føie Stund; frem, for Danmarks Ret!"

Et rasende Skrig besvarede disse Ord og Bondehæren bølgede endnu længere frem, dækket paa begge Fløiene af harniskklædte Ryttere og Armbrøstskytter, som udsendte de tunge Jernbolte mod Tydskernes bepantsrede Heste, hvorved disse bleve sky og udbredte dobbelt Forvirring i de fjendtlige Rækker.

Ved Siden af Niels Ebbesen saaes Ridderne Svend Trøst, Axel Stisøn og Aage Svendsen, fulgte af en, i en Bjørneskindshud indsyøbt Rytter, som uddeelte lynsnare Hug til begge Sider, og alt havde kastet den femte Ridder steendød af Sadlen.

Det var Væbner Erik, sorte Erik, som han ogsaa kaldtes, og som nu vilde vinde sine Ridderspører.

„Du er med mig, Moer Gunild!" loe han fornøiet og vog en fjendtlig Landsknægt, „havde Du været ilive, vilde Du have glædet Dig over Din Søn!"

Han fik imidlertid med en farlig Modstander at gjøre.

Fra de tydske Rækker sprængte en Rytter, iført en bruun Læderkøllert, frem imod ham med draget Sværd.

Erik studsede.

„Ei, er det Dig, Landsmand og gamle Vaabenbroder!“ raabte han og holdt sin Hest an, „vel har jeg knap Tid, men jeg skal snart sende Dig Fanden i Vold!“

Tydskeren svarede ikke, men førte et rasende Hug mod hans Hoved, som Erik undgik ved at kaste sig ned over Hestens Hals.

Erik blev ham intet Svar skyldig og snart fulgte Huggene lynsnare paa hinanden, det ene mere forbittret en det andet, indtil endelig Landsknægten vaklede frem og tilbage, slog Armene ud til Siderne og styrtede med et rallende Skrig af Hesten.

„Nu er Du i Helvede!“ loe Væbneren og sporede sin Ganger henover det gispende Lig, „saadan skal det gaae Flere af Dine Lige før jeg rækker Hals!“

Han foer paany afsted, for at indhente Ridderne og banede sig med Sværdet i Haanden en blodig Vei gjennem de bestyrtede Holster, der forskrækkede vege til Siden for den frygtelige Bjørneskindklædte Mand, der syntes at staae i Pagt med den Onde.

Han naaede Ridderne i samme Øieblik, som Jernhenrick kastede sig med uimodstaaelig Magt mod de seirende Bønder og drev dem tilbage ved sine Ryttere, Kjærnen af den holsteenske Hær.

Niels Ebbesen kaldte dem tilbage og styrtede sig med Sværdet i Haanden mod den frygtelige Jernmand, som stedse

trængte længere ind imellem Bønderne, uddelende Døden overalt.

„Herhen, Greve af Holsteen!“ raabte Niels Ebbesen og svang sit Sværd, „kom og maal Dit Sværd med mit, stolte Tyran!“

Jernhenrick udstødte et Hyl ved at see sig sin Faders Banemand saa nær; med et vildt Raseri styrtede han mod Ridderen, der ventede ham med opslagen Vesir og Sværdet i Haanden.

Talrige Riddere fulgte ham og kort efter stode Holsteens og Nørrejyllands Kjernetropper ligeoverfor hinanden, parate til at føre det sidste, for en af Parterne afgjørende Slag.

„Det er min Faders Sværd!“ raabte Jernhenrick, „og det skal give Dig Døden, Snigmorder!“

Niels Ebbesen opfangede det frygtelige Hug, som ledsagede disse Ord og snart vare de to Riddere indviklet i en rasende Kamp, hvor Huggene faldt raslende paa de tætte Jerntrøier, som Hagel fra en Tordensky.

Et voldsomt Hug ramte Jernhenrick over Skulderen, han vaklede tilbage i Sadlen, medens Hesten snysende steilede under ham.

„Ha! Greve af Holsteen!“ raabte Niels Ebbesen med tordnende Røst, „fornemmer Du Hug af danske Sværde?“

Han hævede atter sit Sværd og førte et nyt Hug mod hans Hjelm.

Da splintredes Sværdet i hans Haand; den brede Klinge faldt klirrende til Jorden og han beholdt kun Hæftet tilbage.

„Ha, nu skal Du døe, min Dødsfjende!“ snyste Jernhen-

rick, der atter sad fast i Sadlen og nu hævede sin Faders drabelige Slagsværd, „det er Hævnen, som rammer Dig!“

Et frygteligt Hug ledsagede disse Ord; den lynende Klinge traf Ridderens Hjelm, splintrede den og trængte sig halvt ned i Hovedet.

Niels Ebbesen vaklede i Sadlen.

„Frem, Brødre!“ stønnede han og segnede af Hesten; — Seir — frem . . . . !“

Resten tabte sig i en dyb Nallen og Danmarks Redningsmand udaandede sin Helteſjæl.

„Det Mord skal saasandt hjælpe mig Gud koste Dig Din Hals, forbandede tydske Hund!“ skreg Erik og satte i et Spring ind over Ligdyngen, som adskilte ham fra Greven, der nu holdt rolig, og tilfreds betragtede sin slagne Fjendes blege Ansigtstræk.

Greven maatte opbyde al sin Vaabenfærdighed for at afbøde de lynsnare Slag, som regnede ned over ham; Stumperne fløi af hans Hjelm og Blodet vislede ud af hans Harniſk, medens han ikke en eneste Gang ramte sin smidige Modstander, der angreb ham fra alle Sider.

Idetsamme bruste et vældigt Raab gjennem Bøndernes Rækker; det var Hævnraabet, som fløi fra Mand til Mand og opflammede til det sidste Slag.

Jernhenrick blegnede og vendte halvt sin Hest.

„Ha, Du flyer, Søn af en Mordbrænder og Ildgjerningsmand!“ skreg Erik, „velan jeg følger Dig!“

Greven svarede ikke, men sporede sin Ganger. Den styrtede frem gjennem dragne Sværd og hvinende Pile og bragte kort efter sin blødende Herre tilbage til de faa Holstenere som endnu holdt Stand.

Kampen vedblev at rase med Fortvivlese paa begge Sider. Ridderne Svend Trøst og Axel Stisøn holdt endnu paa samme Sted, hvor Ridder Niels var falden og værgede med Fortvivlelsens Kraft over det dyrebare Lig, der endnu i Døden syntes at opmuntre dem til Modstand. Men Rækkerne om dem blev tyndere og tyndere, snart kæmpede de to Riddere alene mod den uhyre Overmagt, som væltede ind paa dem fra alle Sider.

„Det koster os Livet! raabte Svend Trøst, lad os sælge det saa dyrt som muligt!"

„Ha, hvor er Aage, hvor er Erik?" spurgte Axel Stisøn med brudt Stemme, medens Blodet piblede frem under hans Brynie.

„Lad os forsøge at slippe ud, Axel!"

„Umuligt, min kjække Ven!" svarede denne og jog atter nogle Fjender tilbage.

Svend Trøst vaklede i Sadlen; en tydsk Landsknægt havde ramt ham i Hjelmen med sin tunge jernbeslagne Kølle.

Da naaede et høit Raab deres Øren.

„Frisk Mod!" raabte en Stemme, „hold blot Stand til vi faae banet os Vei!"

De fjendtlige Rækker splittedes og Ridder Aage ledsaget af Erik styrtede frem, fulgte af de seirende Bønder, der havde drevet Fjenden tilbage paa de andre Puncter.

„Forsildig!" mumlede Svend Trøst og styrtede af Hesten, „sørg for Morbroders Lig!"

Erik saae forfærdelig ud; Hjelmen var revet af hans Hoved og hans kulsorte lange Haar pidskede om hans kobberbrune Ansigt, medens han udstødte nogle hvinende Skrig, som bragte Rytternes Heste til at fare tilbage og blive urolige.

„Frem, Kammerater!“ raabte han, „ned med Holstenerne!“

For at give sine Ord mere Vægt, ledsagede ham dem af Hug til alle Sider.

Bønderne styrtede frem, som en uimodstaaelig Strøm.

„Her ligger han, vor Befrier!“ raabte Erik og pegede paa det blødende Lig, som laa halvt begravet under dræbte Mennesker og Heste, „see, han taler om Hævn til Eder, hans Blod ryger til Himlen; frem, Bønder, frem, ned med hans Drabsmænd!“

Bønderne standsede og kastede et rasende Blik omkring sig.

„Ridder Niels!“ raabte den Forreste, „Du skal blive hævnet!“

Øxerne blinkede; Hundreder af vægtige Køller hævede sig og med et Brøl, som bragte Holstenerne til at gyse, styrtede de imod disse, der ikke kunde modstaae de voldsomme Angreb, men flygtede i vild Uorden til alle Sider.

Den haardtsaarede Svend Trøst hørte hvorledes Kamplarmen trak længer Syd paa, medens Alt blev tomt omkring ham.

Seir, Seir!“ lød det for hans Øren langt borte; han forsøgte at reise sig; men det var umuligt, at gjøre sig fri for den Masse Lig, som laae ovenpaa ham. Han stønnede og væltede med Anstrængelse af alle sine Kræfter en dræbt Landsknægt bort fra Brystet; men mere formaaede han ikke. En dødlignende Bleghed overdrog hans Ansigt og han sank tilbage paa den fugtige Jordbund.

Kampen var forbi; Holstenerne vare slagne og drevne Syd paa, medens Danskerne holdt Skanderborg Slot besat; kun afbrudt lød enkelte Krigsraab i det Fjerne, som stammede

fra en eller anden lille Hob, der forfulgtes og indhentedes af Bønderne.

Den dalende Sol kastede sine Straaler henover den blodige Valplads, hvor Fjender laae livløse ved hinandens Side som blodige Vidner om den frygtelige Kamp, der havde raset og kastet saavel Blomsten af Holsteens som Nørrejyllands Adel.

En lille Trop Ryttere bevægede sig langsomt fremad, idet den standsede ved hver Ligdynge, som nøie blev eftersøet, men igjen forladt, da den ikke gjemte den man søgte. Det var Ridder Aage, som, ledsaget af Pater Jeronimus og nogle Svende, søgte efter Niels Ebbesens Lig.

De havde hidtil søgt forgjæves; Valpladsen, med alle sine talende Vidnesbyrd om det blodige Slag, forekom dem nu tom og øde, og Ridder Aage bestemte sig til at lade sætte Vagt og vende hjem til Borgen, da en klagende Stemme udtalte hans Navn.

„Kunne de Døde tale?" udbrød han og standsede sin Hest, „eller bedrage mine Sandser mig?"

„Hr. Ridder!" hvisked Stemmen igjen ligefor Gangerens Fod, „Ridder Niels ligger et Par Hundrede Skridt herfra ved Siden af Ridder Svend!"

„Erik, stakkels Broder! er det Dig?" raabte Ridder Axel Stisøn og sprang ned af sin Hest, „kom lad mig reise Dig op og forbinde Dig!"

„Det er forgjæves, kjære Broder!" stønnede Erik og spyttede Blodet fra sig, „lad mig døe, jeg har ei langt tilbage!"

Axel bøiede sig ned over ham.

„Stakkels Erik!" sagde han, „stakkels Broder!"

„Beklag mig ei, jeg døer som Seierherre!" vedblev den

Døende med neppe hørlig Stemme, Marken er jo vor; kom lad mig trykke Din Haand til Afsked! — og!" tilføiede han hurtigt, „gak til vor Moders tidligere Bolig under Grønsværet, der henstaaer et Skrin, som gjemmer de Documenter, ifølge hvilke Jylland er pantsat; tag dem og Prinds Ottos Sværd og drag til Kong Valdemar — saa — o — jeg døer — Farvel — Broder — Ingeborg!"

En krampagtig Skjælven gik gjennem hans Lemmer og han faldt tilbage som en tung, livløs Masse.

„Stakkels Broder!" sukkede Ridder Axel og viskede en Taare af Øiet, „glædetomt var Dit Liv, arv nu den evige Glæde!"

Han besteg atter sin Hest og fulgte med de Andre, der imidlertid havde fundet Niels Ebbesens Lig. Han laae med kløvet Hoved og det brudte Sværd i Haanden, sig selv liig i Døden, bleg alvorlig med en Fred paa sin blodige Pande, som vidnede om, at hans Daad blev besvaret af hans Samvittighed om en hellig Pligt, hvad end tydske Traditioner senere gjorde den til.

Med megen Anstrængelse fik de ham draget frem af Ligdyngen og lagt ham paa en Baare. Svend Trøst levede endnu, men var aldeles bevidstløs. Med Varsomhed blev han lagt ved Siden af sin kjække Morbroder og det sørgelige Tog satte sig i Bevægelse mod Nørreriis.

Natten kastede sine Skygger over Engene og indhyllede Nørreriis i sit Mørke; kun en enkelt Stjerne titted ned gjennem det spaltede Skydække, som den vilde see hvorledes den store Verden slumrede i den stille Nat. Kun engang imellem foer et susende Vindpust henimod Borgens Taarn, hvor det svøbte sig om Hjørnerne og frembragte en forunderlig klagende Lyd, der bragte den blege Fru Jutta til at gribe Ellens Haand og trykke den mellem sine.

„Natten er kommen!“ hviskede hun, „og Slaget maa være forbi! ak, Ellen, jeg er saa underlig tilmode, det er mig, som om mine Børn ere faderløse i denne Stund!“

„Trøst Eder, ædle Frænke!“ stammede Ellen, „vore Husbonde forfølge maaskee Fjenden og overnatte paa aaben Mark!“

„Nei, nei, kjære Ellen! Ridder Niels elsker sit Hjem og sine Børn formeget, til at han skulde blive længer borte end nødvendigt er!“

„Tys, Frænke, hørte I ei en Lyd?“ hviskede Ellen gysende og lagde Fingeren paa de dirrende Læber.

Fru Jutta lyttede.

„Det er Hovslag!“ udbrød hun med blussende Kinder, „hør Ellen, hør, nu bliver Vindebroen nedladt!“

„Hvor de ride langsom!“ mumlede hun, „det er som om de frygtede for at lade os vide at de komme; og hvorfor udebliver Seiersraabet, som min Husbond lovede mig?“

„Vi have slaget Holstenerne!„ raabte en kraftig Røst i Gaarden, „Nørrejylland er fri!“

„Hører I?“ sagde Ellen, hører I?“

„Jeg hører det, Ellen, det var Din Husbonds Stemme, hvi var det ei min Husbond som talte?“

„Langsomme Trin lød gjennem den tomme Forsal og standsede midt i samme.

„Det er hans Lig de bringe mig!“ stammede Fru Jutta og knugede Haanden mod Hjertet, „nu vel, Niels Ebbesens Hustru elsker sit Fødeland saa høit, at hun ei skal klage ved at see det Offer det har krævet!“

Hun gik med sagte Skridt henimod Døren, som førte fra Fruestuen til Hallen.

„Følg mig Ellen!“ sagde hun, „vi ville see ham, som forladt af sin Konge, gav sit Hjerteblod for sit Fædreland!“

Hun aabnede rask Døren til den store Hal, der kun ufuldstændigt oplystes af nogle blussende Fakler og traadte med fast Holdning over Dørtærsklen.

„Ædle Riddere og danske Mænd!“ sagde hun med fast Stemme og nærmede sig Liget, der laae udstrakt paa det lange Egebord, „jeg vidste alt forud hvad I vilde bringe mig; hav Tak, fordi I ei lode ham blive tilbage i Fjendens Vold!“

Hun gik hurtigt henimod sin Husbond og strøg hans lange blodige Lokker tilside fra hans Pande.

„Min Husbond!“ hviskede hun, „Farvel, i en anden Verden skal jeg igjen see Din rene, ædle Sjæl, fri for dette Livs tunge Sorger og Smerter!“

Hun vinkede med Haanden, at hun ønskede at være ene; hvorpaa Ridderne og Svendene forlode Hallen, Axel med sin Arm om Ellens Liv.

I over een Time forblev Fru Jutta ved sin Husbonds Lig; ikke en Taare vædede hendes Øine, dertil var Sorgen for stor; det var en af disse Smerter, for hvilke der ikke findes Taarer.

Da hun den næste Dag viste sig, var hun rolig og alvorlig; der var Ingen, som kunde see, at hun havde mistet sin Husbond og at hendes Børn vare faderløse.

Hun udtalte sig skarpsindigt over Følgerne af Seiren og udstædte egenhændigt en Beretning, om den til Kong Valdemar, der til Løn og maaskee for at gjøre sin Uret god igjen forlehnede hende med stort Jordegods og visse Indtægter fra Skanderborg Slot.

Denne Vilvillie kom imidlertid forsildig. Fru Jutta jordede i Stilhed sin Husbond, formanede sine Børn, til at blive ham liig og fulgte kort efter til det evige Liv.

. . . . . .

Ridder Axel Stisøn afhentede efter Eriks Opgivende de vigtige Documenter og tjente senere i Kong Valdemars Hird.

Ridder Aage ægtede sin Ingeborg og forlehnedes med en anseelig Borg i Nørrejylland, hvor hans Slægt i de senere Tider udmærkede sig ved deres kraftige Optræden mod de slesvigske Hertuger, der allerede dengang lagde Spiren til Danmarks senere Ulykker.

Endnu lever Mindet hos enhver Dansk om Ridder Niels til Nørreriis, som slog den kullede Greve; Enhver føler sig uvilkaarligt hendragen til det Store, det Ædle, det Opoffrende, som laae i den Handling, tydske Traditioner senere gjengav som „Snigmord"! og Enhver vil vist villigt kalde Den, — som befrier sit Fødeland for en Voldsmand, — dets Befrier. Niels Ebbesen banede Veien for Kong Valdemar den 4de Atterdag; uden ham, var den ulykkalige Krig ikke bleven tilendebragt paa en Maade som i Aarhundreder stækkede de holsteenske Grevers Lyst til at gjæste Jyllands udstrakte Egne. Og dog — dog
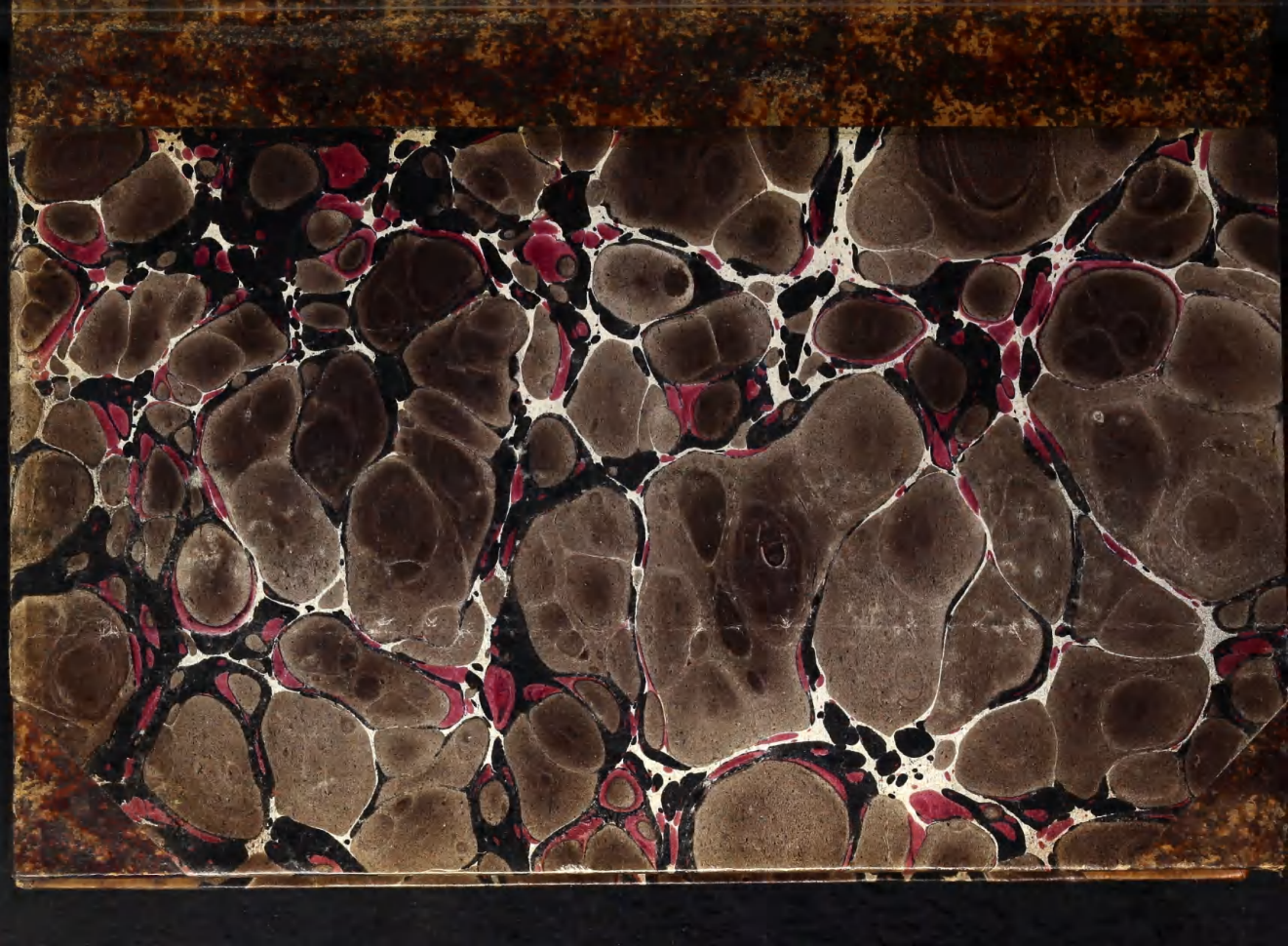
er der reist en besynderlig Tvivl om Grevens Fald var overeensstemmende med Ridderære og pletfri Daad! man siger baade ja og nei; man gaaer endog videre og paastaaer, at det ikke engang var en Gjerning, som havde mindste Indflydelse paa Danmarks Fremtid. Ingen kan nægte, at Niels Ebbesen, Ridderen af Nørreriis, befriede sit Fødeland for Datidens forfærdelige Svøbe.